

Născut la 9 martie 1956 în comuna Carpești, județul Cahul. Absolvent cu mențiune al facultății de mecanică a Institutului Politehnic din Chișinău (1978), specializarea „*Tehnologia Construcțiilor de Mașini*”. A susținut teza de doctor în tehnică (1987) și de doctor habilitat în tehnică (1995). Autor a peste 1000 de lucrări științifice, inclusiv 36 manuale și monografii și 186 brevete de invenție. Autor a peste 800 articole de publicistică. Laureat al Ordinului de Stat „*Gloria Muncii*” (2014). Membru de Onoare al Academiei de Științe Tehnice din România (ASTR). D.H.C. al Universității Tehnice „*Gh. Asachi*” din Iași. Laureat al Premiului de Stat în domeniul Științei, Tehnicii și Producției (1998). Laureat al Medaliei de Aur a Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală OMPI, Geneva (2004). Laureat al Premiului „*Inovatorul Anului 2006*”, Republica Moldova. Inventator de Elită al României (1994). Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995). Laureat al Ordinului „*Merite de l'Invention*”, Bruxelles (2008). Laureat al Ordinului „*Leonardo da Vinci*”, Iași (2009). Laureat al Ordinului „*Gogu Constantinescu*”, Cluj Napoca (2012). Laureat al Premiului săptămânalului „*Literatura și Arta*” (1999, 2000, 2001, 2005 - 2016). Membru al Biroului Asociației Inginerilor din Moldova. Membru-corespondent al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Membru al Comisiei de Experți a CNAA (secția tehnică). Redactor-șef adjunct al revistei tehnico-științifice „*Meridian Ingineresc*”. Membru al Consiliului editorial al revistelor: „*Intellectus*” AGEPI; „*Fizica și Tehnologiile Moderne*”, Chișinău; „*Tehnologia Inovativă. Construcția de Mașini*”, ICTCM București; „*Tehnocopia*”, Bălți; „*Analele Universității Ovidius*, seria „*Inginerie Mecanică*”; „*Analele Universității „Dunărea de Jos” din Galați*, seriile „*Inginerie Mecanică*” și „*Metalurgie*”; „*Analele Universității Ovidius*, seria „*Inginerie Mecanică*”; „*Analele Universității din Petroșani*” ș.a.

Basarabie răstignită *13

Valeriu DULGHERU

Valeriu DULGHERU

BASARABIE RĂSTIGNITĂ

CZU 323(478) +94(478)
D88

Valeriu Dulgheru

Basarabie răstignită (13)

*Editura Tehnica - UTM
Chișinău 2017*

323(478)+94(478)

D 88

Coperta: Valeriu Dulgheru

Pe copertă: pictură de Michelangelo „La Pieta cu doi îngeri”

Dulgheru, Valeriu.

Basarabie răstignită : [în vol.] / Valeriu Dulgheru. –
Chișinău : Tehnica-UTM, 2017 – ISBN 978-9975-45-215-1.

[Vol.] 13. – 2017. – 316 p. – 150 ex.

ISBN 978-9975-45-463-6

Procesare computerizată

Valeriu Dulgheru

Prezentare grafică: Natalia Dulgheru

ISBN 978-9975-45-215-1

© Valeriu Dulgheru, 2017

CUPRINS

Prefață.....	5
1. Basarabie încotro?.....	7
Politicianismul și parșivismul.....	9
Alegeri anticipate imediate: care vor fi rezultatele?...	13
Reunirea nu mai e doar o dorință. reunirea a devenit o strictă necesitate.....	17
Sfatul Țării-2 s-a constituit. Într-un ceas bun.....	22
Integrarea europeană mai este posibilă doar prin re-unirea cu România.....	26
Am pierdut puterea centrală. Să mai pierdem și capitala?.....	31
Când îți lipsește demnitatea.....	35
Semnele identității amortite.....	39
Ciurma roșie invadează Basarabia!.....	49
Acest vârcolac roșu.....	53
Furia antiunionistă.....	58
Vom putea oare să ne ridicăm la înălțimea generației unirii de la 1918?.....	65
Dihorele, din nou la vânătoare.....	70
Păzea, impostorii!.....	75
Soluția Dodon – capitala fără primar!.....	79
Oroarea care ne pândește.....	84
Îndemn la rațiune.....	90
Din nou trădați!.....	96
25 de ani de independență?.....	102
Dihorele a revenit în coteț.....	109
Mult așteptata unificare.....	113
De ce nu trebuie votat Dodon?.....	119
Prezidențiale 2016: gânduri preelectorale ale unui alegător.....	128
Plagiatorul Dodon.....	135
Meditații postelectorale.....	138
Pericolul dodonist.....	143

Speranțe topite de indiferență.....	152
Gust amar postelectoral.....	158
Aberații postelectorale ale unui profesor din România.....	165
Elimina-vom oare cândva s(c)lavul din noi?.....	172
Doar reunirea cu Țara ne mai poate salva!.....	178
Isteria antiunionistă.....	183
Moș Gerilă a revenit în Basarabia.....	189
2. File din istoria zbuciumată a Neamului.....	193
Dezvoltarea științei în spațiul românesc.....	195
De ziua limbii române!.....	224
Simpozionul Cucuteni 5000 Redivivus, editia a XI ^a	230
76 de ani de la invadarea Basarabiei.....	239
Calvarul românilor basarabeni în perioada 28.06.1940 – 22.06.1941.....	242
3. Portrete în timp, opinii, reflecții.....	273
Maestrul Marcel Zgherea – la 50 de primăveri împlinite.....	275
Promotor fervent al cunoașterii.....	279
Cuceritorul științei.....	283
Valeriu Dulgheru: biobibliografie.....	289
O altă istorie a Basarabiei.....	291
APEL către alegători la prezidențiale în turul doi.....	296
Apel al Deputaților Sfatului Țării-2: orice vot pentru Dodon e contra ta!.....	298
A P E L către Curtea Constituțională (Consiliul Director al „Sfatului Țării-2”).....	302
Ce-ți doresc eu ție, răstignită Basarabie în a. 2017....	304
Laureații săptămânalului „Literarura și Arta” pe anul 2016.....	306
Ecouri.....	307
Postfață.....	313

Prefață

În București nu faci 50 de metri și vezi inscripția „*Basarabia este România*” în locuri cele mai diferite. Când domnul profesor V. Dulgheru mi-a propus să scriu o prefață la publicațiile sale pline de un patriotism exemplar, primul lucru la care m-am gândit a fost acest strigăt disperat al românilor, ce se dorește să fie auzit de cei care au condamnat oficial pactul criminal Ribentrop-Molotov, dar de Basarabia și Bucovina de Nord au uitat. Născut în noiembrie 1937, mereu mă mândresc față de prieteni, că m-am născut în România Mare, în București, capitala țării, în cartierul Uranus, pe locul actualului Parlament, unde era locuința bunicilor. În 1944, când am început școala primară, toate atlasele și cărțile de geografie prezentau România întreagă. Așa am învățat județele și capitalele lor, chiar dacă mai târziu, prin 1947, acestea au devenit corpuri delictive, ce putea să te ducă direct la închisorile regimului Ana Pauker.

Apartenența de peste 90% la religia creștin-ortodoxă a românilor este o recunoștiință față de biserica ce ne-a salvat neamul în vremuri în care valuri de migratori veneau peste noi. Este clar că acest popor a fost o stavilă în calea expansiunii rusești către Constantinopol, altfel ce interes avea Rusia să răpească în 1812 jumătate din Moldova lui Ștefan cel Mare, de unde cu greu și temporar s-a lăsat dusă în 1918. Rusia avea un teritoriu imens, record de cea mai mică densitate de populație, bogății nemăsurate, exploatate mai mult sau mai puțin, deci Basarabia era numai o tentație strategică. Totuși, atât autoritățile țariste, cât și cele sovietice de mai târziu au aplicat o politică practică peste tot unde a călcat cizma rusească - deznaționalizarea, rusificarea, chiar strămutarea de populații. Ce vină aveau românii ce s-au născut pe malul stâng al Prutului. Cum tatăl meu este născut pe malul drept - comuna Oancea, unde jumătate sunt „*alde Palade*”, îmi amintesc de neamurile lui și legăturile cu cei de peste Prut.

Când mă gândesc la Basarabia, mă gândesc și la Ștefan, la durerea lui pentru Cetatea Albă și Hotinul, alte răni provocate nu de ruși, de data aceasta de turci. Statul artificial creat de Stalin-Molotov-Hrușciiov pentru un vot la ONU, beneficiind de un cuplu nătâng-Constantinescu - Severin, stăpânește nu numai Bucovina de Nord, ținutul Herței, dar și sudul Basarabiei în mod legal (!), așa cum România a semnat inconștientă tratatul de aderare la NATO. Dar mă bucur că ucrainenii i-au supărat pe ruși și cine știe? În general, după

1989 politica externă a României nu este dictată de la București, altfel atunci când a răposat URSS și când România putea să declare unirea cu Republica Moldova, faptă de curaj pe care eram îndreptățiți să o facem după exemplul Germaniei, domnul Iliescu a așteptat un semnal de la Moscova, care nu a mai venit. Acest fapt mi l-a relatat fostul demnitar basarabean M. Druc, pe care l-am cunoscut bine, după ce s-a implicat în politica de pe malul drept al Prutului.

Îmi amintesc că după primirea mandatului de ministru al cercetării și tehnologiei în noiembrie 1992, în Cabinetul Văcăroiu, prima deplasare în „*străinătate*”, în martie 1993 a fost la Chișinău, împreună cu secretarul de stat Florin Tănăsescu și senatorul Țugulea, basarabean de origine și profesorul meu de electrotehnică din facultate. Atunci am pus la punct „*Programul Moldova*” pentru activitatea de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și inovare, între România și Republica Moldova, prin care se finanțau proiecte comune de interes național, condiționat ca entitățile din România să nu poată lua decât cel mult 30% din sumele alocate. Era o gură de oxigen prin care cercetarea de peste Prut, care rămăsese fără finanțare, în degringolada creată în infrastructura domeniului prin dispariția URSS, putea cât de cât să-și continue activitatea. Din păcate, mai târziu, „*minunatele*” guverne de la București nu au mai acordat atenție acestui program, privit circumspect și de unele personalități de la Chișinău, care credeau că prin acest program încurajam unioniștii!

Regret că nu m-am implicat mai mult alături de adevărații patrioți de peste Prut, în nobila lor strădanie de a repara o eroare a istoriei care dăinue ca o rană pe obrazul României. Curios, atât eu cât și domnul profesor V. Dulgheru reprezentăm științele ingineresti în activitatea curentă, dar suntem pasionați de istorie, de adevărata istorie. Eu sunt motivat, deoarece generația mea a învățat istoria și geografia URSS (clasa IX^a), iar de istoria noastră de tristă amintire redactată de Roler nu mai vorbim.

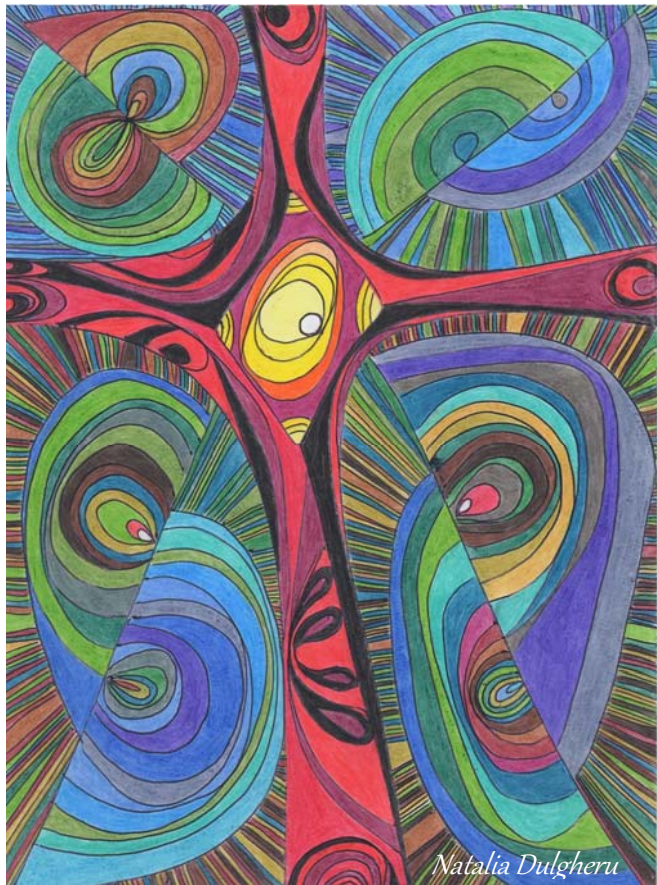
Acum trebuie să o luăm de la capăt, normele noastre ca membri UE prevăd altceva, dar de la Neagoe Basarab și al său „*Meșter Manole*” noi, românii, ne-am învățat să se dărâme noaptea ce facem ziua! Gândul nostru nemuritor va triumfa pe ambele maluri ale Prutului, așa să fie, să ne ajute Dumnezeu!

Doru Dumitru Palade
Prof.univ.dr.ing., ex ministru, România

CAPITOLUL I

BASARABIE ÎNCOTRO?

*„Aduceți Basarabia acasă / Așa ne cere “Sfatul Țării Doi”
Aduceți Basarabia acasă / Reîntregiți scăpa-vom de nevoi”.*
(Virgil Ciuca. New York/ 22 aprilie 2016)

POLITICIANISMUL ȘI PARȘIVISMUL

„În antichitate, reprezentanții celor mai vechi meserii: prostituata și hoțul, au hotărât să se căsătorească. Din rodul iubirii lor s-au născut primii politicieni profesioniști...”

*Politicianul de carieră
n-are obraz, în schimb are
mai multe fețe*

Știam și mai înainte că politica este o curvă. Mă întrebam însă cum trebuie numiți cei care o profesază? Cum să-i mai numim pe politicienii de astăzi din Basarabia, din acest colț de țară atât de prost guvernat? După ultimele evenimente, când situația se inversa în fiecare zi, ne-am convins o dată în plus că în Basarabia mama politicienilor corupți este veșnic însărcinată.

Duelul dintre cei doi oligarhi – Plahotniuc și Filat își are rădăcinile încă de prin 2010 însă a ajuns la apogeu anul trecut. Oligarhul Plahotniuc își croia insistent calea spre puterea absolută în acest stat. Din cauza miopiei, dar mai corect cu concursul direct al lui Filat, partida Plahotniuc zădărnicește alegerea lui Iu. Leancă în funcția de prim-ministru, fiind ales în locul lui o păpușă. Tot din cauza miopiei lui Filat dna Maia Sandu nu a fost acceptată în aceeași funcție. Este o vorbă românească „*Prostul nu e destul de prost dacă nu e și fudul*”. Unul dintre aceștia se află la dubă în loc să se afle alături de familie, iar altul își face drum spre ea sau, și mai prost pentru el, își apropie deznodământul deloc fericit pentru el, în loc să plece cât mai departe de acest colț blestemat și să-și cheltuiască miliardele!

Pe 13 ianuarie în centrul Chișinăului totul fierbea. În fața Teatrului de Operă și Balet s-au adunat (sau mai corect au fost adunați!) așa-numiții susținători ai oligarhului Plahotniuc (apr. 15-20 mii, iar televiziunile lui Plahotniuc vorbeau de peste

70000 de protestatari. Un simplu calcul arată că deoarece majoritatea au fost aduși din teritoriu cu microbuzele, ar fi fost nevoie de peste 3000 de microbuze!), în realitate niște oameni amărâți, rătăciți, neinformați, care în mare parte nu știau pentru ce au fost aduși la Chișinău. S-a încercat o adevărată mineriadă a lui Plahotniuc în capitală. În urma unui plan bine pus la cale de Plahotniuc, Filat este băgat la dubă, iar peste scurt timp este debarcat absolut fără nici un motiv legal guvernul Streleț. Astfel, calea spre olimpul puterii absolute în stat (Candu, finul lui Plahotniuc, este președintele parlamentului, care peste 2 luni (nu se știe pentru ce perioadă) va cumula și funcția de președinte al Republicii, justiția și procuratura sunt ale lui) s-a deschis. Din acest puzzle al lui Plahotniuc mai lipsea un singur element: guvernul. Ca și copilul care vrea cu tot dinadinsul să posede jucăria preferată, Plahotniuc și-a pregătit metodic, insistent (uneori chiar cu o insistență diabolică) calea spre olimp. Și-a cumpărat 55 de deputați (pe piața basarabeană se vând ușor!). După modelul Ceașescu și-a organizat la Chișinău un spectacol de „*susținere malefică*” a sa ca „*salvator al națiunii*”, care în 2016 va aduce „*stabilitatea și bunăstarea*” (adică raiul) în casele năpăstuiților (el lăfăindu-se într-un lux de neimaginat!). A fost prima lui apariție în fața mulțimii înconjurat de o întreagă bandă de bodyguarzi, înarmați cu umbrele (pe un timp foarte înșorit!) antiglonț și alte accesorii. Pe parcurs și-a trimis valetul („*doi metri de bulbuci*”, cum îl numea fostul său șef Voronin) la reședința Președintelui Timofti de la Condrița pentru a fi desemnat de el în funcția de prim ministru.

Președintele Timofti, spre onoarea lui, a refuzat desemnarea lui Plahotniuc, invocând motive de suspiciune de corupție (doar suspiciune! Toată lumea știe în câte acte de corupție este implicat acest oligarh, inclusiv în furtul Miliardului), cerând PDM-ului înaintarea unei alte candidaturi. Culmea obrăzniciei, a doua zi valetul Lupu, însoțit și de alți valeti îl propun insistent pe același Plahotniuc, invocând susținerea a 55 de deputați, număr care, între timp, se micșorase

cu 7 deputați PLDM-iști, care și-au retras semnăturile. Președintele Timofti iarăși îl refuză, dându-le timp până la ora 21.00 să propună o altă candidatură. Nefiind propusă o altă candidatură, la ora 21.40 președintele Timofti îl desemnează pe șeful cancelariei sale, Ion Păduraru (de altfel, toată lumea aștepta să fie înaintat repetat dl Ion Sturza!).

Președintele Timofti a devenit iarăși erou, cu regret doar pentru 15 ore. A doua zi, pe 15 ianuarie, de Ziua Culturii Românești și a lui Eminescu, la depunerea de flori la bustul poetului, președintele Timofti și premierul desemnat au fost întâlniți de mulțime ca eroi. Doar peste trei ore de la acest eveniment premierul desemnat, Ion Păduraru, își retrage candidatura (de ce?), iar cu aceeași grabă președintele Timofti îl desemnează pe ministrul în exercițiu Filip (Plahotniuc II), susținut de 55 de deputați, cei 7 transfugi, debusolați de-a binelea, revenind alături de satana. Pe 13-14 ianuarie președintele Timofti, scos și curățat de noroiul care a fost aruncat asupra lui de Platforma DA pe parcursul întregului an 2015, a fost declarat erou, iar pe 15 ianuarie, după retragerea lui rușinoasă, a fost iarăși arincat în noroi.

În general, ce se întâmplă cu noi, Domnilor? Un electorat proromânesc cum este cel orheian îl alege în 1990 drept deputat al parlamentului sovietic pe poetul Nicolae Dabija cu 94% (cel mai mare scor din fosta uniune!), iar în 2015 – pe oligarhul, controversatul, învinuit de furtul Miliardului I. Șor? Unde și când am pierdut acel cod genetic al verticalității și dârzeniei (dacii au fost unicii care au opus rezistență marelui imperiu roman! Drept confirmare este Columna lui Traian, care de 2000 de ani vorbește despre acest lucru unic în felul său)? De ce această dreaptă, care reprezintă opțiunea națională, este atât de blestemată, atât de divizată și plină de trădători.

Ce se întâmplă cu unii dintre noi, pentru care nu a mai rămas nimic sfânt? Cum se poate să cazi atât de jos? Și mă refer acum, în primul rând, la cei șapte deputați traseiști din PLDM? Cum se poate să-ți retragi semnătura de pe lista rușinii, rupându-

ți părul din cap pentru greșeala comisă și cerând iertare, ca peste o zi să reapară pe aceeași listă a lui satana, chiar dacă e cu nr. II?

Ceva e putred, foarte putred în Danemarca noastră! Atât de detestabile de mai mulți (inclusiv și mine!) alegerile anticipate, deoarece conform sondajelor Dodon și Usatîi ar prelua majoritatea și vor deturna cursul proeuropean al Republicii Moldova, acum devin o necesitate. Cu această clasă politică, compradoră, coruptă, compromisă sub toate aspectele (inclusiv cel al integrării europene și apropierei de Țară, pe care doar au mimat-o toți acești 5 ani), care a permis capturarea statului de către un oligarh, reprezentat de un SRL-al lui PD, care în alegerile trecute a obținut doar 15,7% din voturile alegătorilor!, nu se mai poate merge înainte.

Alegerile anticipate, inclusiv necesitatea alegerii președintelui prin vot direct, devin inevitabile. Și atunci cum venim la aceste alegeri, care ar putea să aibă loc în acest an, noi cei de pe segmentul Dreapta – Centru-Dreapta, rămas practic fără partide credibile? În fizică există Legea vaselor comunicante și Legea conservării energiei. Puțin probabil ca electoratul de Dreapta – Centru-Dreapta să-i voteze masiv pe Dodon și Usatîi. Sunt deja demarate câteva proiecte politice. Este de datoria noastră, în primul rând a intelectualilor, de a pune umărul la transformarea acestor proiecte politice în partide politice puternice, capabile să înlocuiască partidele compromise PL și PLDM. Opțiunea mea personală ar fi PAS (Acțiune și Solidaritate) – proiect politic demarat de dna Maia Sandu și Ion Sturza. Să ne lumineze Dumnezeu în această perioadă plină de cumpene și incertitudine!

Literatura și Arta, nr. 3, 21 ianuarie 2016

<http://www.revistasingur.ro/altele/14180-valeriu-dulgheru-politicianismul-i-curvismul?q=altele/14180-valeriu-dulgheru-politicianismul-i-curvismul>

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Politicianismul%20si%20parsivismul%20de%20Valeriu%20Dulgheru.htm>

ALEGERI ANTICIPATE IMEDIATE: CARE VOR FI REZULTATELE?

Basarabia, acest colț de țară al patimilor, se află la răspântie. Este o situație fără precedent în ultimii 25 de ani de așa numită independență, aflată în vizorul agențiilor străine, care vin cu diferite comentarii. Sursele de informație rusești explică situația „...*prin dorința guvernanților* (de parcă Plahotniuc nu este omul lor!) *de a duce cu orice preț Moldova în Uniunea Europeană, chiar cu prețul sărăcirii totale a populației*”. Vă imaginați câtă ipocrizie?! Dar tocmai din Uniunea Europeană, din România (nu din Rusia!), au venit în ultimul rimp atâtea ajutoare, care au europeanizat drumuri, localuri de menire socială. Din păcate, și omul simplu confundă cursul proeuropean cu Plahotniuc și valetii lui.

Ce vedem că avem la momentul actual în acest colț de țară atât de prost guvernat: o guvernare cu cea mai scăzută încredere a populației, adică a acelor care au ales-o în noiembrie 2014; o profundă criză economică și politică cu o stradă tot mai agitată din cauza guvernării foarte proaste, a miliardului furat, care nu este căutat. După atâtea găinării comise de actuala guvernare, ea nu mai are dreptul moral să ne mai reprezinte. Oligarhul Plahotniuc a mers prea departe cu șmecheriile lui. După ce de două ori a fost respins de către președintele Republicii la funcția de prim-ministru, îl împinge pe omul său (Plahotniuc II – Filip a recunoscut direct în unul din primele interviuri că îl va asculta pe Plahotniuc fiindcă sunt prieteni și are ce învăța de la el!) în această funcție Basarabia, acest colț de țară al patimilor, se află la răspântie. Este o situație fără precedent în ultimii 25 de ani de așa numită independență, aflată în vizorul agențiilor străine, care vin cu diferite comentarii. Sursele de taină de la miezul nopții pentru a depune jurământul. Cui? Cei cu frică de Dumnezeu fac până la 28 ianuarie!), schimbă ziua ședinței Parlamentului privind investirea guvernului, anunțând parlamentarii (și nu pe toți!) cu câteva ore înainte de ședință; trece fulger acest guvern

prin Parlament în doar 27 de minute (probabil suntem unicii care ne lăudăm cu astfel de performanță), nefiind ascultat nici programul guvernului, nici audiați miniștrii noului guvern. Se creează impresia că dacă ar fi fost propuși niște măgari, ar fi fost votați cu aceeași repeziciune. Apoi cu aceeași iuțeală, hoțomănește, la miezul nopții, neavând componenta deplină, guvernul a depus jurământul în fața președintelui. Acest mod tâlhăresc a stârnit nemulțumirea mulțimii, care putea conduce în seara de 20 ianuarie la un final tragic, similar celui din 7 aprilie 2009.

Într-o situație jalnică se aflau cei din clădirea Parlamentului, care nu puteau să plece pe la casele lor din cauză că erau înconjurați de protestatari. D. Diacov (cea mai mare vină a lui este că și-a vândut partidul oligarhului Plahotniuc) se destăinuia în fața unei televiziuni că a ieșit din clădirea parlamentului „...*punându-și o cască de polițist și scoțându-și ochelarii*”. Îmi amintesc de un caz mediatizat pe larg pe timpuri de propaganda leninistă cum Kerenski (cel care a realizat revoluția rusă din februarie 1917) a părăsit Palatul de Iarnă (înconjurat de bolșevici) travestit în femeie. Vă imaginați la ce situație s-a ajuns ca guvernarea să fugă de propriii alegători.

Într-o situație jalnică se aflau cei 14 candidați de miniștri (nu-i cunosc personal, dar printre ei pot fi și oameni de treabă) care pe furiș, ca niște hoți, s-au adunat la cina cea de taină de la miezul nopții pentru a aduce jurământul. Cui? Cei cu frică de Dumnezeu fac acest lucru ziua, pe lumină, iar cei cu Satana – pe întuneric, la miezul nopții.

Într-o situație extrem de jalnică a nimerit președintele PL M. Ghimpu, care a ajuns exact în situația iudei Iu. Roșca, fiind huiduit de mulțimea (mare parte care a votat pentru el), chiar și agresat fizic (priveam fața lui în una din imagini care îmi amintea de fața lui Ceaușescu când era dus la execuție). E dureros când și alții (precum Filat) ne-a trădat însă cel mai dureros este că ne-a trădat cel, în opțiunile proromânești, proeuropene ale căruia mulți am crezut sincer. Am mai spus-o și o mai spun: pupatul comunist este extrem de veninos, chiar dacă

peste noapte el a devenit social-democrat. Parcă este blestemată această dreaptă. Atâtea găinării a făcut M. Ghimpu. A comis marea trădare a așteptărilor celor care l-au votat, care s-au încrezut în el. A îngropat un partid pronațional atât de promițător. A îngropat un tânăr politician cu o pregătire foarte bună, cu mari perspective politice. Să fi cedat conducerea partidului lui Dorin Chirtoacă așa cum au cerut un grup de militanți de frunte ai Partidului Liberal acum aproape trei ani ar fi fost o cu totul altă situație. De ce n-a făcut acest pas? Nu avea încredere în nepotul său Dorin Chirtoacă, în capacitățile lui de a conduce un partid, care de peste 8 ani conduce (de altfel, în general, nu rău în pofida multor insinuări!) o capitală cu ¼ din populație într-o perioadă atât de tulbure? Este ceva la mijloc. Cert e că am pierdut noi toți, cei cu simț românesc.

Acești guvernanți se pare că au pierdut complet și elementarul simț al autoconservării. Să fi acceptat colacul de salvare aruncat de președintele Timofti, mă refer la guvernul Sturza, avea să fie o cu totul altă situație. Grație încrederii partenerilor europeni în capacitățile lui Sturza, ar fi fost recuperată asistența lor, făcuți (și nu mimați) pași reali în căutarea miliardului furat și relansarea economiei, aflată la fundul fundului. Nu ar fi avut loc acest absurd mariaj al Platformei DA cu partidele lui Dodon și Usatfi. Nu s-ar fi ajuns la o temperatură maximă (în pofida gerurilor!) din ultimii 25 de ani în stradă și la crearea acestui babilon al străzii, care au condus la blocarea clădirii Parlamentului și la protestul de duminică. Nu am fi umblat acum cu mâna întinsă (mă refer la întâlnirea premierului P. Filip cu omologul său român D. Cioloș), care este o situație umilitoare pentru o așchie de popor muncitoare, de parcă am fi niște trântori.

Este clar că alegerile anticipate sunt iminente. Întrebarea însă e: când vor avea loc aceste alegeri și ce ne vor da ele? Analistul politic Oazu Nantoi (de altfel, cu pregătire inginerească la bază!) se întreabă ca și mulți alții: „Guvernarea

actuală coruptă trebuie demisă, dar pe cine aducem în locul ei?”. Iată aici e problema!

Mă întreb și eu: „*Ce dorim să avem după alegeri?*”. Fiind inginer, încerc să modelez urmările acestor alegeri imediate, pe care le cer cei din fruntea acestui babilon. Ei bine, Dodon și Usatfi știu bine ce vor: să preia puterea (aceasta este porunca șefilor de la Kremlin), datoriile lor de miliarde pe umerii noștri, și ei sunt pregătiți pentru aceasta. Ce vor însă liderii din Platforma DA? Să nu înțeleagă ei că fără niște partide pe centru-centru dreapta nu îți poți atinge scopul declarat: de a continua cursul proeuropean; de a aduce miliardul înapoi și a-i pune la dubă pe toți hoții (indiferent ai cui sunt!)? Dacă nu înțeleg acest lucru simplu, atunci nu merită să conducă masele. Dacă înțeleg acest lucru, și totuși insistă pentru alegeri anticipate, atunci ei nu sunt de-ai noștri, ei urmăresc un cu totul alt scop: înlocuirea unor hoți cu alții, a unui oligarh cu altul.

Este absolut clar (pentru orice minte trează!) că alegerile anticipate imediate sunt contraproductive pentru noi, pentru cursul proeuropean al acestui colț de țară. Energia maselor (în mare parte cu vederi de centru-dreapta) va fi fructificată la maximum de Dodon și Usatfi. Nici măcar Platforma DA nu a fost încă înregistrată ca partid. La ce bun să te arunci cu pieptul dezgolit asupra ambrazurii pentru interesele lui Dodon și Usatfi? Cea mai bună soluție în această situație ar fi organizarea unor alegeri parlamentare anticipate și a celor prezidențiale directe concomitent în toamnă. În acest răstimp ar putea fi fondate și, relativ, consolidate noi formațiuni politice pe centru-dreapta. Un interes major în acest sens prezintă proiectul M. Sandu și al ex-premierului I. Sturza, care ar putea fi cea mai bună alternativă a Partidului Liberal Democrat de altădată. Ne va veni oare mintea moldoveanului cea de pe urmă? Să ne lumineze Dumnezeu!

Literatura și Arta, nr. 5, 27.01.2016.

<http://www.revistasingur.ro/altele/14235-valeriu-dulgheru-alegeri-anticipate-imediate-care-vor-fi-rezultatele? q=altele/14235-valeriu-dulgheru-alegeri-anticipate-imediate-care-vor-fi-rezultatele>

REUNIREA NU MAI E DOAR O DORINȚĂ. REUNIREA A DEVENIT O STRICTĂ NECESITATE

*„Și lacrimile mă apasă,/ Te rog, măicuță, iamă-acasă.
Mi-e inima însângerată, / Fiindcă mi-au pus sârmă ghimpată.
Adesea lumea mă întreabă: /- Tu ești orfana basarabă, cea
despărțită pe nedrept /De la al mamei sale piept?”*
(Lucia Stegărescu. Liceană)

Este strigătul plin de durere al unei adolescente, al unei liceene frumoase la suflet și la chip, desemnată în 2014 cea mai bună dintre elevii din liceele cu profil umanist, pe nume Lucia Stegărescu. Este o tânără basarabeancă precum sunt multe altele din generația ei și alte generații, care visează la unirea cu patria-mamă, România. Observați, copiii și nepoții noștri își doresc revenirea acasă. Ce să mai vorbim de puținii rămași în viață bunici ai noștri care tânjesc de peste 70 de ani de dorul de Țară? Dor cântat și plâns în mărfarele cu care erau duși ca vitele până la Cercul Polar. Dor plâns în necuprinsa taiga siberiană de buncii noștri și copiii lor (adică părinții noștri), mulți dintre care nu s-au mai întors la vatră, mistuiți de acest dor, dar și de tratamentul inuman la care erau supuși de cei care i-au „*eliberat*” de casă, de gospodărie, de gutuiul din grădină, de cireșul din ogradă. De ce însă nu reușim să facem reunirea? De ce cei mulți care ar dori unirea tac și sunt auzite doar puținele (sper să fie așa!) cozi de topor?

Cum s-a întâmplat că, pornind, în 1989, cam de la același start, am devenit astăzi de cinci-șase ori mai săraci decât frații noștri din România? În acești 25 de ani România a înaintat constant spre scopul major – integrarea în Uniunea Europeană. România a avut un Snagov, unde partidele de toate culorile s-au unit întru realizarea acestui nobil scop. România a creat un sistem de drept, cel mai bun în sud-estul Europei, un sistem în care legile funcționează. Cetățeanul de rând din România are cea mai mare încredere în organele de drept. De ce nu ar avea, dacă

vede că prim-miniștri, miniștri, mari funcționari și oameni de afaceri, certați cu legea, se află în locuri binemeritate?

Ce avem în Basarabia? O guvernare care a trecut de mult de limita încrederii populației (gradul de neîncredere al populației a ajuns la o cifră record de peste 92%). O guvernare bântuită de cele mai grave crize politice și economice. O guvernare vinovată de miliardul furat și de compromiterea serioasă a sistemului bancar (80% din sistemul bancar se află sub supravegherea Băncii Naționale). O guvernare care nu dorește să scoată la lumină adevărul despre miliardul furat. O guvernare care nu mai este în stare să-și susțină pensionarii, să plătească salariile, și acelea mizere. O guvernare care continuă metodic să calce cu stângul, să comită tot soiul de găinării în numele unei efemere stabilități, încălcând orice norme ale bunului-simț și ale conduitei politice (dacă se mai poate vorbi despre astfel de calități, care lipsesc cu desăvârșire politicianului basarabean din acest colț de țară uitat de Dumnezeu). Avem un colț de țară aflat în stare de prefaliment.

Ce avem de cealaltă parte a baricadei? O opoziție extrem de pestriță ca culoare și scopuri. O stângă relativ unită și bine intenționată: a reorienta cursul Basarabiei spre Est, spre Rusia (pentru aceasta sunt plătiți din gros de stăpân). Avem o dreaptă fără lideri politici. Tot greul a căzut pe umerii Platformei DA, iar frișca va fi culeasă de Dodon și Usatîi. Avem o dreaptă inexistentă sub aspectul organizării politice. Partidele de dreapta și centru-dreapta aflate la putere (PL și PLDM) sunt compromise iremediabil, iar altceva, care ar putea să le ia locul, se află doar în fază embrionară. Avem un adevărat Babilon unit în acest moment contra puterii în pofida oricărei logici, fiindcă acționează asemenea racului broaștei și știucii din fabula lui Donici. Nu știu dacă cineva își pune întrebarea ce vor face după ce vor da jos această guvernare odioasă.

Toate acestea ne vorbesc despre ineficiența proiectului politic „*Republica Moldova*”. Eficient doar poate pentru alde

Voronin, Plahotniuc, Lupu, Filat, Șor ș.a. Nici pentru Dodon și Usatîi nu pare eficient, ei dorind reîncorporarea acestuia în Imperiul Rus al lui Putin. Pe parcursul a 25 de ani de așa-numită independență, au fost încercate toate proiectele politice posibile, și niciunul nu a fost de succes. După prima guvernare altruistă de scurtă durată (după declararea independenței) a venit guvernarea agrariano-interfrontistă, care a stopat orice reforme. Urmată apoi de o guvernare democratică (care a coincis și cu criza financiară din Rusia, ce a zguduit din temelii economia Republicii Moldova și așa șubredă), care a vândut gazoductul Gazpromului și a cerut în mod parșiv încheierea Tratatului de bază cu România. A urmat o guvernare comunistă de 8 ani care, în pofida declarațiilor de intrare în efemera Uniune Rusia-Belarus, nu a mai făcut acest lucru. După revoluția tinerilor din 7 aprilie 2009, la putere a venit o guvernare așa-numită „proeuropeană”. Prin tot soiul de declarații proeuropene, a beneficiat masiv de ajutoare europene, pe care a parazitat, nefăcând niciun fel de reforme. Cei de sus au furat miliardul (adevărat, împreună cu alți hoți de toate culorile!), au vândut Aeroportul din Chișinău, au bancrotizat cele mai mari bănci, au împins statul în captivitatea unui singur oligarh.

Este clar că după atâtea experimente eșuate de statalism moldovenesc, acest colț de țară a epuizat toate variantele. În realitate, i-a rămas o singură alegere: între România și Rusia. Cât privește Rusia, ne-a mai rămas în memorie (poate nu la toți) un gust amar după „raiul sovietic” și „turismul în stil rusesc siberian”. În pofida declarațiilor populiste ale lui Dodon și Usatîi, Rusia, bântuită tot timpul de tot soiul de cataclisme sociale, în viitorul apropiat va intra, poate, în cea mai adâncă criză economică, va degenera în una politică și geopolitică (pisica chineză e la pândă).

Avem oare alte soluții? Tinerii deja știu de ce au (de ce avem) nevoie de Reunire. Tânăra Lucia Stegărescu știe deja (la vârsta ei!) „...că România-i mama mea,/Că tată-mi este

tricolorul,/ Iar frați mi-s muntele cu dorul”. Ai oare dumneata, moș Ion, alte alternative? Nu ai dori oare o viață relativ liniștită (așa cum au avut-o bunicii noștri în perioada interbelică, atunci când peste Nistru regimul sovietic construia „raiul comunist” prin înfometare, colectivizare forțată, deportări, închisori)? Nu ai dori o pensie relativ decentă (în România este de 4-5 ori mai mare decât a dumatile de 700 de lei (circa 33 de euro)? Nu ai dori o infrastructură europeană în acest colț de țară atât de frumos, dar atât de prost guvernat? Nu ai dori ca cei care și-au băgat mâinile murdare în buzunarul dumatile și așa pustiu să stea la „odihna binemeritată” la închisoare? Nu ai dori ca fiii și nepoții dumatile să nu mai plece în străinătăți în căutarea unui trai mai bun?

Oricine nu este complet orb și lipsit de elementară logică observă că totul este mai bine în România (chiar dacă încă nu a atins nivelul Franței sau al Germaniei, care însă nu s-au aflat peste 50 de ani sub experimentul sovietico-comunist la hotarul de est al Europei) comparativ cu acest colț de țară atât de prost guvernat. România a revenit acasă în marea familie europeană. România, cu toate problemele ei, este țara din Europa cu cea mai dinamică economie. Este cea mai frumoasă țară, care are munți,

mare, bogății naturale și pământuri roditoare. La Iași, Basarabia este deja reintegrată pe o hartă (care poate fi observată doar de la înălțime!) din Piața Națiunii chiar în centrul lui. În sculptura din marmură albă, un dar frumos al principesei Olga Sturdza făcut Iașiului – leagănul unirii, la 1927 (demolat la 1947 și refăcut în 1999), Basarabia este simbolizată prin copilul care încearcă să se țină de poalele mamei.

Să ne ajute Dumnezeu să ne împlinim visul de secole!

Literatura și Arta, nr. 6, 11.02.2016.

<http://www.revistasingur.ro/altele/14320-valeriu-dulgheru-reunirea-nu-mai-e-doar-o-dorin?q=altele/14320-valeriu-dulgheru-reunirea-nu-mai-e-doar-o-dorin>

SFATUL ȚĂRII-2 S-A CONSTITUIT. ÎNTR-UN CEAS BUN

*„Înfrânt nu ești atunci când sângeri/
Și nici când ochii-n lacrimi ți-s /Cele mai crâncene înfrângeri.
/Sunt renunțările la vis”.*
(Radu Gyr)

Să nu renunțăm nici pe o clipă la visul Reunirii.

Ieri, în simbolică pentru orice român basarabean zi de 27 martie 2016 a avut loc un act simbolic: reconstituirea Sfatului Țării. Peste 1700 de delegați cu acte în regulă (proces-verbale de delegare) din toate colțurile Basarabiei s-au reunit în spațioasa sală a Palatului Național „Nicolae Sulac” pentru a pune bazele procesului extrem de dificil de Reunire a Basarabiei cu Țara-Mamă. Pentru câteva ore Palatul Național a fost Meca tuturor unioniștilor. Deschisă de minunații elevi de la „Prometeu”, liceu condus de Aurelian Silvestru, în palat domnea o atmosferă înălțătoare. Atâta spiritualitate românească concentrată într-un spațiu restrâns nu se mai aflase de mulți ani. Bunul meu prieten, directorul Casei Române de la Paris, ex-ministru al integrării României pe timpul lui Emil Constantinescu (1996-1998), profesorul universitar Alexandru Herlea mi s-a destăinuit: „Atâta spiritualitate românească nu am mai simțit din 1990 din Piața Universității”. Tineri și mai puțini tineri, oameni în etate obosiți de atâta așteptare a momentului sacru al Reunirii, scandau la fiecare pas îndemnul Reunirii. Pentru a le tăia pofta băgătorilor de seamă de a bârfi, organizatorii i-au plasat pe delegații veniți din raioane pe locuri stabilite din timp. Mulți au dorit să fie prezenți la acest eveniment, însă, neavând invitații, au rămas în afara Palatului.

Dacă stai să cauți clenci, desigur, îl vei găsi. În orice manifestare există lacune, există loc pentru mai bine, cu atât mai mult într-o manifestare de o asemenea anvergură. Creștini fiind, trebuie însă să-i dăm cezarului ce-i al cezarului. Prin jertfirea

dlui N. Dabija, a tânărului Constantin Codreanu, cu minunații săi Tineri ai Moldovei și din Blocul Unității Naționale, a apărătorilor Patriei dnii Cosovan și Caraman, boicotată fiind de partidele unioniste, totuși manifestarea de duminică a fost minunată. Starea de spirit din Palatul Național s-a revărsat pe artera principală a Chișinăului, pe bulevardul Voievodului. Oricât nu m-am străduit nu am putut prinde simultan capul și coada coloanei. Organizatorii vorbesc de 50000 de manifestanți, mai multe surse de informație au difuzat numărul de circa. 15 000, iar numărătorii socialiști au anunțat cifra de 5000. Stau slab, foarte slab cu logica acești numărători socialiști. Cu 5000 de oameni nu umpli bulevardul Ștefan cel Mare, capul coloanei fiind lângă Academia de Științe, iar coada încă în Piața Marii Adunări Naționale.

Într-un fel sunt explicabile acțiunile socialiștilor de duminică, dar zadarnice. Nici zvonurile de amplasare a unor bombe în Palatul Național și în scuarul Gării Feroviare, unde a finalizat această frumoasă manifestare, nu și-au atins scopul (dar scopul era de a stârni panică și a zădărnici buna lucrare a Congresului). Nici oblăduirea mitropolitului Vladimir nu le-a fost de folos. Să te crucești nu alta: socialiștii lui Dodon, foștii comuniști antihriști, cei care au distrus bisericile, au declarat religia drept opiu pentru popor, să fie binecuvântați. Nici grupulețul de câteva zeci oameni (plătiți, unii neștiind pentru ce au fost aduși) cu steaguri și pancarte roșii ale socialiștilor, îngrămădiți lângă monumentul lui Ștefan cel Mare, scandând tot soiul de aiureli dodoniste (marele voievod, probabil, se sufoca de roșeața socialistă!), nu și-a atins scopul. Am văzut în coloană un grup de femei de la Sadova (purtând o pancartă cu denumirea satului) și le-am chemat să-l declare pe Dodon, născut la Sadova!, persona non grata în sat. Răspunsul lor a fost că deja au făcut acest lucru. Dodon a devenit o mare rușine a satului.

Totuși, nu porcăriile lui Dodon mă deranjează cel mai mult. Acest lacheu al Kremlinului își merită solda de treizeci de

arginți. Dacă face atâta vâlvă, înseamnă că stăpânii lui sunt deranjați serios. Evenimentele de duminică au stârnit roiul de vespi și asta e bine, e o confirmare a justiției alese spre Reunire. Ștabii de la Moscova și cozile de topor autohtone își văd interesele puse în pericol. M-au deranjat comentariile practic ale tuturor televiziunilor: comentarii scârboase, răutăcioase, rânzoase. Unii dintre acești băgători de seamă au văzut în Sfatul Țării-2 o tentativă de substituie a parlamentului. Prostii. A fost un moment pur simbolic. Sfatul Țării-2 are misiunea de pregătire a Reunirii, rămânând doar o mișcare socială, fără a pretinde a se transforma în partid, cum au făcut liderii Platformei DA după ce au călărit timp de un an de zile mârtoaga mișcării sociale.

Ce m-a deranjat mai tare este reacția unora cărora le purtam o anumită stimă. De exemplu, analistul politic A. Țăranu, convins statalist la începuturi (fusesse și ambasador la Moscova!), recunoștea într-o emisiune televizată cu vreo două luni în urmă că pe parcursul acestor 25 de ani s-a demonstrat imposibilitatea construirii unui stat prosper cu o identitate distinctă și că unica soluție ar fi Reunirea noastră cu România. Acum însă când a apărut un astfel de curent care ar putea să realizeze Reunirea, el vine cu critică la adresa organizatorilor, în special, a lui N. Dabija. Un alt mult stimat analist politic, O. Nantoi, a coborât mult în ochii mei după emisiunea N. Morari de luni seara, când a declarat în zeflema că a văzut în sala Palatului Național oameni aduși, momiți (cu ce?). Nu știu, eu nu am văzut niciunul. Este amoral să-i critici pe cei care încearcă să facă ceva pentru a scoate această așchie de popor din mizeria morală și materială în care se bălăcește de peste 25 de ani. Ce a obținut el în Platforma DA, în care a fost unul dintre lideri? Au buimăcit zeci de mii de oameni pe parcursul unui an de zile, ca până la urmă să se răsuflă fără nici un rezultat palpabil.

Încercând să compromită mișcarea unionistă, unii băgători de seamă îi învinuiesc pe organizatorii evenimentului de duminică de colaborare cu puterea. „*Prea ușor le-a fost acordat*

Palatul Național, care nu se eliberează oricui". În primul rând, mișcarea unionistă reprezintă circa. 30% din populație și nu este o sectă oarecare. Faptul că Platforma DA și PSRM țin de peste jumătate de ani niște corturi ca nișteșatre de țigani în fața clădirii Guvernului și a Parlamentului, în care de mult timp nu mai doarme nimeni, nu este o înțelegere cu puterea?

Mă deranjează, de asemenea, reticența unor colegi. Unii dintre ei aveau temerea că manifestația va fi un eșec, că sala Palatului va fi goală. Nu s-a întâmplat acest lucru. Acum fac încercări de a minimaliza efectul celor întâmplate. Cei peste 30 000 de manifestanți de la Marșul Unirii sunt reduși la 10-15 mii. Suntem realiști și înțelegem perfect că nu totul va reuși așa cum ne dorim, dar trebuie să încercăm să mișcăm lucrurile din loc. Deci cu toții să punem umărul și să ne transformăm din simpli observatori în promotori ai avantajelor Re-Unirii. „*O prăpastie poate fi trecută doar cu pași mari*”, spunea cineva. Să facem acest pas mare. Pașii mărunți nu ne-au dus la nimic. Cu pași mărunți, cu indecizia noastră proverbială am ajuns acolo de unde am pornit.

Să ne conducem de cunoscuta zicală „*Câinii latră, iar caravana trece*”. Să aducem avantajele Reunirii la urechile lui moș Ion.

Literatura si Arta, nr.13. 31.03.2016.

INTEGRAREA EUROPEANĂ MAI ESTE POSIBILĂ DOAR PRIN RE-UNIREA CU ROMÂNIA

Acest colț de rai numit Basarabia, aflat în calea tuturor relelor, ca și întregul principat Moldova, întotdeauna a aspirat spre civilizația europeană. Primii domnitori ai principatelor române au tins spre civilizația bizantină, parte a Imperiului Roman de Răsărit. Ștefan cel Mare, cel mai mare domnitor al Moldovei, a stat destrăjă creștinătății, de strajă Europei împotriva turcilor și a islamului. A ctitorit 44 de biserici și mănăstiri, tradiția spunând că după fiecare victorie înălța un lăcaș de cult, atunci când Ungaria era treptat transformată în pašalâc islamizat. Fiind convins că urmașii lui nu vor putea păstra independența Moldovei, a lăsat îndemnul de a se închina turcilor, „...fiindcă vecinii întotdeauna ar putea pretinde la teritorii ale Moldovei”. Ioan-Vodă cel Cumplit a încercat să arunce jugul otoman, însă a eșuat, fiind trădat. Marele Mihai Viteazul a încercat să unească toate cele trei provincii românești, însă a fost și el trădat. Dimitrie Cantemir a făcut o încercare de schimbare a unui regim asiatic musulman cu un alt regim, tot asiatic, pretins creștin. Ulterior s-a demonstrat că a fost o greșeală, nefiind luat în seamă îndemnul lui Ștefan cel Mare de a nu închina Moldova vecinilor.

Prima generație de aur din epoca modernă s-a strâns în jurul lui Tudor Vladimirescu. Unul dintre ei a fost Petrache Poenaru, secretarul personal al lui Tudor Vladimirescu. Scăpând ca prin minune de la moarte, pleacă la îndemnul lui Vladimirescu la studii la Paris, Viena, devenind ulterior un mare matematician, fizician, inventatorul primului toc rezervor din lume (brevet francez nr. 3208, 1827), ulterior ministru al Învățăământului. Pușini însă cunosc faptul că Petrache Poenaru a fost primul care a propus tricolorul în calitate de steag național în armata lui Vladimirescu.

Generația de aur, care s-a strâns în jurul moldoveanului Alexandru Ioan Cuza (născut la Huși, tot pe acolo se născuse și Dimitrie Cantemir!), a realizat Mica Unire a principatelor Muntenia și Moldova, împreună cu Basarabia de sud, care a fost de bun augur pentru renașterea statului român după circa 2000 de ani de divizare.

Generația de aur basarabească de la 1918 (I. Pelivan, P. Halippa, P. Erhan, C. Stere ș.a.) a adus prima provincie românească aflată în exil la trupul Țării - Basarabia, care a revenit acasă pe 27 martie 1918, urmată mai apoi de Bucovina și Transilvania. Această generație de aur basarabească nu s-a cramponat de posturi, nu a ezitat nicio clipă când a luat epocala decizie în timpurile acelea foarte tulburi de a se uni cu Țara.

Avem noi astăzi o astfel de generație, capabilă să pună mai presus de toate interesul național? Avem, însă se află în afara puterii, capturată astăzi de oligarhul Plahotniuc. Unionismul devine o unică opțiune pentru ieșirea din mizeria economică, politică și morală în care ne aflăm. Recunosc acest lucru și adversarii reunirii, precum Usatîi și Dodon. „...În primele sondaje care au fost la comanda mea, arătau că doar 5-6% din cetățeni susțin aderarea Republicii Moldova la România. Astăzi, la noi deja ne apropiem la cifra de 20 de procente”, declară Usatîii. „...Conform rezultatelor sondajelor închise, pe care le realizează formațiunea noastră, pe fundalul crizei social-politice și economice din RM, crește numărul unioniștilor”, a declarat alarmat recent președintele PSRM, I. Dodon.

Este un fenomen alarmant pentru Moscova, pentru sculele ei. Se vede acest lucru din ultimele declarații trăsnete (să fie numai trăsnete!) ale lui Dodon din Parlament (care numai parlament nu mai poate fi numit, transformându-se într-un adevărat circ cu 101 clovni, poate cu mici excepții!). „Noi îi vom introduce pe unioniști în cartea roșie și vom face acest lucru foarte curând. Vă promit”. Este o insultă la adresa tuturor celor cu dragoste de neam, o amenințare cu răfuiala fizică la adresa

unioniștilor și instigarea la violență și ură interetnică la adresa celor care se declară români în Republica Moldova. Să ne întrebăm cum va face acest lucru atunci când numărul unioniștilor înregistrați oficial (declarați români) (în realitate sunt mult mai mulți, peste 40% au declarat drept limbă maternă limba română!) în ultimii ani a crescut de zece ori (de la 2.16% în 2004 la 23% în 2014). O cale ar fi exterminarea în masă a unioniștilor sau împrăștierea lor prin toată necuprinsa lui Siberie, așa cum au făcut idoli lui Stalin, Beria ș.a. după 1940.

Dragi compatrioți! Vă dați seama ce pericol ne paște dacă clica lui Dodon vine la putere? De aceea ne grăbește cu alegerile anticipate. Nu are răbdare să-și pună planul său diabolic în aplicare cât mai repede. Putin se poate mândri cu un astfel de lacheu. Poți sta cu mâinile încrucișate la piept și să nu faci nimic. Lucrul îl fac slugile.

Îmi pun întrebarea: ce mamă l-a născut pe acest Pavlik Morozov, pe acest mankurt, coadă de topor și sclav al Moscovei? După astfel de declarații xenofobe, el ar trebui tras la răspundere penală, declarat „*persona non grata*” în România, unde derbedeului îi place să se odihnească cu familia (nu alege taigaua siberiană!), în satul său natal Sadova de către bunii noștri sadoveni. Copiii lui ar trebui să fie trimiși la un liceu slavon, nu să-și facă studiile la cel mai bun liceu român „*Prometeu*”.

Un alt descreierat de-al lui Dodon, pe nume Bătrâncea, a comis o blasfemie, a rupt în plină ședință a Parlamentului o hartă a României din anii '30, pe care studiază elevii. Mi-a plăcut răspunsul unui mare filantrop de peste Prut cu mare dragoste de Basarabia (un Vasile Stroescu contemporan al Basarabiei), care a instalat în satele și orașele basarabene 17 statui ale marilor înaintași ai Neamului: „*Ei nu vor reuși să rupă atâtea hărți câte putem noi face*”. Parlamentul actual s-a transformat într-un bâlci. Pentru un astfel de act acest Bătrâncea ar trebui tras la răspundere (culmea! în semn de batjocură el este inclus în grupul parlamentar de prietenie cu România). Dar cine să facă acest

lucru când noi, unioniștii, suntem atât de dispersați prin puzderia de partiduțe, organizații nonguvernamentale, toate conduse de lideri cu rânză mare, nu și cu mare dragoste de această așchie de popor atât de oropsit? Reunirea devine un proces ireversibil, iar următorii ani sunt pregătitori ai acestui proces. Toate guvernările de la Independență încoace au făcut tot posibilul ca statul „Republica Moldova” să fie un stat eșuat, în care cetățenii nu mai au încredere. Lucrul acesta l-a recunoscut recent și analistul politic Anatol Țăranu, care la începuturi era un statalist convins. Pe străzile Chișinăului poți auzi chiar de la cei care se consideră moldoveniști „...*decât cu hoții ăștia, mai bine să vină românii să îi bage la pușcărie*”.

Evenimentul major organizat pe 27 martie în Palatul Național „N. Sulac” și apoi în scuarul Teatrului de Operă și Balet de FDRM, în frunte cu N. Dabija, Blocul Unității Naționale (BUN), tânărul Constantin Codreanu, de organizații ale combatanților și alte ONG-uri, susținut (sper!) de partidele politice prounioniste, vine să facă acest proces ireversibil.

Tot mai multă lume își dă seama că integrarea europeană a Republicii Moldova, așa cum era văzută chiar și acum doi ani, când Republica Moldova era privită de europeni ca o poveste de succes, nu mai este posibilă astăzi. Împotriva integrării astăzi lucrează doi factori: factorul intern și cel european. Pe plan intern s-a creat o situație care practic exclude integrarea europeană. Actuala putere nu dorește integrarea europeană fiindcă, implicată fiind în diverse scheme frauduloase, ar însemna să-și bage gâtul în juvăt. Opoziția parlamentară (socialiștii și comuniștii) au declarat nu o dată că nu vor susține integrarea europeană, iar Dodon a promis că, atunci când va veni la putere, va denunța Acordul de asociere semnat cu atâta greu de premierul Iurie Leancă. Opoziția parlamentară, condusă de Platforma DA, ne-a îndemnat și ea să luăm un moratoriu în problema integrării europene.

Pe plan extern avem o Uniune Europeană bântuită de sindromul migranților (un proces dirijat de cineva), dispusă să închidă porțile pentru noi membri ai UE. După atâtea porcării comise de actuala guvernare, inclusiv furtul secolului, răbdarea europenilor începe să crape. „*Mai bine s-o pierdem (Republica Moldova – n.n.) tactic decât strategic*”, a declarat un oficial european. Din poveste de succes aceasta s-a transformat într-o poveste de groază, fiind dată drept exemplu prost Georgiei și Ucrainei. Europenii cer o luptă adevărată cu corupția. Dar cine s-o facă? Plahotniuc și acoliții lui? Oricine în acest colț de țară atât de prost guvernat știe că alături de Filat trebuie să se afle și Plahotniuc, Shor, Dodon, Voronin, Victor Țopa ș.a., care au îndrăznit să bage mâna păroasă în buzunarul lui moș Ion, furându-i puținii bănuți pe care-i avea. Este clar că miliardul furat (se vorbește, de fapt, de mai multe miliarde!) va trebui să-l întoarcem noi, contribuabilii (un simplu calcul arată că ar fi vorba de peste o mie de Euro de la fiecare).

„*Puteți să deveniți membri ai UE doar prin aderarea la un vecin puternic, cum ar fi România*”, ne luminează controversatul R. Usatâii. De ce să nu-i dăm crezare acum? Europenii ne vor fi aliați în acest proces. Germania nu va avea dreptul moral să se opună, ea însăși trecând prin acest proces la unificarea celor două Germanii în 1989.

Să fim împreună pe 27 martie, duminică. Să fim sute de mii, ca lui Dodon să-i piară pofta de a ne mai băga în Cartea roșie.

Numai împreună vom reuși Reunirea cu Țara, integrarea în Uniunea Europeană.

Literatura și Arta nr. 12, 24.03.2016.

AM PIERDUT PUTEREA CENTRALĂ. SĂ MAI PIERDEM ȘI CAPITALA?

Situația actuală, în care se află acest colț de țară atât de prost guvernat, este penibilă. La cârmă se află un regim oligarhic, care a capturat mai toate instituțiile statului, care este vinovat de furtul Miliardului, care este vinovat de tăgădnarea investigațiilor privind găsirea vinovaților de acest megafurt (tăgădnarea investigațiilor de către clasa politică de la conducere este explicabilă. Își dau seama că, dacă Kroll va săpa mai adânc, va da la sigur de niște nume ale făptașilor acestui furt, dar care ei nu vor să fie scoase la iveală). Avem un stat în care unul dintre vinovații direcți de furtul Secolului, I. Șor, în loc să stea la dubă, este ales primar de Orhei (mai corect Șorhei, cum mai glumesc unii mucaliți) de o majoritate care-l consideră cel mai bun primar din toate timpurile. Avem un stat, în care cel mai mare oligarh (V. Plahotniuc) s-a dorit să fie primar (ca Usatîi la Bălți și Șor la Orhei!) pe întreaga Republică. Și dacă nu i-a reușit în mod direct, i-a reușit în mod indirect, împingându-l în față pe marioneta sa Filip. Avem un stat în care în poziții-cheie, cum ar fi cea de la CSJ, sunt „alese” persoane cu mari probleme de integritate.

Mai are și unele merite această guvernare „democrată proeuropeană”, „meritul” de bază fiind compromiterea aproape ireparabilă a ideii de integrare europeană, a încrederii partenerilor europeni, atât de încântați de „povestea de succes” a Republicii Moldova de acum doi ani. Tot meritul acestei guvernări este distrugerea totală a dreptei și a celor de centru-dreapta. Ce s-a ales din PLDM, care acum doi ani era cel mai puternic, având 1/3 din locuri în parlament, și care ne chema să luptăm pentru o Moldovă fără comuniști? Nimic, doar încrederea făcută țândării a susținătorilor lui. Filat, în loc să devină erou național, care a pornit drumul integrării Republicii Moldova în Uniunea Europeană, a ajuns altundeva.

Ce se întâmplă cu PL, cu liderul lui după ultimele mari trădări prin coalizarea (în numele salvării cursului proeuropean, spune M. Ghimpu. Și Iu. Roșca își justifică cam în același mod trădarea din 2005) cu alde Reșetnikov, Ivanov ș.a. baistruci ai lui Voronin parașutați pe platforma pregătită de Plahotniuc – așa numita platformă social-democrată? Îl privești uneori pe liderul PL și te crucești auzindu-i argumentele. Ca și Ceașescu de altă dată este încrezut că toți susținătorii de altă dată iau rămas fideli, că toate aceste „revolte” ale votanților PL sunt niște făcături. Că nu e așa știu mulți. Eu sunt unul care din 2007 am votat permanent PL, dar pe care, spun aceasta cu părere de rău, că nu-l voi mai vota niciodată. Ca mine sunt mulți. Să nu vadă liderul PL aceste lucruri. Chiar și recenta vizită a dnei ministru al Educației C. Fusu la Telenești unde a fost fluierată, nu le spune nimic? Cu o astfel de atitudine a liderului lui nu e greu de prognozat soarta acestui partid în viitoarele alegeri, care ar putea să aibă loc chiar în toamnă. Va avea soarta similară cu cea a ppcd-ului lui Roșca, care până în ultimele momente nu a cedat cârma srl-ului lui altei persoane. Să fim sinceri, într-un fel M. Ghimpu a salvat guvernul lui Plahotniuc de la cădere acum, când nici nouă, celor de pe dreapta, nu ne convine. Însă dacă pe M. Ghimpu îl doare, într-adevăr soarta viitorului european al acestei așchii de popor, ar începe pregătirile pentru alegerile din toamnă, pe care le-ar putea provoca, ieșind din actuala guvernare a lui Plahotniuc, atât de detestată atât pe interior cât și, în special, pe exterior, de unde ar trebui să primim diverse asistențe financiare pentru distanțarea de Rusia.

De asemenea, constatăm cu regret că avem un stat în care, dacă guvernarea cade acum, la putere vin forțe clar promoscovite – o stângă formată din Dodon, Usatîi, Voronin și Lupu, care s-ar putea să aibă o durată de viață chiar mai lungă decât cea a pcrn-ului lui Voronin (Putin va ști cum să stimuleze durabilitatea acestei guvernări). Opoziția de stradă, reprezentată de liderii Platformei DA, este una infantilă, mioapă. Să nu

înțeleagă liderii ei un lucru atât de simplu, că dacă ceri căderea guvernării acum, când nici tu nu ai un partid înregistrat, înseamnă că le asiguri lui Dodon și Usatîi venirea la putere. S-a văzut acest lucru și în mișcările stradale organizate împreună, când mulțimile erau ale Platformei DA, iar succesele au fost privatizate de Dodon și Usatîi. Este clar că presiunea exercitată asupra guvernării, corelată cu presiunea externă, este necesară pentru a-i ține în suspans pe guvernanți, dar nu pentru a cere demisia ei imediată, când încă nu ești gata pentru a intra și a câștiga în cursa electorală.

Același lucru se produce și la nivel local, unde cei din Platforma DA coalizează direct cu Dodon și Usatîi. După ce am pierdut Bălțiul, suntem pe cale de a pierde și Chișinăul, un fruct atât de dorit de Dodon, care a fost foarte aproape de a-l câștiga personal în 2011, și aproape în 2015 prin doamna sa de fier, Z. Greceanii. De ce nu ar fi fructul dorit, dacă Chișinăul reprezintă circa 1/4 din populație, peste 70% din acumulările financiare. În acest scop Dodon l-a parașutat pe I. Ceban din funcția caldă și onorabilă (pentru el) de parlamentar în funcția de consilier municipal (ce nu faci de dragul partidului!). Ajuns aici, acest I. Ceban (îi priveam cu dezgust comportamentul de lacheu de la câteva emisiuni rusești de la Moscova, fiind măgulit de marea onoare care i s-a făcut) se comportă ca și haiducul Petrenko de altădată. Face totul pentru a zădărnici activitatea Primăriei Chișinăului. Pentru socialiști, cu cât e mai rău în oraș, cu atât e mai bine pentru partidul lor.

Să nu se înțeleagă greșit că iau partea PL din Consiliu Municipal. Dl D. Chirtoacă trebuia să facă ordine în echipa sa (având atâtea semnale!) după alegerile din primăvara anului trecut, să stopeze orice scheme frauduloase (în construcții, comerț, transport). Acum, pentru a nu permite accederea lui Dodon la primărie, D. Chirtoacă ar trebui să fie mai flexibil (a acoperi ambrazura cu pieptul gol nu este cea mai bună soluție), să se distanțeze și de unele declarații și acțiuni ale unchiului său,

care-i pot afecta imaginea. Dacă, urmărind un scop clar, altul decât al lui M. Ghimpu (mai sper încă!), Voronin și-a parașutat 2/3 din efectivul său din parlament (pentru a salva țara!), de ce nu face același lucru și în consiliul municipal, ca să nu-l dea pe mâinile lui Dodon (pe care îl detestă!!!)? „*Enteresul și iar enteresul*”, cum ar spune marele Caragiale.

Această lupta fratricidă în Consiliul Municipal trebuie dusă până la un anumit moment, după care, dacă nu te oprești, poți ajunge în situația celor doi berbeci, care se bat crâncen (de ies scânteii din coarnele lor) sub privirea lupului (nu a celui din parlament) hămesit de foame, care așteaptă momentul potrivit.

Dă-le, Doamne, „*aleșilor poporului*” puțină rațiune, pentru a evita colapsul și la nivel municipal.

Literatura și Arta nr. 8, 25.02.2016.

<http://revistasingur.ro/altele/15265-valeriu-dulgheru-soluia-dodon--capitala-fr-primar?q=altele/15265-valeriu-dulgheru-soluia-dodon--capitala-fr-primar>

CÂND ÎȚI LIPSEȘTE DEMNITATEA...

“Dacă demnitatea îți lipsește, să știi că nici viitor nu ai...”
(A. Silvestru).

Scriam odinioară că în acest colț de țară uitat de Dumnezeu mama secăturilor (mancuților) e veșnic însărcinată. Priveam deunăzi o emisiune „*Poziția*” la postul de televiziune Accent TV, monitorizată de controversatul V. Borșevici, care în finalul emisiunii a declarat nonșalant: „*S prazdnikom vas dorogie tovarișci* (Felicitări cu ocazia sărbătorii, dragi tovarăși)” (era ziua de 23 februarie și se referea „marele savant” la ziua Armatei Sovietice, ziua armatei unui stat care de 25 de ani nu mai există pe harta lumii!). M-am simțit ca transferat în timp cu 30 de ani în urmă sau că timpul toți, acești treizeci de ani s-a oprit. Să nu înțeleagă acest dr. hab. în tehnică, prof. univ. V. Borșevici imoralitatea și absurditatea declarației sale? Trebuie să recunoaștem că încă mulți nostalgici, dar și răătăciți de-ai noștri încă sărbătoresc această sărbătoare. De ce n-ar sărbători-o dacă ditamai savanții de pe ecranele televizoarelor îi cheamă să facă acest lucru. Această frântură de popor încă mai urmează să rătăcească prin pustiu până când ultimul alde Borșevici va dispărea.

În aceeași zi de 23 februarie am avut ședința Senatului Universității Tehnice a Moldovei. Cred că același salut l-am fi auzit de la tribuna Senatului dacă colectivul Universității ar fi făcut greșeala în 1992 de a-l alege pe V. Borșevici rector al Institutului Politehnic din Chișinău. V. Borșevici era unul din trei candidați la postul de rector (mai erau prof. I. Bostan și I. Groza), dar cel cu mai multe șanse. Tatăl său era prim consilier al președintelui M. Snegur și, în opinia feciorașului, trebuia să-i asigure acest post. Se vorbește că după decesul subit al rectorului de atunci V. Calmuțchi consilierul președintelui, I. Borșevici, pregătise deja ordinul de numire a lui V. Borșevici în funcția de rector interimar până la alegerea lui. O întâmplare fericită a făcut

ca acest plan să nu ia foc. Chiar a doua zi după decesul rectorului, un grup de profesori ai Institutului Politehnic, printre care întâmplător m-am nimerit și eu, au cerut audiență la Ministrul Educației N. Mățcaș și au propus numirea prim-prorectorului de atunci, prof. I. Samusi (o personalitate de o rară cumsecădenie și ținută profesorală), în funcția de rector interimar pe perioada organizării alegerilor, lucru care a fost făcut în aceeași zi. Aceasta a fost salvarea noastră, a celor de la Politehnică.

Și când te gândești că tatăl acestui mare moldovenist și prieten al Rusiei V. Borșevici a fost unul din militanții de vază ai Mișcării de Eliberare Națională (I. Borșevici), chiar îți vine să crezi că și proverbele populare uneori greșesc. „*Surcica nu sare departe de trunchi*”. Iată că surcica (de fapt un ditamai ciot!) V. Borșevici a sărit departe, foarte departe de trunchiul I. Borșevici. Acum acest răătăcit de neam cu veleități de savant mai în toate domeniile ne „*fericește*” aproape în fiecare seară cu prezența și „*filozofările*” lui (de altfel chiar foarte primitiviste!) la controversatul post de televiziune Accent TV (era al comuniștilor după închiderea postului NIT, acum a devenit al socialiștilor).

Și cum spuneam că mama lepădăturilor în acest colț de țară este veșnic însărcinată, numărul lor crește catastrofal. În special acum, când avem o guvernare așa-numită de dreapta și proeuropeană atât de compromisă, când nu se mai văd liniile care despart curente doctrinare, când totul în acest colț de țară s-a transformat într-un soi de Babilon.

De ce ar trebui să ne mire această alianță aparent alogică A. Năstase – Dodon – Usatîi. Dar parcă alianța VOROȘCA de altădată între cele două extreme (extrema dreaptă și cea stângă) părea la început mai logică? Să nu uităm că pe atunci alături de Roșca se afla V. Năstase, cel care a participat la distrugerea și înstrăinarea Euro TV și a Antenei C, unicele posturi naționale pe vremea guvernării comuniste. „*Enteresul și iar interesul*”, cum

ar spune marele Caragiale. Să nu căutăm nici acum elemente de logică în acțiunile actualilor lideri ai Platformei DA. Nu sunt. Sunt doar interese. Jonglând abil cu furtul miliardului (Despre care în ultimul timp nu prea amintescși nu cer insistent ca Comisia Kroll să sape adânc pentru ai scoate la suprafață pe hoți. Săpând prea adânc s-ar putea să dea nu numai de furturile lui Plahotniuc și Filat, dar și de găinăriile lui Victor Țopa de la Air Moldova (pe atunci ministru al Transporturilor). de ale Zinaidei Greceanîi cu fabrica de vin de la Cojușna, de ale lui Dodon ș. a. Păcat de amara dezamăgire, care-i așteaptă pe cei care încă mai cred în sinceritatea declarațiilor liderilor Platformei.

Eu de la bun început, când liderii Platformei DA nu admiteau prezența intelectualilor alături de ei, nu am văzut (din păcate) în ei o forță (sutele de mii de oameni au fost scoși în stradă nu de ei, ci de miliardul furat). Se vedea încă din primăvară că au alte scopuri atunci când i-au huiduit și îmbrâncit pe tinerii unioniști (acum e clar, locul lor era destinat tinerilor lui Dodon și Usatîi), când într-un cazan erau aruncați laolaltă toți „hoții și tâlharii”, exceptându-i pe Dodon, Greceanîi, Usatîi ș. a., când la alegerile locale practic chemau la susținerea candidatului socialiștilor pentru primăria Chișinău (acum când coaliția cu Dodon din fățișă s-a transformat în una directă a devenit clar!), a dnei Z. Greceanîi (așa cum este D. Chirtoacă cu păcatele, pe care le are sau care i se impută candidatul socialiștilor nu putea fi o alternativă la Primărie), când în Piața Marii Adunări Naționale a fost huiduit marele Eugen Doga, ambasadorul nostru în lume, când au pactizat în modul cel mai direct cu Dodon și Usatîi, invocând scopul comun de luptă cu „oligarhi”, de parcă Usatîi și Dodon nu sunt oligarhi (dar și verii Țopa!!!).

După ultimele atacuri mârșave asupra unioniștilor, asupra acelor care au inițiat Mișcarea de Eliberare Națională, scopul în sine al acestei Platforme DA a devenit mult mai clar. Cum poți să lovești atât de bătărește în Ion Ungureanu, un intelectual

de speță, dintre care au mai rămas atât de puțini, unicul Ministru adevărat al Culturii de după independență (succesorii lui fiind de fapt mai mult miniștri ai anticulturii), care a transformat cultura moldovenească sovietică rusificată până la refuz în una națională, care a „îndrăznit” să transforme Teatrul „Pușkin” în Teatrul Național „Mihai Eminescu”, astfel aducându-l pe marele Eminescu la Chișinău, de unde a fost surghiunit în perioada sovietică.

Mă întreb și vă întreb și pe Dumneavoastră, dragi cititori: cum i s-a ridicat mâna (mai corect glasul) acestui C. Cheianu să lovească în I. Ungureanu, care din actor s-a transformat într-un măscărici. Inteligența înăscută a lui Ion Ungureanu nu-i permite să facă atacuri la persoană, să lovească mișelește. Se repetă cazul cu marele poet național Grigore Vieru, care era atacat bădărește nu de Voronin și acoliții lui, ci de cățelușul fidel I. Roșca și compania, în care se afla și V. Năstase.

Acum, când lucrurile oricum merg spre alegeri anticipate, așa avea un îndemn către cei mulți nemulțumiți de actuala guvernare să nu creadă că „tot ce zboară se mănâncă”. S-ar putea chiar peste puțin timp să fiți tot atât de dezamăgiți de liderii Platformei DA (acum lideri ai Partidului Platforma DA, înregistrat recent, ale cărui scopuri sunt altele decât cele declarate), precum sunteți acum dezamăgiți de actuala guvernare și cum ați fost dezamăgiți odinioară de Iu. Roșca.

Aveți alternative, cum ar fi Partidul PAS al Maiei Sandu. Să încercăm să creăm o alternativă actualei guvernări, dar și coaliției Nastase-Dodon-Usatîi.

Literatura și Arta, nr. 9, 3 martie 1016.
<http://www.revistasasingur.ro/altele/14452-2016-02-29-12-44-07?q=altele/14452-2016-02-29-12-44-07>

SEMNELE IDENTITĂȚII AMORȚITE

În dialog: prof. Virgil Mândăcanu și prof. Valeriu Dulgheru!

V.M. Situația socialpolitică după Congresul „Sfatul Țării-2”, care a luat decizii clare cu privire la deșteptarea și Reîntregirea Țării la nivel local, național și interstatal, a devenit încordată ca urmare a luptei proasiaticilor împotriva românismului, unionismului și reîntregirii. În această luptă partidele de stânga și centru-srânga (Dodon, Usatâi, Voronin, Diacov, Lupu...) activează toate elementele mai puțin competente în problemele identitare în istoria creării artificiale a celui de al doilea stat românesc. Ar fi bine să începem dialogul nostru cu problema: *Ce este românismul? Ce sunt unionismul, reîntregirea? Destin sau ambiția unor persoane?*

V.D. Aș veni aici cu noțiuni formulate de mari iluminiști ai Neamului. „Dumnezeirea este echivalentă cu Identitatea, cu Eul universal și cu Patria. Aceasta este triada românismului”, spunea marele poet, patriot, filosof M. Eminescu. „Românismul nu se discută. El se afirmă – pe toate planurile vieții. Nu-ți poți discuta destinul biologic. Poți cel mult să emigrezii sau să te sinucizi. Suntem români prin simplul fapt că suntem vii. A renunța la „românism” înseamnă, pentru noi, românii, a renunța la viață, a te refugia în moarte. Sunt oameni care au făcut asta. Dumnezeu să-i ierte! Dar de când suntem datori noi, majoritatea oamenilor vii din această țară, să „discutăm” cazul câtorva sute de mii de nefericiți (e vorba de întreaga Românie, printre care alde Dodon, Voronin, Țirdea ș.a. răătăciți – n.n.), care și-au ales, din prostie sau din lipsă de bărbăție, singuri moartea? Românitatea, adică organismul acesta viu la care participăm cu toții, îi elimină de la sine. Toată inerția lor de celule moarte este zadarnică. Mai curând sau mai târziu se vor desprinde firesc și vor cădea”, mărturisea marele filosof Mircea Eliade. Deci, românismul este destinul fiecăruia, în venele

căruia curge sânge românesc, și în niciun caz nu este ambiția cuiva. De mii de ani la gurile Dunării din cenușa civilizațiilor Cucuteni, Hamangia, Petreni, Vinca s-a plămădit neamul românesc care, conform unor savanți străini, ar fi vatra civilizației europene. În sprijinul acestei teorii vine și analiza sumară, care arată că civilizația egipteană a apărut la gurile Nilului, cea mesopotamiană – între Tigru și Eufrat, cea indiană – la gurile Indului. Civilizația Cucuteni-Tripolie, întinsă pe o suprafață de peste 350.000 km² la Ariuș (Carpați) până la Tripolie, Nipru, cuprinde și întreg teritoriul actualei Basarabii, care se află chiar în mijlocul acestui spațiu. Dar se știe că orice procesm începe de la un centru de cristalizare, care mai apoi se răspândește în toate cele patru direcții. De ce nu de este exploatat acest argument incontestabil? De ce alde Dodon insistă pe o istorie a unei așchii de popor (începând cu 1812) fără să cunoști istoria întregului? Fiindcă așa dorește Kremlinul.

În baza acestor culturi ulterior au apărut pelasgii sau hiperboreenii cum îi numeau grecii, care au dat naștere vechii limbi latine (prisca latina). Mai târziu a apărut „cel mai mare neam după cel al inzilor – tracii” (Herodot), din care s-a separat „cea mai vitează și dâră aripă – dacii” (Herodot). Prima reunificare a dacilor a făcut-o marele Buerebista, ucis însă prin trădare. A fost un mare stat, de temut chiar și pentru marele Imperiu Roman. Mai apoi s-a destrămat, făcând față cu greu puhoaielor neconținute din est. Primele state feudale românești, ca și în restul Europei, au apărut în sec. 13-14, însă o primă încercare de reunificare a lor a fost făcută de marele Mihai la 1600, însă fără succes fiindcă nu convenea marilor vecini.

Faptul că reunificarea, reîntregirea este un drept al urmașilor direcți ai dacilor l-a recunoscut într-un fel și Ecaterina a II^a, care intenționa să recreeze statul dac cu denumirea Dacia, evident sub protectorat rusesc în frunte cu cneazul Potiomkin.

Ruperea la 1812 a celei mai frumoase părți a Moldovei – Basarabia – nu a permis Basarabiei (cu excepția celor trei județe de la sud) să participe la mica Unire de la 1859, care a fost realizarea (parțială) a visului de peste 2000 de ani de reunificare a Neamului. Generația de aur basarabească de la 1918 a readus Basarabia la matcă din cruntul exil rusesc de peste 100 de ani. Însă doar peste 22 de ani, pe parcursul cărora Basarabia a reușit să-și vindece rănilor pricinuite de îmbrățișarea ursului, un nou puhoi din est (de această dată sovietic) a invadat Basarabia.

V.M. Dorindu-ne libertate, democrație și unitate, am vrea să avem un stat de drept. În lipsa acestuia crește nivelul corupției, criminalității, tâlhăriei, sărăciei, pierderea cetățenilor buni care părăsesc Basarabia fără dorință de a se mai întoarce. Forțele criminale au grijă doar de statalitate, independență, neutralitate. Ce influență produce această stagnare a acestor direcții asupra dezvoltării culturalizării, deșteptării și aprofundării conștiinței apartenenței de Neam?

V.D. Tocmai că această stare de lucruri foarte proastă din ultimul timp din Basarabia a impulsionat aceste procese. Aici, probabil, ar trebui să-i divizăm pe potențialii unioniști în două categorii. Prima categorie ar fi cei care și-au conștientizat clar apartenența de neam. Conform datelor oficiale, de la 2-3 procente de acum câțiva ani s-a ajuns la circa 25% de cetățeni basarabeni care se identifică drept români. O a doua categorie sunt cei care încă nu se identifică drept români (iată aici ar trebuie să muncim!), dar pe fundalul stării actuale din rău în mai rău ar participa la o eventuală Reîntregire. „Să vină românii să-i pună la dubă pe hoți” – este declarația unui manifestant dintr-o coloană a lui Dodon. Acestora trebuie însă le fie aduse avantajele Reîntregirii, în special, sub aspect economic.

V.M. Alegerea corectă privind viitorul o face poporul deșteptat, dar, cu regret, această alegere o impune politicul/partinicul agresiv, egoist și dușmănos în ultimii 25 de ani. Care sunt obstacolele cele mai mari cu care se confruntă poporul

nedeșteptat, de care trebuie să țină cont unioniștii în munca de culturalizare? Ce accente trebuie să punem noi, Sfatul Țării-2, în munca de culturalizare a poporului, care să realizeze Reîntregirea în 2018 pe cale pașnică?

V.D. Obstacolul cel mai mare sunt rămășițele rudimentare ale propagandei sovietice, care a lucrat ca picătura chinezească. În memoria basarabească a rămas faptul că jandarmii români îi băteau pe basarabeni (astăzi în multe sate bântuite de furturi, violuri, omucideri s-ar dori un jandarm de pe timpuri!). Despre acest lucru le vorbea deunăzi coada de topor Bogdan Țârdea găgăuzilor la Comrat. Cine însă să le spună aceluiași găgăuzi despre genocidul prin foamete promovat de regimul sovietic și în satele găgăuzești? Cine să-i spună lui moș Ion că enkavediștii sovietici nu-i băteau pe moldoveni, ei pur și simplu îi împușcau, îi exterminau prin închisorile și lagărele staliniste, prin foamete organizată, iar pe cei mai buni gospodari îi deportau în fundul Siberiei până la Cercul Polar? Cine să-i spună că regimul sovietic s-a comportat în Basarabia ca unul criminal, care, conform istoricului Larry Wats, a condus practic la înjumătățirea numărului populației prin lichidarea metodică a intelectualității prin închisorile și gulagul enkavedist, prin cumplita foamete organizată în Basarabia în 1946-’47 (precum cea din Ucraina în 1931-33!), prin cele patru valuri de deportări, 1941, 1949, 1951, și valul pasiv până în 1990, prin colectivizarea forțată, care au distrus complet gospodarul în țăranul basarabească, cultivat cu atâta migală în perioada interbelică după istorica (pentru Basarabia!) reformă agrară din 1922.

De aceea culturalizarea, deșteptarea poporului este strict necesară. Este absolut clar. Deosebit de importantă va fi activitatea aleșilor în Sfatul Țării-2 și a unioniștilor din teren. Un bun prieten de la Durlăști, maestrul Victor Celan, îmi scria zilele trecute: „*La data de 3 aprilie în or. Durlăști s-a desfășurat adunarea generală a unioniștilor...Cu votul majoritar am fost ales un Președinte ...Aștept recomandări, propuneri...*”. Iată,

domnilor intelectuali, un teren imens de lucru. Este deja un fenomen. Sarcina unioniștilor este de a-l transforma în unul general. Este unica posibilitate.

V.M. Calea pașnică de realizare a alegerii corecte presupune referendumul. Ce referendum este posibil în condițiile noastre? De ce nu pot participa la el cei plecați în Țară după 1940 – '45? Ce rol le revine unioniștilor?

V.D. Un maidan moldovenesc nu este pentru noi. Cineva ar dori acest maidan. Este clar că Reîntregirea trebuie făcută pe cale pașnică, dar cum? În 1940, bunicii și părinții noștri nu au fost întrebați prin referendum dacă vor să devină cetățeni sovietici. Au venit, au pus hotar la Prut și i-au declarat pe toți cei care rămăseseră în Basarabia cetățeni sovietici. Peste 700 de mii, în mare parte intelectuali, buni gospodari, au părăsit Basarabia de teama Siberiei. De ce acești basarabeni sau urmașii lor nu ar trebui să aibă dreptul de participare la vot? Sau acest drept îl au doar sutele de mii de alogeni aduși de regim pentru colonizarea Basarabiei, pentru diluarea elementului românesc? Ceea ce ne-a salvat a fost iarăși talpa țării, bietele, chinuitele noastre țărance, mamele și bunicile noastre (ar merita să li se ridice un monument!), care au născut și educat mulți copii (unele mame eroine au avut câte 10-12 copii). Rusoaicele însă s-au oploșit prin orașe, născând câte 1-2 copii. Oricât de mulți ruși aduși în Basarabia, aceștia nu au putut dilua esențial elementul românesc. Altceva le-a reușit: să spele mințile oamenilor, să-i debusoleze complet cu așa-numita identitate moldovenească, care nu există. Este o invenție stalinistă, preluată acum din interes de diverse cozi de topor, cu care spală mințile unora mai slab pregătiți. Dimpotrivă, ar trebui să ne mândrim cu faptul că această așchie de popor a făcut parte dintotdeauna din marele neam românesc cu o istorie multimilenară. Rușilor, care au o istorie mult mai recentă, le convine acest moldovenism (inventat de ei pentru cei slabi!).

V.M. Schimbarea pe care o dorește poporul prin Reîntregire ține de Statul de Drept, pe care timp de 25 de ani nu-l puteam crea. Ultimii 25 de ani au arătat că, fiind ruși de la sistemul social-politic al statului de drept al Patriei-mamă, nu am reușit nimic. Statalitatea oligarhică stabilește dictatura. În ce constă problema majoră în obținerea acestei schimbări de sistem? Cum poate fi obținută această statalitate adevărată?

V.D. Desigur, ar fi plăcut să trăiești într-o adevărată Elveție între Prut și Nistru, cu care ne momesc marii stataliști moldoveniști. Dar tocmai acești 25 de ani de așa-numită independență au demonstrat că este imposibil acest lucru. Sunt câteva motive în acest secol. În primul rând, nu există un suport identitar al moldovenismului. Fiind o așchie de țară, desprinsă de Neam, nu poți inventa un alt neam – cel moldovenesc – cum și-o doresc ștabii de la Kremlin, punând la bază „invenția” tătucului lor Stalin. Nici cele două Germanii, nici vietnamezii, care s-au unit, nu au inventat noi națiuni. Neamțul a rămas neamț în ambele Germanii, vietnamezii au rămas vietnamezi în ambele Vietnamuri. Și noi rămânem români în ambele state românești (deocamdată!) și să așteptăm (mai bine zis să apropiem) ceasul Re-unirii. De ce nu ne merge bine? „*Fiindcă nu am făcut Unirea*” spunea marele intelectual basarabean și vindecător al sufletelor Nestor Vornicescu. Să facem această Reunire și ne va merge bine.

V.M. După ce poporul revoltat la maxim a protestat și mai protestează încă s-a ales cu noi partide, cu anticipate, cu candidați la președinție, cu întărirea dictaturii oligarhice și amenințări deschise cu răfuiele partinice, politice și fizice. Forțele agresive de stânga folosesc la maxim arma informațional-propagandistică, implicând noi partide, noi „*savanți*”, noi propagandiști din est, încercând la maxim atmosfera dezbinării politice. Ce rol îi revine Vocii Unioniste? Cum să fie ea auzită mai bine în realizarea tacticii și strategiei

culturalizării poporului în obținerea statului de drept, de la care am fost ruși cu forța?

V.D. Cât nu e de straniu însă acest megafurt al miliardului, aceste găinării ale guvernanților, vin în ajutorul unioniștilor. Tot mai mulți, inclusiv din cei cu o atitudine rezervată față de problema Reîntregii, își dau seama că în acest colț de țară atât de prost guvernat este imposibil de creat un stat de drept. Schimbarea oligarhului Ionică (sau Ivan) cu oligarhul Vasilică (sau Vasea) nu va schimba nimic. Este nevoie de o schimbare de sistem, de Reîntregire, de preluare a statului de drept românesc, care este considerat unul dintre cele mai bune în sud-estul Europei. Acest lucru trebuie adus la urechea lui moș Ion, la urechile încă a multor indeciși, rătăciți, debusolați de prea îndelungata și diabolică mașină propagandistică sovietică. Cum de făcut? Da, nu avem televiziuni, nu avem radiouri. Să folosim la maxim această nouă armă informațională modernă – rețelele de socializare. În special, cei tineri pentru ai informa corect pe bunii noștri părinți, frați, bunici, lăsați pradă celor peste 50 de posturi TV rusești, a altor 7-8 televiziuni ale lui Plahotniuc. Postul Jurnal TV ar putea face mult mai mult, ar trebui să treacă de la servirea unui singur partid și mișcări la servirea Neamului, să se includă plenar în această campanie de culturalizare a maselor.

Referitor la alegerile prezidențiale, părerea mea este să ne implicăm activ în această campanie cu un candidat unic pe dreapta-centru dreapta pentru a nu le permite lui Dodon sau lui Plahotniuc (pentru a contracara unionismul se vorbește deja despre o posibilă înțelegere între ei, ambii supuși ai Moscovei!) să acapareze acest post important. Reîntregirea va trebui făcută cu un președinte prounionist. Campania preelectorală este un bun mijloc de a culturaliza masele.

Intellectualii, cei mai în stare să facă acest lucru, ar trebui să se includă cât mai direct în elaborarea materialelor informative privind problemele de identitate, privind avantajele Reunirii sub

toate aspectele. În acest sens ar trebui formate în Sfatul Țării 2 departamente pe profiluri, care să includă cei mai buni specialiști din domenii. Are intelectualitatea noastră o mare datorie față de moș Ion. Pe spinarea lui a învățat, s-a ridicat pe scara ierarhică, atingând înălțimile, pe care le-a atins. Acum a venit timpul să întoarcă această datorie, să se jertfească pentru culturalizarea lui moș Ion, să-l readucă la conștientizarea identității sale și atunci lucrurile vor merge spre bine. Lăsat de izbeliște în fața propagandei rusești extrem de agresive el va rămâne debusolat în continuare. Trebuie să-i trezim cel puțin îndoieli referitor la ceea ce vede și aude de pe ecranele televiziunilor șovine rusești.

V.M. Pe măsură ce Reunirea deja se întâmplă crește mișcarea unionistă în Republica Moldova și România, crește însă și dezmățul propagandei antiunioniste, antiromânești, a moldovenismului primitiv. Dialogul scriitorului Anatol Moroșanu cu preasfinția sa Marchel este un exemplu clasic în acest sens, o chemare de renunțare la unionism și reîntoarcere la Rusia gulagurilor. Care sunt „argumentele” doctrinei scoase din lada de gunoi de preasfinția sa Marchel în dialogul cu A. Moroșanu?

V.D. Să-mi fie iertat nihilismul aparent însă în opinia mea Marchel de mult timp nu mai este un propovăduitor al creștinismului printre mireni ci vândut pentru treizeci de arginți serviciilor secrete ale Rusiei, așa cum s-a stabilit în ultimul timp au fost mulți slujitori ai bisericii ortodoxe ruse.

Participant alături de Dodon, Țirdea, dar și de ultranaționalistul ultracomunistul Prohanov la conferința „Moldova și Rusia: istorie comună, valori comune” este clar rolul acestui „slujitor al bisericii”. Nu cred că merită să luăm în seamă „argumentele” lui Marchel, care coincid întocmai cu argumentele antihriștilor Dodon, Voronin ș.a. Pentru mine un adevărat slujitor al bisericii naționale este cel care aduce lumină în popor. Din păcate Marchel nu face parte din această categorie. Doar cele câteva gafe (să fie doar gafe!) strecurate în dialogul cu

pricina confirmă acest lucru. Adevărata istorie comună de mii de ani acest colț de țară a avut-o cu restul Țării, fiind parte componentă a Traciei, Daciei, a multiplelor state medievale românești, parțial al micii Români de la 1859 și principalul promotor al Marii Uniri de la 1918.

V.M. Ca și unioniștii de la 1918, unioniștii actuali urmăresc un singur interes – îmbunătățirea vieții sociale, economice, politice, culturale, educaționale, aderând la sistemul statal al Patriei, de la care am fost ruși cu forța la 1940. Sunt sigur că o bună parte dintre românii basarabeni nu știu, nu sunt conștienți de aceasta. De ce, formând această conștiință dodonistă, usatistă, voronistă, ei nu vor obține succes în stabilirea unei dictaturi oligarhice și federalizarea Republicii Moldova?

V.D. Nu au cum. Ceea ce pot ei să facă e să amâne ziua Reîntregirii. Dar aceasta îl va costa mult mai scump pe moș Ion. Sub influența geopolitică din regiune, situația politică și economică se va înrăutăți și mai mult. O Basarabie aflată sub influență rusească (așa cum și-o doresc Dodon, Usatîi, Plahotniuc ș.a.) ar însemna un blocaj din partea vecinilor, o închidere a hotarelor atât în vest cu România cât și în est cu Ucraina (așa cum s-a întâmplat cu regiunea transnistreană recent), care va crea mari probleme de ordin economic, politic și social. Ne așteaptă sumbra perspectivă a Transnistriei, care, actualmente blocată de Ucraina din sud-est, cu bani rușești mai puțini (în viitor vor fi și mai puțini, luând în considerație profunda criză și embargoul Occidentului cu care se confruntă), se află în prag de faliment. Reală perspectivă este de a ne transforma într-un bantustan rusesc de tipul Kaliningradului, nu într-o Elveție deschisă tuturor. Lui Lavrov i-a ieșit un sfânt din gură când a declarat recent (referitor la așa-numita „problemă transnistreană”) că Rusia va susține „integritatea și neutralitatea Republicii Moldova”. Acum e clar de unde vine această vânzoleală cu neutralitatea Republicii Moldova! Și problema cu

primarul Filipov de la Taraclia tot de acolo vine. Este necesar să fie create cât mai multe focare pe acest teritoriu „unitar și neutru”. Oricât ar părea de ciudat, o reunire a Basarabiei cu România ar accepta și Ucraina, care este pro-NATO și care nu dorește să aibă în spate o făcă tură rusească. Atunci când profesorul universitar va dori să primească un salariu de peste 1000 de euro în loc de circa 150, pe care îi primește acum după mulți ani de activitate, când moș Ion va dori să primească o pensie de 5-6 ori mai mare (în România pensia minimă este de cam 3000 de lei comparativ cu 700 de lei ai lui moș Ion – la aceleași prețuri la alimente!, iar salariul mediu pe economie este de 5-6 ori mai mare decât în Basarabia), când părinții și bunicii vor dori ca fiii și nepoții lor, care au luat calea pribegiei, să revină acasă, când automobiliștii, sătui de gropile de pe drumurile basarabene, vor dori să circule pe magistrale românești, când mai mulți vor conștientiza că e mai bine să ai o țară cu munți și mare, cu o economie în creștere, cu bogății naturale unice în Europa, cu o siguranță energetică, atunci va fi posibilă Reîntregirea Țării.

Să nu permitem stingerea acestei făclii a deșteptării!

Literatura și Arta nr. 16, 21 aprilie 2016

CIUMA ROȘIE INVADĂZĂ BASARABIA!

„Comunismul (socialismul) nu poate fi iertat.
El încă n-a murit”

(Acad. Gleb Drăgan)

A fost înțelegerea de o viață a basarabeanului Gleb Drăgan, academician al Academiei Române. Născuți doi frați gemeni, Gleb și Boris, la Copceac, jud. Tighina, au fost despărțiți de regimul sovietic în 1940, văzându-se pentru prima dată peste 20 de ani. Dar câți alți mulți basarabeni cu destine mutilate încă mai avem astăzi în Basarabia? Puține familii sunt care să nu fi suferit într-un mod sau altul în urma regimului sovietic: fie prin lichidare metodică din primele zile ale instaurării regimului sovietic în Basarabia, fie prin deportările masive în Siberia (și părinții pavlicilor morozovi Z. Greceanii și D. Diacov au fost deportați în fundul Siberiei!), fie prin întemnițarea în închisorile și lagărele staliniste, fie prin foamea organizată, fie prin colectivizarea forțată, care era o formă de șerbie stalinistă. Această belea adusă pe capul nostru pe vârful baionetelor sovietice în Basarabia a fost ca o ciumă a secolului XX.

Și iată că această ciumă a secolului XX reînvie în Basarabia. După accidentul din 30 noiembrie 2014, când această formațiune numită psrm, uzurpată, asemenea unui pui de cuc, de uzurpatorul Dodon, reprezentantul Kremlinului la Chișinău, activitatea subversivă a Moscovei se întetește. Locul balaurului roșu (pcrm), încă condus de ramolitul V. Voronin (pcrm), l-a luat draconul roșu (psrm, observați că în abreviatură doar o singură literă diferă, esența rămânând aceeași) cu un pavlic morozov în frunte. Nici într-un caz să nu confundăm „socialismul” lui Dodon cu socialismul suedez, german ș.a.

Guvernarea extrem de proastă constituită după alegeri a alimentat prin furturile de miliarde și diverse coțcării această hidoșenie. Dar și prin miopia (să fie doar miopie!) conducerii Platformei DA, când sub pretextul de luptă cu oligarhii (de parcă Dodon, Usatfi ș.a. nu sunt oligarhi!), i-a chemat să se alăture protestelor pe Dodon și Usatfi, cutia Pandorei a fost deschisă. Acum această formațiune teroristă cheamă la răfuială fizică cu oponenții lor de idei. Câtă isterie au demonstrat ei în ultimul timp. Un descreierat socialist pe nume Bătrâncea (tânăr cu trupul, însă ramolit la minte!) rupe într-o ședință de parlament o simplă hartă a României anilor 30, folosită ca material didactic (ca și alte hărți: harta u.r.s.s., harta lumii ș.a.) în licee. Un altul, Dodon, ne vorbește cu spume la gură despre „marele act de trădare al unioniștilor”. Chiar și în simbolică pentru întreaga suflare românească basarabeană zi de 27 martie (duminică), atunci când în Palatul Național avea loc un moment de înaltă spiritualitate românească, Dodon cu un grup de rătăciți de-ai săi spurcă sfântul lăcaș bisericesc (din păcate, vândut antihristului) și locul de lângă monumentul Marelui Voevod. El ne-a amenințat (pe cel puțin peste 30% din basarbeni, deocamdată!) că ne va băga în Cartea roșie. Îi va reuși talâmbului acest lucru dacă nu ne vom uni. Manifestația unionistă de pe 27 martie trebuie să fie începutul unificării segmentului de dreapta-centru dreapta. Partiduțele unioniste și liderii lor trebuie să conștientizeze acest pericol dacă vor să supraviețuiască, în special acum, în preajma alegerilor prezidențiale, și, posibil, parlamentare anticipate.

Deocamdată Dodon pune în aplicare pas cu pas planul elaborat la Kremlin. Zilele trecute își deleagă trimisul (pe ultracomunistul de ieri devenit ultrasocialist astăzi – B. Țîrdea) la Comrat să le spele creierii găgăuzilor. Priveam secvențele înregistrate de la acea „ieșire în popor” (vă mai amintiți despre cei 25000 de proletcultiști bolșevici!) când acest proletcultist îndruga verzi și uscate: că dacă armata română nu ocupa

Basarabia la 1918, aici la noi, ar fi fost construit raiul sovietic.

Din păcate, această minoritate etnică, printre care (am spus-o și o mai spun) sunt mulți oameni de treabă, mai români prin gândire decât mulți români prin naștere), care în perioada interbelică a demonstrat că poate trăi în bună înțelegere cu băștinașii români (vă mai amintiți provocarea sovietică de la Tatarbunar din 1924, declanșată de regimul bolșevic în speranța că va fi susținută de etnicii găgăuzi și bulgari, care însă nu s-au lăsat provocați?), acum a căzut iarăși pradă propagandei dodoniste (precum în anii '90 a căzut pradă propagandei sovietice smirnoviste).

Priveam cu stupoare cum bășcănița I. Vlah (culmea, numele ei este sinonim numelui de român!) mășcăla la Comrat alături de Dodon ș.a., strigând lozinci antistatale, sub marea de steaguri roșii (dodoniste, chiar dacă erau camuflate sub steaguri vechi moldovenești cu bour) și doar câteva tricoloruri ale statului „Republica Moldova”. „Acțiunea s-a desfășurat la inițiativa autorităților locale ca răspuns la activizarea din ultima perioadă a forțelor unioniste, ce promovează reunirea Moldovei cu România... Membrii Adunării Populare au cerut autorităților de la Chișinău să interzică acțiunile ce vin „să lichideze statul Republica Moldova””, scrie gagauzinfo.md. Povești pentru handicapați. Acțiunea a fost organizată de Dodon, lucru declarat de el încă până la evenimentele unioniste de duminică. Este un simplu joc al Moscovei. Dar oare acțiunile secesioniste permanente ale Comratului, apucăturile federaliste ale lui Dodon, fortifică satul “Republica Moldova”? Păcat. În situația creată, când statul “Republica Moldova” a falimentat, unirea ar fi și spre beneficiul găgăuzilor, a tuturor minorităților naționale, care sunt protejate prin lege în România.

Ce ar trebui să facem în această situație destul de complicată? Dacă mitingul anunțat de Platforma DA pentru 24 aprilie va fi cu participarea lui Dodon și Usatîi, atunci totul ar

trebui să fie clar. Dar și ultimele dezvăluiri despre palatele lui A. Năstase (recunoscute, în sfârșit, de el!), despre averile lui din Germania demonstrează că, fiind șantajabil, nu poate fi candidatul dreptei. „Noi ducem o lipsă totală de un lider politic național. A fost totul compromis. Așa cum în 2002 Iurie Roșca a compromis ideea națională. Acum această generație de politicieni, pe care i-am adus la conducere, au compromis”, afirmă Sandu Grecu. Are dreptate maestrul. Din păcate. Dar ceva totuși trebuie făcut. Fatalismul acum e mortal pentru noi. Să găsim acest lider care ar putea să ne unească. Ca și maestrul, nu văd astăzi un lider ideal unanim recunoscut de centru dreapta. Haideti să-l găsim!

Iertată să-mi fie încăpățânarea însă drept posibil candidat la rolul de lider al dreptei – centru dreapta o văd pe dna Maia Sandu. Care ar fi argumentele în favoarea ei? Nu pentru că ar fi cea mai bună (ar putea fi găsit și un altul mai bun!) ci pentru că ar avea șansele cele mai mari (în situația actuală) de a aduce cele mai multe voturi pe dreapta. Pentru că nu e șantajabilă. Pentru că în conformitate cu ultimele sondaje se află permanent pe locul trei după Dodon și Usatîi (deoarece Usatîi nu poate participa este clar că Dodon va fi candidatul stângii, adică al Moscovei care, conform aceluiași plan al Moscovei, ar putea coaliza cu reprezentantul lui Plahotniuc, de ce Maia Sandu să nu fie candidatul dreptei?). Pentru că a demonstrat că este un om al acțiunii, un om cu principii (fapt ce a costat-o să fie acceptată în calitate de candidat la funcția de prim ministru). Și nu în ultimul rând, poate pentru că e femeie și ar putea să fie sprijinită de mai multe votante din jumătatea mai mare de votanți (femei). Atâția „bărbați ai neamului” s-au perindat la putere în ultimul timp și unde am ajuns?

În fața pericolului iminent al ciumei roșii să demonstrăm că putem fi uniți nu doar temporar (așa cum am fost pe 27 martie!) ci și în alegerile președintelui din toamnă și, poate, a celor parlamentare anticipate.

Literatura și Arta, nr. 14. 7 aprilie 2016.

ACEST VÂRCOLAC ROȘU...

„A căzut în cap Dodon /Când cânta la saxofon,
Ieri cânta la Ostapciuc, /Astăzi– pentru Plahotniuc”.

(Gh. Tatarciuc. Ocnîța)

Așa se vede el. Așa îl văd sondajele. Așa îl doresc stăpânii lui de la Kremlin. În adevăr, este o nulitate, un tip de neosocialist gălăgios, dar fără esență, un tip implicat în diverse găinării politice și economice (să ne amintim doar de cazurile amorale din timpul pe când era ministru al Economiei în guvernul Greceanîi), dar pe fundalul acestei profunde crize de imagine a puterii, a partidelor politice de la putere, lucrul acesta se poate produce. Unicul concurent serios ar putea fi doar un singur candidat de pe dreapta-centru dreapta. Candidatul puterii va fi lansat doar pentru a nu permite candidaturii de dreapta să treacă în turul doi. În rest, înțelegerea cu Dodon este perfectă. Moscova deja a urzit combinațiile necesare și-i va răsplăti generos pe făptași. Să încercăm să-i facem un scurt portret acestui personaj. Dodon este un erou din fabula lui Donici Două poloboace. Face multă gălăgie și nimic treabă. Este un tip așa-zis neosocialist fără principii. „Nu mai e moral, nu mai e cu prințipuri. Nu mai e nimic: enteresul și iar enteresul”, ar spune marele Caragiale. Mentorii săi cel puțin puteau să și moară pentru convingerile lor de stânga. Pe aceștia îi mai poți respecta. Dodon însă dimineța își face cruce la biserică, iar la amiază mărșăluiește cu steaua satanică roșie și secera și ciocanul (același simbol!) pe străzile Chișinăului, ale Comratului (la Bălți deocamdată nu-i permite Usatîi!). În scurt timp va mărșălui și la Tiraspol, ovaționat ca un erou „întregitor al țării”. Chiar și cochetarea cu Platforma DA (sugerată știm noi de cine!) i-a adus dividende: i-a dezamăgit pe unii susținători de dreapta ai Platformei DA și a folosit energia maselor (nu a lui din miopia liderilor Platformei DA) în

scopurile sale. Priveam cu stupoare cum ultranaționalistul rus Prohanov îl lăuda la una din cele două televiziuni ale lui (nu este clar pe ce bani au fost cumpărate?) că ar fi „...cel mai bun președinte, unicul în stare să reîntregească țara și s-o transforme în prietena Rusiei...Se luptă nu pentru putere, ci pentru realizarea proiectului său (de fapt, al Kremlinului)”.

Cât de neghiob se arăta acest satanist în piele de miel în preajma Paștelui cu coșarca cu ouă roșii, umblând pe la nevoiașii de la țară. Nu e nevoie de prea multă logică pentru a înțelege fariseismul dodonist. Este un „...politician de carieră care n-are obraz, în schimb are mai multe fețe” (Fl. Dudiță). Stimați credincioși, care încă mai dați crezare aiurelilor satanistului Dodon, mai citiți programul și statutul partidului criminal socialist al lui Dodon (continuator fidel al ideologiei sataniste marxist-leniniste): „Partidul politic (PSRM – n.n.) folosește simbolul permanent în forma stelei (roșii!!!) reliefate cu cinci colțuri...”. Vă imaginați câtă ipocrizie: una să scrii (în același statut și program), să spui și alta să faci (de ce neam mira: acesta a fost întotdeauna crezul bolșevicilor și al urmașilor lor!). Dar este arhicunoscut faptul că acesta (steaua roșie!) este simbolul satanismului, introdus de satanistul nr. 1, idolul ideologic al lui Dodon, Voronin ș. a. sataniști, V. Lenin, care declarase după puciul bolșevic că „...Cu intestinele ultimului cleric vom strangula ultimul împărat”.

Dodon nici măcar pentru stânga basarabeană nu este un lider incontestabil, mai degrabă este un uzurpator. Amintiți-vă cum a ajuns în fruntea partidului socialiștilor. Fiind fugar (doar fugar!!!. Voronin este tartarul, care și-a trimis michiduții în partidul socialiștilor, în partidul democrat) de la Voronin, s-a oploșit ca un pui de cuc la pieptul Veronica Abramciuc și mai

apoi a procedat asemenea puiului de cuc: a aruncat-o din cuibul ei pe cea care l-a oploșit și încălzit.

Dodon e mereu pe planul doi, în spatele cuiva. Mai mulți ani a fost lacheul lui Voronin (acum este lacheul lui Putin. Crește băiatul!!!). În cabinetul Z. Greceanii a fost viceprim-ministru, adică în spatele ei. A dorit foarte mult să pună mâna pe Capitală. Prima dată victoria a trecut pe lângă el, drept că foarte aproape. A doua oară a împins-o în prim-plan pe Z. Greceanii, dar marele grămătic cu fustă a pierdut cursa. El însă nu știe să piardă. Fiind un tip răzbunător din fire (meteahnă specifică oamenilor mici, miticilor), l-a trimis pe haiducul său I. Ceban (tot de-al lui Voronin!) în consiliul municipal pentru a-i amări viața de primar lui Dorin Chirtoacă.

Dar și poziția de lider în goana parlamentară din 2014 a fost una accidentală. Scoaterea partidului lui Usatîi din cursa electorală chiar pe ultima sută de metri (nu știu a cui a fost ideea, dar a fost una proastă) a trezit în Dodon un Napoleon. Iau crescut aripi de înger satanist. Puterea reală a partidului său a fost de doar apr. 15 mandate parlamentare, celelalte zece (dar poate și mai multe!) ar fi fost ale lui Usatîi (și acesta un personaj obscur parașutat de Moscova în marea politică moldovenească). Deci, cum poate un tip aflat mereu în planul doi, întotdeauna gata la primul apel al stăpânului, să devină lider național? Situația este clară. Ca pe timpul fanarioților Dodon este unsul țarului și în această postură se bucură de tot sprijinul stăpânului (drept dovadă sunt plecările săptămânale ale lui Dodon La Moscova. Iar așa numita trâmbițeală a mării dragoste pentru independența Moldovei este pentru cei naivi și creduli, pentru cei rătăciți. Să nu se întâmple ca în cazul „...basarabeianul votează în grabă și fără să gândească, pentru ca, apoi, să poată înjura pe-ndelete”. Până și americanii au înțeles pericolul major al venirii creaturii Moscovei la putere. Nu din mare dragoste față de Plahotniuc i-au acordat atenție, ci din simplul pragmatism că astăzi în acest colț de țară năpăstuit nu există o altă putere care ar putea să-l

oprească pe Dodon. Drept că nici americanii, probabil, nu au luat în considerație faptul că așa-numita politică proeuropeană a lui Plahotniuc poate fi o făcătură rusească. „Secretul” descoperit recent că Plahotniuc deține pașaport rusesc ar fi un argument. „Băiatul” nu dorește să urmeze soarta lui Filat, de aceea, probabil, își pregătește un culcuș calduț în matușca Rusia, știind că în Occident nu are nicio șansă de a scăpa de Temis. Dar și dezvăluirile șocante ale lui Usatîi (uneori te miră cât de informat e!) că între Dodon și Plahotniuc există o înțelegere e un argument în plus. Clar că Plahotniuc este făcătura lui Voronin. Îl auzeam deunăzi cu stupoare pe comunistul nr. 1 declarând că, atunci când era președinte, l-a văzut doar de două ori pe Plahotniuc. Câtă ipocrizie! Când toată lumea știe ce rol a jucat Plahotniuc în formarea oligarhului Oleg Voronin cu miliarde în băncile occidentale.

Atunci ce e de făcut? Pe segmentul de stânga, în pofida concurenței aparente, armonia este perfectă: Dodon și candidatul puterii (alias al lui Plahotniuc!) vor face tot posibilul pentru a nu permite accederea candidatului dreptei în turul doi, inclusiv, prin stimularea (pe diferite căi!) desemnării a cât mai mulți candidați pe segmentul de dreapta, unde avem o situație catastrofală. Fragmentat până la refuz, bolnav de cunoscuta noastră boală – rânza moldovenească – unica șansă rezidă în capacitatea dreptei de a conștientiza pericolul major, care vine din partea lui Dodon. Numai unitatea întregii drepte și centru-dreapta, care ar ieși cu un singur candidat la prezidențiale, ar fi unica soluție. Inclusiv, ce a mai rămas din PLDM după marile trădări, inclusiv, partidul lui Iu. Leancă, inclusiv, Partidul Liberal. Dacă Partidul Liberal va face și de această dată un pas greșit de susținere a candidatului puterii, care nu poate fi un altul decât omul lui Plahotniuc, ar fi încă pentru el un pas în hău. Electoratul nu-l va ierta. Și unioniștii trebuie să susțină această unică candidatură. Părerea unor unioniști că nu avem nevoie de președinte, fiindcă îl avem la București, este una greșită. Trebuie folosite toate căile pentru

atingerea scopului final—de reunificare cu Țara, inclusiv, institutul prezidențial, așa cum este fără prea multe împrumuturi. Ceea ce este foarte clar – cu Dodon Președinte și înclinarea vectorului spre Rusia, perspectivele Re-unirii devin sumbre de tot.

Principiile de alegere a acestui unic candidat trebuie să fie pragmatice. Sondajele l-au identificat: Maia Sandu. În pofida unor reticențe ale unora, candidatura doamnei trebuie susținută. În caz contrar, susținerea va fi a lui Dodon (fie prin pasivitatea noastră, fie prin obiectivitatea noastră uneori prea excesivă). Atuurile ei de bază ar fi următoarele:

– *Nefiind implicată în găinării politice și economice, ea are un rating înalt, nu este șantajabilă (spre deosebire de următorul din sondaje – A. Năstase);*

– *Fiind consecventă, în activitatea ei de ministru al Educației a încercat să elimine corupția la bacalaureat, chiar dacă în alte domenii ale educației nu a fost atât de eficientă. În repetate rânduri a dat dovadă de principialitate și verticalitate, că nu se cramponează de putere (să ne amintim epopeea legată de intenția de a fi desemnată candidat la postul de prim-ministru, când dumneaei a pus niște condiții care au costat-o). Chiar și declarația sa deschisă că este unionistă (spre deosebire de A. Năstase) o caracterizează;*

– *Fiind femeie, pe fundalul atâtor găinării ale politicienilor bărbați, ar putea fi votată de către sexul frumos, care reprezintă mai mult de jumătate din alegători;*

– *Este un politician cumpătat, chibzuit, nefiindu-i caracteristică duplicitatea politică, nu are apucături maniacale de liderism. Prin aceasta acum, chiar nefăcând nimic, dumneaei adună puncte în sondaje.*

Lumea s-a săturat de atâta mârșăvenie politică. Gândiți-vă bine, oameni buni, înainte de a vă alia cu necuratul!

Literatura și Arta, nr. 19, 12 mai 2016

<http://www.revistasingur.ro/articol-pres/14899-valeriu-dulgheru-dodon--prezident?q=articol-pres/14899-valeriu-dulgheru-dodon--prezident>

FURIA ANTIUNIONISTĂ

*„Aduceți Basarabia acasă / Așa ne cere “Sfatul Țării Doi”
Aduceți Basarabia acasă / Reîntregiți scăpa-vom de nevoi”.*

(Virgil Ciuca. New York/ 22 aprilie 2016)

Avântul mișcării unioniste deranjează tot mai mult forțele proruse, care văd în aceasta o amenințare la scopurile lor hegemoniste în regiune. Isteria antiunionistă ia avânt. Ea le întunecă mințile unora, care devin scule docile în mâinile acoliților Kremlinului. Această isterie dodonistă exprimată prin ruperea unor nevinovate hărți, prin declarații de „...a-i băga (pe unioniști – n. n.) în cartea roșie” îi unește pe toți prorușii indiferent de culoare, credință ș.a. Am scris în repetate rânduri: în acest colț de țară numit Republica Moldova toate sunt de-a îndoaselea. Nu mai există acea linie roșie care separă adevărul de minciună, credința de satanism, dreapta de stânga. Slujitori ai bisericii îi blagoslovesc pe sataniști la izbândă în lupta lor împotriva curentului credincioșilor ortodocși unioniști (unioniștii întotdeauna au fost de dreapta, iar dreapta întotdeauna creștin-democrată!), care devine tot mai deranjant pentru acoliții Kremlinului, iar sataniștii cheamă poporul la credință „bisericii-mame ruse”.

Ca o sfidare a bunului-simț, talimbul Dodon apare foarte des (în special acum, în ajun de Paști) la cele două televiziuni ale sale (NTV și Accent TV) cu chemarea de „salvare a iubitei Moldove de pericolul unionist”, de a fi alături de „biserica mamă care de secole ne-a înfrățit”. Nu e nevoie de prea multă logică pentru a înțelege fariseismul dodonist. Stimați credincioși, care dați crezare aiurelilor satanistului Dodon, mai citiți programul și statutul partidului criminal socialist al lui Dodon (continuatorul fidel al ideologiei sataniste marxist-leniniste): „*Partidul politic* (PSRM – n.n.) *folosește simbolul permanent în forma stelei (roșii!!!) reliefate cu cinci colțuri...*”. Vă imaginați câtă ipocrizie: una să scrii (în același statut și program), să spui și alta

să faci (de ce ne-am mira: acesta fost întotdeauna crezul bolșevicilor și urmașilor lor!). Dar este arhicunoscut faptul că acesta (steaua roșie!) este simbolul satanismului, introdus de satanistul nr. 1, idolul ideologic al lui Dodon, Voronin ș. a. sataniști, V. Lenin, care declarase după puciul bolșevic că „...*Cu intestinele ultimului cleric vom strangula pe ultimul împărat*”. La ordinul lui au fost distruse biserici și mănăstiri, deportați credincioși, întemnițați și împușcați slujitori ai Domnului. Aceasta este obsesia satanismului.

Printre primii martiri ai satanismului bolșevic a fost Mitropolitul Vladimir al Kievului, împușcat în februarie 1918 nu departe de Lavra Pecerska, centru spiritual cunoscut și apropiat românilor datorită marelui mitropolit Petru Movilă. După sechestrarea moaștelor, în acea mănăstire, pe Sfântul Pristol a fost pusă statuia lui Lenin. Câțiva mitropoliți și episcopi, precum și zeci de mii de preoți și călugări, au fost nimiciți prin împușcare. Mulți clerici din Rusia au murit în torturi inimaginabile, în răni înfigându-le cruci. Preoții basarabeni uciși la Chișinău în timpul retragerii rușilor în 1941 au fost găsiți cu ochii scoși și cu alte vătămări corporale greu de imaginat că ar fi fost făcute de o faptură omenească. În unele pușcării clericiei au fost înecați în fecale. În mănăstirea intelectualilor, la Solovki, transformată în lagăr de exterminare, arhieriei erau obligați să doarmă în altar, unii chiar pe Sfânta Masă, și să accepte plasarea tot acolo a vaselor pentru excremente. Drept răspuns, pe 19.01.1918 patriarhul Tihon al Moscovei i-a anatemizat pe toți cei care, fiind botezați în Ortodoxie, au ucis oameni nevinovați alături de hoarda comunistă. Trei zile mai târziu, Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse a confirmat această anatema (anatema nu a fost anulată până în prezent). Patriarhul Tihon l-a înfruntat pe Lenin pe față, pentru care fapt a fost arestat în același an, petrecându-și ultimii ani din viață în arest la domiciliu (Mănăstirea Donsk din Moscova), în 1925 fiind otrăvit. A fost ultimul patriarh cu verticalitate și credință. În 1922 toate

atribuțiile patriarhale au fost cedate mitropolitului comunist Agatanghel al Iaroslavului (de atunci până astăzi toți patriarhii și mitropoliții Bisericii Ruse (inclusiv vlădica Vladimir – capul „*bisericii Chișinăului și a întregii Moldove!!!*”, au colaborat cu regimul comunist). Cum poate fi tratată altfel acordarea de către patriarhul Alexii II comunistului nr. 1 Voronin a celei mai înalte distincții bisericești „*pentru promovarea și apărarea ortodoxismului*”? Bolșevicul Buharin declarase că „*dragostea creștină este cel mai înrăit adversar al comunismului (socialismului – n.n.)*”. Atunci cum să înțelegem „*această dragoste creștină*” a lui Dodon, auzită atât de des de pe ecranele televiziunilor lui?

Strigătoare la cer au fost și răspunsurile episcopului de Bălți și Fălesti Markel în dialogul cu scriitorul Andrei Moroșanu, care sunt o chemare directă de renunțare la Țară și reîntoarcere la Rusia gulagurilor. Să-mi fie iertat nihilismul aparent, însă, în opinia mea, Markel de mult timp nu mai este un propovăduitor al creștinismului printre mireni, ci vândut pentru treizeci de arginți serviciilor secrete ale Rusiei, așa cum au fost majoritatea slujitorilor bisericii Ortodoxe Ruse după puciul bolșevic. Participant alături de Dodon, Țirdea, dar și de ultranaționaliștii ultracomuniști ruși Prohanov, Deleaghin ș. a. la Conferința „*Moldova și Rusia: istorie comună, valori comune*”, este clar rolul acestui „*slujitor al bisericii*”. Nu cred că merită să luăm în seamă „*argumentele*” lui Markel, care coincid întocmai cu argumentele antihriștilor Dodon, Voronin ș. a. Pentru mine un adevărat slujitor al bisericii naționale este cel care aduce lumină în popor. Din păcate Markel nu face parte din această categorie. Doar cele câteva gafe (să fie doar gafe???) strecurate în dialogul cu pricina confirmă acest lucru.

„*Ștefan cel Mare vorbea slavona, adică rusa, că nu era să comunice cu nevastă-sa – crăiasa Evdochia, originară din Rusia Kieveană, prin intermediul traducătorului*”. Interesantă logică. Ei bine, Ștefan cel Mare a avut-o de soție și pe grecoaica Maria

de Mangop, descendentă din neamul bizantinilor. Conform logicii lui Markel, Ștefan cel Mare vorbea rusa, greaca, și doar româna nu.

„...*Regele Ferdinand, rudă cu țarul...*”. Să nu știe acest „*aducător de lumină*” că rudă cu țarul era regina Maria și nu regele Ferdinand!!!

„*Unicul sprijin pentru idealul credinței ortodoxe a fost Rusia...*”. Care Rusie? Cea care a fost creștinată (și nu cea de la Moscova ci Rusia kieveană!) doar în a. 988, atunci când „...*poporul român a fost cel dintâi popor creștin*” (N. Crainic), că „...*la Nichea a se fi iscălit orânduialele soborului* (primului sobor creștin!) *acolo ținut, Theofil, al mitropoliei Ghotiei* (Daciei de la nord de Dunăre – n.n.)” (Gh. Șincai).

„...*Cât privește limba română, vă declar pe șleau: muntenii, transilvănenii și toți ceilalți vorbesc limba moldovenească, rebotezată românească*”, declară „*academicianul*” Markel. După atâtea „*perle*” istorice spuse mai sus, mai strălucește prin cunoștințe în domeniul lingvistic.

„...*Așa-numita Mitropolie a Basarabiei este mai mult o făcătură de interes geopolitic*”. Adică revenirea la biserica Neamului este o făcătură, și nu rămânerea oarbă în sfera Bisericii Moscovei și a întregii Rusii (ce are Moldova cu întreaga Rusie?) este făcătura geopolitică a Rusiei. De fapt ortodoxism înseamnă dreapta credință, însă pe lângă ortodoxia rusă există ortodoxia greacă (care ar fi mama ortodoxiei), română, sârbă, primatul fiind deținut de Patriarhia Ecumenică a Constantinopolului. Nu pot să mă închin bisericii, care a binecuvântat războiul de pe Nistru dus de niște criminali împotriva poporului pașnic. Nu pot să cred în biserica care îi blagoslovește pe antihriști de alde Dodon în „*lupta lor contra unionismului*”. Nu pot să mă închin bisericii, care în raport cu noi a folosit crucea ca par de hotar. Nu pot să cred într-o biserică, care în loc să ilumineze poporul în limba sa l-a îndobitocit, propovăduindu-i credința într-o limbă neînțeleasă de el (limba rusă!), conducând la apariția multiplelor

secte (în perioada țaristă). De ce atunci atâta închinăciune față de biserica ortodoxă rusă, care a fost subordonată ultimii apr. 100 de ani serviciilor secrete sovietice?

„...*În romanul său de excepție „Tema de acasă” scriitorul N. Dabija îi înfierează pe ruși, care sunt descriși ca niște monștri* (dar tocmai așa îi descrie și basarabeanca de origine rusă E. Kersnovskaia, care a trecut prin acest calvar!), *pe când românii basarabeni, năpăstuiți și umiliți de soartă, cheie de biserică*”, continuă Markel. Aceasta este o blasfemie, o insultă adusă sutelor de mii de deportați basarabeni: slujitori ai Domnului, cei mai buni intelectuali și gospodari, multora dintre care le putrezesc oasele pe întreg întinsul siberian până la Cercul Polar.

„*Apropo, Ștefan cel Mare n-a purtat războaie cu rușii...*” ne luminează Markel. N-a purtat războaie cu rușii fiindcă la acel timp Rusia, practic nu exista. Cnezatele rusești încă mai plăteau tribut Hoardei de Aur. Filorusul Markel ar trebui să știe că Ștefan cel Mare a domnit cam în perioada când Ivan cel Mare (1462-1505) abia începuse acțiunile de „*strângere a pământurilor rusești*” (de altfel, prin aceleași războaie fratricide! El având acest drept, iar noi nici acum nu avem dreptul de a fi împreună, și nu putea să-i fie de ajutor, neavând nici hotar comun. Să fim siguri că ar fi purtat, dacă ar fi domnit mai târziu. El și-ar fi apărat Țara așa cum a apărat-o de turci.

Ceva despre istoria comună a Moldovei cu Rusia, despre care ne vorbește episcopul comunist Markel. Care istorie comună? Poate cea legată de nefericita înrudire prin căsătoria fiicei Elena cu țareviciul Ioan, care împreună cu nepotul, țareviciul Dmitrie, nominalizat urmaș la tronul Rusiei, au fost sugrumați în închisoare, fiica Elena supraviețuindu-l pe marele Ștefan doar cu un an? Sau poate de la 1812 încoaie? Adevărata istorie comună de mii de ani acest colț de țară a avut-o cu restul Țării, fiind parte componentă a culturii Cucuteni, a Traciei, a marelui Regat dac al lui Buerebista, a multiplelor state

medievale românești, parțial a micii Români de la 1859 și principalul promotor al Marii Uniri de la 1918.

În final i-aș spune episcopului comunist prorus Markel că nu Dabija greșește în ideea Unirii, ci tocmai el a greșit (dacă a greșit?) luând calea iluminării creștine. Să-mi fie iertat păcatul dacă am greșit, însă prin gura acestui slujitor al bisericii vorbește diavolul chiar în ajun de Sfintele Sărbători de Paște. Diavolul a pus stăpânire pe el, nu și pe noi, cum declară. „*Atingeți un punct dureros care stârnește lacrimi: coruperea clericilor. Mulți erau cekiști sau securiști înainte de a fi hirotonisiți și, așa cum învățaseră în școlile de Partid că trebuie să fie un popă, au devenit nu călăuze și duhovnici ai neamului, ci factori de cretinizare a norodului. Numai școlirea majorității băștinașe va „scoate norodul din nerozie”, cum spuneau „deșteptătorii neamului”, spune I. Cepleanu, profesor la Paris.*

Referitor la Reunire, numai uniți putem realiza Reunirea, rezolva gravele probleme cu care se confruntă această așchie de popor. Acest lucru încercam să-l discut cu cei din jur la ultimul protest. O doamnă în etate și cu un alt domn, sosiți de la Orhei, au declarat clar că sunt unioniști. Un al treilea, în vârstă de până la 50 de ani, declara cu spume la gură că este moldovean și dorește să se „...unească toate cele trei Moldove” „*Răsădește, Doamne, dragostea și crinul / În Ogorul năpădit de ură / Și așterne peste munți de zgură / Liniștea, iertarea și seninul*”, ar fi spus în acest caz Corneliu Coposu. Mai erau în jur și dintre cei care ar dori reunirea cu România, dar... Iată aceștia trebuie recuperați. Dar și dintre susținătorii stataliștilor nu sunt toți pierduți. Aveam cu mine ceva materiale informative, pe care le-am difuzat. Este clar că avem de lucru. Nou formatele departamente ale „*Sfatului Țării 2*” au de lucru. Dar și noi cu toții, în special, intelectualii, ar trebui să ne punem pe treabă, fără a aștepta comenzi de sus, în greaua problemă de iluminare. Un alegător deșteptat va vota altfel decât o face astăzi. „*Unirea Basarabiei cu Țara este singura soluție firească. Și se va*

produce! Așa să ne ajute Cel de Sus” ne scrie cu încredere prof. dr. Nicholas Dima din SUA. Aceeași încredere ne-am dori-o cu toții. Să nu fim indiferenți! Să nu fim nepăsători, în special, astăzi când avem atâta ipocrizie la nivel guvernamental! „*Și-n țara mea sunt mulți părinți ce plâng morminte / Multe / Și pribegesc scrâșniri din dinți... / Dar cine să le-asculte, / Când minciuna pe amvon și nedreptatea-i lege, / Când guvernării-s de carton / Și nepăsarea Rege?*” scria acum 100 de ani Ion Pribeagu (În țara mea, 1915).

Dar să nu fim nepăsători. Să aducem Basarabia acasă!

Literatura și Arta, nr.18, 5 mai 2016
<http://www.revistasingur.ro/articol-pres/14828-valeriu-dulgheru-furia-antiunionist-debordeaz?q=articol-pres/14828-valeriu-dulgheru-furia-antiunionist-debordeaz>

VOM PUTEA OARE SĂ NE RIDICĂM LA ÎNĂLȚIMEA GENERAȚIEI UNIRII DE LA 1918?

„Istoria anului 1917-1918 ne-a dat o lecție unică și irepetabilă, cum din mai multe forțe slabe, dezbinat, se poate forma un flux puternic și bine orientat”.

(Iurie Colesnic. Generația Unirii)

Cum să facem ca „din mai multe forțe slabe, dezbinat, să se poată forma un flux puternic și bine orientat” spre realizarea Reîntregirii din 2018, atunci când doar pe extrema dreaptă avem vreo patru partiduțe slabe și dezbinat? Un prim examen în această direcție ar fi alegerile prezidențiale din toamnă, care pot fi câștigate de forțele de dreapta, dacă vor fi unite doar în jurul unui singur candidat. Fiindcă cele parlamentare, în felul cum decurg lucrurile, nu vor avea loc mai devreme de 2018. Iată aceste alegeri prezidențiale ar putea fi acel coagulant, acel centru cristalizator al tuturor forțelor de dreapta. Pentru a realiza frumosul deziderat al Reîntregirii în 2018, aceste forțe unioniste trebuie să câștige alegerile parlamentare din 2018. Dar cum trebuie făcut acest lucru?

Marea problemă e în moș Ion – bunul, harnicul, dar și prea credulul nostru țăran, debusolat de-a binelea de tot soiul de dodoni, care au schimbat mârtoaga uniunii vamale cu mârtoaga moldovenismului primitiv. Avem la români o prea frumoasă zicală: „Nu tot ce zboară se mănâncă”. Moș Ioane, cioroiul pre nume Dodon nu se mănâncă. Aici e un front imens de lucru. Să ne aducem aminte de inspiratele sfaturi ale lui Alexe Mateevici din mai 1917: „...Mai întâi de toate să știți că fără unire nu vom dobândi nimic. Deci să avem un gând, o inimă, un ideal... Să stați cu mare putere de strajă intereselor naționale. Să nu ne alipim la partide străine, care nu luptă pentru neamul nostru (moș Ioane, SRL-ul socialist al lui Dodon nu luptă pentru neamul nostru, ci pentru interesele Rusiei – n.n.). Să nu uităm norodul, țărănimea care a suferit atâtea până acum! Să-l

luminăm, să mergem mână în mână cu el, căci fără noi el nu poate face nimic, după cum noi nu putem face nimic fără el... ”. Deci, „să mergem în norod, să-l luminăm” ne îndeamnă marele Mateevici.

Acest lucru îl fac foarte bine „Acțiunea 2012”, organizațiile de tineret, „Tinerii Moldovei”, „Onoare, Demnitate și Patrie” (ODIP) – părți componente ale Sfatului Țării-2, care în această vară au plecat „în norod”, formând grupuri de tineri care se opresc în fiecare sat pentru câteva zile, vorbind la direct cu moș Ion. Acest lucru îl face „Acțiunea 2012” prin frumosul program ca „100 000 de basarabeni” să viziteze România, s-o cunoască din văzute, nu din auzite de la Dodon, Ceban, Voronin. În această frumoasă acțiune s-au implicat cu trup și suflet frații noștri de peste Prut. Auzeam zilele trecute discursul înflăcărat al prorectorului de la Universitatea Tehnică „Gh. Asachi” din Iași, prof. dr. ing. Cezar Oprișan – un mare probasarabean, despre acțiunile lor de primire a basarabenilor. L-am întâlnit întâmplător la Iași pe mult stimatul Gh. Reabțov, beneficiar al acestei frumoase acțiuni. Mă miră însă reticența unora dintre ai noștri, care declară „că această acțiune nu va rezulta cu nimic”, că este imposibil „să-l luminezi pe moș Ion” ș.m.a. Desigur, nu se va reuși dacă vom sta doar în poziție de observatori și comentatori.

În această frumoasă acțiune michiduță deja și-a băgat coada. Este natural, fiindcă tocmai luminarea lui moș Ion nu este dorită de alde Dodon. Îmi spunea deunăzi un participant la una din aceste acțiuni (o excursie la frumoasele mănăstiri din preajma Sibiului!) că în rândul celor care pleacă să viziteze minunatele locuri ale României sunt infiltrați provocatori a căror sarcină este ca prin comportamentul lor „porcesc” să sporească reticența românilor din Țară față de românii basarabeni, așa cum Țiganii au făcut imagine proastă României în Europa.

Priveam cele câteva crâmpeie prezentate la ProTV de lângă monumentul Marelui Voievod pe 2 iulie, când acest

„devenit mare adorator al sfântului Ștefan cel Mare, rămânând în același timp un mare adorator al satanistului Lenin”, Dodon, depunea flori la monumentul domnitorului sub înălțătorul cântec „Noi suntem români!!!” cântat de inegalabilul ansamblu folcloric patriotic „Ștefan -Vodă”, condus de Tudor Ungureanu, care n-a coborât nici pe o clipă de pe baricadele deșteptării naționale de peste 28 de ani. „Noi vom interzice partidele unioniste. Eu asta vă promit”, a declarat belicos acest Pavlik Morozov, această coadă de topor, acest Ivan fără memorie Dodon. Nimic nu e nou sub soare. La propunerea Consiliului Directorilor Generali de a chema armata română în Basarabia bântuită de anarhie, deputata socialistă N. Grinfeld declara la 28 decembrie 1917: „Să fie aduse în Basarabia orice fel de trupe, numai nu cele române”. Dodon astăzi ne spune: „Să ne unim măcar și cu Patagonia, numai nu cu România”. A schimbat „mârtoaga uniunii vamale” cu „mârtoaga moldovenismului primitiv”, pe care o călărește de zor. Mi-a plăcut replica unui domn din preajma monumentului la declarația unui papagal de-al lui Dodon că Ștefan cel Mare vorbea în limba moldovenească: „Atunci în ce limbă o fi vorbit Ștefan cel Mare cu Matei Corvinul”. „Enteres și iar enteres”, cum spunea I.L. Caragiale.

„„Alianța Poporului Rus” – o societate extremă, cu scopul propagării ideilor naționaliste rusești și cu tendință pan-rusificatoare, care a deschis o mulțime de secțiuni prin toată Basarabia...Țeranii noștri se înscriu în „Alianță””, scria reputatul istoric N. Iorga în 1912. Din păcate, astăzi „țeranii noștri” se înscriu în „alianța poporului rus” a lui Dodon, denumit impropriu psrm. Moș Ion se află încă sub influențe ideologice sovietice, care spun că 28 iunie este ziua eliberării de „sub jugul moșierilor români”, uitând că invadatorii sovietici „l-au eliberat” pe bietul țaran de toate: de familie, de gospodărie, de baștină, de țară, ducându-l până la Cercul Polar. Este vorba de așa-numitul sindrom Stockholm, când victima își venerează călăul, că 22 iunie este ziua începerii „marei război pentru

apărarea patriei”. Cine să-i spună adevărul că cel de al Doilea Război Mondial a început la 1 septembrie 1939 și a fost declanșat de cei doi căpcăuni – Hitler și Stalin? Fiecare din cei doi ocupând partea sa, care îi revenea conform Protocolului adițional secret la Pactul semnat: lui Hitler îi revenea întreaga Europă de Vest, lui Stalin – Europa de Est (jumătate din Polonia, Finlanda, Țările Baltice și Basarabia cu o populație de peste 23 de milioane de oameni). Iar 22 iunie este ziua Dezrobirii Basarabiei, Nordului Bucovinei și Ținutului Herța, ziua când România recupera ceea ce îi fusese răpit cu un an înainte.

Ce să mai vorbim despre moș Ion, când la Chișinău, unde s-a comemorat recent (pe 22 iunie) ziua Dezrobirii Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herța, o Conferința Științifică Internațională organizată de patriotul Vasile Șoimaru, a fost boicotată de televiziuni și presă. Cu regret, televiziunile moldovenesti au mediatizat pe larg acțiunile unor partide de stanga, care au comemorat „ziua invaziei fasciste asupra u.r.s.s. și intrarea ei în primul război mondial”, iar la București Centrul Rus de Știință și Cultură a organizat o masă rotundă cu genericul „75 de ani de la începerea Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Experiența și învățămintele anului 1941 (dar ale anului 1940?! – n.n.)”.

Și totuși, sper în marea minune a Reîntregirii, care se va realiza în 2018. Marii înaintași au înfăptuit acest lucru în condiții mult mai dificile. Basarabia, o așchie ruptă din trupul Țării-mame, rămasă orfană și supusă celui mai despotic proces de asimilare și deznaționalizare pe parcursul a peste o sută de ani, s-a trezit atunci. Au trezit-o puținii intelectuali, și aceia formați prin școala rusească. Marii înaintași Pan Halippa, Pelivan, Erhan, Ciuciureanu au pus interesele neamului mai presus de interesele personale. Promovând Unirea, ei știau că nu vor mai fi președinți de țară, prim- miniștri, dar totuși au făcut Unirea. Cred că și acum Basarabia, deznaționalizată pe parcursul a 50 de ani de un regim mult mai diabolic – regimul sovietic, dar și pe

parcursul a peste 25 de ani de orbecăiri în întuneric, condusă de proroci falși, va fi trezită de intelectuali, de generația tânără, crescută cu limba și istoria română, care sunt mult mai mulți ca atunci, mai bine pregătiți, dar, din păcate, nu prea uniți.

Și totuși, țaranul „dobitoc”, soldatul „prost”, intelectualul „provincial” basarabeni, cum erau considerați de către funcționăria velicorusă șovină, atunci când a apărut această posibilitate, au realizat unirea cu Patria-mamă în condiții foarte grele. Iată că țaranul considerat „dobitoc” de către ultimul funcționar rus a demonstrat contrariul. Și acum, tov. Dodon și alții, să știți că „înapoiatul”, debusolatul moș Ion până la urmă va vota Reîntregirea Basarabiei.

Literaturas și Arta, nr. 27, 7 iulie 2016

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Vom-putea-oare-de-Valeriu-Dulgheru.htm>

<http://revistasingur.ro/articol-pres/15203-valeriu-dulgheru-vom-putea-oare?q=articol-pres/15203-valeriu-dulgheru-vom-putea-oare>

DIHORELE, DIN NOU LA VÂNĂTOARE

Am avut o lună plină de evenimente: 22 iunie – Ziua Dezrobirii Basarabiei, comemorată însă de mulți basarabeni drept ziua „începutului marelui război pentru apărarea patriei (a cărei patrii, Basarabia fiind în acel

moment teritoriu ocupat de doar un an!!!); 22 iunie – Ziua Ocupației Sovietice, o zi neagră în istoria Basarabiei; 6 iulie – ziua celei mai mari deportări sovietice a românilor basarabeni. Și, în final, deunăzi am fost „fericiți” de vizita (a câta oară!!!) a celui mai detestat politician rus – Dmitri Rogozin, mâna dreaptă a lui Putin și „guvernator al Transnistriei”. Acest sinistru personaj șovin rus, declarat în 2004 persona non grata în Letonia, care ne-a scuipat de atâtea ori și ne mai scuipă în suflet, la noi e întâmpinat cu toate onorurile de oficialități. Totuși de această dată, aterizând la Chișinău, chiar la aeroport D. Rogozin a fost primit cu huiduieli și cu un bilet dus spre Moscova de către tinerii unioniști de la asociația ODIP (Onoare, Demnitate și Patrie). De asemenea, aceștia i-au trimis un SMS cu textul „Bine ați venit în România!”. Bravo tineri!!! S-a găsit măcar cineva cu coloană vertebrală în acest colț de țară să-l întâmpine pe potrivă pe acest ultrașovin rus. „Este inadmisibil ca un oficial rus, care a luptat cu arma în mână împotriva regimului constituțional al Republicii Moldova în războiul de pe Nistru în 1992, care a ofensat în repetate rânduri cetățenii Republicii Moldova și conducerea statului, care a încercat să strângă și să transporte ilegal documente electorale, ce confirmă separatismul din stânga Nistrului, să-și facă apariția în cadrul unei vizite pseudooficiale la Chișinău, capitala de fapt servind drept escală pentru a merge la Tiraspol”, declarase în 2014 Ana Guțu, pe

atunci fiind membră a guvernării. Astăzi nu s-a găsit niciun membru al guvernării să protesteze.

Acum doi ani, Rogozin ne amenința că „*o să înghețăm la iarnă dacă semnăm Acordul de asociere*”. Iată că am semnat și nu am înghețat, iar din data de 1 iulie 2016 Republica Moldova a devenit și membru-asociat al UE. Supărat pe noi pentru neascultare, Putin a impus embargo pentru vinurile, fructele și legumele moldovenești, iar harnicii noștri producători au ridicat calitatea produselor pentru a corespunde standardelor internaționale, și acum găsesc alte piețe de desfacere, unde economicul nu este legat de politic. Ceea ce face Rusia împotriva noastră (mă refer la embargourile rusești asupra vinurilor, fructelor, legumelor), oricât ar fi de straniu, se face spre binele nostru. Rusia a înțeles acest lucru și, pentru a ne abate de pe calea cea bună, vine cu bombonica rusească (o foaie de parcurs privind reluarea comerțului până la următoarea supărare a lui Putin). La mijloc, probabil, mai este și faptul că cetățeanul rus a simțit lipsa produselor moldovenești pe piața rusească, în primul rând prin prețurile exagerate la produsele aduse de peste mări și țări, care sunt și de o calitate îndoielnică. Rușii s-au obișnuit cu vinul, fructele și legumele moldovenești, care erau mai ieftine și mai gustoase decât cele importate din alte țări. De fapt, producătorul basarabean a fost întotdeauna jecmănit de Moscova. Pe timpurile u.r.s.s., de exemplu, pentru un litru de șampanie producătorul moldovean primea doar 87 de copeici, pe când, fiind doar turnată în sticle la fabricile de șampanie din Moscova, sticla „*Sovetskoe șampanskoe*” de 0,7 litri era vândută cu 5 ruble și 60 de copeici. Comentariile sunt de prisos.

Care ar fi scopul adevărat al acestei vizite? Dincolo de scopul oficial (de fapt s-a autoinvitat!), care s-a redus la un discurs ținut la Chișinău privind „*reluarea relațiilor economice între Rusia și Republica Moldova, elaborarea unei foi de parcurs* (parcă nu am ști că Rusia nu are nevoie de parteneri comerciali, ci de vasali)” și un absolut altul ținut la Tiraspol,

scopul de bază este salvarea Transnistriei, dar odată cu aceasta și transnistrizarea întregii republici. Oricum ai da, această vizită are și o pronunțată tentă electorală, este una în sprijinul lui I. Dodon la prezidențiale. A se vedea prezentarea pe larg de către televiziunile lui Dodon a „*salvatorului*” Rogozin.

Campania electorală pentru alegerile prezidențiale a început. Putin a pus în aplicare artileria grea, care timp de vreo doi ani tăcuse, iată că s-a trezit din nou interesul lui Putin (Rogozin) față de coteț. Dacă vă mai amintiți, anterior același D. Rogozin și-a permis să compare Republica Moldova cu un coteț: „*Eu nici măcar nu am deschis gura, dar în coteț deja s-a făcut atâta tărăboi*” (în stilul său, maestrul N. Dabija l-a comparat cu un dihome care emană duhoare într-un coteț!), comentariu făcut la reacția Chișinăului privind numirea sa în calitate de „*emisar special al președintelui Rusiei pentru regiunea transnistreană*”.

Un alt scop este „*salvarea Transnistriei din colapsul economic cu mâinile noastre, dar să rămână enclava Rusiei*”. O veche tactică rusească. Vă mai amintiți cum în prima jumătate a secolului XIX Rusia de fapt stăpâna principatele române, le jefuia, le domina politic, însă de jure Turcia era suverana principatelor, și pentru toate relele ea era vinovată. Chișinăul a reprezentat doar o escală spre Tiraspol, unde a venit „*să-i îmbărbăteze pe transnistreni*” pe fundalul crizei economice profunde în care se află. Rusia nu mai are posibilitățile anterioare de a susține regimul de la Tiraspol din cauza crizei economice profunde, legată de scăderea prețului la petrol, și a blocadei Transnistriei din partea Ucrainei (dacă blocada ar fi fost instituită de ucraineni în anii '90, această enclavă rusească n-ar fi existat nici câțiva ani, spre binele Republicii Moldova, dar și al Ucrainei, pentru care acum este ca un ghimpe în coastă). Vă mai amintiți răspunsul lui Medvedev dat locuitorilor Crimeei care cereau bani pentru pensii și salarii: „*Nu sunt bani*”. I-au ocupat, i-au rupt de la Ucraina, și acum îi țin semiflămânzi. E în stil pur rusesc. S-au întins pe a șasea parte a Terrei, își țin în

mizerie propriul popor, dar caută permanent să „elibereze” alte popoare. De unde să aibă bani pentru regimul de la Tiraspol? Pentru a-și salva fața, Moscova declară în mod mincinos că Republica Moldova blochează Transnistria.

Dar mai există un motiv al vizitei lui Rogozin: sosirea misiunii FMI la Chișinău (ce coincidență a acestor două vizite!) pentru lansarea negocierilor privind semnarea unui nou Acord de finanțare a Republicii Moldova cu FMI. Această mirifică „foaie de parcurs privind reluarea comerțului cu Rusia” este un fel de bombonică din partea Rusiei pentru guvernării noastre, dar care nu e altceva decât pielea ursului din pădure.

Ca o blasfemie adusă sutelor de mii de deportați, vizita lui Rogozin în Republica Moldova a mai coincis cu un trist eveniment: comemorarea victimelor deportărilor staliniste, fapt practic nerecunoscut de Rusia, care s-a declarat succesoarea URSS. Când va înainta Republica Moldova Rusiei o notă privind compensația daunelor materiale și morale aduse sutelor de mii de deportați basarabeni (așa cum a procedat Germania)?!

De asemenea, iarăși întâmplător, două zile mai târziu (8-9 iulie) la Varșovia, în Polonia, se desfășoară cel de-al 27-lea summit NATO, la care a participat și Republica Moldova cu statut de invitat și la care au fost abordate și probleme de securitate regională și apărare colectivă, în contextul insecurității de după ocuparea Crimeei de către Rusia și invadarea Donbasului. Cum să nu ne amintim de declarația care îi aparține acestui șovin imperialist: „*Tancurile nu au nevoie de vize*”. E în stilul rușilor de a mătăhăi cu rachetele lor.

Dar, probabil, unul din scopurile de bază ale lui Rogozin a fost să „convingă” Chișinăul să nu se opună „revendicărilor Tiraspolului” la viitoarele negocieri în formatul „5+2”. De menționat că în zilele de 2-3 iunie 2016, la Berlin, după o întrerupere de doi ani, au fost reluate negocierile în formatul „5+2”, pentru „reglementarea diferendului transnistrean”. În acest sens a fost semnat și un Protocol între Chișinău și Tiraspol,

care vizează o „*agendă comună de acțiuni privind interesele populației de pe ambele maluri ale Nistrului*”. La mijlocul acestei luni, Chișinăul și Tiraspolul trebuie să prezinte, într-o conferință în Bavaria, rezultatele la cererile făcute de părți. „*Chișinăul aproape că nu se gândește la Transnistria și acționează practic ca și cum acest teritoriu nu i-ar mai aparține. Bazându-ne pe această realitate, vom trage propriile concluzii*”, a declarat în 2015 ultranaționalistul rus Dmitri Rogozin. Vizita recentă a lui Rogozin vine să demonstreze că Kremlinul se gândește mai mult la Transnistria.

Deci e clar: Rogozin a venit la Chișinău nu pentru a redeschide piețele Rusiei pentru produsele moldovenești, ci pentru a o sili să facă noi cedări intereselor rusești la Tiraspol.

Literatura și Arta nr. 28, 14.07.2016.

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Dihorele-ai-iesit-din-nou-la-vanatoare-Valeriu-Dulgheru-Agero-2016.htm>

PĂZEA, IMPOSTORII !

„Un popor care votează corupți, impostori, hoți și trădători nu este victimă! Este complice”.

(George Orwell)

Am devenit complici când i-am ales pe cei care trebuiau să ne ducă în continuare pe făgașul european, dar nu o fac (l-ați auzit pe Lupu declarând că Republica Moldova va depune cerere de aderare la UE în 2018, adică la sfântul așteptă). Am devenit complici când i-am votat pe cei care au furat miliardul. Am devenit complici când i-am votat pe cei care au promis să ne ducă spre reîntregire. Am devenit complici (indirect!) la urcarea pe Olimpul puterii a lui Dodon (observați că de mai multe luni de zile este pe prima poziție în sondajele privind popularitatea liderilor politici), uitând cu desăvârșire o zicală românească: *„Înălțarea nemeritului este o crimă”*. Când de gândești că Dodon a ajuns în marea politică absolut accidental! Părăsinduși bosul (V. Voronon – n.n.), s-a pus bine pe lângă V. Abramciuc, președinte al PSRM. Ca un adevărat pui de cuc, o înlocuiește în funcția de președinte al PSRM, apoi în genere o exclude din partid. În alegerile trecute ponderea reală a partidului lui în electorat nu a depășit 10...15%. Doar din prostia guvernanților (dar poate a fost un scenariu!) partidul lui Usatfi este scos din cursă pe ultima sută de metri, iar potențialii lui alegători s-au dus, evident, în mare parte la Dodon. Să nu devenim complici măcar în toamnă, când vom ieși să votăm președintele Republicii Moldova prin vot direct.

Campania electorală a început deja, cu toate că, conform noii legi, ea începe la 1 septembrie cu colectarea celor 25000 de semnături și continuă cu campania electorală propriu-zisă, cu începere de la 1 octombrie și până la 30 octombrie. Postarea lui Rogozin cu anacronica și irealizabila relansare a legăturilor economice între Rusia și Republica Moldova (irealizabilă nu din cauză că Republica Moldova nu ar dori, fiind strict necesară bieților noștri țărani, care au pătimit atât de mult în urma

embargourilor lui Putin, ci din cauza lui Putin, care mereu încurcă economicul cu politicul, cerând, nici mai mult, nici mai puțin, denunțarea Acordului de Asociere), face parte din campania electorală a lui Dodon. L-ați auzit pe Rogozin în ultima sa vizită în „*gubernia sa*” cerând denunțarea Acordului de Asociere drept condiție pentru relansarea comerțului cu Rusia, cerând în toamnă (e clar de ce în toamnă – după alegeri, dar țaranul nostru are nevoie acum de piața rusească pentru a-și vinde produsele!) crearea unei comisii interstatale ruso-moldovenești. Gogoși electorale. Acest lucru s-a văzut și într-o emisiune a postului de televiziune AccentTV, unde politologul C. Ciurea a spus foarte clar: *„Relansarea legăturilor economice între Rusia și Republica Moldova depinde doar de Rusia”*.

În strictă conformitate cu indicațiile șefilor de la Kremlin, Dodon a „*ieșit în popor*” pentru a face cunoscute „*propunerile salvatoare*” ale lui Putin (Rogozin). Într-unul din sate a fost întâmpinat cu pâine și sare de niște doamne îmbrăcate în port național rusesc (cu toate că mai apoi a vorbit cu cei adunați în sală în limba română!). În stilul său de lacheu al rușilor, Dodon le-a vorbit sătenilor că doar cu Rusia putem avea un viitor (nici chiar transnistrenii nu-și mai văd viitorul cu Rusia atât de luminos după ce le-a redus considerabil pomenile financiare din cauza crizei economice profunde, cu care se confruntă actualmente Rusia), că produsele lor vor fi vândute doar în Rusia, că partidul lui nu e la putere și nu poate face multe (având acces la Putin, ar fi putut face mult cel puțin pentru gatarbeiterii moldoveni în Rusia), iar dacă va fi votat în masă în toamnă, el va aduce raiul (rusesc) și în Republica Moldova. Referindu-se la noua lege electorală a președintelui, el a comentat că o lună este prea puțin pentru o campanie electorală, că interzicerea afișării banerelor este împotriva partidelor extraparlamentare, care nu au televiziuni pentru a se promova. Este chiar ultima fază a obrăzniciei. Acest individ, care în alegerile trecute a invadat orașul cu megabanere (vă mai aduceți aminte de megabanerul de vreo zece metri lungime, care reprezenta „*cina cea de taină a lui*

Putin cu Dodon și Greceanii” agățat în cele mai dinamice zone ale ora șului) care au costat sute de mii de lei, având în vedere confecționarea și întreținerea lor pe parcursul a mai mult de o lună (de unde are acest biet partid al nevoiașilor atâția bani?). Este clar că banii pentru el nu sunt o problemă, dacă dorește atât de mult să-și afișeze mutra la orice colț de stradă.

Referitor la televiziunile care vor oglindi campania electorală. Pe lângă cele două televiziuni ale lui (NTV și AccentTV), mai are vreo duzină de posturi rusești, care, să fim siguri, la comanda lui Putin vor fi puse tot în slujba lui în campania electorală. Curat murdar rusește! Televiziunile lui deja au început campania electorală. Scriam mai sus despre emisiunea privind vizita lui Dodon în provincie, emisiunea de la AccentTV, care a pus în discuție bombonica lui Rogozin. Recent îi văd într-o emisiune la NTV pe cei „doi crai de la răsărit” – I. Roșca și V. Borșevici. De această dată moderator era I. Roșca, care-l glorifica pe interlocutorul său, prezentându-l ca pe „...un mare diplomat, savant, filozof, publicist!!!” (la rândul său, V. Borșevici îl invită deseori pe marele politician I. Roșca la emisiunea moderată de el la postul AccentTV, unde-l preamărește). Sireaca țară a Moldovei, care se laudă cu astfel de „personalități”. În finalul emisiunii, I. Roșca îi solicită într-un mod filosofic (așa i s-a părut lui!) interlocutorului său să expună care ar fi calitățile principale pe care ar trebui să le posede viitorul președinte. Neașteptând un răspuns de la Borșevici, tot el le-a evidențiat: „Să fie un președinte integrator. Să fie votat de întreaga populație, indiferent de etnie. Să nu pună problema istoriei, a denumirii corecte a limbii”. Cum aş putea să comentez: „Mănăstire într-un picior, ghici ciupercă ce e?”. Nu cred că e greu de înțeles pe cine îl vede I. Roșca președinte atunci când Dodon îl plătește mă refer la televiziunea lui (nimic nou sub soare: cine plătește, acela comandă muzica, iar Roșca a demonstrat că știe să-și slujească stăpânii). Dodon este candidatul ideal pentru I. Roșca la președinția Republicii. La ce să te mai aștepți de la hoitul politic I. Roșca resuscitat acum de

Dodon, în jurul căruia și-a strâns alte hoituri politice gen Țîrdea, Borșevici, dar și țâncani gen Ceban, Batrânca ș.a. Pericolul este mare, iar democrații se scarpină la ceafă. Este de fapt și o perioadă estivală, fenomen pe care a mizat guvernarea atunci când a fixat data alegerilor. Fiecare dintre cei vreo 10 liderași de partidute de dreapta și centru-dreapta se vede în fotoliul prezidențial. Există o elementară logică.

Electoratul este împărțit aproape în jumătate după opțiunea est-vest sau stânga-dreapta. Dacă pe stânga candidatul Kremlinului, I. Dodon, se simte confortabil (după declarațiile sale gen „În octombrie o să-i scoatem pe unioniști în afara legii. Eu asta vă promit,” el deja se vede președinte), confort asigurat în cârdășie cu el și de omul puterii, care va lua de pe centru-dreapta cât va putea (și puterea deja a început campania electorală, supunând unei critici dure scrisoarea Maiei Sandu adresată FMI de a nu semna un nou acord cu Republica Moldova până nu se face lumină în „furtul secolului”, prezentând-o ca pe un „politician care nu se gândește la popor”!!!), atunci pe dreapta – centru-dreapta este o adevărată junglă. Doar un singur candidat pe dreapta – centru-dreapta ar putea asigura ieșirea lui în turul doi, în alegeri. Iar în turul doi la o mobilizare generală (cum a fost la alegerile pentru primăria Capitalei din 2011, dar și în 2015), Dodon poate fi pus cu botul pe labe. Cine poate fi acest candidat? Să încercăm să gândim cu capul, nu cu inima. Sondajele din ultima jumătate de an o plasează permanent pe dna Maia Sandu pe poziția a doua (după Dodon) în topul popularității politicianilor. Dacă, într-adevăr, dorim să-l stopăm pe acest impostor Dodon în calea sa spre Olimpul prezidențial, de ce să nu ne folosim și de acest avantaj!

Literatura și Arta nr. 29, 21 iulie 2016

<http://revistasingur.ro/altele/15229-valeriu-dulgheru-s-nu-devenim-complici-ai-impostorilor>

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Agero-sa-nu-devenim-complici-ai-impostorilor-Valeriu-Dulgheru.htm>

SOLUȚIA DODON – CAPITALA FĂRĂ PRIMAR!

Mă miră această vânzoleală în jurul demiterii primarului general al Chișinăului. Acum, când avem atâtea probleme la nivel central (o guvernare așa-numită democratică cu cel mai jos rating în rândul populației de la independență încoace, alegerea președintelui Republicii Moldova privită mai mult ca o regroupare a forțelor politice, investigarea furtului miliardului și tentativa guvernării de a pune pe umerii contribuabililor – adică ai noștri! – întoarcerea miliardelor furate ș.a.), de ce atacăm un sector care cât de cât merge înainte, în pofida problemelor și criticilor aduse primarului? De ce îl căutăm pe dracul și la nivel local? La nivel central am scăpat de dracul (a se vedea V. Voronin) și am dat peste fiul său (a se vedea V. Plahotniuc). Doriți același lucru și la nivel local? Plahotniucul Chișinăului ar putea deveni I. Dodon, cel care a pornit acest tărăboi.

Nu sunt adeptul orb al liberalilor și, în special, al lui D. Chirtoacă. I-am criticat de fiecare dată când au făcut greșeli. Mă doare că în ultimul timp Partidul Liberal a căzut atât de mult în ochii multor foști susținători ai lui. Mă doare să aud atâtea critici la adresa Partidului Liberal, care, cu regret, în mare parte sunt fondate. Mă doare să aud atâtea atacuri la adresa lui Dorin Chirtoacă (unele dintre ele, cu regret, fondate), cu care capitala a fost salvată de ciuma roșie (comunistă, în 2007) și de două ori de ciuma roz (socialistă, 2011, 2015). Mă doare când aud insultele bătărănești ale lui Dodon la adresa lui Chirtoacă, numindu-l maidanez, iar pe noi toți, care l-am votat pe D. Chirtoacă – „*râie liberală*”. Acest buldog rău asmuțat de stăpânii săi de la Kremlin ar trebui deferit justiției. Prin expresia „*râia liberală*” el i-a insultat nu numai pe liberali, ci liberalismul european (culorile liberalismului din Basarabia coincid cu cele ale UE).

Desigur, sunt multe probleme la nivel de capitală (majoritatea orașelor mari au probleme, cu atât mai mult

Chișinăul, care se descurcă cu un buget extrem de auster), cum ar fi lupta cu corupția funcționarilor de la Primărie, debirocratizarea majorității serviciilor prestate de structurile municipale prin introducerea ghișeului unic, crearea unui confort chișinăuienilor. Însă la sigur scopul lui Dodon nu este bunăstarea și confortul chișinăuienilor, ci un cu totul altul. Pentru a argumenta cele spuse, să ne deplasăm în timp în trecut cu vreo trei ani. Același tărăboi l-a ridicat îndată după ce a pierdut alegerile locale din 2011. Nu i-a mers. Îl comparăm atunci cu motivul din fabula lui A. Donici „*Două poloboace*”: multă gălăgie și treabă puțină.

În 2013 a încercat din nou. Nereușindu-i lovitura de stat în Parlament (desigur, cu ajutorul comuniștilor, el fiind în Parlament un nimeni), acest comsomolist cu apucături bolșevice a revenit la vechea idee de demitere a primarului general D. Chirtoacă. „*Începem pașaportizarea curților, blocurilor din Chișinău, vom merge în fiecare curte din Chișinău. Vom discuta cu oamenii, vom colecta semnături pentru demiterea lui Chirtoacă. Vom bate cu pumnul în masă pentru demiterea lui Chirtoacă, noi nu o să ne oprim aici, noi vom merge până la sfârșit* (care sfârșit? Al cui sfârșit?)”, a declarat nonșalant Dodon. Adevărat pui de-al lui Ilici. Ferm, hotărât, se va lupta până la ultima picătură de sânge. Dar de ce nu face ordine în mizeria din „*bordelu*” lui din fața Parlamentului, unde astăzi mai găsești câte un rătăcit plătit, care-și usucă indispensabilii ziua în amiaza mare chiar în centrul Chișinăului? De ce nu-și evacuează țigănia, care ne face de rușine în întreaga lume, iar acum încurcă și la efectuarea lucrărilor de reparații ale trotuarelor. „*Chirtoacă și moșul său, Mihai Ghimpu, să plece la Băsești, să plece la București...Aici în Chișinău nimeni nu îl dorește* (ca să vezi judecător!). *Noi dorim demiterea legală a groparului Chișinăului*”, a continuat comsomolistul în 2013. Nu i-a mers nici de astă dată.

De data aceasta gluma se îngroașă. Pregătirile pentru demiterea lui D. Chirtoacă au început îndată după alegerile locale, când candidatul lui Dodon (Z. Greceanii) a pierdut. În acest scop Dodon îl „parașutează” pe „haiducul” I. Ceban în funcția de consilier municipal, adus din călduțul, mai plătitul și respectabilul jilț de parlamentar. Cine ar fi de acord cu această rocadă dacă nu s-ar urmări alt scop? Iar scopul acestei „parașutări” este de a încurca pe toate căile activitatea normală a primarului, folosind toate mijloacele legale și mai puțin legale, morale și amurale: show-uri la ședințele Consiliului Municipal, organizarea a tot soiul de pichetări (cum să mai lucrezi în astfel de condiții?), asmuțarea unor protestatari de profesie gen M. Laguta, pe care, dacă o dai afară pe ușă, îți intră pe fereastră. Ceea ce nu i-a reușit anterior se pare că e aproape de a-și atinge scopul acum, dar cu mâinile altora.

La prima vedere, Dodon parcă nu e implicat în această „afacere”. Propunerea a venit din partea consilierilor PPEM, președinte al grupului de inițiativă pentru colectarea semnăturilor este un oarecare V. Chironda, vicepreședinte este un oarecare St. Vartanian. Din partea PCRM este perdantul la primărie V. Chirtoca. Îl ascultam pe un tânăr consilier membru PPEM, membru al acestui grup de inițiativă care, culmea, din toamnă a declarat că pleacă la studii la Bruxelles, de unde, de regulă, tinerii nu se mai întorc, și atunci pentru cine face acest lucru? În primul rând, mă miră atitudinea fracțiunii PPEM în consiliu în această problemă. Să nu înțeleagă ei că sunt folosiți, cu mâinile lor Dodon își rezolvă problemele. Cineva își pune întrebarea: pe cine îl aduce Dodon în locul lui Chirtoacă? Poate pe anarhistul I. Ceban sau „istoricul” iubitor de hărți V. Batrânca? Cineva din acești doi e mai bun?

Deunăzi îi auzeam pe câțiva lideri ai Platformei DA, care s-au aliniat și ei la apelul lui Dodon în demiterea Primarului. Eu înțeleg anumite supărări, frustrări, care au existat și mai există între formațiunea lor și liberali, cu toate că se găsesc practic pe

același eșichier politic. Dar ei trebuie să fie mai presus de orice, să fie la înălțimea misiunii pe care și-au asumat-o.

Toate oalele se sparg de capul primarului, pe drept sau pe nedrept. Dacă se taie copacii care ori sunt bolnavi, ori încurcă optimizarea infrastructurii, Primarul e vinovat. Dacă nu se taie și cad peste capul oamenilor, tot Primarul e vinovat. Desigur, noi, locuitorii, ne-am dori un oraș curat, cu trotuare și străzi perfecte, cu servicii prestate la timp și calitativ. Dar cum să faci acest lucru, când finanțarea este sub orice nivel, când bugetul este aprobat în iunie în loc de decembrie anul precedent, când depinzi de finanțare din diverse credite și proiecte, care nu vin atunci când dorești? De ex., dintr-un credit de la Banca Mondială acum patru ani s-au schimbat în perimetrul arterei principale toate rețelele (apă, canalizare, altele), care nu fuseseră schimbate în ultimii 50 de ani. Desigur, ar fi fost mai bine ca trotuarele să fie refăcute îndată după instalarea noilor rețele, însă ar fi fost bani aruncați în vânt (bani noștri!), deoarece acum la repararea bulevardului Ștefan cel Mare oricum ar fi fost din nou distruse.

În final vin cu o chemare. Oricare ar fi frustrările personale, de grup sau de partid, trebuie să primeze interesul municipal și, de ce nu, național, dorind ca Chișinăul să fie o capitală europeană. Există această problemă – dihononia între, în special, formațiunile dreapta – centru-dreapta. Din păcate, PL nu e la înălțime, în mare parte, din cauza liderului său. Această imagine s-a răsfrânt și asupra lui D. Chirtoacă. Dar să lăsăm la o parte toate aceste frustrări și să ne gândim la Capitală. Funcția de primar este una mai puțin politică. Cu toate neajunsurile pe care le are oricine (poate doar cel care nu face nimic!), lucrurile mai puțin bine făcute, Primarul este la locul lui, un primar care pe parcursul a două mandate a acumulat o anumită experiență, pe care n-o avea la început și nu o va avea noul primar. Există o anumită legitate că primarii buni ai metropolelor se află mai mult timp în funcție, unii dintre ei ocupând ulterior funcții înalte în stat. Există și o vorbă care spune: Regulile nu se schimbă în

timpul jocului. Să-l lăsăm să-și ducă la bun sfârșit proiectele asumate în programul electoral, pe care l-am votat cu un an în urmă. La viitoareale alegeri nu-l mai votăm, dacă nu-și va îndeplini programul electoral.

Literatura și Arta nr. 30, 28 iulie 2016.

<http://revistasingur.ro/altele/15265-valeriu-dulgheru-soluia-dodon--capitala-fr-primar?q=altele/15265-valeriu-dulgheru-soluia-dodon--capitala-fr-primar>

<http://revistasingur.ro/altele/15265-valeriu-dulgheru-soluia-dodon--capitala-fr-primar?q=altele/15265-valeriu-dulgheru-soluia-dodon--capitala-fr-primar>

OROAREA CARE NE PÂNDEȘTE

Perioada de înregistrare a candidaților la președinție a luat sfârșit. Acest colt de țară cu doar vreo trei milioane de locuitori a fost „fericit” cu tocmai 24 de candidați, cel mai mare număr la un milion de locuitori. Nu face să ne comparăm cu „proștii” de americani, care au doar doi candidați. Priveam cum unii se îmbulzeau la masa de înregistrare ca la bursa muncii și mă cruceam. Au transformat această campanie într-un circ. Unii dintre candidați nu știu să lege coerent două cuvinte, să demonstreze o elementară logică (de ex. Garbuz). Alții, cu iz de naftalină, sunt împinși anume pentru a ne încetoșa mințile. Ar mai fi cum ar mai fi acest bâlci, dacă nu s-ar întrezări un scop bine definit al cuiva. Toată această mascaradă cu puzderia de candidați are un singur scop: să tulbure cât mai mult apele, să dezorienteze cu totul electoratul și așa foarte bulversat și dezamăgit de prestația conducătorilor săi. Să ne întrebăm: ce caută acest Plugaru în cursa prezidențială? Un individ certat cu legea și bunul-simț (vă amintiți cazul de acum câțiva ani când i-a buzunărit de bani pe niște bieți oameni, promițându-le construcția unor apartamente). Din implicațiile sale politice reținem doar organizarea, împreună cu I. Roșca și colonelul SIS A. Bejenari, a așa-numitului „Comitet pentru Apărarea Constituției și a Democrației” (CaCaDu), care timp de câteva luni alături de Congresul Civic (CC!) al lui Voronin, au organizat manifestații antiguvernare, care însă nu s-au soldat cu nimic. Șefii le-au comandat și „vasalii” au executat.

Să facem o scurtă analiză a candidaților înregistrați. Majoritatea se află pe segmentul de centru-dreapta. Întâmplător! Nu cred. Actualmente, în această zonă, unde manifestă un interes geopolitic major „fratelui mai mare din est” (în special, acum, după pierderea susținerii în zonă a surorii mai mici – Ucraina!), nimic nu mai este întâmplător. Scopul păpușarilor din umbră este ca niciunul din cocoșii de pe centru-dreapta să nu

treacă în turul doi, unde locurile sunt rezervate pentru Dodon și Lupu, ambii exponenți ai Kremlinului. Unii creduli vor spune că nu este așa? Lupta aparentă a lui Dodon contra puterii, contra lui Plahotniuc este pentru cei naivi. Un element al tehnologiilor politicii rusești (probat anterior de Kremlin pe acest sol fertil prin Iu. Roșca care, cățărât în copaci, scanda odinioară lozinci anticomuniste, antiVoronin!). Să analizăm puțin campaniile electorale ale lui Dodon și Lupu, demarate cu mult înainte de termenul stabilit de lege cu suport informațional, logistic, financiar enorm (cine să mai verifice legalitatea acestora dacă întreaga putere se află în mâinile PD-ului, ale lui Plahotniuc?): acțiunile de binefacere ale „*fundației de caritate*” Edelweiss a lui Plahotniuc, care „*explodează*” în preajma alegerilor; „*acțiunile de binefacere*” ale lui Dodon (cine își mai pune întrebarea de unde ia socialistul „*sărac*” Dodon (dar tocmai așa ar trebui să fie conform ideologiei socialist-comuniste!!!) atâția bani pentru acte de binefacere (vă mai amintiți cum la o întâlnire recentă, în cadrul campaniei electorale deja începute de el cu viitorii alegători dintr-o localitate, a scos lejer din buzunar 100 000 de lei și i-a transmis unui năpăstuit (nu cred că în buzunarul matală, moș Ioane, pot fi găsiți 100 000 de lei?); puzderia de megabanere împrăștiate pe întreg teritoriul Republicii de la nordul până în sudul ei, fabricarea și întreținerea cărora pe durata de cel puțin două luni costă o groază de bani luați, de altfel, și din buzunarul matală, moș Ioane.

De faptul că aceștia doi lucrează împreună vorbește și următorul caz. Pe traseul Chișinău – Căușeni (de fapt și pe alte trasee) sunt amplasate mai multe megabanere ale lui Dodon și Lupu. Unul dintre ele merită atenție: pe o parte a panoului publicitar este plasat bannerul lui Lupu cu titlul sugestiv „*Împreună suntem mai puternici*”, iar pe cealaltă parte – bannerul lui Dodon cu titlul „*Igor Dodon președinte*”. Cred că ați înțeles. Împreună ei sunt mai puternici. Este clar că în spatele celor doi se află același stăpân, în opinia căruia acum a venit

timpul să se deconspireze și să meargă împreună pentru atingerea unui scop major – preluarea pentru început a președinției. Ați înțeles farsa. Kremlinul a lansat în primă linie doi candidați electorali aparent concurenți, scopul cărora însă este să nu permită trecerea în turul doi a altcuiva. Cum ar spune S. Mocanu, sunt „*o apă și un pământ*”. Voi încerca să demonstrez acest lucru printr-o serie de argumente, confruntări de situații că proiectul Plahotniuc este tot al Kremlinului.

În momentul când Moscova a simțit pericolul intereselor sale în Basarabia (mă refer la anii '90), l-a împins pe iuda I. Roșca în fruntea Frontului Popular, curățindu-i drumul spre Olimp în stilul lor (compromiterea persoanelor care ar fi putut să-i facă concurență, defăimare, iar în unele cazuri, și lichidarea fizică (cum a fost cazul lui Gheorghe Ghimpu)). Și acest iuda și-a îndeplinit rolul foarte bine, ducând Frontul Popular la groapa de gunoi și distrugând Mișcarea de Eliberare Națională, iar acum punându-se în slujba noului „*vasal*” al Moscovei – Dodon. Venirea comuniștilor la putere pe o perioadă de tocmai opt ani a fost la îndemâna Kremlinului în pofida aparențelor. Kremlinul era liniștit. Forțele democratice erau complet anihilate.

Apariția unor partide democrate puternice (PLDM și, relativ, PL), care au asigurat pierderea (de către comuniști) a alegerilor în Capitală în 2007 și a puterii centrale după revoluția tinerilor din 7 aprilie 2009, au deranjat Kremlinul, care a elaborat un nou proiect – proiectul Plahotniuc, al cărui rol era să distrugă forțele democratice proeuropene. Să ne amintim cum a fost catapultat acest nimeni în politica moldovenească - V. Plahotniuc. Prin luna iunie 2009, nou-plămăditul președinte al PDM, M. Lupu, declara: „*Oamenii de afaceri Ignatenco și*

Plahotniuc fac parte din anturajul familiei Voronin și, împreună cu fiul lui Voronin, formează o „curte domnească””. Știa el ce știa, venit fiind din aceeași curte, iar cu o săptămână până la alegerile parlamentare din 29 iulie 2009, pe lista candidaților PDM pe locul doi apare brusc numele lui Plahotniuc. Ulterior, încetul cu încetul, Plahotniuc preia de facto întreaga conducere a PDM-ului. Pentru a pune în aplicare planul Moscovei, în iulie 2009, PDM intră în Alianța pentru Integrare Europeană (AIE1). Mai țineți minte show-ul PDM-ului după alegerile anticipate din noiembrie 2010, când până în ultima zi pendula între alianța cu PCRM sau cu PLDM și PL? Pentru cei creduli au făcut un adevărat circ. Vine trimisul lui Putin, S. Narâșkin, întâmpinat de Plahotniuc și cazat în hotelul său, care urma să „convingă conducerea PDM să facă alianță cu PCRM, și pleacă cu „buza umflată”. Lumea în PMAN a cerut atunci PDM-ului să intre în Alianța pentru Integrare Europeană AIE-2, iar liderii PDM făceau show. Problema fiind la discreția Consiliului Național al PDM, Consiliul decide cu majoritate de voturi alianța cu PLDM și PL și constituirea AIE-2. A fost un circ bine regizat de Moscova și bine jucat de marionetele de la Chișinău. PDM a intrat în Alianță pe cal alb, arătând că nu au ascultat de trimisul lui Putin, S. Narâșkin. Și noi am crezut. Adevărul e că Kremlinul a înțeles atunci că e prea devreme preluarea puterii de către forțele prorusești antieuropene. Existau încă forțe puternice de centru-dreapta proeuropene (PLDM și PL) și era riscant. În această perioadă PDM își fortifică pozițiile în Alianță optând pentru păstrarea cu orice preț a acesteia.

În urma alegerilor din 30 noiembrie 2014, apare un nou jucător important pe scena politică moldovenească – PSRM-ul lui Dodon, creatură a Kremlinului. PDM ar fi putut face ușor alianță cu PSRM și PCRM, acumulând tocmai 65 de mandate din 101. Problema însă era că PLDM încă mai rămânea un partid important. PDM nu-și îndeplinise pe deplin rolul de a distruge PLDM-ul. Probabil, la sfatul Moscovei, îi aruncă momeala lui

Filat de a crea cu comuniștii o guvernare minoritară, care nu a durat mult, dar Filat a fost încă o dată compromis. Și atunci când a apărut momentul, lupta dintre cei doi Vlazi a luat sfârșit prin încarcerarea lui V. Filat pentru furtul miliardului. Ați observat cât de solidar au votat pentru lipsirea de imunitate a lui Filat, cu excepția membrilor fracțiunii PLDM. Pentru găinăriile sale politice și economice comise Filat a plătit cu propria libertate, iar acest partid atât de promițător a fost dus prea rapid la groapa de gunoi. Fiind decapitat și mai punând în aplicare mărirea sa banul, în scurt timp fracțiunea PLDM a fost părăsită de o parte din membrii săi. Pentru a profita la maximum de această situație V. Plahotniuc, care în acel moment nu era nici parlamentar, nici vice-președinte al PDM, la un miez de noapte creează o nouă construcție parlamentară – „Platforma Social-Democrată”, mai cumpărând în acest scop 14 parlamentari ai PCRM și șapte de la PLDM. Astfel, o formațiune politică cu doar 17% acumulate în ultimul scrutin electoral a ajuns astăzi să controleze 67% de deputați.

Acum se pare că Kremlinul și-a atins scopul: nu mai există un partid proeuropean puternic. Nu mai există o majoritate proeuropeană. Acum, în sfârșit, poate fi pus în aplicare planul Moscovei: de a aduna împreună toate așchiile proruse și a constitui acea platformă prorusă care să realizeze anularea Acordului de asociere, implementarea planului Kozak de federalizare a Republicii și reîntoarcerea acestei așchii de pământ în țarcul numit „uniune vamaală” (a se vedea Rusia imperială). Un prim pas spre realizarea acestui plan este acapararea instituției prezidențiale. Promovându-i insistent pe cei doi (Dodon și Lupu), Kremlinul își poate asigura câștigul acestei instituții. Următoarea fază va fi alegerile parlamentare.

Ei bine! Să ne întrebăm ce fac cocoșii noștri de pe centru-dreapta? Se zbat fiecare în cușca sa, așteptând să fie păpați de vulpoiu Dodon și lupul Lupu. Punând în prim-plan interesele înguste de partid, marea rânză moldovenească, liderii partidelor

de centru-dreapta nu fac altceva decât să-l aducă în fotoliul prezidențial pe unsul lui Putin.

Ceea ce se mai poate salva se află în mâinile Măriei Sale alegătorul. Dacă pe liderii partidelor de dreapta nu i-a dus mintea să iasă cu un candidat unic atunci acest lucru să-l facă alegătorul: să voteze masiv împotriva lui Dodon și Plahotniuc (alias M. Lupu), unul dintre autorii Furtului Secolului, prin votarea unui singur candidat cu șanse de a accede în turul doi. Acest candidat este dna Maia Sandu, care, pe lângă unele neajunsuri caracteristice oricărui om care încearcă să facă ceva, are o serie de calități importante pentru un președinte: nu a fost implicată în niciun un scandal politic și economic; este o persoană hotărâtă, pragmatică, capabilă să-și realizeze (atât cât îi va permite instituția prezidențială) programul electoral; și, nu în ultimul rând, este femeie, care poate fi mai credibilă decât bărbații candidați, care ne-au mai mințit și în alte alegeri. Le priveam cu respect deunăzi la un eveniment pe cele cinci primărie din sudul Basarabiei, în localitățile cărora în pofida situației economice actuale precare din Republică, lucrurile merg mult mai bine decât în alte localități. De câtă înțelepciune au dat dovadă alegătorii acestor sate.

De ce să nu dăm dovadă de înțelepciune la nivel statal. Să ne lumineze domnul să nu votăm în niciun un caz necuratul (pe socialiștii comuniști Dodon și Lupu, care sunt urmași ai lui Ilici în pofida recolorării lor). Să nu uităm minunata zicală populară: „Lupul părul își schimbă, dar năravul ba”.

Literatura și Arta nr. 38, 22 septembrie 2016

<http://www.revistasingur.ro/altele/15574-2016-09-21-07-15-19?q=altele/15574-2016-09-21-07-15-19>

[http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-](http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Basarabia-prezidentialele-pericolul-Valeriu-Dulgheru-Agero-2016.htm)

AGERO/COMENTARII/Basarabia-prezidentialele-pericolul-Valeriu-

Dulgheru-Agero-2016.htm

<http://www.art-emis.ro/analize/3755-pericolul-care-de-pandeste.html>

ÎNDEMN LA RAȚIUNE

„Și totuși ce ar trebui făcut ca Basarabia să nu cadă din timp, acum, la întretăierea de milenii?”

(Parafrizare a lui Ion Deaconescu)

„Să nu mai fim paraziții unor glorii desuete ale moldovenismului primitiv. Să conștientizăm propria noastră identitate”

(Parafrizare a lui Emil Cioran)

Se întâmplă ceva cu această așchie de popor român dintre Prut și Nistru, căzută din timp. Unde au dispărut urmașii celei mai mari civilizații europene a timpului – civilizația cucuteniană, urmașii primului popor european – pelasgii (hiperboreenii!), urmașii „celui mai mare neam al tracilor” (Herodot)? Unde au dispărut urmașii celui mai viteaz popor – ai dacilor, care i-au silit prin forța armelor pe stăpânitorii lumii, romanii, să le plătească tribut o anumită perioadă de timp, iar prin forța lor moral-spirituală – să construiască în cinstea dacilor colonne, statui, care astăzi stau mărețe în cele mai mari muzee ale lumii.

Au trecut peste noi valuri de migratori din est (avari, pecenegi, huni, maghiari, slavi, bulgari, tătari) și am rezistat. Peste 300 de ani de asuprire otomană, chiar și cei peste o sută de ani de asuprire rusească țaristă nu au deformat într-atât psihicul românului basarabean cum a făcut-o regimul ruso-bolșevic, care a implantat atât de adânc virusul celei mai antiumane, anticreștine ideologii – molima comunistă –, transformându-i pe unii în s(c)lavii pe veci ai imperiului din răsărit (unul dintre ei este I. Dodon). Le-au dus părinții, bunicii, frații în Siberia, iar unii din ei astăzi îi votează pe urmașii călăilor părinților lor. Frații noștri de peste Prut în doar câțiva ani au adus în satele noastre ajutoare de peste un miliard de euro sub formă de reparații și construcții de școli, grădinițe, drumuri, microbuze

pentru copii, iar stimații noștri frați și părinți îi votează pe antiromânii Dodon, Lupu, Voronin ș.a. Ce virus le-a afectat memoria? Trec deseori prin satul Budești și mă impresionează frumosul Centru Cultural din sat, construit de o fundație germană. Culmea, însă, în alegeri budeștenii îi votează pe aceiași comuniști!!!

Să luăm doar cazul stimaților noștri orheieni, urmașii răzeșilor lui Ștefan cel Mare. Călcați în picioare până și de cei mai mici, neînsemnați, funcționarași ruși, asupriți, deznaționalizați, rusificați timp de peste 100 de ani de cruntul regim țarist, au găsit în ei putere să renască precum pasărea Phoenix din cenușă, fiind primii care au cerut Unirea cu Patria-mamă la 1918. După ocupația sovietică din 1940, grupul bravilor tineri liceeni ai Liceului „V. Lupu” din Orhei, membri ai Organizației ilegale „MAJADA-HONDA”, au fost printre primii care au sfidat regimul sovietic de ocupație, majoritatea lor, încă copii de 16-17 ani, fiind condamnați la moarte. Orheienii au fost printre cei mai importanți membri ai rezistenței antisovietice postbelice. După 50 de ani de asuprire sovietică orheienii erau printre primii pe baricadele Mișcării de Eliberare Națională în anii '90. În alegerile în primul (și ultimul!) parlament unional ales în mod democratic, orheienii l-au ales cu 95% de voturi pe unul dintre militanții Mișcării de Eliberare Națională, poetul și patriotul Nicolae Dabija. Însă la distanța de doar 25 de ani de așa-numita independență stimații noștri orheieni îl aleg cu o majoritate covârșitoare de voturi (62%) pe unul dintre inculpații principali în „furtul miliardului”. Îi privesc cu jale pe orheienii aduși la Chișinău să scandeze pentru eliberarea lui Șor.

Ce se întâmplă cu bravii noștri orheieni de altădată? Unde și când și-au pierdut aceștia verticalitatea, mândria și onoarea de cândva? Mă cutremură logica unei orheience, care spune că: „Șor a furat, dar face și lucruri bune în Orhei”. O logică atât de deformată este periculoasă. Cum să mergi spre Europa cu o astfel de percepție a realității? Să-i permiți unui hoț să fure din

buzunarul tău (și al ei!) miliarde de lei, cheltuind apoi din acești bani furați doar câteva milioane de lei în infrastructura Orheiului, și să consideri acest lucru firesc este împotriva oricărei logici normale. Una din principesele regelui Spaniei a fost lipsită de acest titlu doar pentru câteva mii de euro neplătiți în calitate de impozit.

Exemplul Orheiului cu hoțul Ilan Șor în frunte este un caz particular, dar, din păcate, poate fi generalizat la scara întregii Republici. Dodon și Lupu sunt același Șor la scară națională. „Lasă-i să fure, însă ne promit că vor construi raiul (după modelul rusesc)”, spun unii creduli. În toamna anului trecut, Plahotniuc (oligarhul putred de bogat și păpușarul din umbră a tot ce mișcă în acest spațiu) ne promitea că o să construiască în acest colț de țară atât de prost guvernat cu oameni atât de creduli (să nu spun mai dur!) râuri de lapte și miere. Seară de seară, televiziunile lui trâmbează despre marile succese ale guvernării Plahotniuc de astăzi. Alte televiziuni ale lui Dodon ne luminează seară de seară cât de bine a funcționat viceprim-ministrul Dodon în guvernul lui Greceanîi, care a realizat „cele mai mari succese (indexarea pensiilor, majorarea salariilor)”. Mai avem și zeci de canale rusești care îl prezintă pe Dodon deja președinte. De la care televiziuni (pe care, de altfel, nu le avem. Până și ProTV face propagandă electorală pentru Dodon și Plahotniuc!) să afle moș Ion că la plecarea lor (și a viceprim-ministrului Dodon!) au lăsat noii guvernări democrate, în 2009, o gaură în buget de circa 1 mlrd. de lei! Toate acestea se fac pentru cei doi în campania electorală la prezidențiale, care, conform legii, încă nu începuse. Ei bine, legea e scrisă pentru ceilalți candidați, nu și pentru Dodon și Lupu.

Divizarea dreptei nu e întâmplătoare. Țin să menționez faptul că și în Sfatul Țării-2 au existat unele minți fierbinți care insistau pentru propunerea unei candidaturi proprii la președinție. Până la urmă, a învins rațiunea. La mijloc nu este doar problema blestematei rânze moldovenești. Acum pentru

măria sa alegătorul a devenit mult mai clar. Dacă spre finele campaniei electorale candidații mărunți de pe dreapta nu-și vor retrage candidaturile în sprijinul unei candidaturi capabile să le facă concurență celor doi candidați ai Moscovei (Dodon și Lupu, atunci alegătorul va fi nevoit să-i taxeze.

Ecuția alegerilor prezidențiale, într-un fel, a devenit simplă de tot. Schema e foarte clară. Kremlinul face tot posibilul ca în turul doi să ajungă protejații săi – Dodon și Lupu (Plahotniuc), Lupu având doar rolul de a-i asigura victoria lui Dodon. Uns anterior de către Putin la postul de președinte al guberniei Basarabia (așa cum procedau sultanii cu domnitorii moldoveni trădători!), socialistul comunist Dodon deunăzi a fost uns și de patriarhul Kirill (dacă nu ar fi un kaghebig, ci un adevărat promotor al credinței, ar fi luat în considerare faptul că încă nimeni nu a ridicat de pe comuniști-socialiști anatema patriarhului martir Tihon, din 19 ianuarie 1918!). Fac acest lucru în mod deschis, nici nu-și mai camuflează acțiunile cu fraze și declarații. La una din emisiunile prezentate la postul Accent TV, moderatoarea îl întreabă pe interlocutorul său V. Țurcan de la PSRM: „*Cu cine va dori Dodon să se întâlnească în turul doi?*”. Neprimind răspunsul lui V. Țurcan, tot ea răspunde: „*Dacă va fi o candidatură a drepte, atunci va fi o adevărată catastrofă geopolitică. Dacă va fi omul puterii (adică, Lupu – n.n.), va fi o chestiune internă... Plahotniuc a făcut maximum posibil să divizeze dreapta, astfel creându-i condiții favorabile lui Dodon*”. Duduița este portavocea lui Dodon. Este o recunoaștere în plus a ceea ce devenise evident. Lucrul acesta îl înțeleg mai toți care posedă o elementară rațiune. Să nu-l

înțeleagă dl M. Ghimpu care, în funcția sa de președinte interimar, a făcut mult pentru a ne spăla pe față de rușinea sclavului sovietic, pentru care lucru în alte condiții (în caz că ar fi avut un alt rating!) l-aș fi votat neapă rat? Să nu înțeleagă dl Iurie Leancă, pe care, de asemenea, în alte condiții l-aș fi votat fără rezerve și pe care îl consider cel mai bun fost și viitor premier de la independență încoace? Să nu înțeleagă doamnele V. Pavlicenco și A. Guțu, al căror unionism nu poate fi pus la îndoială? Despre ceilalți candidați nu face să vorbim. Ei au rolul de a rupe 1-2 procente din electoratul drepte, care, de altfel, ar putea fi decisive pentru trecerea în turul doi.

Mai există o șansă (cu toate că suntem în situația broaștei din ciocul gătlanului moscovit!) de a dejuca planurile Kremlinului, care de o jumătate de an îi implantează metodic în minte lui moș Ion percepția lui Dodon președinte. Să avem oare mintea atât de scurtă, încât, să uităm de amenințarea recentă a lui Dodon că în toamnă (când va deveni președinte!) unioniștii vor fi lichidați (poate în desele sale vizite la Moscova Dodon deja a negociat vreun colțișor de Siberie unde va trebui să ducă vreo 40% din populație, adepți ai unionismului, așa cum au făcut predecesorii săi în anii '50). Așteptăm rezultatele sondajului de săptămâna viitoare, care vor arăta opțiunea electoratului de centru-dreapta, și sunt sigur că această opțiune va fi candidatura dnei Maia Sandu. Cea mai judicioasă decizie a dlui A. Nastase, luată în ultimii doi ani, va fi retragerea sa din cursa electorală. Va fi cea mai bună dovadă de luptă împotriva oligarhului Plahotniuc, care a transformat acest colț de țară într-un stat captiv. Același lucru va trebui să-l facă și să adere la blocul celor trei partide (PLDM, DA și PAS) și dl M. Ghimpu (PL), Iu. Leancă (PPEM), doamnele V. Pavlicenco (PNL) și A. Guțu (Dreapta). Aceasta ar fi, de asemenea, o bună șansă pentru coalizarea segmentului de centru-dreapta în viitoarele alegeri parlamentare, care s-ar putea să vină mai devreme, în care

șansele stângii sunt mari (stânga o percep constituită din PSRM, PCRM și PDM).

Rămânerea în cursa electorală a celor din urmă va fi înțeleasă de electorat ca un joc cu Plahotniuc-Dodon și va fi taxată de mărirea sa Alegătorul. Să nu puneți la îndoială acest lucru, d-lor lideri de partid. Să facem tot posibilul (și imposibilul!) ca în turul doi să treacă candidatul de centru-dreapta. Iar în turul doi, având în față un singur scop, îl putem pune pe buldogul Kremlinului, Dodon, cu botul pe labe. Am mai făcut-o și alte dăți. Este un îndemn la rațiunea celor care o au. Este un strigăt din hăul în care am fost aruncați. Șansele proeuropene și unioniste ale acestui colț de țară atât de prost guvernat sunt în mâinile voastre, domnilor candidați fără șanse la președinție. Să facem acest Pas, pentru a nu permite acestui colț de țară să cadă completamente din timp.

Să vă lumineze Dumnezeu măcar în al doisprezecelea ceas!

Literatura și Artă nr. 40, 06.10.2016.

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/>

DIN NOU TRĂDAȚI!

„Speranța că americanii vor veni și vor elibera Europa de Est a însuflețit milioane de oameni din România și din întreaga regiune ocupată de Armata Roșie. Acest fenomen a fost doar una dintre multele forme în care America a fost prezentă în România Războiului Rece”.

(Scriitorul Bogdan Barbu despre cartea lui „Vin americanii”)

Sciam ceva mai înainte că vom avea parte de o toamnă fierbinte. Am greșit. După ultimele evenimente din ultimele zile ale ultimei luni de vară se pare că va fi una foarte fierbinte, chiar incendiară. Voi încerca să cronometrez această scurtă perioadă.

Pe 27 august a avut loc fastuoasa serbare a 25 de ani de independență (independență inventată, pe care n-am simțit-o toți acești 25 de ani, cu o armată străină de ocupație pe teritoriul ei, cu o serie de guvernări marionete, cu o gaură neagră – Transnistria, care ne-a adus la sapă de lemn, cu cei mai proști guvernanți pe care i-a cunoscut). Pe fundalul crizei politice, care durează practic fără întreruperi cel puțin ultimii doi ani, care s-a soldat cu golirea haznalei cu zeci de miliarde de lei, cu un stat capturat de un partid și care a fost votat doar de 17% din electorat, evident, pentru mai mulți, dispoziția nu era de sărbătoare. Până la urmă, această zi de mare sărbătoare pentru națiunile adevărate a finalizat cu altercații între unii protestatari (ai Platformei DA și ai lui Usatîi) și poliție. Ceea ce nu consider normal au fost fluierăturile acestor protestatari adresate inclusiv militarilor care mășăluiau cadențat pe piață, unii dintre ei participanți la războiul pentru apărarea patriei pe Nistru contra agresorului rus, militarilor străini, coloanelor de pompieri. Dar cu totul alogică a fost ieșirea maselor de protestatari pe piață în momentul când acolo evoluau copiii.

Ei bine, acest incident a fost precedat de un alt eveniment (trist de altfel), care a avut loc cu o zi înainte, neobservat la început, umbrit de sărbătoarea independenței. Pe 26 august ambasadorul SUA J. Pettit a ieșit la postul public de televiziune cu o declarație incendiară, luând în considerație, în primul rând, momentul electoral. *„Moldova nu e România (de fapt Moldova e România, căci ea a fost cea care a inițiat proiectul România la 1859 – n.n.)... Alăturarea de România nu este o alegere practică (alături de Rusia este foarte practică!!!) și nu este o alegere care va face lucrurile mai bune în Republica Moldova... Moldova își are propria sa istorie (da, de la 1812 – n.n.! Bravo tinerilor de la București și Chișinău care i-au venit în ajutor diplomatului în problemele de istorie a Moldovei). Este important ca moldovenii să se recunoască a fi moldoveni, o națiune aparte (pentru cine, pentru Rusia sau SUA?)... Moldova este o țară multiethnică (un adevărat Babilon!!! – n.n.)... Mai este și Transnistria, care are nevoie de un statut special (prin ce diferă de poziția lui Putin exprimată de Kozak, Rogozin ș.a. – n.n.)...”* La un moment dat, mi s-a părut că vorbește ambasadorul Rusiei (cu porcăriile căruia parcă ne-am obișnuit deja), Molotov, Jirinovski, Rogozin, și nu ambasadorul SUA, țară în care își pun speranțele toți oprimații de sub regimurile dictatoriale dornici de libertate. Dacă este o opinie personală, aș mai înțelege-o cumva, luând în considerație înclinația ambasadorului spre est (absolvent al Universității de Stat din Iowa, cu specializare în Studii internaționale și în limba rusă (1978); funcționar la Ambasada SUA de la Moscova (1983 – 1986); consul general adjunct (1992-1994), directorul Centrului din Washington al Programului pentru refugiații sovietici (1995-1997); consul general al ambasadei SUA (2003-2007)). De luat în considerare și faptul că Ambasadorul SUA, în aceeași zi (26 august), a avut o întrevedere cu I. Dodon la sediul PSRM! Aceasta poate fi privită doar ca un element al campaniei electorale a lui Dodon.

Teamă mi-e că este o decizie luată la nivel de stat, că am fost iarăși trădați (a câta oară!!!). Trădați la 1812, când am încăput în gura ursului, din care am scăpat ca prin minune e drept, cam șifonați! doar peste o sută de ani (1918). Trădați am fost de țara-mamă la 1940, când am fost abandonați, aruncați în ghearele ursului, de astă dată, sovietic (de fapt vânduți am fost de Germania la 23 august 1939!); trădați la 1944 la Ialta; trădați la 1988 la Malta, în 1991 când nu s-a realizat Reunirea, pentru care existau condiții propice, în special, în cele 5 luni de zile de dualitate de putere în Rusia între Gorbaciov-Elțin. Să fim oare trădați și de această dată? Dacă derulăm nițel șirul evenimentelor din ultima vreme, găsim că acum câteva săptămâni presa scria de vizita de lucru a lui Lavrov la Washington. Întrevederea lui Lavrov cu Kerry a durat tocmai 12 ore. Ce o fi discutat între ei atâta timp? Oare nu și despre interesele geopolitice ale celor două supraputeri? Oare nu se repetă pactul din 1993: SUA este dezinteresată în sud-estul Europei, cedând Republica Moldova, Ucraina și Georgia în sfera de influență rusească în schimbul unor parteneriate în Siria, Afganistan, posibil în Iran și alte zone de interes?

Se simte gustul amar al acestei noi trădări, care a mai fost și altă dată. *„Am așteptat mult timp și majoritatea dintre noi au înțeles că așteptăm degeaba...”*, spuneau cu regret mulți din rezistența anticomunistă din România, dar și din Basarabia postbelică, maltratați în celulele nkvd-ste. Americanii nu au mai venit. Nu știau cei din rezistența anticomunistă că Basarabia, România, dar și întreaga Europă de Est, fuseseră deja vândute de americani în 1944 la reuniunea de la Ialta. În același context se încadrează și reacțiile foarte rapide ale *„avocaților ruși”*. Cel mai clar referitor la adevăratul scop s-a exprimat ultranaționalistul V. Jirinovski: *„Li s-a dat de înțeles conducătorilor Moldovei ca ei să nu încerce unirea cu România, confruntându-se cu Rusia. Vedeți, deja este un plus. Se pare că Barack Obama nu mai are nevoie de o zonă tensionată în*

Europa. De aceea, se poate ajunge la înțelegere... Prin Moldova și Transnistria noi avem posibilitatea să influențăm vecinii, să zicem, asupra Finlandei, Poloniei și României. E mai bine să influențăm întreaga lume...” consideră Jirinovski. Directorul științific al forumului germano-rus A. Rar, comentând declarațiile ambasadorului american, a menționat: *„Declarațiile lui Pettit nu sunt întâmplătoare. Să nu uităm că ambasadorii SUA în astfel de țări precum Republica Moldova și Ucraina sunt un fel de guvernatori. În acest caz declarațiile ambasadorului SUA în Republica Moldova vorbesc fie despre schimbarea relațiilor cu Rusia pe fundalul evenimentelor din Ucraina, fie că este rezultatul unei analize a ceea ce s-a întâmplat în Ucraina...”*.

Pe de altă parte, bunul nostru avocat Dan Dungaci în discursul său *„Apără-mă, Doamne, de prieteni“* referitor la declarațiile ambasadorului american la Chișinău indică zece puncte, menționând: *„A nu reacționa la declarațiile ambasadorului Statelor Unite în Republica Moldova este, din perspectivă românească, o ipocrizie. Un parteneriat strategic nu se clădește pe șușoteli, tăceri insidioase și înghițit de broaște (geo)politice”*.

În opinia istoricului român M. Diaconescu, consecințele acestei declarații a ambasadorului SUA sunt apocaliptice pentru așchia de țară pe nume Basarabia: *„Este îngropat proiectul Unirii Basarabiei cu România, deoarece aceste declarații vor fi percepute ca decizie fermă a SUA împotriva Unirii Republicii Moldova cu România!; politicienii români vor avea un argument puternic împotriva unioniștilor: americanii nu acceptă Unirea, deci ea nu se poate face!; Moldovenii antiunioniști vor susține că SUA nu acceptă Unirea și sunt de acord ca Republica Moldova să fie în sfera de influență a Rusiei!; Republica Moldova va fi tratată ca un stat tampon între NATO și Rusia!”*.

Într-adevăr, este o situație deosebit de incertă, luând în considerare și prestația foarte proastă a liderilor partidelor de pe centru-dreapta. Ați observat cum în ultima zi de vară la masa înregistrărilor candidaților la președinție era îmbulzeală, în special, pe eșichierul de centru-dreapta: tocmai vreo 4-5 candidați. Pe stânga este unicul candidat Dodon, care e și unsul Kremlinului, Ciubașenco fiind doar de formă, pentru a masca totala susținere a stângii și Kremlinului a unicului candidat Dodon și a mai sustrage voturi de pe centru. Dodon este pe cal alb și se vede deja în fotoliul de președinte. Și-a mai chemat pe cineva din artileria grea de la Moscova. În acest sens este privită vizita unui emisar al Moscovei, Oleg Paholkov, deputat în Duma Rusească din partea partidului *„Spravedlivaya Rossiya”*, prieten bun al lui Rogozin și mai bun (conform propriei declarații!) cu Dodon. Nici nu reușise polittehnologul rus să aterizeze la Chișinău că a și fost catapultat pentru început la una din emisiunile șovine de la postul Accent TV al lui Dodon, ca în aceeași seară să apară și la emisiunea celui mai mare trădător contemporan al Neamului, I. Roșca, de la cel de-al doilea post, NTV, al lui Dodon. Îți produce greată modul cum acest altădată *„mare naționalist”* mai că nu-i pupa tălpile emisarului rus. *„Dodon va deveni președinte. El este un foarte bun politician. Într-o Moldovă atât de mică nu se pot naște doi Dodoni... Eu sunt sigur că Rusia îl va ajuta în avans pe Dodon dacă Dodon va fi ales președinte... Fără Rusia nu puteți exista (adăugând după o pauză – economic). Noi așteptăm vinurile voastre, însă dați să fim prieteni!!! Când a venit Rogozin la voi, funcționarii voștri mai nu-i sărutau picioarele pe scările avionului, însă la ieșirea din aeroport cei cu merele l-au huiduit... Trebuie să vă hotărâți, în sfârșit, cu cine sunteți...”* – sunt doar câteva selecțiuni din, în mare parte, monologul emisarului Kremlinului la cele două emisiuni.

Ei bine, ce facem noi, cei mulți, dar...? Să ne lăsăm călcați în picioare de niște intruși șovini ruși și de lacheii lor locali? Într-

un fel, este înțeleasă dorința fiecărui partidul să-și testeze puterile, să-și încerce candidatul. Dar cineva își pune întrebarea: cât ar putea să ne coste aceste experimente, în special, în situația actuală extrem de complicată? Oare nu e clar că prin toate aceste găinării se toarnă apă la moara lui Dodon? Această îmbulzeală la mesele de înregistrare pentru diverse funcții în stat este o boală basarabeană născută în această perioadă de independență – fiecare lideraș de partidul se vede un Napoleon. Ei bine, cum spunea fostul premier Cernomîrdin: „*Am dorit cum e mai bine, dar s-a reușit ca întotdeauna*”. S-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Dar le va ajunge minte celor de pe centru-dreapta să nu se cotocească prea tare, ca să iasă viu măcar unul din ei în turul doi?

Pentru mine este absolut clar. În această situație extrem de dificilă doar dna Maia Sandu (nu că e cea mai bună printre candidații de centru-dreapta, dar este cea cu cele mai bune șanse!) ar mai fi în stare să-i creeze concurență unsului Kremlinului, I. Dodon. De ce să mai experimentăm și să-l căutăm pe dracu? Dați să ne mobilizăm, cum au mai făcut de atâtea ori strămoșii noștri în multimilenara istorie în momentele de răstărițe, și să demonstrăm acum ambelor supraputeri că nu suntem niște mămligari. Să facem tot posibilul ca I. Dodon să nu devină președinte, așa cum am mai făcut-o în 2012 la alegerile locale în Chișinău. Toată lumea proeuropeană de orice culoare trebuie să înțeleagă că opțiunea „*fără România*” devine opțiunea „*fără Europa*”. A pierde un atare avocat al integrării noastre europene cum este România este mortal pentru viitorul Republicii Moldova.

Să ne lumineze Cel de sus măcar în ceasul al doisprezecelea!

Literatura și Arta nr. 36, 09.09.2016
<http://revistasingur.ro/alte/15460-valeriu-dulgheru-din-nou-trdai?q=alte/15460-valeriu-dulgheru-din-nou-trdai>

25 DE ANI DE INDEPENDENȚĂ?

“Dacă ve-ți insista asupra problemei independenței, vă vom organiza două republici”.

(A. Lukianov. Președintele Sovietului Suprem al URSS, 1990)

S-au ținut de cuvânt: au organizat două enclave separatiste – Transnistria și Găgăuzia – cu rolul de frână pentru Republica Moldova în aspirațiile ei de independență, reunificare și de integrare europeană. În general, Independența unui popor este cea mai mare cucerire, este o categorie istorică. Cu cât fast este sărbătorită această zi, de ex., în SUA, Franța și în alte țări. În cazul Basarabiei, rupte din trupul Moldovei la 1812, noțiunea de independență este una specifică. Aflată timp de peste 100 de ani sub cruntul jug rusesc Basarabia, grație Generației de Aur de la 1918, și-a declarat independența față de Imperiul Rus la 24 ianuarie 1918, care era însă doar un prim pas spre Reunirea cu Țara, înfăptuit la scurt timp – la 27 martie 1918.

La 28 iunie 1940, Basarabia este din nou ruptă din trupul Țării de regimul stalinist. După o serie de amputări (nordul și sudul îi sunt tăiate) și atașarea unei mici părți a fostei RASSM la 2 august 1940 este formată Republica Sovietică Socialistă Moldovenească (RSSM) cu un statut doar declarat de egală între celelalte 14 republici unionale. În realitate însă nu se deosebea prin nimic de statutul de gubernie din fostul Imperiu Rus. În Basarabia lupta pentru independență nu a încetat pe tot parcursul celor 50 de ani de robie sovietică. O luptă mocnind cu mici răbufniri ale unor grupuri mici de adevărați eroi naționali. Marea explozie a Mișcării de Renaștere și Eliberare Națională a avut loc la finele anilor '80, când regimul lui Gorbaciov a mai slăbit puțin chingile. Majoritatea locuitorilor din RSSM cerea insistent

democratizarea societății, promovarea valorilor culturale și spirituale românești, ruperea cu trecutul comunist și distanțarea de imperiu, restabilirea adevărului istoric.

În lunile martie – aprilie 1990 au loc primele alegeri libere pe circumscripții. Noul parlament și-a început activitatea la 17 aprilie 1990 cu 366 de deputați, dintre care doar 94 erau din partea Frontului Popular din Moldova, dar fiind reprezentați de o pleiadă întreagă de intelectuali de forță cu simțire românească au știut cum să încline balanța spre interesul național. Orice s-ar spune, a fost totuși o generație de parlamentari de talia Generației Unirii de la 1918. Ca și ei cu forțe mici au făcut lucruri mari. Acest Soviet Suprem, care a devenit mai târziu primul parlament al Republicii Moldova independente, a adoptat hotărâri care au pregătit terenul pentru proclamarea suveranității, apoi a independenței politice a Republicii.

Printre primele acte legislative ale noului Parlament au fost cele referitoare la simbolurile statului. Mai întâi a fost adoptat Tricolorul (27 aprilie 1990), care ulterior și-a găsit expresie în elaborarea stemei de stat. La 23 iunie 1990 a fost adoptată Hotărârea nr. 147 cu privire la declararea sărbătorii naționale „*Limba Noastră*” și „*Declarația de suveranitate*”, care era mai mult simbolică, RSSM fiind încă în componența URSS. Cu toate acestea „*parada suveranităților*” republicilor unionale a deranjat metropola. Președintele Sovietului Suprem al URSS de atunci, A. Lukianov, a amenințat Republica Moldova cu două noi entități – Transnistria și Găgăuzia – dacă mai stăruie pentru independență. Au urmat însă Declarația de nesusținere a referendumului din 17 februarie 1991 privind menținerea URSS, adoptarea noii denumiri oficiale a statului – Republica Moldova – la 23 mai 1991, de asemenea, condamnarea hotărâtă a intervenției trupelor sovietice în Republica Lituaniană din 12-13 ianuarie 1991, toate acestea demonstrau că Republica Moldova înainta rapid spre ieșirea din URSS. Declarația de suveranitate a fost deosebit de importantă pentru proclamarea cursului

strategic spre independență. Declarația conținea referințe la „*adevărul istoric*”. În „*Declarația de la Chișinău*” din 28 iunie 1990 se menționa că „*Pactul Ribbentrop – Molotov și Protocolul său adițional secret sunt nule ab initio, iar consecințele lor trebuie eliminate*”.

Puciul eșuat de la Moscova din 18-21 august 1991 a pecetluit definitiv soarta imperiului. Convocat de urgență, Parlamentul a adoptat la 21.08.1991 o declarație, în care acțiunea puciștilor era calificată drept „*o lovitură de stat reacționară și anticonstituțională, tentativă de a restaura trecutul prin înșelăciune, presiune și violență*”. Tentativa loviturii de stat a devenit argumentul de bază pentru cei sceptici de a urma calea independenței hotărâtă deja și de alte republici. La 24 august 1991, prezidiul Legislativului a convocat pentru 27 august 1991 ședința extraordinară a Parlamentului dedicată proclamării independenței. În paralel cu ședința Parlamentului, în centrul capitalei avea loc Marea Adunare Națională, moderată de ilustrul om de cultură și patriot Ion Ungureanu „*deja ministru al Culturii și Cultelor*”. A fost un eveniment de importanță majoră pentru această așchie de popor român (păcat că nu a fost făcut pasul următor – Unirea cu Țara). Merită totuși de menționat că acel parlament condus de acad. A. Moșanu împreună cu primul președinte al Republicii Moldova, M. Snegur, în condiții de incertitudine, creată de puciul antigorbaciovist de la Moscova, au declarat independența față de URSS. Oricare ar fi opiniile celor aflați pe extrema dreaptă sau cea stângă, clasa politică de atunci a dat dovadă de eroism, având în rândurile ei personalități de vază, care au deturnat istoria. În condițiile când la Chișinău se afla o unitate militară a Armatei Sovietice (alte două unități aflându-se la Bălți și Cahul, nemaivorbind de cea de la Tiraspol, care se află acolo și astăzi, după 25 de ani de „*independență*”!!!), acesta a fost un pas riscant pentru securitatea personală a acelor care au luat această decizie.

Am fost mulți și uniți în jurul unui ideal – desprinderea de jugul colonial economic și, în primul rând, spiritual sovietic. Fiind uniți, fiind într-un singur gând am obținut rând pe rând limba română și tricolorul, imnul, schimbarea la față a Chișinăului, scoaterea în afara legii a partidului comunist criminal, suveranitatea și, în sfârșit, independența de fostul imperiu sovietic. Am fost poate prea idealiști la începuturi, atrăgând mai multă atenție laturii spirituale și neglijând completamente pregătirile pentru preluarea puterii prin cultivarea și selectarea cadrelor, inclusiv pentru conducerile viitoarelor partide. Din fostul imperiu sovietic, dar poate din întregul lagăr socialist, am fost primii care, fiind încă în genunchi, am ridicat la început capul, apoi ne-am ridicat în picioare, ne-am îndreptat șira spinării și i-am înfruntat (la început doar cu privirile, iar mai apoi și prin acțiuni) pe cei care se considerau stăpâni pe veci. Avântul mișcării de eliberare națională în Basarabia a fost, într-adevăr, spectaculos.

Mai apoi s-a întâmplat ceva cu noi. Am tot dat ca racul înapoi, cedând mereu pozițiile neocomuniștilor revopsiți în alte culori ca, în sfârșit, să-i readucem la guvernare pe cei care 10 ani în urmă fuseseră scoși în afara legii – comuniștii, dau cu un alt babac în frunte. În perioadele următoare realizările au fost mult mai modeste dacă să nu vorbim despre unele mișcări „înainte” ca racul. Probabil și în cazul nostru a fost valabil aforismul „*Revoluțiile le gândesc idealistii, le înfăptuiesc masele, iar roadele le culeg ticăloșii*”. Ce s-a întâmplat totuși cu noi? Cine este de vină pentru dezastrul în care mai rămânem încă? Greu de răspuns. Au fost mai mulți factori interni și, în special, externi (invadarea Republicii Moldova în raioanele din stânga Nistrului de către trupele rusești, blocajele economice și energetice din partea Rusiei etc.), care au influențat procesele din acest colț de țară „*cu oameni harnici, dar cu conducători proști*” (M. Eminescu).

De jure sclavul sovietic de ieri, trecut prin deportări, gulaguri, foamete, închisori, colectivizare forțată și deznaționalizare acerbă, devenise liber. Nu însă și de facto. Imperiul sovietic nu era dispus să cedeze atât de ușor ceea ce a acaparat tătuca Stalin. KGB-ul și-a infiltrat oamenii săi în conducerea Mișcării Naționale, care mai apoi au trecut în fruntea partidelor nou formate. Pregătindu-se de acest sfârșit rușinos, regimul sovietic a creat pe teritoriul Republicii Moldova cele două enclave separatiste – cea din stânga Nistrului și din sudul Republicii – Găgăuzia, care pe parcursul acestor 25 de ani au avut rolul calului troian.

Astăzi Republica Moldova este aidoma unei nave serios naufragiate cu cârma defectată, care de peste 25 de ani plutește cum bate vântul fără a ajunge la vreun mal. Este o construcție statală creată artificial, care nu are o identitate națională distinctă, așa cum o au cei din Țările Baltice, nu are un scop statalist bine determinat, întreaga populație fiind, în linii mari, împărțită în două părți aproximativ egale: o parte orientată spre Uniunea Europeană și România, acolo unde ne sunt rădăcinile, iar altă parte – în special alogeni și o parte din moldoveni dezinformați și debusolați de sistemul mediatic prorusec extrem de agresiv – spre Rusia.

Statalitatea Republicii Moldova a dat faliment, lucru demonstrat de cei 25 de ani de independență, care au condus la un fiasco total. Aproape toți cei de la guvernările, care s-au perindat de la 1991 încoace, indiferent de culoare politică, cu excepția primului parlament, care a fost unul de idealisti, dar care a realizat cel mai mult în planul constituirii acestei unități statale, și-au dorit un soi de statalitate anapoda, în care poți să fii „țarevici”, să faci orice găinării politice și economice, pentru care însă nu vei fi tras la răspundere. De fiecare dată sistemul de drept era sub cei de la putere. Actualmente se află sub oligarhul V. Plahotniuc, care este unul din actorii Furtului Secolului. Orice aderare în Vest sau chiar în Est le-ar putea limita libertatea de a

comite tot ce le tună prin cap fără să fie trași la răspundere. Exemplul României, unde o bună parte din politicienii corupți stau la răcoare, îi îngrozește. Estul, de asemenea, ar putea să le limiteze spațiul de manevrare (a se vedea, de a fura). Tot mai mulți analiști politici au ajuns la concluzia că proiectul statalist al Republicii Moldova este ireal și că trebuie căutate alte căi pentru ca omului de rând să-i fie bine. Tocmai din această cauză are loc exodul masiv al populației, mare parte dintre care fără dorință de a se mai întoarce. Omul de rând nu se mai simte protejat de cei pe care îi plătește, nu mai contează pe ajutorul guvernanților de a-și obține sursele de existență pentru un trai decent aici acasă.

Spuneam ceva mai înainte că în acest colț de țară, atât de divizat pe criteriu geopolitic – est și vest, până și cuvântul „*independență*” are sensuri diferite. Pentru cei care au votat la 27 august 1991 independența, el avea sensul de independență față de fostul imperiu sovietic. Cu totul alt sens are acest cuvânt în gura „*socialistului creștin!!!*” Dodon, care seară de seară apare pe ecranele televiziunilor lui făcându-și cruce și sărutând icoana (o fi fiind a țarului Nicolae al II-lea) pe fundalul stelelor lui roșii, tânguindu-se de „*situația grea a poporului, în care l-au adus guvernările de până acum, care părăsește pe un cap Republica Moldova*” (de parcă el nu a făcut parte din cea mai de durată guvernare – cea comunistă, pe perioada căreia exodul populației a atins cote maxime!) și ne felicită de Ziua Independenței. Cel care pe timpul guvernării lor (comuniste) de ziua Independenței împreună cu babacul său V. Voronin, preferau să fie la odihnă pe la Karlovy Vary acum s-a făcut mare adorator al independenței, înțeleasă ca independență față de România nu și de Rusia, pentru care lucrează de zor.

Pe parcurs s-au cristalizat două opțiuni de bază pentru viitorul acestui colț de țară atât de prost guvernat pe parcursul acestor 25 de ani de independență: reunirea cu România și Integrarea Europeană. Ideea reunirii cu România a fost foarte

puternică la începuturi, care mai apoi s-a tot redus. După venirea la guvernare a alianțelor democratice, când s-au intensificat acțiunile de integrare europeană, a apărut posibilitatea reunirii cu România prin integrarea europeană. Găinăriile politice și economice comise în ultima vreme de actuala guvernare au redus probabilitatea integrării europene. În acest caz a reapărut în prim-plan necesitatea reunificării cu România, numărul unioniștilor în ultimii 10 ani crescând de la 2,38% în 2004 la 22,4% în 2015. Sunt mai mulți la număr, însă insuficienți pentru a realiza Reunirea. O cale mult mai reală în acest sens este cea propusă Sfatul Țării-2 – crearea Uniunii Statale „*România – Republica Moldova*” cu două guverne, două capitale, două parlamente, pentru început, ca pregătire a unificării totale ulterioare. Este o formulă de compromis bună, care-i satisface și pe unii indeciși, în special, acum când proiectul statalist al Republicii Moldova a eșuat lamentabil. Perioada experimentărilor a trecut. E timpul să facem alegerea corectă.

Să ne ajute Dumnezeu să alegem calea cea dreaptă în această junglă!

Literatura și Arta nr. 31-32-33, 25 august 2016.

*<http://revistasingur.ro/altele/15398-valeriu-dulgheru-25-de-ani-de-independen?q=altele/15398-valeriu-dulgheru-25-de-ani-de-independen>
<http://www.mioritausa.news/opinii/25-de-ani-de-independenta-valeriu-dulgheru/>*

DIHORELE A REVENIT ÎN COTEȚ

*„Asemenea elite sunt doar bălegarul istoriei”.
(Hegel)*

Se vorbește că criminalii deseori se întorc la locul crimei comise. Este și cazul emisarului lui Putin, Dm. Rogozin. Venit în Basarabia în luna iunie curent cu o misiune declarată de „relansare a legăturilor economice între Rusia și Republica Moldova”, în realitate a avut misiunea de a-l lansa pe I. Dodon în campania electorală la prezidențiale. Vă mai amintiți de protestul unor producători de mere chiar la aeroport care l-a supărat rău pe Rogozin, care a declarat furios: „Vreți să vindeți mere în Rusia, dar în același timp cereți să fie închise televiziunile rusești. Determinați-vă odată ce vreți și cu cine sunteți”. Ia adunat atunci pe mai mulți oficiali moldoveni, cărora le-a dat comanda să elaboreze o foaie de parcurs privind relațiile Republicii Moldova cu Rusia (sau invers!). Următoarea întâlnire a fost preconizată pentru luna octombrie (întâmplător!!! Tocmai e toiu! campaniei electorale). Este absolut clar că vizita lui Rogozin face parte din campania electorală a lui Dodon. Pe parcursul acestor luni (din iunie până acum) a asigurat susținerea majoră (financiară, logistică, informațională, inclusiv trimiterea la Chișinău a unor emisari ai Moscovei) a unsului Kremlinului, I. Dodon (a se vedea operațiunea rusească BAHAMAS de transfer a 33 de milioane de lei pentru finanțarea lui Dodon).

Rogozin a revenit în coteț (vă mai amintiți injuriile aduse nouă, românilor basarabeni, cu ceva timp în urmă) cu aceeași misiune – de a pune punctul pe „I”: să ne facă pe cei încă indeciși să ne decidem, în sfârșit, cu cine suntem. Ce murdării va mai turna în capul nostru de astă dată? Ce ordine va mai da pionilor săi din Basarabia? Suntem călcați în picioare, iar noi tăcem! Suntem tratați ca niște papuași de către velicorușii de la Kremlin și de kremlinezii locali. În ultimul timp unii dintre conaționali șovinului Rogozin își permit tot soiul de porcării la Dodon, în care un tip (dintre alogeni aflați printre noi) a declarat tranșant:

„De 25 de ani mă aflu între doi debili: unul se consideră român (acesta aș fi eu!), iar altul se consideră moldovean (acesta ai fi dumneata, tov. Dodon sau Lupu! Cum vă place această etichetare a unui „frate mai mare”?). Decideți-vă odată”. Cum vă place, fraților, și cei care vă considerați români, și cei care vă considerați moldoveni? Să știți că „lupul părul și-l schimbă, dar năravul ba”. Își mai schimbaseră puțin părul pe parcursul celor 25 de ani de așa-numită independență. Acum însă consideră că a revenit timpul lor. Această încredere le-o insuflă alde Rogozin, dar și cozile de topor autohtone Dodon, Lupu, care acceptă să fie numiți de „frații lor mai mari” debili. Același tip continua: „Debilism total. În constituție este scris negru pe alb „limbă moldovenească”, iar în școli o numesc limbă română, crescând astfel generații întregi pentru alt stat!”. De ce își permite un venetic șovin, un derbedeu, care nici măcar nu ne vorbește limba (s-o numească și moldovenească, dar s-o vorbească!) să ne indice ce limbă vorbim? „Nazi trebuie lichidați... Corupționiștii trebuie împușcați. Personal îi pot împușca pe unu-doi și atunci va fi ordine” (ca pe timpurile lui Stalin!), a continuat derbedeul. De ce nu s-ar comporta în acest mod dacă îndemnul a venit de la șeful său Dodon: „Unioniștii trebuie lichidați”. Este un precedent extrem de periculos.

Este un îndemn la război civil fiindcă unioniști sunt aproape o jumătate din populație. Atmosfera se încinge tot mai mult. Declarațiile unor candidați la președinție și ale acoliților lor devin tot mai incendiare. Toate acestea fac parte din tehnologiile politice ale proasiaticului Dodon și „proeuropeanului” Lupu care, în fața studenților și profesorilor de la Universitatea de Stat din Republica Moldova, a declarat belicos că este „moldovean”. Și eu, tov. Lupu cu accent dâmbovițean, sunt moldovean, însă, spre deosebire de dumneata, conștientizez că sunt de origine română.

Care este deosebirea dintre Dodon și Lupu? Niciuna. Ambii promovează moldovenismul primitiv, „prietenia multiseculară” cu Rusia. Ambii sunt făcuți (politicieni!) de

același tătucă (Voronin) și ambii servind același stăpân – Putin. Doar aparențele sunt diferite. O logică simplă de tot arată că Dodon și Lupu beneficiază de surse financiare enorme. Dovadă sunt puzderia de megabannere împrăștiate pe întreg teritoriul Basarabiei caresunt schimbate ca doamna mănușile aproape în fiecare săptămână. E de înțeles într-un fel această grabă! Campania electorală este scurtă, iar ei trebuie să reușească să-și afișeze toate -ismele (dodonisme, lupisme și alte -isme!), pe care le citești pe toate gardurile, le auzi seară de seară la toate televiziunile lor, unde pentru un candidat de rând cum este dna Maia Sandu un minut de promovare electorală costă peste 60 000 de lei, bugetul întregului ei partid pentru o lună de zile.

Marea problemă a Kremlinului și a acoliților săi Dodon și Lupu (Plahotniuc) este să nu permită trecerea în turul doi a reprezentantului de centru-dreapta. Pentru aceasta ei folosesc toate mijloacele. „Scopul scuză mijloacele”, iar scopul este unul cardinal. Moscova nu vrea să-i dea drumul din gheare jertfei, pe care o strangulează metodic de peste 25 de ani. Chiar și clona „Maia Laguta”, o făcătură a lui Plahotniuc, a fost împinsă în scrutinul electoral pentru a rupe cu sloganul „Votați Maia” câteva procente de la Maia Sandu (care ar putea fi decisive!), cum a făcut în alegerile parlamentare recente clona „Partidul Comunist Reformat”. Sunt lucruri evidente. Dna Pavlicenco, care are totuși structuri teritoriale și o echipă a PNL-ului, nu a reușit să strângă cele 15000 de semnături, iar scandaloasa Maia Laguta, „care se află în politică de peste 25 de ani!” (declarația îi aparține!), o tipă care nu are o echipă de susținători, care nu se află în toate facultățile mintale (nu în zadar Voronin a pus întrebarea dacă toți candidații la președinție au trecut controlul medical), a reușit!!! Este clar că Plahotniuc a ajutat-o „dezinteresat” să colecteze aceste semnături. Mari minuni se întâmplă în acest partid al lui Plahotniuc (PDM). Ba scripuieste o așa-zisă platformă social-democrată mișcând deputații ca pionii pe tabla de șah, ba colectează 19 000 de semnături doar în câteva ore (atingând probabil un record mondial!) pentru a o

pune pe păpușa sa Lupu în capul listei electorale (a mai fost unul pe nume I. Roșca, care dormea la CEC pentru a fi primul pe listele electorale!), ba organizează colectarea numărului necesar de semnături pentru clonele sale (sunt sigur că are mai multe pe segmentul centru-dreapta), care au misiunea de a tulbura apele.

Deseori auzi că dacă în turul doi vor ieși Dodon și Lupu vom fi nevoiți să votăm răul mai mic, cum am făcut de atâtea ori. Nu sunt sigur că Lupu (alias Plahotniuc) este răul cel mai mic. Camuflându-se cu lozinci proeuropene, cu accentul său dâmbovițean, el și-ar putea crea o astfel de imagine. Chiar dacă ar fi să credem sloganelor proeuropene ale lui Lupu (Plahotniuc) ar trebui să conștientizăm că „*Din momentul când un politician începe a gândi în categorii morale el nu mai poate formula considerente politice*” (R. Aron, filosof și politolog francez). Tot răul în acest colț de țară în ultimii ani vine de la Plahotniuc care a uzurpat toate puterile în stat.

Și atunci ce-i de făcut? Să fim chiar așa cum ne consideră „frații mai mari”? Există o șansă de a repara cât de cât situația penibilă în care ne aflăm. Este un îndemn către d-ni M. Ghimpu, A. Guțu și Iu. Leancă. Mai promovați-vă imaginile personale și ale partidelor pe gratis în această lună însă măcar în ultima zi faceți pasul corect. Este un îndemn către Măria sa Alegătorul: nu votați hoții care vă promet marea și sarea. Dacă vă dă kilogramul de macaroane, luați-l (este tot din banii voștri), dar în cabina de vot votează corect.

Votați pentru un candidat sărac ca și voi care vă știe durerile. Cei care au furat până acum, vor fura și în continuare. Nu-i votați pe cei buni, dar fără șanse. Să ne lumineze Domnul în această lună a patimilor. Votați Maia Sandu, care are șanse să câștige președinția, să spargă acest sistem vicios devenit închis fără a putea fi penetrat de cineva din afara sistemului!

Literatura și Arta, nr. 41, 12 octombrie 2016.

<http://www.art-emis.ro/jurnalistica/3806-payea-dihorele-a-revenit-in-cotetul-nostru.html>

<http://www.revistasingur.ro/altele/15664-2016-10-11-10-27-57>

MULT AȘTEPTATA UNIFICARE

După mai multe săptămâni de așteptări, de speculații, de incertitudine, în sfârșit a biruit rațiunea. A avut loc mica Unire pe centru-dreapta: partidele PPDA, PLDM și PAS au un singur candidat la președinție, capabil să învingă hidra prorusească și să strângă caracatița corupției în acest colț de țară atât de prost guvernat și atât de mult furat. *„Mai mult decât interesele noastre de partid, este interesul țării. Nimeni nu a influențat opinia mea și nici a colegilor mei, decât interesul țării. Ne dorim ca să câștige un om care vrea binele acestei țări. Decizia luată de PPDA este una bine chibzuită. Primul lucru pe care l-am discutat cu Maia Sandu a fost vorba de procurorul general și am convenit că în această funcție trebuie să fie un om integru și liber. Dna Sandu este dispusă să preia cele cinci puncte din programul nostru electoral, aceasta le-a acceptat, niciunul dintre ceilalți candidați nu era să accepte”*, a declarat Andrei Năstase în cadrul conferinței de presă. În declarația de pe 15 octombrie a Consiliului Politic Național al PPDA se spune: *„Ținând cont de interesele cetățenilor țării, am decis să sprijinim în alegerile prezidențiale candidatul PAS, Maia Sandu”*. *„Consiliul Politic Național al Partidului Liberal Democrat din Moldova a adoptat, unanim, decizia de a susține candidatul comun al PLDM, PAS și PPDA doamna Maia Sandu pentru scrutinul prezidențial din 30 octombrie și s-a adresat cu un apel către membrii acestor partide să-și unească eforturile și să se mobilizeze în vederea câștigării acestor alegeri”*, a spus liderul PLDM, Viorel Cibotaru.

„Partidul Popular European (PPE) a fost de la început un susținător fervent al unui candidat comun de centru-dreapta și suntem încântați de decizia înțeleaptă a PLDM și a Platformei „Demnitate și Adevăr” de a o sprijini în mod oficial pe Maia Sandu în calitate de candidat comun al segmentului de centru-dreapta. Maia Sandu este un politician curajos, onest și dedicat,

care are în suflet cele mai bune interese ale Moldovei... Aș dori să exprim cel mai profund respect liderului PPDA, Andrei Năstase, pentru decizia sa de a se retrage din cursă. Năstase a arătat că interesele țării sunt deasupra ambițiilor politice personale...În același timp, regret profund că liderul Partidului Popular European din Moldova (PPEM), Iurie Leancă s-a retras din procesul de găsire a unui candidat comun așa cum a promis delegației PPE în mai 2016”, a declarat președintele PPE, Joseph Daul. „De un segment de centru-dreapta împărțit beneficiază doar pro-rușii și oligarhii care nu au nici un interes în a avea o Moldovă prosperă și democratică”, a conchis Joseph Daul. De menționat că grupul PPE este cel mai mare și cel mai influent partid politic la nivel european pe segmentul de centru-dreapta, care include în prezent 75 de partide membre din 40 de țări, președinții ai Comisiei Europene și Consiliului European, șapte șefi de stat și guverne UE și 5 din afara UE, 14 membri ai Comisiei Europene și cel mai mare grup din Parlamentul European. În pofida lacrimilor de crocodil ale unor rătăciți din PPDA, exploatate la maximum de televiziunile lui Plahotniuc, ale unor „prieteni” socialiști, plahotniuciști, voroniști și de altă sorginte, precum că desemnarea candidatului unic Maia Sandu va fi groparul politicianului A. Nastase, ultimul a luat cea mai corectă decizie (este poate cea mai bună, mai judicioasă, de când a ieșit la rampa politică!). Era la mintea cocoșului că, mergând separat, nu ar fi avut nicio șansă niciunul din ei să câștige în fața omului Moscovei, Dodon și a omului puterii, Lupu (Plahotniuc), care tot al Moscovei este. Ambii ar fi dat apă la moara lui Lupu (Plahotniuc), care ar fi trecut în turul doi și, posibil, ar fi câștigat președinția.

Dar cât s-a lucrat pentru a nu admite unirea celor doi. S-a acționat pe toate direcțiile: pe exploatarea slăbiciunilor omenеști (cunoscutei rânze moldovenești, mândriei, trufiei ș.a.), fabricarea compromaturilor, semiadevărurilor și minciunilor.

Totuși până la urmă planul lui Plahotniuc de fărâmițare, dezmembrare a dreptei a ieșut parțial. Mai rămâne să dejoace jocul lui Plahotniuc și ceilalți candidați de pe centru-dreapta. Așteptăm să ia o decizie judicioasă dl Iurie Leancă, în puterea de judecată a căruia credem, încă mai credem. Așteptăm să ia aceeași decizie Dna Ana Guțu și Dl Mihai Ghimpu, în a căror sincer patriotism încă mai credem. Acest pas ar fi unul cu bătaie lungă – crearea unui bloc puternic pe centru-dreapta.

Sunt absolut contraproductive declarațiile ghimpoase reciproce ale dnei A. Guțu și M. Ghimpu. Aceste lupte fratricide nu aduc nimic bun pe segmentul de dreapta. Cea mai bună soluție a ambilor ar fi retragerea cel târziu pe ultima sută de metri din cursa electorală în favoarea unicului candidat de pe centru-dreapta dna Maia Sandu. Cum se vor uita ei în ochii noștri, ai uniuniștilor, după ce vor lua câteva procente de voturi, cu care vor vehicula alde Dodon, Plahotniuc, Lupu ș.a. antiuniuniști cu fiecare ocazie, demonstrând câți uniuniști sunt în acest colț de țară? Este cunoscut faptul că numărul uniuniștilor e în creștere însă Reunirea trebuie pregătită. Acum primordial este să nu-i permitem lui Dodon, acestei hidre prorusești cu mai multe capete, să preia și ultima ramură a puterii în acest stat capturat, apoi să creăm pe centru-dreapta un pol puternic, capabil să anihileze blocul de stânga deja practic format PSRM, PDM, proeuropenismul lui Lupu/ Plahotniuc, este doar declarativ, PCRM, Partidul Renato Usatfi, PSDM al lui Șelin, Partidul Șor ș.a.), în viitoarele alegeri, cu un mare grad de probabilitate anticipate, și să pregătim Reunirea în 2018.

Electoratul de dreapta, din păcate, nu se mai regăsește alături de dl M. Ghimpu. Sondajele arată sub 2% de încredere. Unde va pleca acest electorat, la care mal va acosta? Aici ar trebui să se gândească liderii de pe centru-dreapta. PLDM-ul urmează a fi înlocuit de o altă construcție pe centru-dreapta, capabilă să facă față pericolului din partea Stângii (implicit, a Rusiei), care să pregătească prin fapte, prin pași concreți, în mod

pragmatic Reunirea, drept unic mod de integrare în Uniunea Europeană și de scăpare din ghearele ursului. Ce ar trebui să facem noi, simplii alegători, în această perioadă scurtă de timp? Să ne inspire Domnul cum să alegem grâul de neghină. Pe direcția neadmiterii coalizării în continuare a dreptei se va lucra mult. Va fi implicat întreg imperiul mediatic rusesc și prorusc al lui Plahotniuc și Dodon, toate lichelele și cozile de topor, toate iudele de care, din păcate, nu duce lipsă această așchie de popor român. Se pare că „*mama iudelor este veșnic însărcinată în Basarabia*”. În ajutor le va veni și tipul cu cea mai mare „*experiență*” în domeniu – Iurie Roșca–, pe care o va „*împărtăși*” darnic de la televiziunile noului său stăpân (dar poate al vechiului kgb!) – I. Dodon. Despre cum și ce gândește (de fapt nu ce gândește, dar ce face la comanda stăpânilor!) actualul Iurie Roșca puteți înțelege „*răsfoind*” opus-ul său intitulat „*Căderea din URSS în UE: cronici antiliberale* (aș adăuga și antinaționale!)”, înșirat pe tocmai 192 p., apărut în română și rusă!!! Puteți observa ce skype are ultranaționalistul de altădată: pasagernoe!!! Iar în articolul dedicat împlinirii a 25 de ani ai PPCD „*Un sfert de veac în apărarea interesului național*” (atât de bine l-a apărut în acești 25 de ani, că e gata să ne ducă împreună cu stăpânii săi înapoi în Siberia!) îi ura în 2013 „*La mulți ani!!!*”. Unde e astăzi ppcd? Nu mai e. Maurul și-a făcut treaba. Vă prezint câteva selecțiuni din aceste „*cronici antiliberale*” ale „*gânditorului geoglobalist*”, ale acestui nou (vechi!) s(c)lav al Kremlinului: „*...Ridicole și contraproductive sunt isteriile antirusești, izvorâte din obsesiile noastre etnocentriste și din tragediile reale din trecut, care ghidează atâția naivi (el de mult a ieșit din gloata naivilor!) de duzină să cultive în continuare imaginea „dușmanului extern” în persoana Rusiei... Cine nu vede că țara noastră este supusă unui masiv proces de desuveranizare...Iar Aleksandr Dughin și alte minți luminoase de pretutindeni sunt aliații noștri în duh, în credință și în acțiune... Influența culturii române și a culturii*

ruse asupra Moldovei (acest colț al vechii Moldove nu mai face parte din același spațiu etnocultural!!!) trebuie convertită într-un avantaj, într-o confluență care să nu știrbească, ci să șlefuiască și să întărească profilul identitar (deci, după Roșca, nu mai suntem români. Dar de ce nu renunță atunci la cetățenia română, pe care el și întreaga sa familie o dețin? Eu nu o am!) al colectivității noastre. Rivalitățile și geloziile reciproce de ordin geopolitic trebuie redimensionate în complementarități de interese între cele... trei țări și națiuni (după Roșca, una dintre ele este cea moldovenească!). Noi nu mai suntem nici periferia Imperiului țarist, nici partea răsăriteană a României Mari, un teritoriu pierdut provizoriu și bun de readus sub administrația uneia dintre ele...Avem datoria să arătăm că acest pământ este doar al nostru, al morților noștri, al celor născuți aici, ca și al urmașilor noștri. Iar patriile noastre istorice (să înțelegem Rusia și România!), vitrege sau drepte (cred că este clar care din cele două pentru Iuda Roșca este vitregă!), după caz, sunt privite astăzi de noi cu egal respect și considerație, dar și cu demnitate...”. Adevărat ideolog al moldovenismului primitiv de peșteră al lui Dodon și Borșevici! Pe aceștia îi veți vedea și auzi seară de seară de pe ecranele televiziunilor lui Dodon (dar și cele rusești).

Priveam deunăzi o emisiune la postul de televiziune NTV al lui Dodon cu următorii invitați: politologul V. Andrievschi, economistul V. Ciobanu și Iurie Roșca (nici nu mai știi cum să-l prezinți: acest tip se pricepe la toate). La întrebarea moderatoarei încotro s-o ia Republica Moldova, V. Andrievschi (cel care în anii 2000 era în slujba lui Voronin, adică antieuropean!) a răspuns calm că, pentru binele acestui „popor”, cea mai bună cale acum este Uniunea Europeană. Nici nu a reușit V. Andrievschi să-și termine gândul, că marele specialist în ale geopoliticii Iurie Roșca, a intervenit obraznic: „*Uniunea euroasiatică încă nu s-a născut, iar Uniunea Europeană deja a pierit. Destrămarea UE va fi mult mai violentă decât cea a*

URSS. Va fi cu războaie...(de parcă ceea ce a fost (și pe alocuri încă mai sunt) în Karabah, Cecenia, Republica Moldova, Georgia și Ucraina nu războaie au fost! – n.n.)”. Proromânul, prooccidentalul de altădată a devenit (dar probabil întotdeauna a fost așa!) cel mai inveterat susținător al cursului proasiatic al acestui colț de țară, demonstrând că lui moș Ion îi va fi mai bine în gulagul siberian, care deja este pregătit pentru ai primi pe cei pe care Dodon, devenit președinte, îi va trimite. Se spune că „pasărea pre limba ei piere”. La ultima întrebare a moderatoarei cine va ajunge în turul doi de astă dată, Iurie Roșca a recunoscut (nu din mare dragoste, pentru el Maia Sandu este o păpușică, o marionetă a Ocidentului!) că dna Maia Sandu are șanse de a câștiga prezidențialele și atunci „*ea va fi groparul lui Plahotniuc, un Iohannis al Moldovei*”. Să dea Domnul să fie așa. Să-i dăm crezare de această dată lui Iurie Roșca. Unindu-și eforturile, potențialul logistic și uman (PLDM, curățat acum de mai multe elemente, poate reînvia organizațiile sale locale) cele trei partide au toate șansele să învingă. Sunt sigur că și alegătorii partidulelor mici de pe dreapta, până la urmă, vor adera la polul mai puternic, care tocmai se cristalizează.

Literatura și Arta, nr. 42, 20.10.2016

<http://www.revistasingur.ro/altele/15687-valeriu-dulgheru-mult-ateptata-mica-unire-pe-centrudreapta-a-avut-loc?q=altele/15687-valeriu-dulgheru-mult-ateptata-mica-unire-pe-centrudreapta-a-avut-loc>

DE CE NU TREBUIE VOTAT DODON?

„Igor Dodon este instrument al unor scenarii care pot provoca vărsare de sânge în Republica Moldova și în regiune. A pus „Partidul Socialiștilor” în serviciul altei țări, transformându-se într-un instrument politic al acesteia, și atentează la stabilitatea, pacea și însăși existența Republicii Moldova și o face în baza resurselor financiare extraordinar de mari, a căror proveniență dă naștere la îndoieli rezonabile. Vreau să fiu înțeles corect: eu sunt etnic rus, dar țara mea natală este Republica Moldova, de aceea nu vreau ca țara mea să fie atrasă în jocuri atât de periculoase, cum o face etnicul moldovean Igor Dodon”.
(Valentin Crîlov. Fost membru fondator al Partidului Socialiștilor)

Campania electorală la alegerile prezidențiale e pe ultima sută de metri. Aceasta a bătut recorduri absolute la mai multe capitole. A fost campania cu cele mai multe și mai grave încălcări ale legislației. Dodon a început campania electorală cu o jumătate de an înainte, folosind în acest scop suportul total financiar, logistic, informațional și uman ale Kremlinului (a se vedea declarațiile de susținere ale lui Putin, ale patriarhului Kirill, cele două vizite în R.Moldova în scop pur electoral ale vicepremierului Dm. Rogozin, ale multor deputați și politologi ruși). Dodon a irosit sume enorme de bani pentru promovarea imaginii sale. Întreaga Republică este împânzită de megabannerele lui Dodon, instalate pe toate autostrăzile, drumurile și gardurile. Cele două televiziuni ale lui (Accent TV

și NTV), de asemenea, zecile de televiziuni rusești, au promovat permanent imaginea de președinte a lui Dodon. Acesta într-atât s-a intrat în rolul de președinte încât zilele trecute se adresa către popor nu în calitate de președinte al partidului lui, ci ca președinte al Republicii. Însă acest grangur kremlinez nici pe departe nu este candidatura potrivită pentru postul înalt și responsabil de președinte al Republicii. Ne preîntâmpină în privința acestui pericol și fostul său coleg de partid, unul dintre fondatorii Partidului Socialiștilor furat ulte rior de către Dodon, V. Crîlov.

Voi încerca să creionez un scund portret ale acestei mari lichele, printre multele existente, din păcate, în acest colț de țară cu numele Basarabia. Spuneam cândva că în Republica Moldova mama lichelelor este mereu însărcinată. Zicea marele Eminescu că „nimic nu e mai periculos pentru conștiința unui popor, decât priverile corupției, a nuliității recompensate, decât ridicarea în sus a nemeritului”. Este cazul lui Dodon. La doar 30 de ani, Voronin îl face viceministru al Economiei. La doar peste un an (în 2006), este numit ministru al Economiei și Comerțului, perioadă în care SE remarcă organizarea împreună cu fratele său, Alexandru, a mafiei cârnii. În 2008, prin decretul lui V. Voronin este numit prim viceprim-ministru și ministru al Economiei, perioadă în care este prins cu găinării financiare. În 2009 a fost prins de Curtea de Conturi cu hoțomânia: timp de 3 ani el, împreună cu rude, prieteni și colegii săi, a sărăcit statul cu circa 3,5 mln lei, primind salarii suplimentare de 5000-7000 de lei și alte surplusuri grase de la un institut de cercetări științifice. Dodon personal a întors doar 72 de mii de lei, deci, recunoscând într-un fel furtul. Folosindu-și funcțiile, Dodon a acumulat averi prea mari pentru un funcționar de stat: cinci mașini de lux (atâtea au fost depistate deocamdată) cu un preț total de sute de mii de euro (ce-i trebuie unui muritor de rând, unui socialist atâtea mașini luxoase? Este ceva nesănătos în dorința maniacală a acestui aspirant Dodon de a se vedea la un post atât de important, unde este foarte greu să rămâi cu mâinile curate, împărțind mierea. În

postul de ministru al Economiei, a demonstrat că nu poate fi cu mâinile curate; un imobil cu preț de peste un milion de euro; 12,5% de acțiuni într-o întreprindere foarte profitabilă cum este „Casa Vinului” de la MoldExpo (chiar dacă sunt pe numele unei tinere cu numele de familie Filip, care întâmplător este cumătra lui Dodon); un hotel de lux nou-nouț amplasat vizavi de Metro spre Aeroport, care valorează mai multe milioane de euro, este al fratelui lui, Alexandru Dodon.

Dodon, în perioada când era ministru al Economiei (bun ministru???), a pus monopol pe carne și pește cu ajutorul fratelui său, Alexandru Dodon, care era șeful secției veterinarie și elibera autorizații numai firmelor lor, și cu ajutorul cumătrului său Viorel Melnic, care era directorul departamentului vamal și controla trecerea prin vamă a produselor de carne și pește doar a „firmelor autorizate”.

În 2009 devine deputat în parlament pe listele PCRM. În 2011 îl părăsește pe cel care l-a adus în politică (Voronin), aderând ulterior la Partidul Socialiștilor al Veronicăi Abramciuc. La doar o lună ajunge președinte al Partidului Socialiștilor și în scurt timp acest pui de cuc îi exclude (din propriul lor partid!) pe fondatorii PSRM, V. Abramciuc și V. Crîlov. Fiind un promotor înflăcărat al ideii aderării Republicii Moldova la Uniunea Vamală (2011-2014), ulterior abandonează această idee, devenind cel mai mare statalist, promovând insistent moldovenismul primitiv. În 2012 inițiază organizarea unui referendum de schimbare a drapelului național al Republicii Moldova (tricolorul) cu un steag bicolor roșu-albastru. În același an apare pe Facebook într-o fotografie cu drapelul Federației Ruse.

Să analizăm nițel punctele de bază ale programului său electoral, cu care jonglează tipul, care sunt: **Statalitate. Neutralitate. Identitate moldovenească. Economie puternică. Dreptate socială. Relații de prietenie cu Rusia. Protejarea Ortodoxiei.** Voi încerca să demonstrez caracterul declarativ,

duplicitar, demagogic al acestor declarații pur electorale, fără nicio șansă de a fi realizate. Este foarte clar că în funcția de președinte el nu va îndeplini niciunul din punctele programatice formulate. Voi căuta să demonstrez metodic acest lucru, să „dezghioc” fiecare din punctele programatice, care sunt doar declarații fără nicio acoperire, să-i descopăr duplicitatea, lipsa oricăror principii (morale, politice), lipsa elementarului bun-simț și alte metehne proprii „socialistului” Dodon.

Statalitate. Neutralitate. Statalitatea, pe care o promovează Dodon, nu este altceva decât vasalitatea față de Rusia. Primii pași pe care declară că îi va face în această direcție țin de rezolvarea „diferendului transnistrean”. „Voi începe acțiunile de reunificare a țării prin federalizarea Republicii”. Iar aceasta înseamnă, de fapt, dispariția Republicii Moldova ca stat, lucru menționat chiar și de partenerul său de pe stânga, M. Lupu. Chiar și cei 25 de ani de așa-zisă independență demonstrează imposibilitatea asigurării bunăstării acestei așchii de popor. Punctul programatic referitor la neutrallitate este cu totul aberant. Ce fel de neutralitate cu trupe rusești pe teritoriul Republicii Moldova? Pentru a îndeplini acest angajament electoral, va trebui, în primul rând, să impună Rusiei să-și care acasă armata din Transnistria, lucru pe care nu-l va face niciodată.

Identitate moldovenească. Prin moldovenismul primitiv promovat, acest mankurt a intrat pe un câmp minat, care-l depășește. Istoria comună multimilenară de la pelasgi, traci, daci a poporului român, a cărei parte componentă sunt și moldovenii, este atât de evidentă, încât este nevoie să comande istoricilor săi să refacă nițel istoria Moldovei. În cele trei volume ale surogatului Istoria Moldovei, scrisă la comanda lui și pe banii lui (adică rusești!), vechimea „poporului moldovenesc” crește de la 1812, apoi 1359, acum din sec. XI, dar nu cumva să fie mai veche decât cea a primului stat rus – Rusia kieveană.

Economie puternică. Prin denunțarea Acordului de asociere la Uniunea Europeană – un punct important al programului său, va fi stopat procesul de asistență financiară din partea UE, care în acești ani a reușit să implementeze în Republica Moldova diverse proiecte, în special, cu caracter social de miliarde de euro. Prin promovarea insistentă a „*comerțului și prieteniei*” prioritar cu Rusia (lucru deja imposibil când chiar și Transnistria își exportă produsele în proporție de peste 60% în UE și doar 14% în Rusia) în situația actuală în care se află prietenia de veacuri „*ucraineano-rusă*”, va avea loc un blocaj economic atât din est (Ucraina) cât și din vest (România). Vom deveni un fel de bantustan la gurile Dunării. O economie puternică în stilul socialist al lui Dodon ar trebui să meargă pe calea lichidării proprietății private, lucru imposibil, fiindcă va trebui să înceapă de la naționalizarea propriei bogății. Deci, acest angajament al lui Dodon este unul declarativ, pur electoral, de a mai încerca o dată marea cu degetul. „*Rusia a demonstrat – tehnic, practic și teoretic – nulitatea comunismului (socialismului–n.n.)*”, spunea marele filosof Petre Țuța.

Dreptate socială. A fost un vis înălțător al multor utopiști, însă neîmplinit până în prezent. Doar țările Uniunii Europene s-au apropiat destul de mult de realizarea acestui vis, asigurând o largă protecție socială. În fosta u.r.s.s. nu a fost posibil construirea raiului socialist, în Rusia actuală – nici atât nu este posibilă. Cum va construi Dodon acest „rai socialist” în acest colț de țară aflat la limita sărăciei? Să nu uităm că socialiști au fost mentorii săi Marx, Engels, Lenin, Stalin, dar și Hitler, Goebbels ș.a. „*Sovieticii erau internațional – socialiști, în timp ce germanii național – socialiști. În realitate era cam același lucru, doar cu diferențe minime de interpretare*”, spunea cunoscutul disident sovietic Vl. Bukovski.

Să începem de la explicația dată de DEX noțiunii de socialism: „*Ansamblul doctrinelor social-politice care urmăresc*

reformarea societăților umane prin desființarea proprietății private asupra mijloacelor de producție și de schimb și punerea acestora sub controlul statului”. Astfel se poate vorbi clar despre duplicitatea, caracterul mincinos al declarațiilor lui Dodon. Fiind socialist (așa se consideră!) prin acțiunile sale (nu declarații), el a încălcat toate canoanele ce țin de noțiunea de socialism, în primul rând, cea privind desființarea proprietății private. Socialistul Dodon este unul dintre marii capitaliști, este proprietarul unui adevărat palat, care costă mai multe milioane, al mai multor mașini de lux, al unui hotel de lux (nedeclarat!), al altor proprietăți. El e sponsorizat campaniile electorale din 2010-2014 cu 464000 de lei. Bugetar de o viață, Dodon deține oficial (dar câte neoficial!!!) proprietăți în valoare de peste 2,5 mln lei. Și toate acestea din „salariul de bugetar”, neavând înregistrat oficial niciun business? Apropiatul său, deputatul socialist C. Furculiță, proprietarul companiei Exclusiv Media SRL, pe contul căreia au venit prin operațiunea rusească BAHAMAS, investigată de RISE Moldova 1,5 mln euro (echivalentul a 33 mln lei), din care 20 mln lei au fost „împrumutați” sponsorilor PSRM, proprietarul postului de televiziune NTV. Un alt apropiat al său (este alături de Dodon încă din 2005), V. Ciubara, este acționar unic al Telesistem TV SRL, înregistrată în Republica Moldova, proprietar al postului de televiziune Accent TV. Ambele posturi lustruiesc de peste un an de zile imaginea buhăită a lui Dodon pentru președinție. Alți socialiști săraci, ortaci de-ai lui Dodon, I. Ceban. V. Batrâncea ș.a., bieți bugetari și ei, scot din buzunar câte 50000 de lei și își spononizează șeful. Și atunci nu ar fi mai corect ca PSRM să se numească PCRM (Partidul Capitaliștilor din Republica Moldova), fiindcă nu au nimic în comun cu socialismul?

Despre ce fel de dreptate socială în stil dodonist se poate vorbi!!! E amoral când o biată pensionară, fostă artistă, supraviețuiește cu pensia de 640 de lei, iar „*socialistul*” Dodon cheltuie doar pentru un singur banner (care sunt cu sutele

împrăștiate prin toată Republica!) 6-7 mii de lei! Și atunci să ne întrebăm: avem noi oare nevoie de un astfel de președinte, care una spune și alta face? De la tribună face declarații lacrimogene de grija față de sărăntoci, dar în realitate promovează politica celui mai sălbatic capitalism, irosește sume enorme de bani pentru campania sa electorală, bani care ar putea fi utilizați pentru majorarea pensiilor bătrânilor, a căror soartă o deplânge cu lacrimi de crocodil, copiilor orfani, ar mări salariile păturii majoritare aflate sub limita sărăciei.

Relații de prietenie cu Rusia. Este un scop în sine lăudabil, în special, în contextul actual al globalizării și a unor mai pericole pentru Uniunea Europeană. Cred că și UE ar accepta transformarea acestei fășii pe nume Republica Moldova într-un pod de legătură între Est și Vest. Sunt și eu de acord cu restabilirea relațiilor bilaterale reciproc avantajoase cu Rusia, cu restabilirea comerțului între cele două țări, dar fără implicarea politicului gen „*vreți să vindeți merele în Rusia, dar închideți canalele rusești*”. Dar Rusia însă nu poate altfel. Ea folosește orice mijloc (economic, religios ș.a.) drept măciucă politică, fapt ce îi va fi groparul în situația pericolului în creștere al islamului și al celui chinez (în primul rând pentru Rusia). Dar și realitatea privind relațiile ruso-ucrainene va fi un impediment serios în calea îndeplinirii de către Dodon a acestui angajament electoral. Este foarte clar că acesta este un șiretlic al lui Dodon de a-i scurge pe ruși de bani. Mult trâmbițata de Dodon „*prietenie de veacuri*” cu Rusia începe, de fapt, de la 1812, când partea de est a Principatului Moldovei, numită impropriu Basarabia, a fost ruptă din trupul țării. Anterior au mai avut loc unele legături episodice cu Rusia, cum a fost căsătoria fiicei Elena a lui Ștefan cel Mare cu țareviciul Dmitri, care s-a terminat fatal pentru Elena, numită voloșanca (nici chiar rușii n-o numeau moldoveanca!), încercarea nereușită a lui D. Cantemir de a scăpa de jugul turcesc cu ajutorul lui Petru I (nu știa marele cărturar ce belea avea să aducă poporului său prin această prietenie!), care

de asemenea, s-a terminat fatal atât pentru întreaga curte a lui Dm. Cantemir, cât și pentru Principatul Moldovei (dar și al Munteniei), în care pentru o perioadă de peste 100 de ani turcii au adus domniile fanariote.

Interzicerea unionismului. Un punct programatic al lui Dodon, reprezintă o variantă socialistă a luptei de clasă – fundamentul ideologic al regimurilor comuniste ce a avut ca nucleu central „*lupta de clasă*” și variante ale acesteia. Cum va lichida el unionismul, care este în plină creștere? Îi va deporta pe unioniști în Siberia, așa cum au făcut mentorii săi Lenin și Stalin? Protejarea Ortodoxiei. Aici, acest socialist creștin-ortodox Dodon a atins gradul superior al aberației. Cum îi poți pune în aceeași persoană pe Dumnezeu și satana? Dar tocmai acest lucru încearcă să ne bage pe gât respectivul apărător al Ortodoxiei cu stea satanică în frunte. De cine va proteja el ortodoxia? De creștin-democrați? De majoritatea creștin-ortodoxilor din acest colț de țară? Cum poate acest Pavlik Morozov, octombrelul lui Ilici, care a luptat prin toate mijloacele cu Ortodoxia, să ne vorbească despre apărarea Ortodoxiei? „*Întregul nostru program include în mod necesar explicarea adevăratelor rădăcini istorice și economice ale obscurantismului religios. Propaganda noastră include în mod necesar și propagarea ateismului*” (V.I.Lenin. Socialismul și religia). Pe 1 mai 1919, într-un document adresat lui Dzerjinskii, Lenin a cerut următoarele: „*Este necesar de a face ceva cu clericii și religia cât mai curând posibil. Popii ar trebui să fie arestați ca contrarevoluționari și sabotori și împușcați oriunde s-ar găsi. Cât mai mulți posibil. Bisericele ar trebui să fie închise. Clădirile lor ar trebui să fie sigilate și transformate în depozite*”. Numai dintre clerici au fost executați peste 200 000. Pentru atrocitățile inimaginabile (lăcașuri sfinte distruse și pângărite, sute de mii de slujitori ai bisericii împușcați, martizizați, surghiuniți) comise de bolșevici contra credinței ortodoxe, contra bisericii ultimul patriarh adevărat al Rusiei la

19 ianuarie 1918 i-a anatemizat pe bolșevici, anatemă confirmată pe 22 ianuarie 1918 de Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse, care nu a fost ridicată nici până în prezent. De ce atunci patriarhul Kirill l-a binecuvântat pe Igor Dodon și echipa sa „*pentru fapte bune întru binele Moldovei*”, cu alte cuvinte, la președinție (pe 23 septembrie 2016)? Și atunci cum putem să-l votăm pe acest antihrist Dodon, care ne vorbește atât de mios despre credința sa ortodoxă? Dodon, îmbibat până în măduva oaselor de ideologia comunistă ateistă își are locul la groapa de gunoi a istoriei. S-o votăm pe Maia Sandu, unica capabilă în situația de astăzi să-l pună pe acest bulldog kremlinez cu botul pe labe.

Literatura și Arta nr.43, 27 octombrie 2016.
<http://www.revistasingur.ro/altele/15728-valeriu-dulgheru-de-ce-nu-trebuie-votat-dodon.html?q=altele/15728-valeriu-dulgheru-de-ce-nu-trebuie-votat-dodon.html>

PREZIDENȚIALE 2016: GÂNDURI PREELECTORALE ALE UNUI ALEGĂTOR

*„Pe 30 eu merg la vot / Să arăt și eu că pot.
Și că vreau să fac ceva /Să se miște-n țara mea!
Pîn' atunci mai meditez /Decid pe cin' să votez...?”*

(Din confesiunile preelectorale ale tinerei Tatiana Crețu).

Ceea ce e grav, grav de tot, este o stare de spirit în acest colț de țară pe nume Basarabia. S-au stăruit frații din est să ajungem la această stare când mulți (cel mai periculos, din generația tânără) nu mai au încredere în nimeni. Însă cea mai mare vină o poartă clasa politică, pe care nu o putem numi elită. Nu-i am în vedere pe cei care îi știm că întotdeauna au fost în slujba Kremlinului. Mă refer la unii politicieni cu mari perspective de a se afla în slujba Neamului care însă au căzut pradă ispitei de a linge osul aruncat știm noi de cine. Păpușarul ia gâbljit în mrejele sale pe unii dintre acești rățăciți și îi folosește după bunul său plac și în interesele proprii și ale Kremlinului. Cum să se descurce moș Ion pe cine să voteze din armata de candidați la președinție plasați special pentru a crea această incertitudine. S-o luăm măcar pe candidata M. Laguta cu simbolul electoral „*Maia*” (plasată în scrutin de păpușar) pe care „*o cunoaște toată țara...*” – vorba ei. Da, o cunoaște ca pe o tipă scandaloasă, fără „*principii și valori*” folosind limbajul lui Marian Ilici Lupu. Să ne ferească Domnul de un astfel de președinte.

Una din problemele grave ar putea fi absenteismul, în special, a celor tineri (fiindcă cei de vârstă a treia, în special, electoratul lui Dodon vor fi aduși și în cârje). Există această apatie (a fost un scop în sine urmărit știm noi de cine) în rândul tinerilor, din care motiv mulți din ei părăsesc această așchie de pământ. A existat o preocupare a actualei guvernări de a limita participarea tinerilor la vot, știind că nu este electoratul ei, prin nepermiterea ca studenții să voteze la locul de trai, lucru sesizat

de dna Maia Sandu. Și totuși, trebuie să ieșim la vot așa cum ne îndeamnă tânăra Tatiana Crețu. Întrebarea multor tineri, precum este și întrebarea tinerei nominalizate mai sus, este pe cine să voteze. Voi încerca să vin cu unele gânduri și analize ale unui simplu alegător.

Spuneam ceva timp în urmă că Dodon și Lupu (Plahotniuc) sunt făcuți de o mamă pe nume Rusia. Ambii au început Campania electorală cu mult înainte de perioada legală (e în stilul celor din est de a nu respecta legile). Ambii au împânzit Republica cu megabannere. Într-un loc, fără să vrea, au divulgat „*secretul*” (care demult nu mai e un secret) că împreună (Lupu și Dodon) sunt mai puternici. Desigur prin susținerea majoră (financiară, logistică, informațională) a Rusiei și folosirea la maxim a potențialului administrativ (chiar deunăzi ministrul Agriculturii și Industriei Alimentare făcea agitație electorală (în funcție de serviciu!) la Slobozia Mare „*zaLupu*”) ei sun mai puternici. Joaca de opoziție a lui Dodon este pentru cei naivi. Sunt o apă și un pământ. Scopul lor (a se înțelege al Kremlinului!) este de a nu admite accederea vreunui candidat de pe centru-dreapta în turul doi. Pentru aceasta este promovat atât de insistent cu irosirea a unor surse financiare enorme M. Lupu ca un lup de pază al lui Dodon. Acesta este rolul lui Lupu atribuit de Kremlin în actualele alegeri. Unirea eforturilor celor trei partide (PPDA, PAS și PLDM) le-a încurcat serios planurile, de aceea au pornit o campanie furibundă prin toate televiziunile lor (ale lui Plahotniuc și Dodon), prin televiziunile rusești de denigrare a candidatului unic Dna Maia Sandu (în special, după întâlnirea Dnei Sandu cu A. Merkel). Se repetă, din păcate, situația din perioada guvernării comuniste când toate televiziunile erau ale lui Voronin. Chiar și postul ProTv Chișinău face mai multă campanie electorală pentru Lupu și Dodon fiindcă ei plătesc. Maia Sandu nu-și permite să dea 3000 de Euro (fondul de finanțare a partidului PAS pentru o întreagă lună) pentru un minut de publicitate electorală. Să sperăm că

această irosire fără noimă a banilor (chiar dacă nu sunt publici oricum până la urmă de la moș Ion sunt furați) le va juca festa. Alegătorul nostru moș Ion a devenit mult mai pragmatic. El deja a învățat din propriile greșeli că nu tot ce zboară se mănâncă, în special, că porumbelul cu stea în frunte al lui Dodon dăunează grav sănătății. Mai mult ca atât a înțeles foarte bine școala prin care a trecut: cine plătește acum (pentru diverse cadouri, pentru publicitate electorală care a costat conform rapoartelor sume fabuloase care, luând în considerație specificul basarabean de raportare a veniturilor/ cheltuielilor, urmează să fie cel puțin triplate) va trebui să-și întoarcă înapoi banii după alegeri, luându-i tot din buzunarul lui moș Ion, așa cum au făcut cu miliardul furat, pus să-l întoarcem tot noi moș Ioane.

Să încercăm să analizăm nițel rapoartele financiare ale celor mai barosani la cheltuieli: Lupu, Ciubașenco, Dodon care au cheltuit sume enorme de bani fără să se teamă să încalce Legea. Cum moș Ioane să-l votezi pe Lupu (Plahotniuc) care au participat activ la furtul Miliardului (din buzunarul matală!). Cum să-l votezi pe Dodon care tot este lider la cheltuit banii în această campanie electorală și care nici pe departe nu a declarat toate cheltuielile. Fiind pragmatic îți dai seama că nimic nu apare din nimic. Acești bani iroșiți absolut negospodărește î-s luați de undeva. Pot să spun în modul cel mai direct de unde: din buzunarul matală. Mata cu pensia de doar vreo 700 de lei abia legi tei de curmei, iar ei își plasează mutrele pe aceste megabannere, doar unul costând cât apr. 100 de pensii de ale matală. Spune, e gospodărește acest mod de a irosi banii? De un astfel de președinte ai nevoie moș Ioane? Sunt sigur că nu. Eu în calitate de alegător l-aș vota pe un candidat care a cheltuit cei mai puțini bani pentru promovarea mutrei sale. Mă uit la lista raportorilor cheltuielilor și lăsând la o parte câțiva candidați care au încurcat scrutinul electoral cu cirul o văd pe dna Maia Sandu, care a cheltuit sub 70000 lei – o sumă egală cu plasarea doar a unui megabaner de al lui Dodon, Lupu, Ciubașenco ș.a.

Dna M. Sandu a refuzat sponsorizarea cu 5000 de lei a campaniei sale din partea unei persoane fizice din străinătate pentru a nu încălca Legea. Dodon și Lupu nu se tem de Lege. Legea e sub ei.

Și atunci nu vorbește acest fapt pe cine să-l votăm, în special, acum când întoarcerea miliardului furat (și nu numai unu) este pusă în cârca noastră, și a matală moș Ion. L-au păpat, îmblând prin străinătăți prin cele mai luxoase locuri, îl mai irosesc și acum în această campanie electorală, iar noi, proștii, să-l întoarcem! Cum se numește aceasta moș Ioane? Ei l-au furat - și Lupu, și Dodon care se luptă cu oligarhii el singur fiind un oligarh cu mai multe proprietăți, mașini de lux, „agonisite” din munca lui de ministru și parlamentar. Fă un simplu calcul moș Ioane. Salariul lui Dodon de ministru, deputat nu depășește 10000 de lei. Cum poți atunci cu acest salariu, care chiar dacă este mult mai mare decât pensia dumneata, să „agonisești” averi de multe milioane, mai făcând și donații în alegerile parlamentare din 2010-2015 de 464000 lei?

Din raportul de cheltuieli al lui Dodon reiese că majoritatea banilor (apr. 1,5 mln lei) au fost plătiți pentru servicii de publicitate la televiziuni. Din ei peste o jumătate de milion au fost plătiți televiziunii NTV, patronul căreia, întâmplător, este colegul său de partid C. Furculiță. Este un clasic mod de spălare a banilor. Dodon primește bani mari din ofshoruri și îi transmite colegului său de partid, acoperind chipurile cheltuielile legate de campania electorală. Suma declarată de Dodon pentru panouri este de numai 57770 de lei. Pe cine vrea să prostească acest fraier? Conform declarației trimisului său V. Batrâncea la dezbaterile electorale a N. Morari un billboard ar costa în jur de 200-300 Euro. Plecând de la valoarea medie în lei ar costa apr. 55000 lei. Deci, suma declarată de Dodon ar fi ajuns doar pentru un singur banner. Să ne întrebăm cel puțin noi, chișinăuenii, de câte ori pe zi ți se aruncă în ochi megabannerele cu mutra lui Dodon sau sloganele lui? Dar în

întreaga Republică, agățate de toate gardurile, chiar și pe o troiță la Ungheni, stând alături crucea patimilor lui Isus Hristos și steaua satanică a lui Dodon? 85505 lei PSRM a plătit pentru articole promoționale (stilouri, carnete, tricouri, chipiuri ș.a.) care sunt și ele un fel de cadouri.

Ce să mai vorbim despre M. Lupu, care a împânzit Chișinăul și întreaga Republică cu bannere cu mutra și sloganele lui pe marginea cărora circulă deja bancuri. „*Lupul la întâlnirea cu oile: Vă aud! Vă ascult! Vă rezolv!!!*”. Îl vei vota moș Ioane pe cel care a aruncat în vânt 15 mln lei (sumă declarată, care probabil trebuie înmulțită la 10 pentru a obține o sumă cât de cât apropiată de cea reală. Mai adăugați și banii publici plătiți funcționarilor care merg să facă campanie electorală pe contul nostru (a se vedea vizita ministrului MAIA la Cahul))?

Explicația lui Dodon de unde îi vin banii este chiar pentru proști: „*PSRM are 15000 membri de partid și ei au sponsorizat campania electorală*”. Prostii, gogoși pentru alienați mintal cum ar fi spus Matei Vișniec. Un partid care se consideră al celor năpăstuiți, săraci (ei sunt socialiști!), de unde mama naibii au atâtia bani să sponsorizeze? Oare nu și din banii veniți din Rusia prin scheme gen Bahamas? Cea mai mare donație, de 61 de mii de lei, a fost făcută de deputatul PSRM, Victor Sorocean. În lista donatorilor se regăsesc și alți deputați sau consilieri socialiști, precum: Vlad Batrâncea (50500 de lei), Vladimir Țurcan (50000 de lei), Ion Ceban (50000 de lei) (cel care deunăzi la dezbateri electorale la postul de televiziune Moldova 1 îi deplângea cu lacrimi de crocodil pe săracii cu salarii mizere) ș. a. Să ne punem întrebarea: ce salarii au acești Ivani, Vladimiri că pot sponsoriza cu astfel de sume exagerat de mari pentru o biată „*slugă a poporului*”? Dar tocmai în acea „*operațiune rusească Bahamas*” deconspirată de RISE Moldova (precum și alte diverse relații offshore Plahotniuc-Voronin!) mai multe persoane afiliate

PSRM au împrumutat 20 milioane! de lei în baza unor contracte a câte 500000 lei fiecare. Iată și explicația îmbogățirii peste noapte a grangurilor socialiști deveniți mari „*filantropi*”. Tocmai de aceea Vă îndemn, pe dumneata moș Ioane, pe d-stră stimați tineri, viitorul vostru fiind aici acasă, nu votați hoții, **votați Maia Sandu**.

Acești mari granguri socialiști și democrați (ieșiți din același cuib comunist al lui Voronin!) mai sunt și fricoși. Ei evită dezbaterile electorale directe la televiziune cu mai mulți candidați care ar putea da întrebări incomode, trimițându-și valeții (pe Ceban, Batrânca, Sârbu ș.a.). Lupu și Dodon preferă să se întâlnească cu „*poporul*” (de existența căruia își aduc aminte doar în campanii electorale!). Cortegii de BMW-uri luxoase cu bodyguarzi și lachei cutreieră localitățile unde alți lachei le organizează „*întâlniri cu alegătorii*”, în care au loc lungi monologuri, fără întrebări incomode.

Valeții lui Dodon, Lupu și Usatîi ne vorbesc despre implicarea Occidentului în treburile interne ale Republicii Moldova prin susținerea Dnei Maia Sandu. O simplă apreciere a candidatului de cei de la care nu te sinchisești să cerșești bani (mulți bani) este o implicare în treburile interne ale Republicii Moldova? Iar faptul că candidatul Dodon este susținut cu sume enorme de bani de către Rusia prin diferite scheme, că emisari ruși de cel mai înalt rang gen Rogozin, ambasadorul Muhamedșin, deputați ruși ș.a. vizitează des această gubernie a lor și de un an de zile declară deschis că îl doresc pe Dodon președinte, nu este o imixiune? Curat murdar cum ar spune basarabeantul. Să te crucești nu alta.

De un an de zile Dodon a intrat în rolul de președinte. Televiziunile lui și cele rusești îi prevestesc victoria chiar din primul tur. Spune o înțeleaptă zicală românească „*Toamnă se numără bobocii*”. Încă nu a venit perioada numărării bobocilor tov. Dodon. Mai aminteșteți că ai mai fost pus cu botul pe labe. Noi, alegătorii, îți promitem acest lucru în turul 2 după o

mobilizare generală a tuturor forțelor antioligarhice, antirusești, proeuropene.

Și totuși, pe cine votăm? Sondajul de opinie solicitat și finanțat de către Fundația Konrad Adenauer din Germania spune că lideri în topul preferințelor privind alegerile prezidențiale sunt I. Dodon cu 33.40% și Maia Sandu cu 26.54% (M. Lupu – 12.20%; alți candidați – sub 5%). Este clar că Dodon și Lupu nu trebuie votați. Nu merită să irosim voturile nici cu cei care intră în categoria „*alți candidați*” cu 5%, chiar dacă declarațiile lor ne gâdilă la inimă, sunt dulci ca mierea. „*Un popor care votează corupți, impostori, hoți și trădători nu este victimă! Este complice*” spunea George Orwell.

Să nu devenim complici ai corupților!!!

Votați Maia Sandu!!!

<http://www.revistasingur.ro/altele/15712-2016-10-22-10-20-12?q=altele/15712-2016-10-22-10-20-12>

PLAGIATORUL DODON

„Nimic nu e mai periculos pentru conștiința unui popor, decât priverile corupției, a nuliții recompensate, decât ridicarea în sus a nemeritului”.

(Mihai Eminescu)

Scriam deunăzi de ce nu trebuie votat Dodon. Acum reiterez:

Pentru că e un hoțoman, lucru demonstrat de nenumărate ori: și atunci când prins de Curtea de Conturi cu mâna în buzunarul statului, adică al nostru, a fost nevoit să recunoască că a furat, întorcând 72000 lei statului; și atunci când, fiind ministru al Economiei, a creat așa-numitele mafii ale cărnii și peștelui, a înstrăinat hotelurile Codru și Dacia în favoarea lui Plahotniuc și Oleg Voronin; și atunci când s-a pricopsit cu palate în mai multe nivele, cu mai multe mașini luxoase, care nu pot fi obținute pe salariul unui funcționar; chiar și atunci când, conform argumentelor fostului lui șef Voronin, pentru 3 milioane de euro primiți de la Plahotniuc a votat președintele Timofti.

Pentru că este duplicitar. Dimineată își face cruce în biserică, iar la amiază se duce să se închine idolului întunecimii – V.I. Lenin. Ieri îi jura credință pe veci lui Voronin, celui care a făcut marea greșală să-l aducă în marea politică, iar astăzi l-a trădat.

Pentru că este mincinos. Chiar în această campanie electorală Dodon a făcut atâtea promisiuni electorale pe care însă nu le va împlini fiindcă nu va putea din cauza mai multor factori interni și externi. Și el știe despre acest lucru, înseamnă că promisiunile lui nu sunt altceva decât minciuni, gogoși electorali.

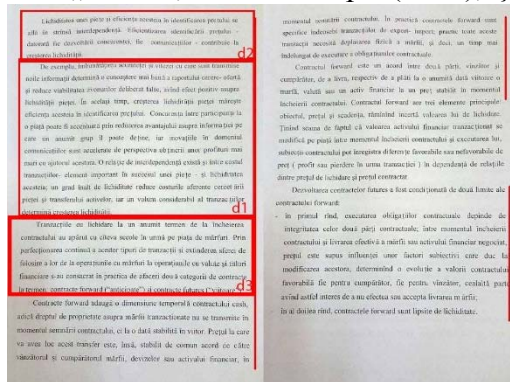
Pentru că e un tip foarte periculos care, în stilul mentorului său V.I. Lenin, cheamă la revoluție. Este un rasist, un adevărat marxist-leninist la capitolul „lupta de clasă”, declarând că va interzice unionismul, iar pe cei peste 35% de

unioniști îi va duce în „lagărele de corecție prin muncă” din Siberia. Este un scop clar al mentorilor săi din Kremlin. „Azi este ziua nu doar a eliberării Moldovei de fasciști, dar și de români”, a declarat controversatul deputat în Duma de stat a Federației Ruse, Oleg Paholkov, la serbarea de către Dodon a aniversării a „72-a a eliberării Moldovei”. Prin Dodon vor să elibereze Basarabia de români, adică de peste 80% din populație.

Efectele declarațiilor lui tâmpite au început deja să apară. Prin declarația iresponsabilă pentru un candidat la cea mai înaltă funcție în stat referitoare la Crimeea (dar și cele anterioare că pe maidan au fost puțini uciși!) a stricat relațiile cu vecinul din est – Ucraina, care astăzi reprezintă un scut pentru noi în fața pericolului direct venit din partea Rusiei. Din această cauză, deunăzi Kievul și-a rechemat ambasadorul de la Chișinău. Luând în considerare și declarațiile antieuropene antiromânești, care curg cu duiumul din acest impostor, toate acestea pot conduce la o blocadă totală din Est din partea Ucrainei și din Vest din partea Uniunii Europene, transformând acest colț de țară într-un Kaliningrad la gurile Dunării, într-un bantustan chiar în centrul geografic al Europei. Pericolul cel mare este că în cazul alegerii lui Dodon președinte vor fi sistate toate ajutoarele venite din Vest, prin denunțarea Acordului de asociere cu UE va fi denunțat și acordul liberalizat de vize, vor fi practic excluse mobilitățile tinerilor în Vest în cadrul programelor de educație și cercetare.

S-au adus multe argumente privind amoralitatea acestui tip care se avântă spre fotoliul de președinte. Acum a mai apărut la suprafață o latură a imoralității tovarășului Dodon, cea de plagiator, încălcând flagrant Legea privind protecția dreptului de autor. În Antichitate, în special în Grecia antică, pentru plagiat nu erau instituite sancțiuni legale, autorii fiind apărați de reguli morale. Autorii plagiatului erau supuși unor critici deosebit de dure de către lumea literară, astfel, acesta era recunoscut de toți prin respectul de care se bucura autorul, prin notorietatea pe care

acesta și-o câștigase în timp, prin reprobarea și disprețul cu care erau tratați cei care comiteau plagiatul. Dacă în acest colț de țară capturat legile nu funcționează, să procedăm ca vecii greci: să ne exprimăm disprețul pentru acest plagiator – același furt, dar din domeniul imaterialului. Astfel aspirantul la președinție Igor Nikolaevici Dodon, „Marele” economist cu trei facultăți și un doctorat, în goană după diplome și merite, a comis un plagiat. O investigație preliminară a stabilit preluarea integrală a mai multor pasaje din lucrările „Bursa”, de Ioan Popa (1993), și „Tranzacții bursiere”, de Mihaela Gradu (1997), profesori la ASE București. În continuare sunt date doar pasajele plagiuate din câteva pagini ale pretinsei teze de doctorat a lui Dodon. Potrivit unui articol din ziarul Timpul (ediția din 19 mai 2009), rezultă că, în realitate, Dodon minte că a susținut teza de doctorat la ASEM. În articol este precizat că „Responsabili de la această instituție spun că Dodon a recurs la grave încălcări, din care cauză ASEM nu l-a acceptat...”. Plagiatul este poate cel mai mare păcat al unui intelectual. Drept cine pretinde a fi deci acest semidocht? Presedinți de state (adevărate state!), miniștri și-au dat demisia doar pentru anumite suspiciuni de plagiat, iar acest grangur kremlinez plagiator se doarește a fi președinte în acest colț de țară.

Literatura și Arta, nr. 44, 03 noiembrie 2016
<http://www.art-emis.ro/jurnalistica/3806-payea-dihorele-a-revenit-in-cotetul-nostru.html>
<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Nu-pagiatorului-Dodon-de-Valeriu-Dulgheru.htm>

MEDITAȚII POSTELECTORALE

Pe 30 octombrie 2016 s-a încheiat prima fază a scrutinului electoral „Alegeri prezidențiale 2016”. Cu siguranță va fi al doilea tur cu toate că ne-am aflat pe muchi de cuțit (din cauza miopiei politice a unor pitici politicieni cu ambiții mari). Să încercăm să facem o analiză la rece a celor întâmplate. În primul rând, prezența la vot a fost mai slabă: sub 50%, în scrutinul anterior, la prezidențiale fiind peste 68%, adică cu 20% mai mult. Cum era de așteptat, lider al scrutinului electoral este I. Dodon, căruia primele rezultate îi dădeau peste 55% din voturi, scăzând după procesarea majorității proceselor-verbale până la 48%, iar al M. Sandu crescând până la circa 39%. Un rezultat foarte bun în situația ei, unul salvator, dacă luăm în considerare că campania sa electorală în calitate de unic candidat al unui grup de formațiuni politice a durat doar circa două săptămâni cu resurse financiare, mediatice, propagandistice minore, atunci când I. Dodon a avut o campanie electorală de cel puțin o jumătate de an, profitând de o susținere financiară, logistică, informatică enormă. După retragerea din cursă o bună parte din electoratul lui Lupu, cum era de așteptat, l-a susținut pe Dodon (cum altfel ar fi luat acest scor bun pentru el?), o altă parte, debusolată de-a binelea de piruetele liderului lor, Lupu, și de găinăriile păpușarului Plahotniuc, probabil au rămas acasă.

Care au fost rezultatele celorlalți actori? Unul penibil, unul de fapt prognozat de multiplele sondaje, în special pentru unii care încă se mai consideră actori importanți pe scena acestui teatru al absurdului. În loc să se retragă necondiționat pentru a nu deveni unelte în jocul kremlinez al lui Plahotniuc și Dodon ei au inventat motive „serioase” de a rămâne în cursă: M. Ghimpu – problema unionismului; Iu. Leancă – problema electoratului democrat abandonat, în opinia lui, de M. Sandu, considerând naiv că îl va aduce la el; V. Ghilețchi – inventata problemă a familiei. „Candidații unirii” M. Ghimpu și A. Guțu împreună au

luat apr. 2%, egal cu cel din sondaje (de ce nu a procedat ca Voronin, Lupu care au știut cum să-și salveze imaginea?). Vă mai amintiți care erau declarațiile dlui M. Ghimpu referitor la aceste sondaje? De menționat faptul că toți acești mici actori cu ambiții mari au luat sub orice limită în propriile lor sate de baștină: M. Ghimpu – sub 9%, întrecut de M. Sandu cu peste 60% și Dodon (22.8%) ; A. Guțu - cu doar 5 voturi, fiind întrecută și de scandaloasa Maia Laguta, pe care cine-o cunoaște în acest sat (probabil sunt voturi furate de la Maia Sandu!); V. Ghilețchi – cu doar 26%, fiind întrecut de Dodon (40%). De menționat că chiar în satul de baștină al lui Dodon M. Sandu a luat 37%.

Și eu sunt prounionist până în măduva oaselor dar nu am votat cu M. Ghimpu. Așa au procedat majoritatea prounioniștilor, procentul cărora este în continuă creștere (conform unor sondaje ajunge la 34-36%), iar acum M. Ghimpu și dna A. Guțu le-a dat în mâinile lui Dodon ș.a. ca el „argumentul” că pentru unire pledează doar 2%. „Cea mai mare antireclamă unirii o face Ghimpu” spunea în una din dezbatările electorale cel care, de regulă tulbură apele, dar atunci având perfectă dreptate – ex-ambasadorul A. Tulbure. Din păcate așa este. Ar trebui să înțelegem un lucru foarte simplu: reunirea se va face nu prin declarații frumoase ci, în primul rând, în mod pragmatic, pas cu pas, prin acțiuni și proiecte concrete. Ea se va face nu numai cu suportul prounioniștilor ci și cu al celor care nu vor mai vedea o altă cale de integrare europeană și vor înțelege că occidentalii ne-au lăsat să ne bălăcim în propria noastră mocirlă după ce ne-au acordat atâta încredere, pe care politicieni gen Filat (pe Plahotniuc nu-l consider politici -o atât de bătărănește.

Și de această dată le mulțumim bunilor noștri concetățeni plecați nu de viață bună. Dând dovadă de anumite sacrificii, distanțele parcurse până la cea mai apropiată secție de votare fiind mari, ei totuși au votat în masă (spre deosebire de unii de

acasă, în special, tinerii studioși cu vârsta între 18 și 25 de ani, absenteismul cărora a fost masiv , care au preferat o bere la bar sau să stea să privească alegerile de pe ecranele televizoarelor). Este cazul moldovencei Olga Eremei, care a schimbat două avioane și a zburat trei ore din Norvegia spre Suedia, pentru a putea vota. „Nu este datoria, dar este obligația fiecărui cetățean al Republicii Moldova astăzi să iasă și să voteze pentru un viitor mai bun pentru republica noastră”, afirmă Olga Eremei. Trei moldoveni din SUA au mers aproape 300 km pentru a ajunge la cea mai apropiată secție de vot din New York.

Din păcate Partidul Liberal a încetat să mai existe (Spuneam acest lucru la momentul oportun și despre PPCD, PFD. Unde mai sunt aceste partide atât de promițătoare la moment?) A arătat și votul de ieri. Marea șansă a acestui promițător partid de dreapta a fost ratată în a. 2013 când un grup de personalități ale partidului au cerut înlocuirea lui M. Ghimpu cu tânărul, promițătorul (pe atunci, acum cu regret cariera lui politică este serios compromisă de șederea prea mult în umbra unchiului și în funcția de primar) D. Chirtoacă, care a fost îngropat ca politician de propriul său unchi.

Și atunci ce-i de făcut, exprimându-mă într-un stil leninist? „Există șanse reale să câștigăm acest scrutin din primul tur. Victoria noastră este inevitabilă, acest lucru trebuie să-l înțeleagă toți”, a declarat I. Dodon. Iată că eu nu vreau să-l înțeleg. Prin votul acordat Maiei Sandu în pofida boicotării din partea colegilor ei de centru-dreapta, din partea unei părți a intelectualității, Republica a fost salvată de „victoria” lui Dodon. Haideți domnilor, doamnelor și domnișoarelor, să-i barăm acestui kremlinez, avid de putere, bani și glorie, calea spre președinție. Este în puterile noastre, trebuie doar să ne mobilizăm, să conștientizăm gravitatea situației în care ne aflăm, situație de care depinde în mare măsură orientarea noastră de mai departe: pro Est sau pro Vest. Victoria lui Dodon va fi un prim pas spre acapararea de către Kremlin a întregii puteri în

stat. Vin alegerile parlamentare. Să fim siguri că Kremlinul nu va rata de această dată această șansă.

I-aș da crezare președintelui Băsescu cu marea lui experiență politică că „în turul doi prezența la vot va depăși 55%, iar în aceste condiții câștigătoarea scrutinului va fi Maia Sandu...Igor Dodon nu va câștigat alegerile, deși electoratul de stânga a fost mobilizat masiv”. Confirm acest lucru din cunoștință de cauză, duminică fiind timp de 15 ore observator într-o secție de votare cu electorat majoritar prododonist, în care Dodon avea două doamne observatori. Folosind suportul masiv financiar, Dodon și-a mobilizat la maximum electoratul. În calitate de observatori Dodon nu a folosit persoane întâmplătoare (cum am fost eu, de exemplu), ci persoane din rândul votanților la această secție, care îi cunoșteau personal pe cel puțin vreo 40% din votanți, în mare parte bătrâni. Ei probabil au fost vizitați personal de aceste doamne. M-a marcat remarcă (evident în limba rusă!) uneia dintre aceste doamne „*Privește, nu este însoțit de nimeni*” (se referea la un bătrân). Nu o să greșesc dacă voi spune că probabil peste 90% din electoratul lui Dodon din această secție (dar probabil și din alte secții) a votat: au votat bătrâni cu mari probleme locomotorii, au votat unii practic orbi, aduși însă la vot de susținători, nu întotdeauna rudele lor. Într-adevăr, Dodon a lucrat în stilul lui Voronin. Dar pe acest segment Dodon probabil nu mai are rezerve pentru turul doi, din care cauză apelează la unirea întregii stângi. V. Voronin a refuzat mâna întinsă a trădătorului Dodon, iar Usatfi i-a propus o întâlnire la Moscova (probabil sub intermedierea lui Rogozin!). Rezervele lui sunt o mare parte din votanții lui Ciubașenco (candidatul lui R. Usatfi), neascultătorii de la Voronin și găgăuzii, a căror prezență la urnele de vot a fost mult mai mică. Cu ajutorul Rusiei cred că va încerca să-și mărească susținerea din partea acestui segment al electoratului.

Ce facem noi, cei de pe segmentul de centru-dreapta? Este un îndemn către stimata noastră intelectualitate, care întotdeauna a fost pe baricadele mișcării de eliberare națională. Dar forțele proKremlin, buldogul Dodon tocmai asta așteaptă. M-ar durea mult dacă în cazul intelectualității de astăzi marele Mircea Eliade ar avea dreptate.

Este un îndemn către tinerii (cu vârsta între 18 și 24 de ani) care au ieșit la vot sub 10%. Viitorul este al vostru, votați-vă viitorul. Nu lăsați să vi-l voteze ce-i care sunt pe ducă în lumea celor drepti. Stimate persoane cu putere de decizie, creați-le tinerilor condiții propice pentru a-și exercita votul. De ce oricine

aflându-se oriunde în lume poate vota în baza pașaportului, iar studenții, originari din satele Republicii, nu pot să voteze în baza buletinului, a certificatului de student la locul de trai? Chiar dacă suntem în situația broaștei din ciocul barzei, mai avem șanse de a ne salva. Va fi greu însă, în special intelectualitatea, tineretul studios, cei cu aspirații clare proeuropene și prounioniste trebuie să înțeleagă că victoria este necesară nu dnei Maia Sandu, ci tuturor nouă, pentru a stăvili ascensiunea kremlinezului I. Dodon spre Olimpul mult jinduit al președinției.

Literatura si Arta, nr. 44, 03 noiembrie 2016

<http://www.revistasingur.ro/altele/15734-valeriu-dulgheru-meditatii-postelectorale.html?q=altele/15734-valeriu-dulgheru-meditatii-postelectorale.html>

<http://www.art-emis.ro/analize/3834-meditatii-electorale-tranzitorii.html>

PERICOLUL DODONIST

Suntem pe ultima sută de metri ai campaniei prezidențiale. Spuneam odinioară că actuala campanie electorală este una dintre cele mai murdare de la independență încoace. Mașina de dezinformare și minciună a lui Dodon a funcționat la putere maximă. A avut la îndemână și un instrument de promovare a minciunilor – holdingul din cele vreo 7 televiziuni ale lui Plahotniuc, cele două televiziuni ale lui Dodon și zecile de posturi rusești de televiziune. În această campanie murdară proDodon s-au implicat în cea mai mare măsură conducerea de vârf din Kremlin (financiar, logistic, propagandistic, ideologic – mult mai direct ca alte dăți!). Ceea ce este deosebit de grav sub aspectul moralității creștine ține de implicarea în modul cel mai direct, murdar și scandalos a bisericii (lucruri de neconceput pentru înalte fețe bisericești, a căror menire este să aducă în popor învățătura lui Hristos, nu să servească diavolul). După ce patriarhul Kirill l-a binecuvântat pe Dodon la președinție, a urmat chemarea directă a mitropolitului Vladimir de a-l vota pe „...marele creștin” Dodon.

Exemplul șefilor l-a urmat episcopul de Bălți și Fălești Marchel, care a excelat în minciuni și insinuări cu un discurs ținut împreună cu alți trei fețe bisericești pe fundalul roșu (culoarea electorală a lui Dodon!), care numai creștin ortodox nu poate fi numit, lucru nedemn pentru o înaltă față bisericească. „*Avem de ales un președinte din două candidaturi. Un creștin sau un necreștin. Un patriot sau un nepatriot*”, îndemnând credincioșii să-l voteze pe candidatul Igor Dodon la alegerile prezidențiale din 13 noiembrie, atacând-o pe Maia Sandu cu acuzații inventate în mințile bolnave ale unora, cu acuzații neortodoxe, necreștine. „*Rugăm să veniți la alegeri și să faceți alegerea corectă. Sfânta biserică nu se implică în politică... Ea supraveghează latura morală și religioasă a întregii societăți (așa ar fi*

*corect!!!). Biserica mai are o sfântă datorie de a lămuri oame-
nilor pe cine să voteze... (unde este scris acest lucru, în ce carte
sfântă???)*”...Igor Dodon, pe care-l credem creștin și patriot,
regulat se împărtășă, frecventează biserica, este prieten al bise-
ricii....Dacă o votați pe Maia Sandu, vă asumați multă osândă
și mare păcat în fața lui Dumnezeu” a finalizat acest
„propovăduitor creștin”. Cine este acest Markel? Are un trecut
tumultuos implicat în mai multe activități necreștine. Ziarul de
Gardă a scris în 2014: „...Preasfințitul locuiește într-o casă de
milioane, la Bălți. Imobilul de lux, cu două niveluri, a fost trecut,
în vara anului 2014, pe numele unui tânăr de doar 20 de ani, în
urma semnării unui contract de întreținere pe viață. Și băiatul,
student la drept, dar și mama acestuia, au refuzat să ne spună
care este relația dintre tânăr și episcopul Marchel, cunoscut
pentru implicarea sa în mai multe scandaluri cu iz politic, fapte
pentru care a fost chiar urmărit penal de către procurori. Mar-
chel, în virtutea funcției pe care o deține nu are dreptul biseri-
cesc să aibă viață de familie sau copii...””. Și atunci noi, creștinii
adevărați, nu pretinsul creștin socialist Dodon, ne întrebăm: cu
ce drept moral aruncă cu piatra în dna Maia Sandu. Fiind o înaltă
față bisericească se vede că nu cunoaște îndemnul lui Iisus
Hristos: „...Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi
piatra asupra ei”...Ei, muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte
unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și

*a rămas Iisus singur
și femeia, stând în
mijloc”*” (Ioan 8,9).
De fapt de ce ar trebui
să ne mai mire
imoralitatea unor
slujitori ai bisericii
când însuși
mitropolitul Vladimir
se postează împreună

cu comunistul V. Voronin pe fundalul secerii și ciocanului – simbol satanist al celor pe care ia anatemizat ultimul patriarh al Rusiei Tihon.

Să vedem încă o dată cât de creștin este acest comunist socialist Dodon, cât de creștin poate fi acest Pavlik Morozov, încorsetat fiind în chingile metalice ale ideologiei marxist-leninist-ateist-satanice, pe care a îmbrățișat-o încă din copilărie (și o mai promovează și astăzi). Am mai scris despre aceste lucruri absolut incompatibile: să fii adept al ideologiei satanist-marxist-leniniste și în același timp să fii bun creștin, cum afirmă fețele bisericești Kirill, Vladimir, Markel ș.a. În 2010 el depunea jurământ de credință pe veci lui Lenin, învățaturii lui, inclusiv privind rolul religiei: „*Întregul nostru program este bazat pe o concepția științifică despre lume... Propaganda noastră include în mod necesar și propagarea ateismului*” (V.I. Lenin. *Socialismul și religia*). În Călăuza ateistului se spune: „*Știința și religia sunt legate de două concepții despre lume diametral opuse...*”.

Pentru oricine este clar că ceea ce fac acum înaltele fețe bisericești este promovarea politică a celor pe care ultimul patriarh (adevărat!) al Rusiei ia anatemizat la 19.01.1918, anatema care nici până astăzi nu a fost ridicată. Luați în considerație acest lucru stimați mireni!

Devenind deputat în același ani pe listele PCRM a mai dat un jurământ „*Mă oblig să nu uit că votul fracțiunii Partidului Comuniștilor și votul meu personal întotdeauna trebuie să reprezinte o poziție unică. Mă oblig să nu uit că încălcarea angajamentului în cauză reprezintă cea mai gravă crimă morală împotriva intereselor Partidului Comuniștilor, împotriva a mii de susținători, care mi-au încredințat dreptul de a acționa în numele lor*”. Doar peste un an de zile a uitat de jurământul dat, părăsindu-și bosul. Același jurământ a dat când a intrat în Partidul Socialiștilor al V. Abramciuc și V. Krâlov în 2013 ca la scurt timp după alegerea lui în fruntea partidului, procedând ca

puiul de cuc, ca un veritabil Pavlik Morozov, ia alungat pe cei doi din propriul partid. Același lucru va face și cu încrederea Dumneavoastră stimați alegători dacă, nu dea Domnul, îl veți pe Dodon în funcția de președinte pe 13 noiembrie, în ziua de Duminică care în traducere din latină înseamnă ziua Domnului (unica denumire creștină a zilelor săptămânii). Ar fi un mare păcat. Dodon nu are nimic sfânt, trădările fiind esența firii lui, crezul lui, despre acest lucru spunând însuși cel care-l cunoaște cel mai bine, care a încălzit șarpele la pieptul lui „*Din trădători ca aceștia să iasă președinte?*”.

Să încercăm să abordăm o altă latură a portretului candidatului la președinție I. Dodon, aducând și alte documente de ce nu trebuie votat Dodon. Încă nu a devenit președinte, și el deja a reușit (în stilul mentorilor săi!) să strice relațiile cu vecinii. La adresa României Dodon și valeții săi au făcut mai multe declarații și acțiuni provocatoare: a se vedea ruperea hărții României Mari de către lacheul său

2010. Dodon primește carnetul de membru al PCRM din mâna lui Voronin în fața idolului său V.I.Lenin: „...*Jur credința pe veci lui Ilici, învățaturii lui Ilici (pentru care religia a fost opiu al poporului)*...”. Bătrânca, declarația tâmpită a lui Dodon că nu „*va admite ca talpa jandarmului român să calce pământul Moldovei (ciubota moscalului poate însă călca pământul Basarabiei!)*”. Mai recent, prin declarațiile sale tâmpite referitoare la Crimeea el a deteriorat grav relațiile cu vecinul nostru din est – Ucraina. Aceasta și-a rechemat de urgență ambasadorul la Kiev „*pentru*

consultări” exprimându-se diplomatic, însă este clar că e în semn de protest. Rada ucraineană l-a declarat pe Dodon persoană indezirabilă pe teritoriul Ucrainei și a anunțat „...că dacă la conducerea Republicii Moldova va fi ales președinte Igor Dodon, care în campania electorală a recunoscut Crimeea, regiunile Luhansk și Donețk ca fiind parte a Federației Ruse, UCRAINA va închide frontiera pentru cetățenii Republicii Moldova și aceștia vor putea intra pe teritoriul Ucrainei doar în baza vizelor, conform practicii statelor europene, inclusiv din Spațiul Schengen...”. Gândiți-vă bine, stimați alegători, pe cine votați duminică. În primul rând cei care, aflându-vă la hotar cu Ucraina, deplasându-vă până acum relativ ușor la Odesa, Mohiliov, Lviv, ce veți face după alegeri? Ucraina nu e Republica Moldova. Demonstrează acest lucru și în războiul ei cu Rusia. Să fim siguri că așa va fi. Dacă va fi ales președinte Dodon, va fi vai de capul nostru, cum ar spune maestrul.

Întrebat în una din emisiunile de dezbateri electorale ce a făcut Rusia pentru Republica Moldova de la independență încoace, însuși Dodon nu a putut spune nimic concret, în afară de declarații sterile despre raiul rusesc, care va fi construit în acest colț de țară dacă ne vom întoarce cu fața spre Rusia. Dimpotrivă, prețul la gazul natural și petrol importat în Republica Moldova s-a mărit de zeci de ori. Pe timpul guvernării comuniste cu ministrul finanțelor I. Dodon, prețul la gazul natural depășise 400 \$/1000m³ și era mai mare decât prețul de vânzare pentru țările europene. Dar Rusia, ea însăși aflată sub aspect economic în situația noastră, nici nu poate ajuta cu ceva Republica Moldova să iasă din această groapă economică. Ce ne așteaptă în Rusia ne spune Alexei Isaev, un salvator din cadrul Serviciului pentru Situații Excepționale din Moscova, rus get-beget și mare patriot al țării sale: „Din păcate, în Rusia producția și industria sunt la un nivel foarte scăzut. Foarte puține medicamente și electronice se produc aici. Multe lucruri necesare pentru viață erau importate, iar ceva similar nu se

Portretul viitorului PREȘEDINTE!!!	
 MAIA SANDU 	 IGORI NIKOLAEVICI DODON
Educație: Școala medie Risipeni, toate notele “ <i>excellent</i> ”. Medalie de argint (1989) Academia de Studii Economice a Moldovei - media 9,1 (1994). Academia de Administrare Publică de pe lângă Președintele Republicii Moldova Master în administrație publică: media - 9,79 (2009). Harvard Kennedy School of Government, Master în administrație publică, 2010. Trăsături de caracter: onestă, incoruptibilă, persoană integă, hotărâtă în promovarea reformelor, având la bază educație din vest.	Educație: Școala medie Sadova (nu se cunoaște reușita!) (1991); Universitatea Agrară de Stat din Moldova (1997) (nu se cunoaște reușita!); Academia de Studii Economice (1998) (nu se cunoaște reușita!); Academia de Administrare Publică de pe lângă Președintele RM. Master în administrație publică (nu se cunoaște reușita!); Teza de doctor în economie (plagiat), 2003, ASEM (susținută cu încălcări!). Trăsături de caracter: duplicitar (adept al ideologiei ateiste socialiste și, în același timp, creștin ortodox și capitalist milionar!; antiunionist iar copiii învață la liceul român Prometeu); corupt (implicat în mai multe găinării economice); semidocht. Funcții deținute: Vice ministru al Economiei și Comerțului (2005) în guvernarea

Funcții deținute: Consilier al Directorului Executiv la Banca Mondială (Washington) (1998-2005; 2010-2012); Ministru al Educației în Republica Moldova, 2012 – 2015; 23 iulie 2015 - desemnată drept candidat al PLDM la funcția de Prim-ministru al Republicii Moldova. Octombrie 2016 - desemnată candidatul comun al dreptei proeuropene și antioligarhice în alegerile prezidențiale din Republica Moldova. În primul tur de alegeri a cheltuit 82000 lei, în special pentru buclele publicitare, transport. Nu a plătit niciun minut de publicitate electorală (costul – 3000 Euro/min). Nu a avut niciun megabanner electoral plasat în întreaga Republică.	comunistă; Ministru al Economiei și Comerțului (2006); Prim viceprim ministru al Economiei și Comerțului (2008); Deputat în parlament PCRM, PSRM (2009 - prezent). Octombrie 2016 - desemnat candidatul PSRM în alegerile prezidențiale. În primul tur de alegeri a cheltuit peste 50 mln lei: pentru megabannere (peste 200 de megabannere (fiecare costând între 200-300 Euro) plasate în întreaga Republică; publicitate electorală televizată (împreună cu Lupu a ocupat primele 2 locuri); pentru materiale informative electorale cu tiraje de sute de mii de exemplare. Rezultate obținute: În perioada 2004-2009: - a creat mafia cârnii și a peștelui împreună cu fratele său; - a înstrăinat în favoarea lui Plahotniuc hotelul Codru la un preț de 5 ori mai mic decât cel real; - a înstrăinat sanatoriul Moldova (Odesa), a lichidat Investprivatbank; - a protejat bussinesul lui Oleg Voronin și al lui Plahotniuc; - în a. 2008 a participat la scutirea băncilor comerciale de impozitarea banilor proveniți din afară fapt ce a
--	---

Rezultate obținute : - A implementat reforma în învățământ bazată pe eliminarea corupției de la BAC; - A implementat prevederile Procesului de la Bologna în învățământ. Este proprietară a unui apartament de 74,5 m² și a unui automobil Toyota fabricat în a.2007.	favorizat spălarea prin băncile moldovenești a peste 20 mlrd de Eur; - în a. 2009 a fost nevoit să întoarcă 72000 lei din cei peste 3.5 mln lei furați de la stat, furt depistat de Curtea de Conturi. Lucrând toată viața funcționar de stat este multimilionar, având în proprietate un hotel de lux („Prezident” de 5 stele), o casă de lux în trei nivele, 5 mașini de lux, alte proprietăți. În perioada 2010-2014 a sponsorizat partidele (PCRM și PSRM) în sumă de 464000 lei. Acțiuni antistatale : - Denunțarea Acordului de Asociere (și automat al regimului liberalizat de vize și de liber schimb) fapt ce va exclude mobilitatea în cadrul programelor de educație și cercetare; - Federalizarea Republicii; - Declarații care deja conduc la blocajul Republicii Moldova (din est de Ucraina și din Vest – de UE).
---	---

produce în Rusia. Dolarul a crescut de două ori, salariile au rămas aceleași. Veniturile oamenilor au scăzut. Să găsești de lucru este mai complicat”. Acesta este raiul spre care ne îndeamnă Dodon?

Totodată, ajutorul venit sub diferite forme din partea Uniunii Europene, SUA și România în ultimii 25 de ani (atât de blamați de talimbul Dodon și stăpânii lui din Kremlin) depășește

mai multe miliarde de dolari. S-au construit drumuri europene, diverse edificii cu menire socială: școli, grădinițe de copii, centre de menire culturală. Să luăm doar ultimul act de binefacere al României: deschiderea acestei bijuterii a orașului Chișinău, Muzeul de Arte, pentru renovarea căruia România a acordat un milion de euro. În stadiu de realizare se află renovarea Sălii cu Orgă din Chișinău și reconstruirea Teatrului „B.P. Hașdeu” din Cahul, de asemenea prin donații românești. Au fost donate microbuze pentru școlile reformate. Au fost acordate diverse subvenții pentru susținerea agriculturii, unele sectoare atingând standarde europene în calitate. Au fost realizate o serie de proiecte în domeniul eficienței energetice, irigației etc. „Uniunea Europeană a investit mult în Republica Moldova, crede în parcursul european al acesteia și dorește ca Moldova să fie condusă de un Președinte pro-European, dar decizia este a cetățenilor Republicii Moldova. Ei știu omul în care au cea mai mare încredere, în a cărui competență și integritate pun bază” declară Ziegfried Mureșan, europarlamentar PPE, Vicepreședintele comisiei bugetare a Parlamentului UE.

„Dodon va ține Republica Moldova în zona gri a influențelor oligarhice, a culiselor murdare și opace, care aduc profit unui număr foarte restrâns de politicieni și clienți. Maia Sandu are puterea celor fără de putere și, pe această bază, poate aduce o viață mai bună tuturor cetățenilor”, crede europarlamentarul din partea PPE Cristian Preda. Stimăți alegători, tineri și bătrâni, bărbați și femei! Haideți să demonstrăm că știm cine este această persoană, că am învățat să separăm grâul de neghină, să deosebim binele adevărat de cel simulat, adevărul de semiadevăr și minciună. Votăm Maia Sandu!!!

Literatura și Arta, nr. 45, 10 noiembrie 2016.

<http://www.revistasingur.ro/alte/15765-valeriu-dulgheru-pericolul-dodonist.html?q=alte/15765-valeriu-dulgheru-pericolul-dodonist.html>
<http://www.art-emis.ro/jurnalistica/3847-pericolul-dodonist.html>

SPERANȚE TOPITE DE INDIFERENȚĂ

*„Nu dor nici luptele pierdute, nici rănilor din piept nu dor,
cum dor acele brațe slute care să lupte nu mai vor.
Înfrânt nu ești atunci când sângeri, nici ochii când în lacrimi
ți-s. Adevăratele înfrângeri, sunt renunțările la vis”.*

(Radu Gyr)

Am pierdut o bătălie, nu însă și victoria finală. Să nu renunțăm la vis. Rezultatele numărării voturilor. Au fost ca un duș rece pentru mulți dintre cei care au votat conștient. „Boborul” turmentat care l-a votat pe Dodon dormea adânc după o sticlă de votcă sau câțiva litri de vin. Nu că nu s-ar fi așteptat la acest rezultat, dar modul în care a procedat această gașcă și în ziua alegerilor a fost unul ieșit din comun.

Întreaga campanie electorală dusă de Dodon și echipa plahotniucistă a fost extrem de murdară, cu grave încălcări ale legislației, financiare, a elementarului bun-simț. În toate dezbaterile electorale care în lumea civilizată se bazează pe concurs de programe, Dodon și valeții săi au mers pe următoarea cale: orice nu ar spune interlocutorul, să răspundă „Și tu ești hoț...”.

În noaptea de după alegeri internauții glumeau amar: „Măine ne întâlnim la aeroportul internațional”. Tineretul nu-și mai vede viitorul aici acasă, în acest colț de țară capturat de mafioți, hoți, oligarhi. În „noaptea lui Bartolomeu” clica așa-numiților socialiști jubila. Minoritatea găgăuză, care conform datelor CEC, a votat în proporție de 99,1% pentru Dodon (nici L.I. Brejnev pe timpuri nu acumula un așa scor electoral!), duminică seara (când încă nu erau cunoscute rezultatele finale!) îl felicitau pe președintele lor. Zeci de mașini și tineri turmentați scan dau pe străzile Comratului „Dodon naș prezident (Dodon e

președintele nostru)”. Desigur, este doar al lor. Așa-numitul „președinte al tuturor” Dodon este președintele minorităților găgăuză și bulgară (apr. 6%), care de peste 200 de ani sunt corcoliți de ruși. Este președintele minorității ruse (apr. 6%), care de peste 200 de ani (cu mici întreruperi) nu se coboară din posturile de conducere. A fost votat de o bună parte a ucrainenilor (apr. 9%) rusificați în pofida declarațiilor tâmpite ale lui Dodon privind țara lor etnică. A fost votat de o masă de etnici români (basarabeni) turmentată, debusolată, mințită. El nu-și dă seama că este „boul” (așa ne consideră velicorușii și adepții lor) condus în continuare de minoritățile agresive. Când se va trezi din această mahmureală, își va da seama pe cine a votat, dar va fi târziu. Deci, Dodon nu este președintele nostru, nu este președintele majorității titulare în acest colț de țară, nu este președintele cu care va dialoga Ucraina „Ucraina va dialoga cu acel președinte care îi va respecta suveranitatea” (Ambasadorul Ucrainei Ivan Hnatișin), deci este un așa-zis președinte.

Primii care l-au felicitat pe Dodon au fost cei doi Vladimiri (ce unitate în scopuri și credință între drept credinciosul Vladimir și ateul kaghebișt Vladimir Putin!): mitropolitul Vladimir al „întregii Moldove” (cărei Moldove întregi, poate și al celei din partea dreaptă a Prutului?) și țarul Vladimir (al „întregii Rusii”). Țarul Putin deja l-a chemat pe Dodon la Moscova pentru a-i da firmanul și primele instrucțiuni. „Respectăm alegerea poporului moldovean. Suntem impresionați” (Dm. Peskov). „Este un exercițiu nou pentru Moldova să aibă Președinte de stânga și guvernare de dreapta”, declară președintele parlamentului, A. Candu. Să te crucești, nu alta: Candu, finul lui Plahotniuc, Plahotniuc sunt de dreapta???

Să încercăm să analizăm nițel cauzele înfrângerii noastre (bine a spus dna Ala Mândăcanu din diaspora din Canada: „Nu Maia Sandu a pierdut. Am pierdut noi toți”). Conform tuturor analiștilor politici, jurnaliștilor, aceasta a fost cea mai murdară

campanie electorală de la independență încoace, culminând cu fraude de tot soiul: financiare, morale, electorale etc. Încălcările legislației au început cu mult înaintea declanșării oficiale a campaniei electorale și au culminat în ziua alegerilor. Vă amintiți cum cu mai bine de o jumătate de an în urmă Dodon, în calitate de președinte, îi „vizita pe cei săraci”, făcând donații grase (primite de la generosul stăpân!), diverși oficiali ruși ne „fericeau” cu vizitele lor în această gubernie a lor și ne „luminau” că Dodon este cel mai bun președinte (cele două vizite ale vicepremierului rus D. Rogozin au avut doar acest scop).

A fost un vot influențat masiv de către Rusia prin toate mijloacele disponibile – suportul financiar, logistic, informațional masiv. A fost un vot geopolitic, orice ar spune diverși analiști politici. 99% dintre găgăuzi și bulgari să-l voteze pe Dodon, omul Kremlinului, să nu voteze un program antioligarhic, anticorupție, antihoție, de parcă miliardele furate nu au fost furate și din buzunarele lor, vorbește despre totul.

De ce să nu recunoaștem, am pierdut, de asemenea, pentru că și de această dată pe interior nu am fost uniți. Dacă în vară se reușea unificarea segmentului de centru-dreapta în jurul singurului candidat Maia Sandu, dacă puzderia de napoleonași nu se avântau cu pieptul dezgolit în fața ambrazurii putinist-dodonist-plahotniuciste, rezultatele ar fi fost, la sigur, altele. Mesajele anti-Sandu aduse în primul tur de unii concurenți electorali de pe centru-dreapta (Ghimpu, Leancă, Guțu), preluate și multiplicare masiv de imperiul mediatic putinist-dodonist-plahotniucist, nu au mai putut fi anihilate în perioada scurtă de doar două săptămâni, neavând la îndemână nici sursele de informare necesare.

Am pierdut în pofida organizării la nivelul cel mai înalt al excepționalei diaspore, care a făcut mari eforturi pentru a participa la vot, pentru a salva această așchie de popor, pentru a-și salva părinții, rămași acasă, pe care tot ei îi hrănesc cu

miliardele trimise acasă (guvernarea le dă doar o pensie mizeră de 700 de lei!), dar nu le-a reușit.

A câștigat Chișinăul cu peste 53%, a câștigat centrul Basarabiei mult mai informat, dar în general pe Republică am pierdut. Am pierdut masiv în zonele unde adevărul nu a ajuns, unde prin intermediul imperiului mediatic al oligarhilor Plahotniuc și Dodon, al zecilor de posturi rusești, a ajuns doar minciuna.

Am pierdut în pofida mobilizării la maximum a unei părți din electorat (cele mai conștiente!), care a reușit să aducă un scor totuși onorabil (peste 48% cu un lider format în mai puțin de o lună, fără bani, fără promovare mediatică!).

Deja este cunoscut faptul că am pierdut din cauza fraudelor masive. Se vede că acești urmași ai bolșevicilor se conduc de principiul lui Stalin: „Nu contează cum se votează, contează cine numără voturile!”. În alegerile parlamentare din 4 aprilie 2009 bolșevicul capitalist V. Voronin și clica lui au fraudat masiv alegerile, care ulterior au dus la alegeri anticipate. La 13 noiembrie 2016 socialistul capitalist Dodon și democratul Plahotniuc, de asemenea, au fraudat masiv alegerile prin: inversarea rezultatelor votării în peste 12 circumscripții (pentru a stabili toate fraudele de acest fel, e strict necesar să fie verificate procesele-verbale); încălcarea dreptului la vot în diasporă (la Londra, Paris, Italia); aducerea organizată (fără plată!) a peste 20000 de alegători de peste Nistru („ajutor frățesc” de la „președintele Șevciuk” pentru „președintele Dodon”) la secțiile de votare din partea dreaptă (ca prin

я удобства граждан Молдовы, проживающ
в Приднестровье 13 ноября 2016 г. будет
бесплатно осуществляться доставка избирателей
к месту голосования и обратно в г. Резина.
Время отправления:
Рыбницы (через ост. Электросеть, ост. Юбилейная
7:30; 8:40; 9:55; 11:05; 12:20; 13:30; 14:06
с г. Резины (избирательный участок) :
7:00; 8:12; 9:24; 10:36; 11:48; 13:00; 14:12

minune buletinele la aceste secții de votare nu s-au terminat precum la Londra, Paris, în

Italia!), unde, conform bravilor noștri membri CEC, nu a fost încălcată legea, care prevede nu mai mult de 3000 de buletine la o secție de votare; votarea cu peste 99% pentru un singur candidat (nici pe timpurile sovietice nu erau atinse astfel de rezultate!). Vom fi priviți ca niște boi mânați din urmă dacă toate aceste fărădelegi nu vor fi sancționate. Și bravii noștri tineri au demonstrat că nu vor să fie priviți ca niște boi ascultători (precum sunt priviți unii dintre părinții lor!) și au ieșit zilele acestea la protest. Acești tineri trebuie susținuți. „Nu dor nici luptele pierdute, nici rănilor din piept nu dor, cum dor acele brațe slute care să lupte nu mai vor”. Să demonstrăm că vrem să luptăm cu oligarhia, hoția, corupția. Primii au fost cei din Diasporă care-i susțin. „După ce ne-au furat banii trimiși acasă, neau furat și dreptul la vot!... Să ne solidarizăm cu tinerii de la Chișinău. Să cerem invalidarea alegerilor de către Curtea Constituțională”, declară diaspora care a chemat la un miting de protest pe 15 noiembrie. Să fim cu toții alături de tineri care în pofida faptului că în repetate rânduri au fost trădați (mă refer în primul rând la visurile tinerilor de la 7 aprilie 2009, călcate în picioare pe parcursul acestor 7 ani în primul rând de Filat, în care s-a investit multe speranțe și care trebuia să devină un erou național prin integrarea reală a acestui colț de țară în Uniunea Europeană, preferând însă pușcăria, dar și în Ghimpu, care prin acțiunile sale negândite a compromis serios idealul Reunirii) s-au ridicat în picioare din genunchi. Să cerem invalidarea rezultatelor scrutinului fraudat și repetarea lor.

Să încercăm să vedem și partea bună în această înfrângere. Este foarte clar că Dodon nu va reuși să-și realizeze programul electoral extrem de nerealist. În aceasta perioadă guvernarea oligarhică (acum în componență deplină, cum a dorit Plahotniuc) va trebui să rezolve foarte multe probleme: și problema miliardelor furate; și grava criză economică; și relațiile grav deteriorate cu vecinii și multe altele, pe care însă nu le va putea rezolva. Aceasta va eroda masiv electoratul sau, îi va trezi

pe unii creduli, să nu mă exprim mai dur, care l-au votat și de această dată. Este clar că acum Dodon și Plahotniuc vor forma un puternic centru de stânga din diverse partide și așchiilelor. În acest context este strict necesară reformarea segmentului de centru-dreapta și pregătirea de alegerile parlamentare. Acesta va fi un maraton în timp și va trebui să rezistăm. Având un atare lider recunoscut cum este dna Maia Sandu, consolidându-ne în jurul ei (să-i lăsăm pe napoleonașii care nu mai pot realiza nimic de unii singuri!), avem șanse reale în viitoarele alegeri parlamentare. Rolul nostru în această perioadă va fi să ne organizăm pentru lupta viitoare, să ripostăm organizat împotriva oricăror atentate din partea lui Dodon asupra a ceea ce avem mai sfânt – Limba Română și Istoria Românilor la care, din lipsă de spațiu de manevrare, la sigur va atenta acest Pavlik Morozov.

Să nu ne lăsăm învinși. „Adevăratele înfrângeri sunt renunțările la vis”.

Literatura si Arta, nr. 46 (3715), 17 noiembrie 2016

Revista Columna 2000. Anul XVII, nr. 65-66-67-68, 2016

<http://www.revistasingur.ro/altele/15791-valeriu-dulgheru-am-pierdut-alegerile-dar.html?q=altele/15791-valeriu-dulgheru-am-pierdut-alegerile-dar.html>

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Basarabia-a-pierdut-alegerile-Valeriu-Dulgheru-Agero.htm>

<http://www.marianagurza.ro/blog/2016/11/15/valeriu-dulgheru-%E2%80%93-am-pierdut-alegerile-dar/>

<http://www.mioritaua.news/stiri/pierdut-alegerile-dar-valeriu-dulgheru/>

GUST AMAR POSTELECTORAL

Desigur, cel mai tare ne amărăsc fraudele masive comise de marele Dodon, care pot fi grupate în următoarele categorii:

- Multiple fraude financiare în campania electorală, depistate de diverse surse, cum ar fi investigația RISE referitoare la „Operația rusească BAHAMAS” ș.a., rămasă însă în afara atenției organelor de drept. Pentru o încălcare similară Usatîi a fost scos din cursa electorală pe ultima sută de metri în alegerile parlamentare din 2014! Atunci aceasta era la mâna lui Plahotniuc, acum i-ar fi stricat planurile strategice. Despre acest lucru vorbește clar faptul că un vot pentru Dodon a costat de peste 5 ori mai mult decât al Maiei Sandu;

- Promovarea minciunilor gen aducerea a 30000 de sirieni în Republica Moldova (mai mare gogomănie nici că se poate inventa: sirienii nu vor să se oprească nici în astfel de țări bogate precum Austria, Italia ș.a., darmite să rămână în această sărăcie lucie!!!) care a influențat votul a zeci de mii în special din nordul Republicii; -

- Inversarea rezultatelor voturilor (3 au fost recunoscute drept o simplă eroare, dar câte alte „erori” de acest fel au mai fost comise!). Este strict necesar să fie verificate toate procesele verbale de la secțiile de votare, pentru a depista și altele;

- Punerea în condiții inegale a diasporei, care în câteva secții (Londra, Paris, Italia) nu au putut vota din cauză că s-au terminat buletinele, motivul invocat fiind că, potrivit Legii, într-o secție nu pot fi eliberate mai mult de 3000 de buletine. Dar în secțiile de votare de la Varnița, Rezina, Criuleni, unde au fost aduse organizat zeci de mii de votanți de peste Nistru, de ce a fost încălcată această restricție?

- Multiplele votări în locul persoanelor decedate (cum este cazul votului unui tânăr din raionul Râșcani, decedat de 15 ani, „care a votat”, sau cazul doamnei plecate de o lună de zile în

SUA care nu a putut vota la o secție de votare din New York, fiindcă în locul ei votase primarul din sat;

- Votul masiv al găgăuzilor pentru Dodon (99.1%! Nici L.I.Brejnev pe timpuri nu lua un așa scor!) este un argument al caracterului organizat al alegerilor în regiune. În pofida votului geopolitic, este imposibil ca pe nimeni dintre găgăuzi să nu-l atingă mesajul antioligarhic, anticorupție, antimafie al Maiei Sandu atunci când miliardele au fost furate și din buzunarele lor!

Unul dintre cele mai mari handicapuri ale campaniei electorale a Maiei Sandu a fost faptul că mesajele ei nu au ajuns la fiecare alegător din cauza lipsei mijloacelor de informare. Dimpotrivă, prin intermediul imperiului mediatic al lui Dodon și Co, dar și al celui rusesc, credulul moș Ion lua drept adevăruri minciunile (din păcate, unele din ele declarate de unii candidați de pe centru dreapta în primul tur, care au fost difuzate generos de televiziunile lui Dodon și Co), răspândite intenționat, cum ar fi: minciuna cu cei 30000 de sirieni; cu faptul că este mai puțin creștină decât „*creștinul socialist*” Dodon (susținut tocmai de patriarhul Rusiei, mitropolitul Republicii Moldova și de o serie de popi, care numai părinți nu pot fi numiți!), care pune alături crucea lui Hristos și steaua satanică!; cu articiparea la furtul miliardului! (după care „*hoața*” M. Sandu s-a căpătuit cu un simplu apartament și o simplă mașină, iar „*cinstitul*” Dodon – cu un palat cu trei niveluri, cu diverse proprietăți precum hotelul Prezident, cu vreo cinci mașini de lux ș.m.a.!!!).

Pentru difuzarea acestor minciuni politicienii-șarlatani au o armată de așa-ziși jurnaliști, analiști, bloggeri, plătiți cu câte 30 de arginți, care-i servesc cu sârg. Cei mai mulți sunt de aici din Republica Moldova, alde V. Borșevici, I.Roșca, B. Țîrdea ș.a. „*Din spatele lui Clinton și Sandu se văd urechile lui Soros*”, declară iuda Roșca în una din emisiunile sale. Dar din spatele lui Dodon ale cui urechi și râuri se văd, iudă ce iești? Alții sunt cumpărați și aduși din afară (a se vedea jurnalistul Cristian Tabără, care a zămislit făcătura de așa numit film documentar

„*O zi din viața lui V. Plahotniuc*”. Îți era greață să privești cum acest Tabără (printre altele un bun jurnalist!) se gudura ca un cotei în urma lui Plahotniuc – o nulitate în plan intelectual (un alt mercenar venit de pe malul Dâmboviței spurcă aerul în Basarabia de peste zece ani, proslăvindu-i ba pe Voronin, ba pe Plahotniuc, acum și pe Dodon). Alții sunt cumpărați și lăsați în Țară să le otrăvească mințile celor din Țară. Printre aceștia se numără și un oarecare jurnalist, „*mare cunoscător*” al realităților din Basarabia, pe nume Răzvan (ce prenume!!!) Corlățeanu. În săptămâna patimilor (înainte de 13 noiembrie) eram la o conferință la București. Setos de a afla ce se mai întâmpla în Basarabia, seara am „*frunzărit*” zecile de canale pentru a da de niște informații legate de alegeri. În sfârșit am găsit un post (cu o denumire sugestivă – KONKA n20 O) la care moderatorul îl avea drept invitat pe jurnalistul R. Corlățeanu și discutau această problemă. M-au împlut de năduf ascultând aiurelile (să fie numai aiureli!) acestui scrib plătit, probabil, de oligarhii noștri „...*Basarabenii ăștia stau vesnic cu mâna întinsă. Ce avem noi de la ei? Nimic... Majoritatea și-au luat cetățenie numai pentru a călători liber în Europa* (parțial are dreptate derbedeul!)...*Maia Sandu nu este politician. S-a tot bâlbâit în problema unirii... Moscova, dacă voia Dodon, câștiga din primul tur... În turul doi va câștiga Dodon cu peste 60%... Dar dacă totuși va câștiga Maia Sandu, va fi cu suportul Moscovei...*”. Nu cred să fi votat cineva din cetățenii moldoveni din România pentru Sandu la auzul acestor aiureli. Ei cum să nu te umpli de oftică. Deja ne-am obișnuit cu faptul că șovinii velicoruși se comportă cu noi astfel (o fac deja de peste 200 de ani!). Deosebit de dureros este atunci când unii frați din Țară ne tratează la fel (a mai fost cu vreo doi ani în urmă unul Banciu). E clar că acest mercenar, R. Corlățeanu, nu-mi este frate, chiar dacă în venele noastre poate curge același sânge. Frați îmi sunt sutele de mii de români care sincer simt durerile noastre.

Dureros este și faptul că toate minoritățile naționale, tratate atât de bine de românii băștinași, ne răsplătesc astfel bunăvoința noastră. Găgăuzii l-au votat cu 99,1% pe Dodon (este clar că au fost fraude, dar totuși realmente majoritatea l-au votat pe Dodon). Bulgarii, de asemenea, l-au votat masiv pe Dodon. De ruși nici nu mai vorbim cu toate că au fost unități care au votat-o pe M. Sandu. Culmea, ucrainenii! de aici l-au votat pe prorusul Dodon, în timp ce ce-i de acasă l-au declarat dușman al statalității ucrainene! Din analiza făcută pe raionul Cahul se vede clar cum în satul Găvănoasa, care are 48% de moldoveni și 24% de ucrainenii, 80% l-au votat pe Dodon. În satul Doina, cu 56% de moldoveni și 21% de ucrainenii, peste 88% l-au votat pe Dodon; în satul Burlăceni (32% de moldoveni, 45% de găgăuzi și 12% de ucrainenii), 97% l-au votat tot pe Dodon.

Cel mai dureros este că în unele sate pur românești unii dintre moldovenii noștri au votat cu altceva, numai nu cu capul, precum găgăuzii, bulgarii, ucrainenii, rușii, nu ca și majoritatea dintre moldoveni: în Andrușul de Sus (98.5% de moldoveni) au votat circa 50% cu Dodon; în Alexandru Ioan Cuza (94.5% de moldoveni, marele înfăptuitor al Unirii ar fi murit a doua oară după acest vot rușinos), cu primar de la BEPPEM, cu o originară din sat, dna Ana Guțu! au votat tot așa; în satul Crihana Veche (97.2% de moldoveni), cu un primar de la PLDM, cu astfel de personalități originare din sat (ca ministrul N. Mățaș și V. Cubreacov), au votat 54.2% pentru Dodon; în satul BaurciMoldoveni (96% de moldoveni), cu primar de la PLDM au votat 56.2% pentru Dodon; în satul Roșu (care 96% de moldoveni), unde cu suportul României au fost construite apeductul, grădinița ș.a., iar acum la construcția canalizării guvernul României vine cu 190 de mii de Euro, Germania – cu 770 de mii din totalul de 960 de mii (finanțat integral), iar stimații noștri moldoveni, nerecunoscători, îl votează pe aniromânul și antieuropeanul Dodon cu 50.53%!!! Acolo unde personalități de vază au chemat lumea să voteze Maia Sandu

Localitati, r-nul Cahul	Turul I			Turul II		Parti- cipare la vot	Popula- ție/ mold./ ucr./ găg.	Pri- mar
	Sandu/ Leanca, Ghimpu Ghileț- chi	Dodon /Ciuba- șenko	Parti- cipare la vot	M. Sandu	I. Dodon			
Alexandru Ioan Cuza	35.78% /13%	42.07% /2.5%	38.68%	50.5%	49.5%	43.5%	2653/94. 5%	BEPPE M
Andrușul de sus	53.1%/ 14.3%	24.78% /1.2%	48.81%	50.6%	49.4%	44.5%	1769/98. 42%	PDM
Andrușul de jos	33.06% / 7.7%	49.18% /1.6%	42.37%	75% %	25%	50%	2125/99. 15%	PDM
Bădicu Moldo- venesc	56.25% /3.13%	30.42% /2.92%	43.76%	69.9%	30.1%	45.71 %	1355/94. 7%	PLDM
Baurci Moldoveni	30.68% /5%	52.58% /5.3%	42.84%	43.8%	56.2%	45.76 %	2247/96 %	PLDM
Brînza	77.68% /12.2% G	5.47%/ 1%	43.76%	95%	5%	46.51 %	2618/95. 45%	PLDM
Burlăceni	2%/ 5.6%	85.77% /6.35%	45.05%	3.09%	96.91 %	46%	2248/32 %/ 12%/ 45%	
Chiosolia Mare	42.83% /4.7%	46.79% / 1.3%	43.92%	54.7%	45.3%	48.53 %	1604/96 %	PLDM
Crihana Veche	31.22% /13.9%	49.74% /3.2%	36.76%	45.8%	54.2%	38.85 %	4070/97. 2%	PLDM
Colibași	72.16% /15.4%	7.11%/ 0.8%	40.56%	93.38 %	4.62%	45.8%	6021/99 %	Ind.
Cucoara	36%/ 13.2%	44.33% /4%	47.43%	56%	44%	46.81 %	1203/90. 2%	
Cișlița Pрут	61.71% /8%	27.2%/ 1.4%	54.64%	76%	24%	54.55 %	1271/96. 85%	PDM
Doina	5.44%/ 4.9%	88%/ 1.58%	44.25%	11.83 %	88.17 %	47.39 %	1216/55. 8%/ 21%	
Găvănoa- sa	15%/ 4.7%	73.72% /5.9%	42.53%	20%	80%	47.37 %	2386/47. 9%/ 24%	PDM
Giurgiu- lești	61.91% /8.3%	24.75% /2.6%	50.09	77.06 %	22.94 %	54.9%	2995/96. 73%	PDM

Larga Nouă	30.06% /8%	52.69% /5.75%	44.12%	42.73 %	57.27 %	44.28 %	1536/72. 4%	PLDM
Manta	38.85% /17.6%	38.85% /2.09%	40.15%	62.74 %	37.26 %	42.82 %	3977/97. 1%	PLDM
Pelinei	44.0%/12.7%	36.59% /4%	35.15%	55.3%	44.7%	40.6%	2217/92. 11%	
Roșu	38.91% /8.5%	47.61% /3.93%	38.80%	49.47 %	50.53 %	41.1%	2754/95. 46%	PLDM
Slobozia Mare	60.42% /18.40	17.32% /1.47%	41.88%	84.51 %	15.49 %	46.91 %	5960/99 %	PLDM
Taraclia de Salcie	31.28% 19%	45.21% /2%	44.27%	51.11 %	48.89 %	45.77 %	1724/98. 26%	PLDM
Tartaul de Salcia	30.53% /16.2%	45.80% /5.34%	52.28%	50.9%	49.1%	51.43 %	862/95.8 3%	PLDM
Tătărești	36.27%	35.10%	32.78%	63.08 %	36.92 %	33.52 %	2156/95. 5%	PDM
Vadul lui Isac	45.77% /22.4%	25.96% /1.03%	39.92%	76.3%	23.7%	44.61 %	2950/99. 09	PLDM
Văleni	78.95% /7.6%	9.4%/0.75%	48.2%	92.66 %	7.34% %	52.83 %	3021/99. 2%	Ind.
Zîrnești	41.88% /15.8%	38.08% /2.28%	46.88%	59.85 %	40.15 %	47.34 %	1908/90. 25%	PLDM

rezultatele au fost bune, de ex. chemarea maestrului Botgros adresată tuturor, inclusiv consătenilor săi din Bădicul Moldovenesc, nu a rămas neauzită.

Cât privește relațiile celorlalți oligarhi cu Dodon, acestea sunt pragmatice, calculate, ca să-și atingă un scop bine stabilit: dominarea de către el a întregii stângi. După ce anul trecut a recroît o serie de partide de pe stânga încropind o construcție struțo-cămilă – așa-zisa Platformă social-democrată –, acum s-a pus pe reclădirea polului de stânga din toate formațiunile politice de stânga, cu care să vină și să câștige alegerile parlamentare din 2018. Primul pas este aburcarea lui Dodon în fotoliul prezidențial prin care Dodon părăsește președinția PSRM. PSRM fără Dodon va fi lesne de băgat în orice platformă de a lui Plahotniuc. Soarta celorlalte partide de stânga este pecetluită. Plahotniuc a spart monolitul de beton al unor partide

mult mai serioase. Sugestiva în acest sens este și epigrama de mai jos. **Plahotniuc lui Dodon după prezidențiale:** „*Fiind doar un pion ai acceptat,/ Să fraudăm scrutinul la nivel de stat./ Te-am prins, eu, bine în menhină.../ De azi voi fi și rege, și regină!!!*”.

Este foarte clar că trebuie să demonstrăm că nu suntem o cireadă de boi mânați de un văcar. Să contribuim la depistarea tuturor neregulilor care au avut loc în aceste alegeri. Să facem tot posibilul pentru invalidarea acestor alegeri fraudate masiv. Acest lucru este posibil la o mobilizare majoră. Avem exemplul anului 2009. Să ne pregătim în modul cel mai serios de alegerile parlamentare din 2018 prin formarea unui pol de centru-dreapta în jurul Maei Sandu. Atât, domnilor!

Literatura și Arta nr. 47, 24 noiembrie 2016.

<http://www.revistasingur.ro/altele/15817-valeriu-dulgheru-gust-amar-postelectoral.html?q=altele/15817-valeriu-dulgheru-gust-amar-postelectoral.html>

ABERAȚII POSTELECTORALE ALE UNUI PROFESOR DIN ROMÂNIA

*„Acela ce-mi scuipă'n icoană / Și nesocotește părinții/
Îmi presură sare pe rană / Și-n mine și-ar rupe toți dinții/
Acela zic eu nu e fratele meu!”
(V. Ignat. M. Zgherea)*

Suntem la două săptămâni după alegerile prezidențiale din Basarabia – cele mai murdare, cu cele mai mari încălcări ale legislației și ale bunului-simț. Ecourile acestor bătălii încă se mai aud și vor continua. Alianța dodonist-plahotniucistă nu a câștigat alegerile. Dodon, etalon al duplicității, coadă de topor și vasal al Kremlinului, nu este, nu poate fi președintele meu. Este al găgăuzilor, al transnistrenilor, al rusofonilor care votează fără să gândească, dar nu al meu și al celor peste 800 000 de alegători care nu l-au ales. Nu este nici al milionului din diasporă. Este un tip extrem de distructiv. Déjà a reușit să strice relațiile cu Ucraina și România, a amenințat cu lichidarea tuturor unioniștilor, care sunt circa 40%!!! Încă nu a fost investit în funcție, dar deja a amenințat că va arunca în aer „piatra lui Ghimpu” (este vorba despre piatra instalată pe locul viitorului monument al victimelor comuniste), că îl va scoate pe Dorin Chirtoacă pe linie moartă. Sunt sigur că în scurt timp și cei care l-au votat, în primul rând prea credulii moldoveni, de pe malurile Nistrului și Prutului, când vor fi aplicate sancțiunile Ucrainei, dar și ale Uniunii Europene (României) își vor da seama că nu e nici președintele lor. Având în buzunarul său inclusiv Curtea Constituțională, Plahotniuc și-a luat prin fraude, prin mari fraude, imposibil de a nu fi observate de organele de drept, dar rămase fără atenția lor, ceea ce a dorit: ultima ramură a puterii care nu îi era subordonată. Nu cred în marea dragoste dintre Plahotniuc și Dodon. În lumea șacalilor dragoste nu poate exista. La mijloc, probabil, este teama lui Plahotniuc (dar și a lui Dodon

și a acoliților lui) de a nu urma calea lui Filat, cale descrisă foarte clar de dna Maia Sandu.

Spuneam că ecourile alegerilor continuă. Bătută nemilos de dușmani, dar și de unii așa ziși „prieteni”, tratată cu indiferență de alții dna Maia Sandu și după alegeri este atacată cu aceleași minciuni inventate de propaganda goebelsovistă a lui Dodon-Plahotniuc. Mă miră lejeritatea cu care unii politicieni, profesori, jurnaliști români se avântă în „analize” ale situației din Basarabia, necunoscând multe lucruri. Este și cazul profesorului român Corvin Lupu. Cu durere în suflet citeam deunăzi interviul profesorului „*Unioniștii de la Chișinău fac politică sentimentală*”, care vine sub lozincă „*Adevărul mai presus de teamă*”, dar în realitate promovează cu o insistență diabolică „*marea teamă care trebuie s-o aibă românii față de ruși, mai presus de adevărul despre situația din Basarabia*”.

Voi încerca să combat în măsura în care îmi va permite cunoașterea adevărului despre acest colț de țară atât de prost guvernat, avantajul meu fiind faptul că m-am aflat întotdeauna în Basarabia și cunosc realitatea din interior simțind-o, trăind-o, nu din auzite sau presupuneri. Profesorul atinge probleme deosebit de dureroase pentru așchia de popor român din Basarabia. Referitor la situația demografică (într-adevăr extrem de serioasă!) profesorul declară că „*Pleacă valorile și inteligențele și rămân să procreeze mediocrii, proștii și ȝiganii*”. Cu regret are dreptate că pleacă multe valori însă este absolut incorect când declară că rămân doar „*proștii și ȝiganii*”. Este totuși o insultă în adresa celor mulți care rămân și continuă să lupte (cu morile de vânt în opinia profesorului). Dar și cu ȝiganii din Basarabia nu este cea mai bună paralelă, profesorul ar trebui să știe acest lucru.

Referitor la rezultatele alegerilor prof. declară că „.... *Dodon mi s-a părut mai aplicat și cu profil mai complet pentru a impune respect..*” Este cu totul aberantă această declarație. Toată lumea din Basarabia care cât de cât gândește spune tocmai

contrariul. Mă întreb: ce elemente din profilul lui Dodon impun respect profesorului? Poate duplicitatea fără margini a individului Dodon (socialist comunist, antiromân cu mamă care predă limba română și fiii care-și fac studiile la cel mai românesc liceu?). Poate coțcăriile economice în care a fost implicat milionarul socialist Dodon, unele din ele fiind recunoscute? Poate închinăciunea fără margini a acestui lacheu față de stăpânul său Putin? Acest semidoct cu doctorat falsificat, acest etalon al duplicității, această coadă de topor să ne impună respectul?

„Sustținerea pe care Maia Sandu a arătat-o pentru homosexuali i-a atras adversitatea declarată public a Bisericii Ortodoxe, iar conexiunile ei evidente cu rețeaua lui Soros au determinat o parte a intelectualității naționaliste să nu o susțină...”. De unde a scos respectivul profesor aceste aberații? Unde a auzit acesta declarația doamnei Maia Sandu despre susținerea homosexualilor? Este un „argument” luat din arsenalul lui Dodon. Adversitatea bisericii ortodoxe are cu totul alte rădăcini, profesorul ar trebui să știe acest lucru. Biserica (o parte din ea ține de Moscova și s-a avântat în Campania electorală – contrar statutului ei! – la porunca patriarhului Kirill cu mult înainte de alegeri. Nesusținerea ei de către „intelectualitatea naționalistă” este o aberație crasă. Intelectualul informat a susținut-o în totalitate. Drept dovadă este Chișinăul, așa rusificat cum este, cazul în care au votat 61.36% (319 mii din 520 de mii!) pentru Mara Sandu. De asemenea, centrul Republicii, mult mai bine informat, unde ajung și unele televiziuni cu rază limitată de emisie, a votat-o în majoritate pe M. Sandu. Din păcate, nu a fost susținută de o bună parte de conaționali din cauza neinformării. O analiză superficială arată acest lucru: sudul (parțial) și nordul unde, din păcate, la moș Ion prin intermediul imperiului mediatic al lui Dodon-Plahotniuc și al Rusiei, au ajuns doar minciunile, preluate și de respectivul profesor.

Cu totul aberantă este opinia profesorului la întrebarea ce a pierdut Republica Moldova după aceste alegeri. „După părerea mea, nu a pierdut nimic. O victorie a Maiei Sandu ar fi creat conflicte ale moldovenilor cu transnistrienii, cu Rusia și, probabil, ar fi adus într-un timp scurt dezamăgiri care ar fi slăbit și mai mult tabăra românească. Cum am spus deja, eu nu o văd pe Maia Sandu ca pe un posibil om de stat valoros, ci doar ca pe o păpușă a corporațiilor occidentale, interesate, desigur, să obțină influență peste tot....După părerea mea, președintele Dodon poate gestiona mai bine relațiile cu durii de la Tiraspol și, desigur, cu Rusia. Cu Dodon la conducere, nu sunt riscuri de agresiune din partea Rusiei, pentru că Dodon nu va angaja țara în acorduri cu NATO sau cu UE, care să fie incompatibile cu interesele Rusiei, cea mai mare putere din această parte a Lumii...”. Este opinia unuia care cunoaște foarte prost realitatea basarabeană. Problema transnistreană există de peste 25 de ani, din păcate, și cu suportul Ucrainei. Fără suportul ei ea nu ar fi existat nici un an. Agresiunea din partea Rusiei a fost mai probabilă pe timpul guvernărilor de la 1995 încolo. Acum, când Ucraina la rândul ei a devenit jertfă a Rusiei, situația în regiune este cu totul alta. În loc să beneficiem de această oportunitate apărută ca să ne rezolvăm problemele, profesorul ne sfătuiește să ne băgăm din nou capul în lațul rusesc, să transformăm Ucraina într-un dușman al nostru (așa cum a făcut deja Dodon prin declarațiile sale idioate). Chiar mă miră o astfel de abordare nihilistă a problemei. Se vede că în furia oarbă antioccidentală profesorul s-a pierdut complet în această junglă euroasiatică. Citind aceste „confesiuni” respectivului profesor, mă duce gândul la marii noștri înaintași. Ce s-ar fi întâmplat dacă Marele Ștefan în cauză în bătălia de la Vaslui (dar și în multe alte câștigate cu forțe mici!) ar fi gândit la fel ca profesorul? Moldova ar fi devenit un pașalâc turcesc precum ne sfătuiesc acum profesorul cu pricina devenim de bunăvoie un pașalâc rusesc. Marele domnitor al Unirii A. Ioan Cuza, un „sentimental

moldovean”, nu ar fi trebuit să facă mica Unire la 1859 fiindcă Imperiul Rus, Imperiul Austro-Ungar, Germania erau împotriva. Sau Generația Unirii din Basarabia de la 1918, de asemenea, nu trebuia să facă Unirea Basarabiei cu România, care la acel moment avea 2/3 din teritoriu ocupat de germani și în situația când existau pretenții din partea Ucrainei asupra acestui teritoriu, dar și ale juntei bolșevice cu sutele de mii de bande bolșevizate.

„*Cel mai mare handicap al Maiei Sandu a fost prestația guvernării anterioare pro-europene, în timpul căreia s-au produs marile fraudări ale sistemului bancar al țării și în timpul căreia țara nu a făcut progrese*”. Da, din păcate, progresele sunt modeste, marea parte a vinii purtând-o V. Filat, care, în loc să devină erou național al Integrării Europene, a preferat să stea la dubă. Totuși semnarea celor trei acorduri, printre care cel de liberalizare a vizelor, au făcut ca sute de mii de cetățeni ai Republicii Moldova să beneficieze de ele. Puteau fi mult mai multe, dar, din păcate, din cauza găinăriilor lui Filat, care reprezenta cea mai mare forță a guvernării proeuropene. Cât privește marile fraudări ale sistemului bancar, ele au început cu mult înaintea acestei guvernări – încă din 2001, în perioada guvernării comuniste, din care a făcut parte timp de 6 ani și Dodon, aflându-se într-o funcție-cheie, cea de ministru al Economiei. Dna M. Sandu a fost în funcția de ministru al Educației, unde s-au făcut reforme.

Un „*argument*”, de altfel, foarte slab, e și acela că „*Procentul obținut de Maia Sandu s-a datorat și susținerii ei de către oligarhul evreu George Soros*”. De unde a scos respectivul aceasta ineptie? Din arsenalul rusesc și al lui Dodon! Dacă această susținere ar fi fost majoră, am fi simțit-o și noi, cei proști, cum ne etichetează profesorul în cauză fie prin finanțări care ar fi permis o mai bună campanie electorală; fie la televiziuni, unde dna M. Sandu practic nu a avut acces. „*Amprenta rusească este puternică în toată Basarabia. Rusofonii sunt în număr mare*”.

Da, are dreptate că cei peste 160 de ani de dominație rusească nu au rămas fără urmări. S-a deformat serios caracterul românului basarabean. Însă domnia sa ar trebui să vadă rezultatele ultimului recensământ din 2004 (cele din 2014 nu sunt făcute publice, probabil conțin ceva ce nu convine celor suspuși: a crescut numărul celor care s-au declarat români, al vorbitorilor de limbă română): numărul celor care se declară români și moldoveni este de peste 80%. De unde a scos respectivul faptul că rusofoni sunt mulți? A mirării, chiar în aceste condiții românii basarabeni încă mai există și se luptă pentru drepturile lor naționale. În continuare profesorul declară: „*Succesele mari ale Rusiei în asigurarea securității în sudvestul țării, respectiv în raporturile cu Turcia și la Marea Neagră, prin alipirea (nu cotropirea – n.n.) Crimeei și preluarea controlului (nu ocuparea – n.n.) asupra estului Ucrainei, cea mai bogată regiune a acestei țări, nu a finalizat restabilirea deplinei securități a Rusiei la frontierele ei vestice*”. Mă miră grija profesorului de soarta Rusiei. Desigur, planurile lui Putin sunt formarea acestui cordon, prin crearea așa-numitei Novorosii, care ar include raioanele de est ale Ucrainei deja practic ocupate, întreg sudul Ucrainei, împreună cu Crimeea, sudul Basarabiei și Transnistria, după care va înghiți și actuala Republică Moldova, dacă vom rămâne în așteptarea acestui „*deznodământ fatal*”, așa cum ne sfătuiește profesorul. Întreaga istorie a principatelor românești și a României a demonstrat că sunt un pericol de moarte relațiile cu Rusia. Despre aceasta ne-au atenționat politicieni remarcabili, însuși marele patriot Eminescu.

„*Noi trebuie să fim un bun vecin al Rusiei...Problema unirii Republicii Moldova cu România nu este realistă și adoptarea ei ca un program național românesc aduce prejudicii de securitate atât României, cât și Moldovei. Federația Rusă nu dorește unirea. Nu uitați că Armata a 14-a a Federației Ruse se află în Republica Moldova. Deci, ne învecinăm cu Rusia...*”, ne sfătuie profesorul. Prin urmare, noi, românii basarabeni, nu

trebuie să ne mai rățoim la Rusia să nu cumva să o supărăm, de la care va avea de pățimit și România. Faptul că Rusia revine la gurile Dunării (visul de cel puțin un mileniu al rușilor) nu este deranjantă pentru profesor. Este aceeași poziție de struț împăciuitoare ca și a premierilor Chamberlain și Daladier din preajma celui de-al Doilea Război Mondial, care știm la ce a dus! Iar noi, basarabeni, să fim încă o dată (a câta oară!!!) trădați. Bun frate!!!

Îmi pun întrebarea (a câta oară!): înțelegem atitudinea șovinilor ruși față de noi promovată circa 200 de ani. Dar nu înțeleg, nu pot înțelege nicidecum, atitudinea unor frați de sânge gen prof. C. Lupu. Ceea ce ne îmbărbătează, ne dă puteri să ne luptăm cu ursul estic și lacheii săi naționali, este că mai mulți frați români ne susțin pe toate căile. Ei, dar referitor la alde Corvin Lupu, Răzvan Corlățeanu, vorba ceea: nu există pădure fără uscături.

Literatura și Arta nr. 48, 1 decembrie 2016

[http://www.revistasingur.ro/altele/15843-2016-11-26-12-08-](http://www.revistasingur.ro/altele/15843-2016-11-26-12-08-27.html?q=altele/15843-2016-11-26-12-08-27.html)

[27.html?q=altele/15843-2016-11-26-12-08-27.html](http://www.revistasingur.ro/altele/15843-2016-11-26-12-08-27.html)

<file:///C:/Users/Dulgheru/Downloads/Dor%20de%20Basarabia%20Nr.%2050.pdf>

ELIMINA-VOM OARE CÂNDVA S(C)LAVUL DIN NOI?

Au trecut trei săptămâni de la alegerile prezidențiale, perioadă în care rațiunea ia locul emoțiilor. Este clar că dna Maia Sandu trebuia să câștige dacă nu ar fi avut loc marile fraude electorale comise de Dodon și camarila sa (o recunoaștere indirectă a acestor fraude este și „tărăgănarea” investirii noului președinte. Organele de drept aservite puterii, care în totalitate l-a susținut pe Dodon, sunt între ciocan și nicovală: să prezinte fraudele ca unele minore și să valideze alegerile sau să le prezinte așa cum au fost (majore, multiple, sub diferite forme care au influențat decisiv votul) și să anunțe repetarea alegerilor. Doar verificarea proceselor-verbale ale secțiilor de votare (un lucru nu prea complicat sub aspect tehnic, dar de ce nu se face?) ar putea înclina balanța în favoarea dnei Maia Sandu. Dacă au fost recunoscute drept erori cele trei cazuri de inversare a rezultatelor votării în favoarea lui Dodon (erorile, de regulă, au un caracter aleatoriu, interesant însă e că aceste erori sunt doar în favoarea lui Dodon!) din cele peste zece depistate (dar câte ar mai fi încă nedepistate?), dacă a fost recunoscută aducerea (organizată) la urnele de vot a peste 17 000 (în realitate numărul lor fiind mai mare!) de transnistreni (de menționat că buletinele în aceste secții nu s-au terminat, cum s-a întâmplat în diasporă, întrecând de mai multe ori numărul de 3 000 de buletine într-o secție, condiție prescrisă de lege), dacă toată lumea a fost martoră a încălcării drepturilor la vot a celor peste un milion de basarabeni din diasporă, dacă până și găgăuzii au recunoscut implicarea impardonabilă în alegerile lor a bisericii (a satanelor în sutane – vorba poetului!), dacă oricine cu o elementară logică înțelege că este imposibil în condițiile de astăzi să obții un scor de peste 99% din voturi (cum s-a întâmplat în Găgăuzia!), ca doar peste o săptămână la alegerile lor, la care întotdeauna activismul găgăuzilor era mai mare, să iasă cu vreo

15 000 de votanți mai puțin (unde s-au evaporat cei circa 15 000 de găgăuzi? Dar poate că aceștia nici nu au existat? Cu atât mai mult că presa locală consideră drept un eșec total rezultatul PSRM, adică al lui Dodon, care a luat sub 10% (2 locuri din 21) din fotoliile de deputați, comparativ cu peste 99% susținere declarată la cele prezidențiale!!!), atunci este clară recunoașterea indirectă a fraudelor care au influențat hotărâtor rezultatul.

În aceste alegeri Dodon a procedat ca în bancul: „*Un părinte își ținea predica în biserică de pe amvon. La un moment dat un mirean i-a strigat de jos: „Părinte, da' fiica dumnilale este curvă!*””. Neputându-i răspunde, părintele și-a continuat predica. Când și-a terminat predica, a coborât jos de pe amvon și i-a răspuns mireanului: „Fiule, dar eu nu am fiică!””. „*Du-te și li-o spune mirenilor*”, răspunse acesta în timp ce mirenii se împrăștiară. După alegeri ce mai contează demonstrarea adevărului, când minciuna și-a făcut treaba. Chemările lui Dodon la pace și liniște sunt fariseice. Tocmai el și camarila sa pe parcursul ultimilor ani au tot chemat la revoluții, la lichidarea unei păтури importante (apr. 40%) de unioniști ș.m.a. Chiar și acum ne amenință că comandoul său de peste 100 de mii (majoritatea, probabil, din Transnistria, fiindcă ultimele sale manifestații numărau, de regulă, câteva sute de simpatizanți!) așteaptă comanda sa.

Toate acestea au avut loc, au fost, au influențat indiscutabil scorul. Dar mai există un factor care nu poate fi neglijat (dacă nu am adopta poziția struțului), fiindcă în viitor ne așteaptă alte alegeri la care ar putea să se repete. Faptul că alogenii au votat în masă geopolitic nu ne mai miră. Dar, conform recensământului din 2004 (rezultatele celui din 2014 nici până astăzi nu au fost anunțate, probabil conțin un element care deranjează autoritățile: poate numărul prea mare de basarabeni care s-au declarat români sau că vorbesc limba română?), românii (împreună cu cei care s-au declarat moldoveni) reprezintă peste 80%. Înseamnă că o mare parte din votanții lui

Dodon au fost moldoveni. Și asta în pofida faptului că Dodon s-a declarat clar slugă a Kremlinului, a politicii păgubitoare (sub toate aspectele) pentru regiune. Cu regret, nu toți solicitanții de cetățenie română simt românește. Drept dovadă sunt recente alegeri prezidențiale. Din cei peste 100 000 de cetățeni români basarabeni aflați în România la vot au venit puțin peste 10000. Și asta în situația când statul român a pus la dispoziție gratis mijloace de transport, când secțiile de votare nu se aflau la mii de kilometri una de alta ca în diasporă. Aici mi-aduc aminte de o bine cunoscută expresie: „*Sunt moldovean, vorbesc moldovenește, dațimi cetățenie română*”. Atât de adânc a intrat în unii acest moldovenism primitiv deșănat.

De ce moș Ion este atât de credul? De cea pierdut totalmente capacitatea de a distinge grâul de neghină, minciuna și semiadevărul de adevăr? Dar tocmai aceste abilități i-au permis să supraviețuiască tuturor valurilor de migratori din Est. Culmea e însă că, în pofida oricărei elementare logici, credulul nostru basarabean a înghițit minciunile turnate cu găleată de televiziunile ruso-dodono-plahotniuciste: privind aducerea a 30 000 de sirieni, atunci când România, membra UE, cu o populație de 7-8 ori mai mare, cu un nivel de trai mult mai înalt, a primit până acum doar 167 de imigranți sirieni; satanismul Maiei Sandu și „*creștinismul*” satanei cu stea în frunte Dodon; implicarea în furtul miliardului a Dnei Sandu cu proprietăți la nivelul majorității populației și „*neimplicarea*” milionarului (toată viața fiind funcționar de stat!), hoțului Dodon (lucru recunoscut de el însuși prin întoarcerea unei sume de 72 000 de lei însușiți pe nedrept!).

Este vorba despre așa-numitul sindrom Stockholm, care spune că victima ajunge la o stare când începe să-și venerateze călăul. În acest sens se vorbește că Stalin ar fi fost întrebat de un străin cum i-a reușit că atâtea milioane de oameni au fost uciși, închiși, deportați, iar poporul îl iubește. Drept răspuns el a cerut să-i fie adus un cocoș, pe care l-a penit de viu de mai toate penele. Dându-i drumul, cocoșul, în loc să fugă, a început să se

gudure la picioarele lui. Este și cazul acestei aşchii de popor care, în mare parte, lichidată prin închisorile enkavediste și gulaguri, prin foamete organizată, deportată, deznaționalizată, continuă să se gudure la picioarele urmașilor lui Stalin.

Nici măcar cu burta nu s-a votat. Cât a investit Rusia în R.Moldova pe parcursul acestei perioade de așa-numită independență? Niciun proiect. Dimpotrivă, prin embargourile la fructe, legume, vinuri a generat producătorilor pierderi de sute de milioane de euro, gazul vândut Republicii Moldova s-a scumpit de peste 10 ori. Atunci când Uniunea Europeană, SUA și România au acordat diverse ajutoare realizate în drumuri, grădinițe de copii, școli, diverse centre de menire socială în valoare de peste 5 miliarde de euro, doar România – peste 1 miliard de euro. Conform datelor statistice, fiecare a doua grădiniță din Republica Moldova a fost reparată pe banii contribuabililor români. Iar populația acestor sate, care beneficiază de aceste bunuri, n-a votat candidatura proeuropeană Maia Sandu, ci, în mare parte, candidatura Kremlinului, pe Dodon. Ca acestea să nu fie doar fraze goale, m-am documentat puțin. Am făcut o scurtă analiză cum a fost repartizat ajutorul financiar nerambursabil în valoare de 100 de milioane de euro acordat de România Republicii Moldova în anul 2010, în cele 1169 de obiective de menire socială (reparare, renovare grădinițe, școli, dotare echipament, mobilă ș.a.) din localitățile Republicii și cum au votat localitățile respective la alegerile prezidențiale. De exemplu, unele localități din raionul Cahul: s. Alexandru Ioan Cuza (fiindu-i acordat un ajutor nerambursabil de 1,25 mln lei, votează Dodon apr. 50%); s. Crihana Veche (550 de mii de lei - 54,2%); s. Baurci-Moldoveni (380 de mii de lei - 56%); s. Roșu (980 de mii de lei - peste 50%); în raionul Cimișlia: s. Batîr (1 mln lei - peste 55%); s. Mihailovca (1 mln lei - 63%); s. Porumbrei (1,66 mln lei - 62%); în raionul Căușeni: s. Tocuz (2,7 mln lei - 49%); s. Grădinița (100 de mii de lei - 97%); s. Chircăești (600 de mii de lei - 52%); s. Baccealia

(300 de mii de lei - 62%); în raionul Călărași: s. Hîrjauca (620 de mii de lei - 82%); în raionul Cantemir: s. Baimaclia (500 de mii de lei - 53%); s. Plopi (400 de mii de lei - 74%); în raionul Dondușeni: s. Țaul (2,7 mln lei - 72%); s. Corbu (1,3 mln lei - 66%); în raionul Drochia: s. Mîndîc (900 de mii de lei - 69%); s. Moara de Piatră (506 de mii de lei - 66%); s. Nicoreni (peste 1 mln lei - 70%); s. Popeștii de Sus (720 de mii de lei - 55%); s. Țarigrad (1,5 mln lei - 52%); s. Chetrosu (1,23 mln lei - 51%); în raionul Fălești: s. Obreja Veche (1,4 mln lei - 82%); s. Taxobeni (600 de mii de lei - 66%); s. Călinești (1,5 mln lei - 59%); în raionul Florești: s. Băhrinești (1,5 mln lei - 75%); s. Putinești (1,5 mln lei - 72%); s. Cernița (1 mln lei - 55%); în raionul Ungheni, în sate situate pe malul Prutului!: s. Măcărești (300 de mii de lei - 55,4%); s. Costuleni (290 mii lei - 54,5%); s. Valea Mare (420 de mii de lei - 72,5%); com. Sculeni (600 de mii de lei - 67,4%), iar în s. Pîrlița (1,17 mln lei - 66%); în raionul Soroca: s. Badiceni (751 de mii de lei - 55,2%); s. Vădeni (611 de mii de lei - 72%); s. Vasilcău (711 de mii de lei - 73%); s. Stoicani (366 de mii de lei - 62%); s. Hristici (380 de mii de lei - 75,4%); s. Racovăț (2 mln lei - 55,4%); s. Vîsoca (1,2 mln lei - 68,3%). Mă opresc aici. Ce a fost în capul credulilor (să nu mă exprim mai dur!) noștri basarabeni care, folosindu-se de aceste frumoase obiective sociale realizate în satele lor pe banii contribuabilului român, au votat antiromânește? Cu ce s-au gândit locuitorii satelor de pe malul Prutului din raioanele Ungheni, Cahul, cei mai mari beneficiari ai deschiderii spre România, pentru care a fost facilitat regimul de liber schimb la frontieră (în perioada guvernării comuniste (iar Dodon e venit tot de acolo) ei nu-și puteau vinde producția peste Prut, unde prețurile erau de câteva ori mai mari), acum se introduce sistemul de o singură vamă, când l-au votat pe Dodon, care a promis că va denunța Acordul de asociere, va închide hotarele cu România și Ucraina. Adânc întristat de rezultatele votării concitadinilor săi din raionul Ungheni, ilustrul patriot Vasile

Șoimaru a refuzat să mai dea curs invitațiilor la întâlniri cu ei. Mai este o fațetă proastă care ne caracterizează – lichelismul. Implantat de sute de ani de turcii otomani, de grecii fanarioți, de rușii țariști și sovietici, acesta a luat acum proporții înspăimântătoare. „...Experimentul rușilor privind obținerea unor mutanți a reușit de minune pe teritoriul basarabean”, scrie cunoscutul jurnalist Iulius Popa. În recente alegeri, licheaua nr. 1 Dodon a fost susținută de o gașcă de lichele gen I. Roșca, Borșevici, Ceban, Batrâncea, dar și de falși istorici gen Stati, Nazaria, Stepaniuc ș.a. Bunicii acestor lichele, alte lichele la rândul lor, i-au întâmpinat cu flori pe ocupanții sovietici la 1940, au participat la formarea listelor și deportarea în masă a celor mai buni gospodari, au participat la genocidul prin înfometare în cumplitii ani 1946-1947, au promovat cumplita deznaționalizare în anii '60-'70 ai secolului trecut. Din păcate, „mama lichelelor este veșnic însărcinată în Basarabia”. Însă oricare ar fi rădăcinile decăderii morale a unora de lângă noi, fenomenul există și trebuie combătut prin orice mijloace. Să ajungem cu mesajele noastre de combatere a minciunilor dodoniste până la inimile și rațiunea prea credulilor noștri părinți, frați și surori de la țară. Să ne pregătim din timp de următoarele alegeri parlamentare, de care deja se pregătește gașca dodonist-plahotniucistă prin formarea unui pol de stânga. Acest Dodon este mult mai periculos chiar decât Voronin, care la timpul său (în 2003) a rezistat presiunii lui Putin, respingând planul Kozak de federalizare a Republicii. Astăzi acest kremlinez Dondon nu are nicio frână în dorințele sale animalice de a sluji stăpânul din Kremlin.

Literatura și Arta, nr. 49, 8 decembrie 2016

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Eliminarea-oare-sclavul-din-noi-Valeriu-Dulgheru-Agero-2016.htm>
<http://www.revistasingur.ro/altele/15882-2016-12-05-11-07-53.html?q=altele/15882-2016-12-05-11-07-53.html>

DOAR REUNIREA CU ȚARA NE MAI POATE SALVA!

*„Și lacrimile mă apasă, Te rog, măicuță, ia-mă-acasă.
 Mi-e inima însângărată, Fiindcă mi-au pus sârmă ghimpată.
 Adesea lumea mă întreabă: - Tu ești orfana basarabă,
 Cea despărțită pe nedrept/ De la al mamei sale piept?”*

(Lucia Stegărescu, liceană)

Este strigătul la cer al unei adolescente, al unei tinere din Basarabia, Lucia Stegărescu, desemnată în 2014 cea mai bună dintre elevii din liceele cu profil umanist, care visează la unirea cu patria-mamă România, adresat fraților de peste Prut: „Vă salut de peste Prut!”. Este strigătul la cer al unei generații, minunate generații, care, sperăm, va fi Generația de Aur a Reunirii! Îi priveam pe 1 decembrie desfășurând falnicul tricolor de un kilometru. Îi vedeam înșiruiți de o parte și de alta a tricolorului falnic, cu culorile tricolorului pe obraji, cu mici panglici tricolore prinse la piept. Îi vedeam în mici grupuri, trecând falnici pe sub pânza tricolorului, scandând frumoasele slogane ale Reunirii. Le auzeam minunatele discursuri patriotice, simple la primul auz, însă deosebit de sentimentale. Vedeam licăriri ale speranței în ochii veteranilor Mișcării de Eliberare Națională.

Din păcate, generația noastră a eșuat lamentabil în planul Reunirii cu Țara. A făcut mult: a trezit o așchie de popor care părea să nu se mai ridice în picioare. A readus în față sacrele însemne ale Națiunii: limbă, alfabet, tricolor. A educat în spiritul apartenenței la un mare și falnic neam, cu o vechime istorică pe care nu o au multe alte neamuri, noi generații de tineri, minunați tineri, necomplexați, cunoscători ai propriei obârșii și istorii. Dar nu a făcut ultimul pas: reunirea cu Patria-Mamă! Vina o poartă ambele părți ale Prutului. Timp de peste 28 de ani am făcut foarte multe acțiuni patriotice, uneori cu participarea a sute de mii de manifestanți, am făcut show-uri „a la Roșca”, dar nu am făcut

ultimul pas – Reunirea. N-am avut mintea și capacitatea fraților din fosta u.r.s.s. – balticii. Ne-a trădat Roșca – cel mai mare iuda al Neamului. Victoria tinerilor la 7 aprilie 2009 a fost confiscată de alți trădători. Ne-a trădat așteptările (unora!) Filat, care trebuia să realizeze integrarea europeană ca un pas spre Reunirea cu Țara. Am fost trădați și acum, în recente alegeri prezidențiale, în care dna Maia Sandu nu a câștigat nu doar din cauza multiplelor fraude dodonisto-plahotniuciste, ci și din cauza trădărilor pe segmentul de centru-dreapta prin marea deziluzie liberală. Un scor de 1,8% sau 0,8% este mai mult Antiunire decât Prounire, oricare ar fi declarațiile. Contează până la urmă rezultatele. „...*Eroi în turul doi!*” au fost doar cei din Diasporă, care s-au mobilizat la cel mai înalt nivel de la '90 încoace și au arătat că se pot obține rezultate bune. Mai rămâne ca pe interior să ne mobilizăm eforturile. Un eșec în alegerile din 2018 ar putea fi moartea ultimei speranțe.

Ce ar trebui să facem în continuare? Să ne pregătim de alegerile din 2018. Să educăm electoratul Reunirii, proeuropean (la prezidențiale a votat în mare parte un electorat neinforma, dezorientat de minciunile dodonisto-plahotniuciste). Suntem peste 80% de români-moldoveni în acest colț de țară, dar soarta ne-o hotărăsc în mare parte cei mai puțin de 20% de alolingvi și cozile de topor. Stânga deja a început mobilizarea generală pentru preluarea totală a puterii. Un imbold în acest sens au fost și rezultatele alegerilor parlamentare din România, unde PSD a obținut o victorie detașată. „*Salut victoria PSD...*”, scrie Igor Dodon. „*Rezultatul bun al PSD constituie o dovadă că cetățenii apreciază ideile și reformele social-democrate*”, scrie Plahotniuc, fapt ce demonstrează o dată în plus intenția lui de reformatare a stângii pe o platformă social-democratică. Din anumite acțiuni anterioare ale oligarhului Plahotniuc era clar că miza lui sunt alegerile din 2018. Păpușa Lupu a păpușarului Plahotniuc în alegerile prezidențiale avea doar scopul de a nu permite candidatului de pe centru-dreapta să treacă în turul doi, ceea ce i-a reușit. Lupta lor împotriva propriilor cetățeni a fost

câștigată de ei. Puterea de stânga, așa-zisă proeuropeană, cu un antirating de peste 90% l-a făcut pe Dodon președinte. Astfel, unul din scopurile lui Plahotniuc s-a realizat. PSRM a rămas fără liderul său Dodon. Deunăzi și PDM de jure a rămas fără lider (de facto, de la începuturi parti dul era condus de păpușarul Plahotniuc!), M. Lupu retrăgându-se din funcția de președinte. Calea spre crearea polului de stânga din cioburile de stânga – psrm, pcr, pdm, psdm ș.a., controlat totalmente de oligarhul Plahotniuc, este deschisă. Să așteptăm și cercul cu alegerea președintelui PDM pe data de 24 decembrie.

Ce face dreapta? Dormitează. Reformatarea stângii ar trebui să fie un semnal pentru reformarea drepte. Este absolut clar că centrul-dreapta în forma sa actuală nu poate deveni un pol puternic pentru a contrabalansa polul de stânga. Ca o hârtie de turnesol au fost rezultatele primului tur al alegerilor prezidențiale! Din toate cioburile de pe centru-dreapta trebuie să renască Mișcarea Națională Proeuropeană, capabilă să stopeze revanșa stângii. Luând în considerare rânza noastră, bat-o s-o bată, optimă ar fi constituirea unui unic partid de centru-dreapta și a unui partid de dreapta. Pe centru-dreapta avem: PAS cu un lider deja format și susținut de electorat, PLDM (cel de altădată nu mai există, există doar cioburi), PPEM, PPDA, PPDM, partidul „*Acțiunea Democratică*” ș.a. Constituirea pe acest segment a unui singur partid puternic ar putea fi atrăgătoare pentru o parte din susținătorii PDM în momentul în care partidul va fi încorporat totalmente în polul de stânga.

Pe dreapta avem: PL, PLR, PNL, Partidul Verde Ecologist, Partidul „*Dreapta*”, majoritatea ieșite din fostul partid, puternic altădată, PL. Se cere de urgență o reformare a acestui segment cu implicarea majoră a organizațiilor social-politice Sfatul Țării, Acțiunea 2012, BUN, a organizațiilor de tineret Tinerii Moldovei, Onoare, Demnitate și Patrie și crearea unui singur partid proUnire. Orice altă soluție va fi un eșec al opțiunii naționale. O situație similară a fost în alegerile din 2001, când din cauză că PL, PSL, PNȚCD, PCRM, PFD, PPCD, așchii

din PPCD și PFD, nu s-au unit, au „dăruit” comuniștilor 21 de mandate de deputat. Ulterior, în 2002, au fuzionat, însă era prea târziu. Mintea basarabeanului cea de pe urmă! Numai o astfel de reformare a dreptei ar putea realiza doar cu susținerea segmentului de centru-dreapta Reunirea de la 2018.

Unii pun la îndoială posibilitatea Reunirii în 2018 a Basarabiei cu România. E adevărat însă că la o mobilizare majoră a forțelor naționale și la o turnură favorabilă Reunirii (așa cum a fost la 1859 și 1918!) a situației social-politice din regiune, Reunirea este posibilă. Acest lucru îl înțeleg chiar și adversarii Unirii. Nu în zadar Dodon este deranjat atât de mult de acest curent care ia amploare. Gradul de sărăcire a populației va continua, iar decalajul dintre nivelul de trai în Republica Moldova și România (actualmente salariile, pensiile sunt în raport de aproximativ 1:5) se va adânci. Acestea vor fi, la rândul lor, argumente proUnire pentru moș Ion. Dar pentru a-l convinge pe moș Ion de aceste adevăruri, va trebui de lucrat. Deosebit de fructuoasă în acest sens a fost activitatea tinerilor. Vara trecută, Tinerii Moldovei au făcut un lucru foarte util: au organizat Caravana Unirii cu genericul „Cunoaște-ți Țara!”. Pe parcursul lunii iulie, grupuri de tineri s-au aflat în sute de sate din Basarabia, aducând mesajul Reunirii, avantajele Reunirii. Peste o sută de mii de basarabeni au vizitat cele mai frumoase locuri din Țară. În această frumoasă acțiune un aport deosebit au avut frații noștri din Țară. L-aș menționa în acest sens pe prorectorul de la Universitatea Tehnică „Gh. Asachi” din Iași, Cezar Oprișan, prof. dr. ing. și mare patriot, care s-a implicat major în organizarea cazării acestor basarabeni. Dacă vom fi organizați, dacă ne vom mobiliza la maximum, dacă vom lăsa la o parte toate interesele de grup, de gașcă, de partid, repunând în prim-plan interesul național, Reunirea este posibilă. Avem o generație de aur care poate realiza Reunirea. Trebuie să punem umărul cu toții la edificarea acestei mult așteptate construcții. Și conjunctura internațională ar putea fi favorabilă Reunirii. Chiar dacă declarațiile iresponsabile din vară ale ambasadorului SUA

la Chișinău au bulversat societatea basarabeană, există totuși un document serios din partea SUA în favoarea Unirii: este vorba despre puțin cunoscuta rezoluție 148, prin care se hotărăște că Guvernul SUA trebuie să susțină eforturile Republicii Moldova, de negociere a reunificării României cu R. Moldova făcând referință la o serie de documente. De ce nu a fost exploatată în interesul național această rezoluție? Este o întrebare fără răspuns. Istoria îl va judeca pe cei care au ratat această fericită oportunitate. Rezoluția nr. 148 a Senatului SUA este un document de o importanță politică excepțională și trebuie să stea la baza oricăror negocieri viitoare pentru realizarea Reunirii Republicii Moldova cu România.

Există o alternativă a Reunirii? Categorie nu! În următorii ani gradul de sărăcie în Basarabia va deveni insuportabil, corupția va continua să înflorească (drept dovadă este ceea ce s-a întâmplat până acum: furtul miliardelor, lipsa unor pași concreți de luptă cu corupția ș.a.), instabilitatea politică îi va speria în continuare pe investitorii străini, instabilitatea în regiune va avansa din cauza pretențiilor geopolitice ale Rusiei. Priveam zilele acestea un film de groază despre cum ar putea evolua evenimentele în Balcani într-un viitor apropiat. Dar deoarece calea preferată a rușilor spre Balcani întotdeauna (cel puțin în ultimii 250 de ani!) a trecut prin Țările Românești, este foarte clar că Rusia va continua să mizeze pe planul său de creare a Novorosiei. Basarabia separată de Țară în orice moment va putea fi înghițită de această nouă structură a Rusiei.

Doar Reunirea cu Țara ne mai poate salva!

Literatura și arta nr. 50, 15 decembrie 2016
<http://www.revistasingur.ro/altele/15931-valeriu-dulgheru-doar-reunirea-cu-ara-ne-mai-poate-salva.html?q=altele/15931-valeriu-dulgheru-doar-reunirea-cu-ara-ne-mai-poate-salva.html>
<http://www.radiometafora.ro/2016/12/13/doar-reunirea-cu-tara-ne-mai-poate-salva-mult-stimati-prieteni-si-toticea-care-tin-la-neam-si-tara-scris-de-profesor-univ-doctor-sef-catedra-utm-valeriu-dulgheru-fost-minstru-maimap-r-moldova/>

ISTERIA ANTIUNIONISTĂ

„Națiune, nu dormi!
Frunțile înguste se-ngrămădesc la rampă”.
(Fl. Dudiță. Machiavelisme)

Scriam ceva mai înainte că isteria antiunionistă declanșată de acest pretins „președinte al tuturor”, I. Dodon, este foarte periculoasă. După declarațiile rasiste ale lui Dodon că el îi va lichida pe uniuniști în toiul campaniei electorale la una din emisiunile postului său de televiziune Accent TV, un ins dodonist declara că, dacă i se va da o armă, el personal îi va împușca pe câțiva, ca restul să se teamă. Zilele trecute însuși Dodon a declarat că „...cei o sută de mii de susținători așteaptă ordinul...”, sunt gata să invadeze Chișinăul. „Nu vă jucați cu focul”, a urmat amenințarea insului. Este un curs periculos, pe care-l promovează acest Pavlik Morozov pre nume Dodon. Nu a fost încă investit în funcția de președinte, dar câte a reușit să strice acest dregător kremlinez. În luna august curent, Dodon a lansat cu mare pompă opul unor preținși istorici gen Nazaria & C: așa-numita „Istoria Moldovei”, tocmai în trei volume, editată într-un tiraj mare (socialistul are bani, este bogat!), „care vor fi distribuite gratis în toate școlile”. Acum, fiind înscăunat în jilțul de președinte, asta va face, fiindcă altceva nu știe să facă. Economistul cu trei studii superioare și un doctorat fals a demonstrat acest lucru în cei peste 5 ani de aflare în funcții înalte în guvernele lui Voronin. O foarte simplă analiză a celor trei broșuri pretins istorice pline de falsuri și jigniri la adresa poporului român arată că, conform lor, moldovenii au apărut din secolul al XI-lea (aceasta este perioada cu care începe vol. 1 al istoriei dodoniste). Ei bine, dar până atunci strămoșii acestor moldoveni, care încă nu se numeau moldoveni, nu au existat? Să înțelegem că primii moldoveni ai lui Dodon au coborât direct din copaci? Oare nu este aceasta o insultă adusă unuia dintre cele mai vechi popoare ale Europei? De fapt, trebuie să-l înțelegem

pe acest Dodon. El își merită solda. Săpând ceva mai adânc, ar fi dat de slavii ruși care au apărut prin secolul IX, dar moldovenii nu pot fi mai vechi ca slavii (rușii) „de la care am provenit” – vă mai amintiți, probabil, despre aceste teorii smintite din perioada sovietică.

Analizând perioada istorică cuprinsă în aceste făcături pretins istorice, se observă totuși un „progres”. La început, „istoria adevăraților moldoveni” ai lui Dodon începea cu 1812. Apoi, pentru a da mai multă greutate moldovenismului primitiv, au încălecat numele marelui domnitor Ștefan cel Mare (de-ar ști marele Domnitor ce face Dodon cu numele lui, unde-i stau picioarele, i-ar sta și capul). Dar tocmai Ștefan cel Mare era un unionist convins de necesitatea unirii celor trei principate române pentru a contracara presiunea otomană tot mai mare. Ștefan cel Mare, Iancu de Hunedoara și Vlad Țepeș au creat în sec. XV frontul antiotoman. Încercări de unire au făcut, de asemenea, domnitorii Petru Rareș (1541) (în această perioadă transilvăneanul Nicolaus Olahus (Valahul) scria despre „...unitatea de neam, origine, limbă și obiceiuri a românilor din cele trei principate românești”) și Ioan Vodă cel Viteaz (1574). Realizarea acestui vis de secole al tuturor românilor, fie și de scurtă durată, a fost făcută de marele Mihai Viteazul la 1600. „...Unire pe care cu armele în mână au dorit să o săvârșescă Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul...”, spunea mai târziu M. Kogălniceanu. Chiar și acțiunile concertate ale lui Dimitrie Cantemir (domnitorul Moldovei) și Constantin Brâncoveanu (domnitorul Munteniei) la 1711 aveau același scop, drept că miza pe ruși a lui D. Cantemir a fost una greșită. „...Cu mâna altuia șarpele din bortă să scoți ai vrut și pre mine clește împotriva jărăticului m-ai făcut”, avea să spună despre țarul Petru I cu amărăciune marele cărturar mai târziu.

Iată că acum mercenarii istorici au primit învoirea să se adâncească până în sec. XI. Ce contează pentru acești scribi plătiți adevărurile incontestabile despre vechimea de peste 6000

de ani a Neamului (spuse de străini!) cu „...cea mai veche scriere din lume – cea de la Tărtăria”, despre minunata civilizație cucuteniană (care a cuprins și teritoriul actualei Republici Moldova!!!), despre populația de la gurile Dunării – pelasgii, creatorii limbii pelasgice – „*prisca latina*”, despre spațiul carpato-dunărean „*drept vatră a vechii Europe*” (M. Gimbutas).

Ei bine, revenim la subiectul isteriei antiunioniste de astăzi. Spuneam ceva mai sus că îndemnurile rasiste ale lui Dodon nu vor rămâne fără răspuns. Pe lângă cele pe care le are deja se vor găsi destule lichele („*mama lichelelor în Basarabia este veșnic însărcinată*”) care vor veni în slujba satanei. Deunăzi, grație unui prieten, primesc un articol cu o denumire „*academică*” (de fapt, unul din seria de articole care vor urma!) „Introducere în „*teoria unionismului convențional*”, semnat cu un nume inventat (nu au măcar curajul să-și semneze „*operele*” cu propriul nume!) Benedict Ciubotaru (luând în considerație cui servește articolul, mai corect ar fi fost Benedikt Benediktovici Sapojnikov), având genericul „*Scoaterea la iveală a vicleșugurilor sectei unioniste* (bună sectă care întrunește aproape o jumătate de populație!)” și indemnul unui statalist pre nume Dinu Mihail: „...*De acum încolo* (se referă la începutul „*domniei*” lui Dodon!) *trebuie să ne așternem pe muncă pentru a construi Țara Moldovei. Toți de la Vlădică pînă la Opincă. Fără rabat și excepție*”. Iată că indemnul i-a fost auzit. Lichelele s-au înrolat în grabă și s-au pus pe muncă. Nu mi-a fost greu (internetul face minuni!) să găsesc publicația în care a apărut această pretinsă „*teorie*”. După cum mă așteptam, este „*Moldova suverană*”, oficiosul „*Moldova Socialistă*” de altădată – un ziar antinațional în perioada puterii sovietice, rămas antinațional și în perioada de așa-zisă independență. Scribi de la acest ziar i-au slujit pe Moțpan, Lucinschi, Voronin, și acum au trecut în slujba lui Dodon (natural: cine plătește acela comandă muzica).

Voi încerca să mă opresc la unele erezii de-a dreptul halucinante, care nu pot fi atribuite unui intelectual, a cărui

misiune este să-l lumineze, nu să-l deruteze pe omul simplu „*Prăpastia morală, spirituală și culturală dintre noi, moldovenii, și așa-numiții „români” din România europeană poate fi înlăturată numai și numai dacă unioniștii o vor umple cu cadavrele noastre sub care să îngroape întreaga moștenire a Țării Moldovei și a Munteniei*”, ne amenință scribul. Pentru a nu se întâmpla acest lucru, autorul pseudonim cere, probabil, umplerea lor cu cadavrele unioniștilor.

„*Unioniștii s-au lepădat de toate tradițiile istorice, au îmbrăcat hainele străine ale legilor europene homosexuale, antinaționale, înrobitoare față de străini... Din 1859 în România sînt stăpîni străinii, nicidecum românii* (până în 1859 erau stăpîni „*adevărații români*” turcizați, grecizați, rusificați!!!). *Și în această fermă de dobitoace, din care este o singură ieșire, spre abator, ne cheamă unioniștii să ne integrăm, să ne unim!*?”, scrie în continuare „*savantul*”. Desigur, fermele de dobitoace (a se vedea gulagurile siberiene!) construite de Stalin, inclusiv pentru sutele de mii de români basarabeni, dintre cei mai buni români, marea majoritate dintre care nu s-au mai întors, sunt mai bune decât „*ferma de dobitoace europeană*”, în care se trăiește decent (chiar în România pensiile, salariile, bursele studenților sunt de peste 5 ori mai mari decât în citadela ortodoxă construită de socialistul satan Dodon, nemaivorbind de țările avansate europene, unde sunt de zeci de ori mai mari). Cât despre sodomism și alte –isme, scribul ar face bine, înainte de a scrie astfel de nerozii, să se documenteze mai bine, vizitând zecile de mii de sate din Rusia, unde se promovează adevăratul sodomism, homosexualitate, alcoolismul și alte –isme, lucru recunoscut chiar de rușii treji la minte.

„*Unionismul „romănesc” a devenit atît de primitiv încât nu mai corespunde vreunei științe* (dar cine pretinde acest lucru?), *ci nici nu ajunge la nivelul de ideologie cum ar fi liberalismul, comunismul, democrația sau capitalismul*”. Doamne, ce avalanșă de noțiuni „*savante*” aduse pentru a da

greutate „teoriei” inventate. Cum poți aduce unionismul în categoria unei ideologii? În primul rând, unionismul este în afara oricărei ideologii de clasă. Unionismul este o racordare a intereselor politice, naționale, sociale la un singur ideal – cel național. Unirea provinciilor italiene a fost realizată de regele Victor Emanuel al II-lea și revoluționarul Garibaldi! (1866, finalizată la 1918). Unificarea Germaniei a început cu liberalismul la 1848, continuând cu Germania Mică în 1866 și a finalizat cu real politikul lui Bismarck și regalismul lui Wilhelm (1871). Unirea celor două principate românești a început la 1859 de liberalul moldovean A.I. Cuza, fiind susținută de conservatorul Sturza și finalizată la 1918 prin votul liberalilor P. Halipa, I. Pelivan, Șt. Ciobanu ș.a., socialiștii I. Inuleț și C. Stere, țărănistul T. Bârcă ș.a. Unirea a fost realizată de oameni cu diferite opțiuni politice, având însă un liant – dragostea de neam. Este la mintea cocoșului că un neam unit este mai puternic.

„...În unionism își caută un reazem cei ajunși la ananghie pentru neputința lor socială, mintală sau morală, idioții...Pentru a ocroti mințile celor încă neinfecțați de această molimă necruțătoare (involuntar derbedei recunosc puterea unionismului – n.n.) vom arăta mai jos minciuna și ticăloșia principalelor mantre unioniste, pericolul acestei cvazi-religii antinaționale și antiumane...”. Rânduri scrise de un alienat mintal. Cât de înălțătoare sunt recunoscute ideile naționale unioniste ale marilor înaintași ai diferitor popoare (Garibaldi la italieni, Bolivar în America Latină, dar și ale rusului Dmitri Donskoi ș.a.) și cât de josnice le califică pretinsul „savant”.

Ce doresc totuși să construiască acești moldoveniști primitivi antiunioniști? Un stat moldovenesc puternic? L-au construit timp de 25 de ani cu ajutorul lui Moțpan, Sangheli, Lucinschi, Voronin, Tarlev, Dodon, Greceanii, Plahotniuc ș.a. Și ce am obținut? Un stat falimentar cu o vistierie golită de hoții miliardului (printre care și Dodon și Greceanii, care au provocat

criza BEM prin modificarea cadrului legislativ, care a permis transformarea Republicii Moldova într-o spălătorie de bani, eliminând impozitul pe profit pentru persoane juridice, preluarea Investprivatbank de către BEM), cu guvernare coruptă care, prin adoptarea legii privind liberalizarea capitalului și stimularea fiscală, încearcă să legalizeze furtul miliardului, cu 1/3 din bugetul aprobat recent (circa 11 mlrd. lei) planificate din inserții financiare din afară, cu o politică legislativă bolnavă (a se vedea graba cu care guvernarea actuală încearcă să adopte legi cu o politică antiumană de pensionare (cum poți supraviețui cu o pensie de 500-700 de lei (22-32 de Euro, dar majoritatea au astfel de pensii, atunci când în „ferma de dobitoace europeană” cele mai mici pensii depășesc o mie de euro. Chiar și în sărăcita Grecie premierul A. Tsipras a decis să-i ajutoreze acum, în ajun de anul nou pe pensionarii greci cu cele mai mici pensii – de 840 de euro! Cine să-i ajutoreze pe bieții noștri pensionari, aflați la limita sărăciei?).

Ne așteaptă o luptă grea cu acești monștri ai politicii moldovenești, o muncă grea de dezintoxicare a lui moș Ion, derutat de imperiul mediatic ruso-dodono-plahotniucist. Vom reuși doar dacă vom fi uniți. Liderii partidelor de dreapta ar trebui să înțeleagă acest lucru și să purceadă de urgență la unificarea dreptei.

Pentru realizarea acestui vis frumos de Reunire, pentru a contracara atacurile dodoniștilor și plahotniuciștilor, trebuie să ne unim.

Literatura și Arta nr. 51, 22 decembrie 2016

<http://www.revistasingur.ro/altele/15961-valeriu-dulgheru-isteria-antiunionist.html?q=altele/15961-valeriu-dulgheru-isteria-antiunionist.html>

MOȘ GERILĂ A REVENIT ÎN BASARABIA

„Cade din ceruri ultima filă,/ Fiii românilor colinde spun.
Ce doriți voi să vă dea Moș Gerilă:/ Să ni-l aducă pe Moș Crăciun”.

(Versuri: A. Păunescu. Muzică: E. Doga)

Sunt chemări ale copiilor români basarabeni din minunatul cântec al celui mai mare compozitor român în viață, Eugen Doga. Moș Crăciun parcă revenise acasă, însă evenimentul de ieri arată că a fost doar un miraj. Moș Gerilă nu cedează atât de ușor bârlogul. Mă refer la investirea președintelui kremlinez, plagiator, rusofil, antinațional, hoț, Igor Dodon. Ca o adevărată blasfemie adusă creștinismului a avut loc această investire a satanei cu stea roșie încrustată pe frunte chiar în ajun de Crăciun. De la bun început Dodon a demonstrat că vrea o altfel de investire de cum a fost investirea celorlalți patru președinți: Snegur, Lucinschi, Voronin și Timofti. A dorit să fie în stradă, în fața „poporului care l-a ales”. Dar dacă e să analizăm câți din acest „popor” l-au ales, un calcul simplu arată că nu mai mult de 30%. Iar dacă e să luăm în calcul și fraudele masive comise de alianța Dodon-Plahotniuc în alegeri procentul real este și mai mic. Ei bine, în stilul metodelor mentorilor săi bolșevici, el și-a organizat acest circ popular de investire.

În fața Palatului Republicii și-a adus în mod organizat alegători de-ai săi tocmai de la Ocnița, Rezina și alte localități. Ca un „tată al națiunii”, a ieșit în fața lor, asigurându-i că va îndeplini tot ce le-a promis în campania electorală (dar noi știm ce le-a promis: federalizarea Republicii, înlocuirea Istoriei Românilor cu surrogatul de Istoria Moldovei, în acest scop el a pregătit deja împreună cu falșii istorici de palat un așa-numit manual de istorie în trei volume!), lichidarea unioniștilor și a unionismului ca fenomen, readucerea limbii ruse ca limbă de stat ș.m.a.)). Iar gloata, „măgulită” de această „onoare”, îi pupa ciubotele moscălești.

După procedura formală de investire la palat, Dodon a insistat să vină împreună cu tot alaiul său să depună flori la monumentul lui Ștefan cel Mare, ca o blasfemie la adresa celui care cu spada în mână a apărut românismul și creștinismul de invaziile din afară. Aici totul era pregătit din timp. Cu vreo două ore înainte, întreaga zonă din jurul monumentului cu raza de sute de metri a fost declarată „zonă de securitate” (cu aceste cuvinte îi opreau polițiștii pe trecători), fiind înconjurată de un cordon de oameni ai ordinii în uniforme și în civil; de cine urmau să-l securizeze pe Dodon: de „poporul care l-a ales?”. Neavând deplină încredere în organele de ordine, Dodon și-a adus și garda personală – persoane (la sigur plătite!) cu panglici roșii legate la mâna stângă și țipălăi care scandau mereu „Maldova”, „Dodon naș prezident (Dodon e președintele nostru)”. Desigur, este președintele lor, al celor apr. 20% de rusofoni (cu toate că unii rusofoni treji la minte nu l-au votat, însă l-au votat unii conaționali moldoveni cu mintea încețoșată de avalanșa de minciuni care au curs pe capul lui din cele vreo 30 de televiziuni ruso-dodono-plahotniuciste). Îl întreb pe unul dintre gardiști cu banderolă roșie (un bărbat de la țară) dacă este „drujinik” (în perioada sovietică grupuri de „voluntari”, de fapt, obligați de organele de partid, cu banderole roșii numiți „drujinici” patrulau locurile publice). El mi-a răspuns că „e la datorie”. E clar la care datorie. Pe un altul, care ținea în mâini un steag roșu aprins cu o abia vizibilă „stemă a lui Ștefan cel Mare” (de fapt, aceleași steaguri roșii de la toate manifestațiile lor comunisto-socialiste de la 2003 încoace!), îl întreb: „Ce steag e acesta, doar astăzi are loc investirea președintelui Republicii Moldova, al cărei drapel este Tricolorul?”. Nu a avut ce să-mi răspundă.

Ei bine, dar unde erau cei care nu acceptau acest circ? Mă așteptam să fie măcar câteva mii însă erau doar vreo sută care-și exprimau cum puteau indignarea. Unul dintre ei mi-a spus cu amărăciune: „Să fi fost Roșca, nu mai avea loc acest circ”. La care i-am replicat că Roșca ne-a trădat și vândut cu tot cu măruntaie. „Da, așa e”, a recunoscut omuleanul. Regretul acestui omulean de rând s-ar descifra cam așa: „Unde sunt

patrioții noștri? De ce l-am lăsat singur pe Marele Ștefan în fața acestei gloate satanice roșii?”. Îmi pun și eu întrebarea: într-adevăr, unde am fost noi, cei mulți, cei pentru care Dodon nu este președintele nostru? Cu o astfel de atitudine vom pierde totalmente acest colț de țară. O astfel de „*ripostă*” (mai exact lipsa ei cu desăvârșire!) îl încurajează pe Dodon la „*fapte mari*”. Să ne așteptăm la aceste „*fapte mari*” chiar în viitorul apropiat. Acesta nu va fi „*o rață mută*”, cum l-au etichetat tot soiul de lachei gen Iu. Roșca pe deja ex-președintele N. Timofti, care nu a fost cel mai bun, dar cel care a fost adus în locul lui ne va arăta unde „*racii iernează*” (în Siberia – n.n.).

Ei bine, o picătură de dohot în smântâna lui Dodon totuși i-a amărât puțin euforia prezidențială. În primul rând, și natura parcă a fost împotriva lui Dodon (de fapt, este explicabil acest lucru, luând în considerare satanismul lui Dodon!). Din cauza ceții, cursa charter, cu care trebuia să sosească la ceremonie vicepremierul rus Rogozin (de fapt, tutorele lui Dodon), nu a putut ateriza. Regretul lui Dodon a fost atât de mare, încât, probabil până pe la miezul nopții s-a tot uitat pe fereastră să vadă dacă ceața nu s-a ridicat. A fost totuși o lovitură a sorții. Omul care a făcut cel mai mult pentru a-l înscăuna președinte a lipsit de la încoronare. E ca și cum a lipsit miruirea țarului, atât de jinduită de fanariotul kremlinez Dodon.

Totuși a avut loc și un anumit soi de protest împotriva investiției lui Dodon. Din cele cinci fracțiuni parlamentare, doar două au fost prezente la ceremonie – socialiștii și democrații (încă o dată se demonstrează justetea lozincii de pe panourile comune ale lui Lupu și Dodon, cu care au împânzit întreaga republică: „*Împreună suntem mai puternici*”, încă un argument al alianței strategice Dodon-Plahotniuc). Fracțiunile liberalilor, liberal-democraților și comuniștilor au refuzat să participe la acest circ, motivând că președintele Dodon a fost ales „*nelegitim*”, fiecare venind cu motivul său.

M-aș opri la protestul lui M. Ghimpu din parlament (ați sesizat, probabil, reacția socialistului Batrâncea: „*Voi, care sunteți mai puțin de 2%, mai tăceți*”). Este unul absolut corect,

însă prea întârziat. Dacă el, și mulți alții ca el, care s-au aflat mai mult în postura de observatori, luau o altă atitudine, fermă, în privința susținerii candidatului unic antidodonist-antiplahotniucist, nu conta persoana, trebuia susținută cu orice preț candidatura unică, dna Maia Sandu ar fi câștigat cu o diferență, care nu ar fi permis clanului „*Dodon-Plahotniuc*” să falsifice rezultatele. Săraca minte de pe urmă a basarabeanului. În acest sens, îmi amintesc un banc: „*O bătrânică venită la oraș aleargă cu desagii în spate să prindă un troleu în stație. Șoferul o vede prin retrovizor și se întreabă: va reuși sau nu va reuși? În momentul în care bătrânica urma să apuce bara și să pășească în troleu, șoferul a închis ușa, rezumând „cu tristețe!”: N-a reușit!*”.

Dar și liberal-democrații mai mult au declarat susținerea dnei Maia Sandu. Pentru a vă convinge, vizitați site-ul CEC cu rezultatele alegerilor din ultimul tur (de ex., localități cu primari PLDM care l-au votat pe Dodon: Crihana Veche – cu 54.2%; Larga Nouă – 57.27%; Roșu – 50.53%; Tartaul de Salcie – 49%, din jud. Cahul ș.a.). Dar și satul Alexandru Ioan Cuza (baștina dnei Ana Guțu), cu primar BEPPM, l-a votat pe Dodon cu 49.5%. În postura șoferului de troleu s-au aflat mai mulți de pe segmentul de centru-dreapta. Dacă nu eu, atunci nimeni.

E cam târziu, însă nu e pierdut totul. Sper ca acțiunile provocatoare ale kremlinezului Dodon (dar ele vor fi multe, fiindcă așa îi cer stăpânii!) să-i trezească pe înfoieții în pene liderași de partidute de pe segmentul dreapta-centru-dreapta, să-i aducă la realitate, să-și înțeleagă misiunea și să se pună pe lucru: să purceadă la unificarea tuturor forțelor antidodoniste, antiplahotniuciste, prounioniste, proeuropene.

Deocamdată, în revelionul din acest an vom fi salutați de Moș Gerilă-Dodon, care ne va promite tuturor prosperitate, bunăstare, în special unioniștilor, în Siberia!

În stilul lui Iulius Popa, vă salut: „*Dragi tovarăși!!!*”.

Literatura și Arta, nr. 52, 29 decembrie 2016.
<http://www.revistasingur.ro/altele/16005-2016-12-26-10-18-13.html?q=altele/16005-2016-12-26-10-18-13.html>

CAPITOLUL II

File din istoria zbuciumată a Neamului

*„Știința este o plantă delicată, căreia nu-i place un
grădinar care are obiceiul de a o apuca de rădăcini
ca să vadă dacă crește așa cum trebuie.”*

(Norbert Wiener)

DEZVOLTAREA ȘTIINȚEI ÎN SPAȚIUL ROMÂNESC

„Știința este o plantă delicată, căreia nu îi place un grădinar care are obiceiul de a o apuca de rădă cini ca să vadă dacă crește așa cum trebuie.”

(Norbert Wiener)

Scurt istoric

Anul acesta este unul jubiliar pentru întreaga știință românească. Se împlinesc 150 de ani de la formarea Academiei Române și 70 de ani de la fondarea Academiei de Științe a Republicii Moldova. Academia Română a fost creată în 1866, iar printre membrii fondatori au fost și iluștrii basarabeni Alexandru Hâjdău și Constantin Stamati. Ca și multe alte evenimente istorice din acest spațiu, aceste două evenimente trebuie examinate împreună, fiindcă baza lor a fost una și aceeași și are o istorie lungă.

Stră-străvechile îndeletniciri care au transformat homo faber în homo sapiens au fost omniprezente și la stră-strămoșii noștri din spațiul dintre Prut și Nistru. Să enumerăm doar câteva mostre ale vechimii Neamului în aceste locuri: frumoasa amuletă de la Brânzeni, Basarabia, cu o vechime de peste 36000 de ani, descoperită de cercetătorul Nicolae Chetaru, cu o serie de simboluri și puncte incrustate pe ea, care încă urmează a fi descifrate, dar și amuleta și porticul de la Cosăuți (Basarabia), cu o vârstă de peste 18000 de ani, descoperite de cercetătorul Elie Borzic, pe care este incrustată o impresionantă tablă matematică. Deosebit de impresionantă este și figurina neolitică

de Cucuteni de la Cărbuna, Basarabia (5000 de ani î.Hr.), înfrumusețată cu desene geometrice și numerologice! Toate acestea denotă faptul că „omul din Europa de

Răsărit” a pictat și a incrustat mai ales simboluri geometrice și matematice, o adevărată zestre codificată transmisă nouă de stră-strămoșii noștri, care încă urmează să fie descifra de către cercetători, spre deosebire de cei din Europa de Vest, care s-au manifestat pictând naturalist.

Despre modul de existență spiritual al stră-strămoșilor noștri vorbesc și formidabilele creații ajunse din străfundul istoriei până la noi, printre care inegalabila „pereche gânditoare de la Hamangia” și „gânditorul de la Târpești”, Neamț. Despre valoarea lor inestimabilă pentru civilizația umană vorbește și faptul că „Perechea Gânditoare de la Hamangia” a fost inclusă în numărul celor 10 obiecte cele mai caracteristice pentru civilizația umană, care vor fi amplasate în viitoarea navă cosmică interplanetară orientată spre noi posibile civilizații.

Dar formidabila cultură cucuteniană, ce se știe despre ea? Stră-strămoșii noștri cucutenieni, inclusiv cei dintre Prut și Nistru, care se află chiar în mijlocul acestui spațiu cucutenian, întins pe o suprafață de 340000 km² de la Ariușd până la Tripolie (Kiev), (iar cercetătorii științifici cunosc faptul că orice proces pornește de la un centru de germinare!), au adus această îndeletnicire până la perfecțiune. Cunoscutul arheolog neamț H. Schmidt, care a făcut ample săpături arheologice în situl Cucuteni și cercetări ale artefactelor în laboratoarele din Germania, declarase: „...Tocmai Cucuteniul a clarificat multe aspecte cu privire la interpretarea eronată a culturii europene prin influențele din Asia de Sud-Vest”. „O strălucită civilizație de artă (Cucuteni) e astfel marele document de civilizație al sud-estului european în epoca neoliticului. El dă un imens tezaur de vase, vase care reprezintă forma cea mai înaltă a simțului de frumusețe pentru un popor încă la începutul culturii sale...”, scrie ilustrul istoric român N. Iorga în lucrarea sa fundamentală Istoria românilor.

Un alt domeniu care ne caracterizează este istoria vinificației. Sunt suficient de multe indicii pentru a plasa

originea vinului și pe meleagurile noastre, ale vechii Dacii. Între toate tărâmurile roditoare de vie, s-ar zice că aici Dumnezeu a pus cel mai mult soare pe cer pentru a-i da în grijă vițele îngreunate de boabe. Apoi, bazându-se pe argumente de ordin botanic și climatic, botanistul A. Griesbach considera că patria viței-de-vie trebuie căutată în ținuturile Traciei, iar B.P. Hardenu lansa aserțiunea că pe aceste meleaguri cultura viței-de-vie e mai veche decât plugăria. În același timp, R. Billiard susține că, dintre toate părțile Europei, Tracia ar fi cea mai veche patrie a vinului. Istoricul A.D. Xenopol întărește această părere, scriind: „*Patria cea mai veche a Geto-Dacilor, Tracia, era o regiune viticolă, cauza pentru care era considerată ca locul de naștere al zeului vinului, Dionysos*”. Iar Nicolae Iorga afirma, cu întreaga sa autoritate științifică: „*Cultura viței-de-vie este, de asemenea, tradițională la tracii iubitori de vin*”.

Dar despre ghirlanda de dave getice, chiar și tracice, întinse de-a lungul Nistrului, cum ar fi cele de la Cetatea Albă, Văscăuți, Echimăuți, Rașcov, Cosăuți (Clepidava), cea de la Saharna, cu excepționalele artefacte datând din sec. XI î.Hr., și cea de lângă Horodiște, ce știm astăzi?

Dar și despre uriașele complexe monastice rupestre construite de-a lungul Nistrului (peste 45 la număr), majoritatea cu vechime precreștină, cu cele circa 40000 de chilii (conform arhitectului și restauratorului acestor complexe, Eugen Bâzgu), care mărturisesc și vechimea creștinismului la neamul nostru, ce cunoaștem noi astăzi? Relativ mai bine cunoscut dintre ele este Complexul monastic rupestru de la Țâpova, construit în baza unor cunoștințe sacre, științifice, cosmogonice din perioada Egiptului, Sumerului și Greciei antice, cu cele 11 etaje, cu misterioasele „*beciuri fără capăt*” (câte secrete mai ascund aceste catacombe?), istoria căruia se pierde în negura timpurilor nu ușoare pentru acest colț de țară aflat în calea tuturor relelor.

Dar străvechiul marcaj de drum de legătură între centrele de civilizație antică dintre Europa și Asia Centrală, descris și de

marele învățat Dimitrie Cantemir în monumentală sa operă Descrierea Moldovei: „...*Nu departe de el (Chișinău – n.n.) se văd un șir de pietre foarte mari așezate în linie atât de dreaptă, de parcă ar fi puse de mâna omului. Dar ce mă împiedică să cred aceasta este mărimea pietrelor, cât și lungimea traseului pe care se află, căci unele au trei sau patru coți pe fiecare latură a unui pătrat, iar șirul lor se întinde dincolo de Nistru până în Crimeea! În limba țării li se spune „Cheile Bâcului”*”. În lungul său traseu dintre Transilvania, Caucaz și estul Mării Caspice această construcție megalitică primește diferite denumiri, ca: Drumul Zeilor, Căile Sacre, Cheile Bâcului, Exampios, Scitici Triumphii ș.a. Câți cunosc aceste lucruri? Este o problemă a cercetătorilor basarabeni.

Dar despre tehnologiile avansate folosite de strămoșii noștri ce știm? Să amintim puțin doar despre renumitele cuie dacice, care nu „*vor să ruginescă timp de peste 2000 de ani*”. Grație regretatului cercetător A. Vartic, care a dus unul din cuie la Institutul Metalurgic din Leningrad pentru a fi cercetat, s-a stabilit că era din alfa-fier pur în proporție de 99,97%. Cum să nu se minuneze specialiștii din domeniul metalelor de această metalurgie mai avansată decât cea din zilele noastre, când astăzi, având metode și utilaje sofisticate, obținerea fierului pur este o problemă? Dar calupurile de fier de 40 kg, descoperite atunci când romanii nu puteau să topească în cuptoarele lor bucăți mai mari de 25kg?

Dar despre impresionantul zid dacic, un anumit tip de fortificație numit „*murus dacicus*”, considerat o minune inginerescă a lumii antice, ce se știe? Avea, de obicei, o lățime de 3 metri și înălțime de 4-5 metri. Era construit din două rânduri de ziduri din blocuri fasonate de calcar, legate între ele prin bârne solide de lemn încastrate în blocurile de piatră în niște jgheaburi special săpate în piatră. Spațiul dintre cele două ziduri de piatră se umplea cu pământ și piatră neprelucrată. Această

metodă a fost utilizată și la mii de kilometri depărtare la construcția fortului Banna (astăzi Birdoswald) din zidul Hadrian din Marea Britanie, edificat de soldații daci din cohortele dacice formate după cucerirea Daciei de către

Traian și transferate imediat în Britania.

Este stabilit faptul că spațiul dintre Nistru și Prut a fost populat, în mare parte, de tribul dacilor liberi sub numele de carpi. Nu este întâmplător faptul că în acest spațiu avem multe nume de persoane cu numele de Carp, localități ș.a. De menționat faptul ca carpaii (carpodacii) au fost unul din cele mai mari și mai importante triburi dacice. „Organizați într-o puternică uniune tribală, carpaii au dominat, din punct de vedere economic, politic și militar, atât unele triburi de origine dacică (dacii liberi din Muntenia), cât și populațiile „barbare” pătrunse în zona extracarpatică a României, din rândul cărora amintim pe sarmați. După înfrângerea costobocilor de către romani și asdingi (anii 170-172), carpaii au fost nu numai cei mai puternici dintre dacii liberi, ci și cei mai periculoși dușmani ai Imperiului Roman la Dunărea de Jos”, informează enciclopedia-dacica.ro.

Toate acestea sunt prea puțin cercetate. Purtăm în noi adânci gene de cercetători, însă suntem prea nepăsători față de trecutul nostru atât de glorios, pe care multe popoare nu-l au. Să nu se uite nici pentru o clipă că ceea ce avem astăzi în planul iluminismului și cercetării se datorează faptului că ne-am ridicat pe umerii titanilor noștri predecesori. Să încercăm să urmărim nițel procesul și etapele de bază de constituire a iluminismului și științei în spațiul nostru vital în perioada de după Hristos.

Domnitori promotori ai învățaturii: perioada 1400 – 1650

„Sunt puține regiuni care au atâția fruntași distinși, dar necunoscuți opiniei publice românești, ca Basarabia”.
(Gh. Bezviconi)

După plecarea romanilor din Dacia (în a. 272 d.Hr.) și, ulterior, destrămarea Imperiului Roman, spațiul dintre Nistru și Prut a fost timp de peste un mileniu o punte de trecere a valurilor de invadatori din est spre vest. Cu toate acestea, poporul nostru a rezistat, a dăinuit în timp. Despre această lungă perioadă de interminabile invazii din est M. Opitz (poet german) scrie la 1615: „...Cu biciul nici Atila cu hoardele de sciți / Nu poate frânge Neamul nepieritoarei ginți/...Iar slavii să-nconjoară ca marea într-un clește”. Acest neam nu a putut fi învins, limba latină neputând fi mistuită în interminabilele flăcări. „Și totuși limba voastră prin timp a străbătut/ E dulce cum e mierea și-mi place s-o ascult./ Prin ce miracol însă și cum a biruit / Aievea limba voastră, pe drept rămân uimit”.

Perioada Renașterii în Vest a coincis cu apariția și consolidarea în estul Europei a primelor state românești – Muntenia și Moldova. În timpul domniei lui **Alexandru cel Bun** (1400-1432), în Moldova se constituie o clasă de cărturari, formată din mitropolitul Iosif, filosoful Moise, cărturarul Grigore Țamblac ș.a. La solicitarea Domnitorului, ultimul a scris în 1402 „Viața Sfântului Ioan cel Nou”, care face referință la unele realități moldovenești. De asemenea, la Suceava a fost înființată școala slavonă (1431), în care este menționat ca dascăl un oarecare Hermann, considerat ca primul medic cu titlul universitar bacalaurio în medicina atestat în Moldova. Au fost create școli de caligrafie, mii de cărți ale cărora și cărturarilor se păstrează în biblioteci de prestigiu din România, Rusia, Ucraina, Grecia, Bulgaria ș.a.

Ștefan cel Mare (1457-1504), nepotul lui Alexandru cel Bun, a folosit cele mai noi realizări ale științei la construcția sau

reconstrucția cetăților medievale Cetatea Albă, Soroca, Tighina, Hotin ș.a., care se aflau nu numai de strajă la hotarele de est ale Moldovei, ci erau și bastioane ale creștinătății. Ștefan cel Mare a construit 44 de mănăstiri și biserici, a creat cunoscutele podgorii de la Cotnari, Colegiul de la Cotnari fiind înființat de domnitorul Despot-Vodă (1561-1563). O atenție aparte o acordă domnul bisericii. Mitropolitul Teoctist, până la 1477, și după el mitropolitul Gheorghe au fost permanent membri ai sfatului domnesc și au participat activ la realizarea politicii interne și externe a țării. Papa Sixtus al IV-lea l-a numit „*Athleta Christi*” (atletul lui Christos), iar poporul l-a cântat în balade și l-a sanctificat.

Petru Rareș (1527-1538, 1541-1546), în venele căruia curgea sângele lui Ștefan cel Mare, a fost și el un domnitor reformator, care și-a aplecat urechea la sfaturile învățaților, folosind măiestria și talentul său pentru a se opune dominației turcești în Moldova. Pe plan bisericesc și artistic, a continuat tradiția moștenită de la Ștefan cel Mare. De asemenea, o serie de instituții de învățământ poartă numele voievodului.

Totuși primul domnitor, cel mai apropiat de știință, a fost **Vasile Lupu** (1634-1653). Domnia Sa a fost un adevărat patron al culturii și artelor. A introdus presa, a fondat prima academie – „*Academia Vasiliană*”, care a devenit ulterior cea mai mare Școală Domnească, existând până în 1821. A construit minunata Biserică „*Trei Ierarhi*” din Iași. Însă cel mai important aport sub aspect științific al domnitorului au fost primele legi scrise în Moldova (1646, publicate la Iași), cunoscute sub numele de Carte românească de învățătură („*carte de învățături*”) sau Pravila lui Vasile Lupu („*Codul lui Vasile Lupu*”).

Descendenți moldoveni în Rusia (1650-11750)

Important de menționat că în aceeași perioadă un alt mare învățat moldovean cu studii făcute la Lvov și Sorbona, descendent dintr-o cunoscută familie de domnitori moldoveni și mun-

teni, **Petru Movilă** (1596-1647), mitropolit al Kievului, care a avut un rol primordial în întărirea ortodoxismului în Ucraina în contrapunere cu catolicismul, a creat Academia Duhovnicească de la Kiev (1633) – prima Academie din spațiul slav de est. După modelul acestei Academii au fost fondate Academia Teologică din Moscova (1685), Academia Teologică din S. Petersburg (1721) și Academia Teologică din Kazan (1723). Tot la Kiev Grigore Gălăgan, istoric și etnograf, descendent din neam românesc, a fondat un liceu, care până în 1917 i-a purtat numele.

N. Miclescu Spătarul (1636-1708) a fost un cărturar, traducător, călător, geograf și diplomat moldovean, activ atât în Moldova, cât și în Țaratul Rusiei. A studiat la Colegiul Patriarhal din Constantinopol, fiind numit apoi cancelarul prințului Gheorghe Ștefan. Între anii 1660 și 1664 a fost reprezentantul țării în Imperiul Otoman și apoi trimis ca sol la Berlin și Stockholm. N. Miclescu vorbea limbile română, latină, greacă și rusă. În anii 1661–1668 efectuează prima traducere integrală în limba română a Vechiului Testament, având ca sursă principală textul grecesc din Septuaginta, apărută la Frankfurt în 1597. L-a urmat pe Gheorghe Ștefan în exilul său la Stockholm și Stettin (1664-1667), și a vizitat Franța pentru a crea o alianță antiotomană. Se retrage din 1671 în Rusia. La curtea țarului Aleksei și la școala slavo-greco-latină înființată de Petru Movilă, Miclescu face o impresie atât de bună, încât țarul îi încredințează diferite misiuni. N. Miclescu Spătarul este cunoscut pentru celebrul său periplu prin Orient (1675-1678). Țarul Aleksei îl trimite în ambasadă în China. Lucrarea sa „*De la Tobolsk până în China*” (note de călătorie) a fost editată în 1888 de G. Sion.

Însă cel mai învățat domnitor al tuturor timpurilor rămâne, indiscutabil, **Dmitrie Cantemir** (1693, 1710-1711), născut în 1673 în localitatea Silișteni din c. Fălciu, aflată chiar pe malul Prutului vizavi de actualul orașel Cantemir din sudul Basarabiei. A fost un mare cărturar, enciclopedist, etnograf, geograf, filozof, istoric, lingvist, muzicolog și compozitor. A fost membru al

Academiei de Științe din Berlin. Refugiat în Rusia după înfrângerea trupelor ruse la Stănilești, a contribuit la cartografierea Rusiei și a lucrat în sistem Mercator. Colecția sa de hărți, scrise în latină, se află în Arhiva Cabinetului lui Petru cel Mare de la Petersburg. A scris Hronicul vechimii româno-moldo-vlahilor, susținând latinitatea limbii și a poporului format pe teritoriul vechii Dacii, inclusiv faptul că româna are patru dialecte. Această lucrare a devenit o referință fundamentală pentru corifeii Școlii Ardelene. Ca membru al Academiei din Berlin a corespondat cu Leibniz, încercând să stabilească principiile fondării Academiei Ruse, principii puse de țarul Petru I la fondarea Academiei de Științe și Arte din S. Petersburg (1724). De asemenea, a contribuit la deschiderea primei universități din Rusia în 1724 la Petersburg, pe lângă Academia de Științe și Arte. La cererea Academiei de Științe din Berlin a scris monumentală operă *“Descrierea Moldovei (Descriptio Moldaviae)”*. Împreună cu Cantemir în Rusia au emigrat un număr considerabil de familii nobile, descendenții cătora au contribuit esențial la dezvoltarea științei și culturii ruse. Dacă Moldova ar fi fost liberă și nu ar fi fost silit de situație să emigreze în Rusia, savantul Dimitrie Cantemir ar fi făcut mult pentru știința și cultura țării sale. Actualmente, osemintele sale se odihnesc în Biserica Trei Ierarhi din Iași, repatriate grație lui Nicolae Iorga, în 1935. Pe lespedeza raclei sale este scris următorul text: *„Aici, întors din lungă și prea greaua pribegie înfruntată pentru libertatea țării sale, odihnește Dimitrie Cantemir, domn al Moldovei”*.

Antioh Cantemir (1709 - 1744), poet de limbă rusă, scriitor și diplomat rus de origine română, fiul domnitorului moldovean Dimitrie Cantemir. Avea un nivel cultural înalt, cunoștea limbile: greacă, turcă, latină, italiană, rusă, franceză și engleză. A studiat cu savanții străini Daniel Bernoulli (cu care a studiat matematica la Sankt Petersburg), Georg Bernhard Bilfinger, Baier și Gross la Academia de Științe din Rusia,

precum și cu Ivan Ilinski. A intrat în legătură cu cărturari celebri, de pildă cu Voltaire, când se afla la Paris. A menținut strânse relații cu comunitatea științifică a epocii, cu savanți ca Bernoulli, Euler. A militat pentru progresul științei și al culturii de pe pozițiile iluminismului. A tradus din Horațiu, Anacreon, Montesquieu, Fontenelle. A scris un poem epic encomiastic intitulat *Petrida* sau descrierea în stihuri a morții lui Petru cel Mare, împăratul întregii Rusii, rămas, din nefericire, neterminat, și a publicat un volum de Satire (printre care *Minții mele sau Celor ce hulesc știința*, 1729), fiind considerat un întemeietor al genului în literatura rusă. Este considerat părintele clasicismului în literatura rusă. Geniu precoce, Antioh Cantemir a fost primul poet rus de stil occidental. În domeniul științei, a tradus în rusă o carte referitoare la Newton și a scris o algebră, tot în rusă, rămasă în manuscris.

Descendenți basarabeni în Rusia (1750-1917)

Rolul lui Dimitrie Cantemir în dezvoltarea științei universale este inestimabil. La 14 iulie 1714 Academia din Berlin avea să-l aleagă membru al ei, fiind întâiul reprezentant al Țărilor Române și al Rusiei ales membru al unei Academii străine. Diploma academiei berlineze îl va numi *„filozof între regi și rege între filozofi”*. Împreună cu Cantemir în Rusia au emigrat un număr considerabil de familii nobile, descendenții cătora au contribuit esențial la dezvoltarea științei și culturii ruse. Printre ei îi vom enumera doar pe cei mai importanți.

Nicolae Bantâș-Camenski (1737-1810), rudă cu D. Cantemir, a devenit istoric și arheograf mar cant al Rusiei. A fost șeful Arhivei Colegiului Afacerilor Externe al Rusiei. Autor al unor lucrări științifice marcante, printre care *„Privire generală asupra relațiilor externe ale Rusiei”* (în 4 volume), unul din primii editori ai *„Cântecului despre oastea lui Igor”*. Dimitrie Bantâș-Kamenski (1788-1850), fiul lui N. Bantâș-Kamenski, este cunoscut ca istoric și arheograf de vază al Rusiei, autorul

„Dicționarului oamenilor iluștri ai Rusiei” (în 8 volume) și al „Călătoriei în Moldova, Muntenia și Serbia”.

Amfilohie Hotinul (1730-1800), originar din Basarabia, absolvent al Academiei Teologice din Kiev, și-a continuat studiile în Italia, episcop al Hotinului (1768). A întocmit manualele: „*Gramatica teologească scoasă în limba moldovenească de pe Bogoslovia lui Platon, arhiepiscopul de Moscova, și de alte cărți bisericești*” (1795); „*Elemente aritmetice arătate firești*” (1795), fiind prima aritmetică în limba română; „*De obște Geografie de limbă moldovenească scoasă de pe geografia lui Buffier*”, care este o adaptare, fiind anexată la finele manualului o descriere originală a Moldovei; „*Gramatica de la învățătura fizicii scoasă de pe limba italienească întru care se cuprinde tot ce omul voiește a învăța în cer și pe pământ din lucrările cele mai cunoscute și maitrebuincioase*” (1796).

Ilia Mecinikov (1845 – 1916), biolog rus și francez cu rădăcini moldovenești pe linia tatălui prin vechiul neam de boieri moldoveni N. Milescu Spătarul. Absolvent al Universității din Harkov (1864), s-a specializat în Germania la recomandarea lui N.I.Pirogov. A susținut teza de magistrat (1867) și de doctor (1868) în Universitatea din S. Petersburg, devenind privat-docent al acestei Universități (1868). A creat stația bacteriologică de luptă cu bolile infecțioase (1886), a doua în lume și prima în Rusia. În 1887 a părăsit Rusia, transferându-se în Paris, unde i-a fost pus la dispoziție Laboratorul creat de Louis Pasteur. Membru al Societății Regale din Londra (1895), membru al Academiei de Medicină din Paris învățământului rusesc într-o perioadă foarte dificilă după revoluția din 1905-1907. Fiind în această și al Societății Medicale din Suedia (1900), membru de onoare al Academiei de Științe din St. Petersburg (1902), al Academiei Române (1911) și al Academiei Militare Medicale din St. Petersburg (1908). Laureat al Premiului Nobel în domeniul fiziologiei și medicinei (1908).

Un aport deosebit pe tărâmul organizării educației în Rusia l-a adus o pleiadă de personalități - descendenți moldoveni.

Universitatea din Moscova l-a numit ca director (1763) pe **Mihail Heraskov** (1733-1807), nepotul căpitanului moldovean Udrea Andrei Herescu, refugiat în Rusia împreună cu domnitorul Dimitrie Cantemir. M. Heraskov, membru al Academiei Ruse, scriitor cu o operă recunoscută în epocă, a rămas pentru eternitate reformatorul universității moscovite. Numit director la 1763, apoi confirmat la 1778 curator al acestei instituții, a reușit s-o modernizeze, transformând-o într-o veritabilă cetate a culturii.

Fosta Universitate Imperială din Harkov, astăzi Universitatea Națională din Harkov „*V.N.Karazin*”, a fost fondată de **Vasile Nazarie Karazin** (1773-1842), de origine moldovean. Bunicul lui, Caragea, s-a refugiat în Rusia împreună cu Dimitrie Cantemir. Istoria întemeierii acestei universități este foarte instructivă. La 1786 în Rusia s-a pus problema fondării a încă trei universități și au fost desemnate orașele Pskov, Cernigov și Penza. V. Karazin propune să facă o donație de 400000 de ruble (bani adunați de la nobilimea locală urmasă a boierilor moldoveni, care s-au refugiat cu Dimitrie Cantemir) cu condiția ca universitatea să fie înființată la Harkov (1804). V. Karazin a fost și întemeietorul primei stații meteorologice din regiunea Harkov. De menționat și faptul că la 1801, când pe tronul Rusiei a urcat Alexandru I, a avut curajul să scrie și să trimită împăratului un plan de domnie (un act de mare curaj pe atunci), care i-a plăcut țarului. „...*Împăratul l-a primit foarte călduros. Influența lui Karazin a durat doar trei ani. Totuși, grație inspirației sale, a luat ființă Ministerul Instrucțiunii Publice. Karazin a fost numit la acest minister în calitate de conducător al administrației școlare. El a scris regulamente pentru instruirea poporului, pentru universități și academii*”, scrie despre acest caz Grigore Bezviconi.

Astfel, la începutul sec. XIX, din 9 universități care

activau în Rusia (Petersburg, Moscova, Kiev, Odesa, Harkov, Varșovia, Tartu, Tomsk), patru erau ctitorite de descendenți moldoveni, scrie Gh. Bezviconi în unul din studiile sale, intitulat Contribuția românilor la fondarea a patru universități din Rusia.

Basarabeanul **Leon Casso** (1865-1914) și-a făcut studiile la Liceul Condorcet din Paris. Tot acolo a început studiile universitare la Facultatea de Filozofie și Istorie, apoi s-a transferat la Universitatea din Heidelberg, luându-și în 1889 doctoratul în drept. Examenele pentru titlul de magistru le sustine la Universitatea din Derpt (Tartu), unde în 1892 este numit docent de drept bisericesc, iar în 1893 e numit profesor de drept baltic. Fiul lui N. Casso, a fost membru al Societății Literare „Junimea”, prieten cu mai mulți oameni de cultură basarabeni și din Regat, filantrop. La propunerea familiei Krupenski făcută lui Stolâpin a fost numit ministru al Învățământului în Rusia țaristă (1910), realizând reforma funcție, a susținut învățământul primar în Basarabia. I-a fost prezis și postul de prim - ministru în 1914, dar, spre stupoarea tuturor, s-a stins din viață subit la 26.11.1914.

Acestea sunt doar unele din legăturile științifice ale descendenților moldoveni cu Rusia. Însă chiar și după anexarea părții de est a Principatului Moldovei, numită impropriu Basarabia, legăturile culturale și iluministe între cele două părți ale Moldovei separate de Prut au continuat destul de intens. În primii ani după anexare Basarabia s-a bucurat de un anumit grad de autonomie, care însă în 1828 a fost lichidată. Ulterior Basarabia a fost transformată într-o simplă gubernie a imperiului. Basarabia prezenta una din puținele regiuni ale Imperiului Rus, în care țarismul nu a reglementat la nivel de lege generală de stat principiile fundamentale și formele de utilizare a limbii materne în domeniul învățământului public. Astfel, la sfârșitul anilor '70 ai secolului al XIX^{-lea} limba română (moldovenească) a fost exclusă definitiv din școală, ceea ce a condus la faptul că la finele secolului XX doar 3,9% din numărul

total al românilor basarabeni știutori de carte obținuseră studiile primare în limba maternă.

Cu toate acestea, în perioada de stăpânire rusească în Basarabia au activat o pleiadă întreagă de scriitori și savanți, care au aprins flacăra iluminismului. Cei mai mulți au activat în ultima treime a secolului al XIX^{-lea}, lăsând urme adânci în istoria iluminismului, științei și culturii nu numai în Basarabia, ci și în afara ei. Aceasta se datorează și apariției în Basarabia a unor structuri științifice primare. Astfel, în anul 1908 la Chișinău ia ființă Comisia gubernială științifică de cercetare a arhivelor din Basarabia, de subordonare dublă – Institutului de Arheologie din St. Petersburg al Academiei de Științe din Rusia și guvernatorului Basarabiei. Președinte al Comisiei a fost ales directorul școlii reale N. Codreanu, iar secretar – I. Halippa. Comisia avea scopul de a aduna, a cerceta și a edita documente și materiale istorice de valoare din trecutul ținutului. Sub îngrijirea lui I. Halippa au fost publicate în 3 volume Studiile Comisiei. O asistență substanțială la completarea bibliotecii Comisiei a acordat Academia Română, care a transmis Comisiei Analele Academiei Române din anii 1878-1901 (26 de volume), operele lui D. Cantemir publicate de B. Petriceicu Hasdeu, Dicționarul limbii române, documente privind Istoria României de E. Hurmuzaki (în 11 volume), unele lucrări ale lui N. Iorga ș.a. Însă cea mai bună, din punct de vedere organizațional, asociație a fost Societatea Naturaliștilor și Amatorilor Științei Naturale, fondată în 1904 din inițiativa savantului moldovean Alexandru Stuart, întemeietorul Muzeului Național de Etnografie și Istorie Naturală din Chișinău. Acestei societăți i-a revenit un rol deosebit în organizarea și coordonarea investigațiilor științifice în Basarabia. Numărul membrilor Societății a crescut de la 26, în 1904, până la 200, în 1912. În cadrul Societății au fost formate secțiile de fizică și matematică, agronomie, antropologie, geografie și etnografie. În anii 1906-1914 Societatea a editat Studiile sale în 6 volume.

Basarabia: perioada țaristă (1812-1918)

Totuși dezvoltarea științei în Basarabia în sec. XIX a fost frânată de lipsa condițiilor indispensabile pentru constituirea unor școli științifice, în special, în domeniul științelor fundamentale (existența învățământului superior de specialitate, a unor unități de cercetare dotate corespunzător). Această stare de lucruri i-a determinat pe mulți iluminiști și cercetători basarabeni să treacă Prutul sau să plece la universități din Imperiu Rus. Unele lucrări ale iluminiștilor care au activat în această perioadă au fost incluse în culegerea Academiei Române „*Tipărituri românești în Basarabia de la 1812 până la 1918*”, îngrijită de Paul Mihail, preot din Chișinău. Ne vom opri doar la cele mai reprezentative nume de iluminiști, savanți basarabeni sau descendenți din basarabeni.

Gavriil Bănulescu-Bodoni (n. 1746, Bistrița – d.1821, Chișinău) și-a făcut studiile în Transilvania, apoi la Academia Duhovnicească din Kiev (1771-1773), la școlile grecești din Patmos, Smirna și la Mănăstirea Vatopedu de la Muntele Athos (1773-1776). Devine profesor, în Transilvania în anul 1776, apoi la Iași în anul 1777. Se călugărește la Constantinopol în 1779, cu numele Gavriil, continuându-și studiile la Patmos (1779 – 1780). Revine la Iași în 1784 și este hirotonisit arhimandrit în 1786, fiind propus episcop la Roman, dar neacceptat de domnul fanariot de atunci. Se întoarce în același an în Rusia, unde ajunge rector al Seminarului din Poltava (1786 – 1791). La 10 februarie 1792, Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse l-a numit mitropolit al Moldovei, dar în aprilie noul domn, Alexandru Moruzi, îl trimite, în stare de arest, la Istanbul. Fiind eliberat prin intervenția reprezentantului Rusiei la Poartă, s-a reîntors în Rusia, unde a fost numit mitropolit al Poltavei (1793 – 1799), apoi al Kievului (1799 - 1803), iar în 1801 țarul Alexandru I l-a numit membru al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse. La 27 martie 1808, printr-un ucaz al aceluiși țar, a fost numit exarh

al Bisericii din Moldova și Țara Românească – ambele țări fiind sub ocupație militară rusă, conducând Mitropolia Moldovei până după Pacea de la București (16 mai 1812). În această calitate a tipărit mai multe cărți și a lucrat pentru buna desfășurare a vieții bisericești. La 21 august 1813 țarul Rusiei l-a numit în fruntea noii Arhiepiscopii a Basarabiei, cu reședința în Chișinău, creată la cererea sa, unde a păstorit până la moarte. A înființat tipografia eparhială (1814), seminarul teologic (1813), pe care în perioada 1813-1843 l-au absolvit 2436 de elevi, dintre care 383 și-au continuat studiile la instituții de învățământ superior, 102 absolvind Academii Teologice, restul – laice.

Alexandru Hâjdeu (1811-1872), scriitor, om de știință, care se impune în prima jumătate a secolului XIX în viața științifică a Basarabiei. Pentru cultura sa enciclopedică C. Stamati îl aseamănă cu D. Cantemir. A cules, tradus și tipărit în publicațiile periodice ruse o serie de cântece populare moldovenești, însoțite de bogate comentarii istorico-literare. În domeniul biologiei a elaborat studiul „*Flora Basarabiei*”. A. Hâjdeu s-a preocupat și de studierea istoriei Țării Moldovei. A fost membru fondator al Academiei Române (1866).

Alexandru Sturza (1791-1854), reprezentant de vază al științei în Basarabia, unul din organizatorii învățământului public în Rusia, diplomat, cofondator și vicepreședinte al Societății Agricole din sudul Rusiei (Odesa, 1828) precum și al Societății Imperiale de Istorie și Antichități din Odesa (1839). Au fost publicate numeroase lucrări ce țin de domeniul religiei, filosofiei și esteticii în limbile rusă, română, franceză, germană.

Constantin Stamati (1786-1869), scriitor român din Basarabia, unul din membrii fondatori al Societății Academice Române (Academia Română) (1866), membru corespondent al Societății de Istorie și Antichități din Odesa (1841). A scris o serie de schițe și studii despre trecutul glorios al Moldovei. A colaborat cu Albina românească și Dacia literară.

Avsenti Stadnițchi (1862–1936), absolvent al Seminarului Teologic din Chișinău (1880) și al Academiei Teologice din Kiev. În 1895 a obținut titlul de magistru în teologie, iar în 1904, cel de doctor în domeniul istoriei bisericești. Rector al Seminarului Teologic din Novgorod (1895), rector al Academiei Teologice din Moscova (1896), episcop al Volokolamskului (1899), episcop al Pskovului (1903). Președinte al Consiliului în problemele învățământului de pe lângă Sinod (1905), membru al Consiliului de Stat etc. A scris un număr impunător de lucrări, printre care „*Cercetări și monografii privind istoria bisericii în Moldova*” (St. Petersburg, 1904). A fost canonizat recent de Biserica Rusă.

Bogdan Petriceicu Hasdeu (1838, Cristinești, Hotin – 1907, Câmpina), scriitor și filolog, pionier în diferite ramuri ale filologiei și istoriei românești. Academician, enciclopedist, jurist, folclorist, publicist, istoric și om politic, B. Petriceicu Hasdeu a fost una dintre cele mai mari personalități ale culturii române din toate timpurile. Și-a făcut studiile la Universitatea din Harkov, după terminarea studiilor servind ca ofițer în armata rusă. La 1856, când sudul Basarabiei a revenit la Moldova, a trecut în acest ținut la Cahul, pentru a scăpa de deznaționalizarea forțată practică de administrația de ocupație. A pus bazele mai multor publicații, printre care revista „*Din Moldova*” (1862-1863), în care a publicat poezii lirice, fabule, nuvele, critice etc. A fost director al Arhivelor Statului din București (1876-1900), în această calitate contribuind la publicarea documentelor în „*Arhiva istorică*” și „*Cuvinte din bătrâni*”, atât din arhivele românești, cât mai ales din cele străine. Fiind primul conducător al Arhivelor Statului, a început să publice copii după acte din arhivele străine privitoare la români. În 1877 a fost ales membru al Academiei Române ca un omagiu al întregii sale opere de până atunci, dar și ca recunoaștere a spiritului său enciclopedist.

Alecu Russo (1819-1859) și-a făcut studiile în Elveția, după care își continuă studiile la Institutul lui Francois Naville,

or. Vernier (de lângă Geneva). Poet, prozator, eseist și critic literar, un foarte talentat cercetător al folclorului. Majoritatea lucrărilor au fost scrise în limba franceză, traduse apoi în limba română de V. Alecsandri și A. Odobescu. Colaborează la Albina românească, România literară și Dacia literară. Este autorul volumului Cântarea României, despre care N. Iorga a spus: „E o scurtă ochire asupra trecutului țării, în toată vitejia și durerea ce cuprinde, cu blesteme de profet fanatic împotriva ticăloșilor timpului de față și cu perspective limpezi deschise asupra viitorului. O simțire tot atât de aleasă pe cât de puternică, o mare putere de a concretiza în icoane gândurile de păreri de rău sau de speranțe dau acestei scurte bucăți o valoare pe care unii n-au atins-o și n-o ating, și nimeni, în curgerea vremurilor, n-a mai găsit astfel de accente pentru a mângâia și îmbărbăta maica în suferință, „*țara cea dragă*”, și în același timp, pentru întâia oară se caută în desfășurarea evenimentelor ce alcătuiesc „*istoria noastră un rost filosofic*”. Alecu Russo a fost basarabeanul care a cules cea mai frumoasă (din cele apr. 1500 existente) variantă a Mioriței.

Zamfir Arbore Rally (1845-1933) și-a făcut studiile liceale la Chișinău, la Gimnaziul Nr. 1 (1858), la Nikolaev și Moscova (1864), iar cele universitare la Zurich, Elveția (1878). La 27 martie 1918, la propunerea lui C. Stere, a fost ales senator de Basarabia. Avea viziuni de stânga. A colaborat cu peste 10 reviste științifice din Elveția și România. A publicat peste 50 de lucrări științifice și publicistice.

Vasile Stroescu (n. 1845, Trinca, Basarabia – d. 1926, București) și-a făcut studiile la Liceul Regional din Chișinău, Liceul din Kamenet-Podolsk și Richelieu din Odesa, a studiat dreptul la Universitățile din Moscova, St. Petersburg și Berlin. A acordat burse pentru tinerii dotați, a susținut material pe liderii politici și culturali ai Transilvaniei, a înființat școli în Basarabia și Transilvania, fiind numit de N. Iorga „...un mare binefăcător al culturii românești”. Din fondul „*Vasile Stroescu*” au fost

editate zeci de mii de volume care cuprindeau operele lui I. Creangă, V. Alecsandri, G. Coșbuc, I. Slavici și alți mari scriitori. În primul Sfat al României Mari a fost ales senator de Transilvania. În 1919 este primul președinte al Parlamentului României Mari – președinte de vârstă. A fost printre fondatorii Societății Teatrale Alecu Russo din Chișinău, ai Ligii Drepturilor Omului (1923), unde a fost ales președinte. Membru de onoare al Academiei Române.

Gurie Grosu (1877-1943) a studiat la Școala spirituală (1888-1882) și la Seminarul Teologic din Chișinău (1892-1898), apoi, în 1898 și 1902, la Academia Duhovnicească din Kiev, unde a obținut titlul de magistru în teologie. A fost mitropolit român, primul titular al Mitropoliei Basarabiei după 100 de ani de ocupație rusă. În 1918 este ales de Sf. Sinod din București arhiepiscop-vicar al Mitropoliei Moldovei, în 1920 locțiitor de arhiepiscop al Chișinăului și Hotinului, iar în 1928 devine mitropolit al Basarabiei, păstorind până la 11 noiembrie 1936. Gurie a fost un om extrem de evlavios și unul din promotorii românismului în Basarabia. Fondatorul revistei „*Luminătorul*”, primul număr al căreia a apărut în 1908. A editat o serie de lucrări cu caracter religios și educativ, printre care: „*Bucoavna moldovenească*” (1908); „*Abecedarul moldovenesc*”, care a cunoscut 7 ediții (1917-1922), ș.a.

Iosif Naniescu (n.1818, Răzălăi, jud. Bălți – d.1902, Iași) și-a făcut studiile la Seminarul Teologic din Buzău (1833-1835), conținându-și studiile și în alte școli. În 1863, este egumen la Mănăstirea din București. În anii 1864 - 1870, arhimandritul Iosif Naniescu a fost profesor de religie la Gimnaziul „*Gheorghe Lazăr*” și la Liceul „*Matei Basarab*” din Capitală. În anii 1870 -1871, a fost director la Seminarul Central. La 23 aprilie 1872 arhimandritul Iosif Naniescu este hirotonit arhiepiscop, iar în ianuarie 1873 este numit episcop de Argeș. La 10 iunie 1875 este ales mitropolit al Moldovei, iar la 6 iulie același an este instalat la Iași. Timp de 27 de ani venerabilul mitropolit

Iosif Naniescu păstorește cu o rară blândețe și înțelepciune Mitropolia Moldovei. Aici a depus cea mai bogată activitate duhovnicească, teologică, pastorală și socială din toată viața sa, rămânând pentru urmași un exemplu viu și greu de imitat. A fost unul din ctitorii Catedralei Mitropoliei Iași. Prin discipolii săi la Academia Teologică din Kiev îi susține material pe studenții basarabeni. Este unul din fondatorii „*Revistei teologice*” (1883-1887) editate la Iași. Membru al Academiei Române (1888).

În anul 1898, la Chișinău, ia ființă Comisia gubernială științifică de cercetare a arhivelor din Basarabia, de subordonare dublă – Institutului de Arheologie din St. Petersburg al Academiei de Științe din Rusia și guvernatorului Basarabiei. Președinte al Comisiei a fost ales directorul școlii reale N. Condreanu, iar secretar I. Halippa.

Basarabia și Transnistria: perioada (1918-1944)

Această perioadă istorică de dezvoltare a științei și culturii moldovenești trebuie examinată sub două aspecte: dezvoltarea iluminismului și științei în Basarabia aflată în componența Regatului României și în stânga Nistrului după formarea RASS Moldovenești în componența URSS. În continuare vom prezenta câteva personalități din lumea științei din fosta RASSM.

Nicolae D. Zelinski (n. 1861, or. Tiraspol – d.1953, Moscova) și-a făcut studiile la școala județeană din Tiraspol (1869-1872), Gimnaziul Richelieu din Odesa (1872-1880), secția științe naturale a Facultății de Fizică și Matematică a Universității Novorosiisk din Odesa (1880-1884). După întoarcerea la Odesa, predă la Universitate chimia generală și compartimentele din chimia organică, iar în 1889 susține teza de magistru. În 1890-1891 lucrează la Leipzig la V. Ostval asupra conductibilității electrice a soluțiilor și susține la Universitatea Novorosiisk din Odesa teza de doctorat. Profesor suplinitor la Universitatea din Moscova (1893), unde conduce catedra de chimie analitică și organică. Membru corespondent al A.Ș. din

URSS în domeniul chimiei (1924), academician (1929). Participă la fondarea Institutului de Chimie Organică al A.Ș. din URSS (1934), care în prezent îi poartă numele. Creează (împreună cu L.F.Vereșceaghin) laboratorul presiunilor supraînalte pentru sinteza organică. Ales președinte al Societății Cercetătorilor Naturii din Moscova (1935-1953), al Societății unionale de Chimie „*D.I. Mendeleev*”. Membru al Societății de chimie din Franța, membru de onoare al Societății de chimie din Londra. Premiul „*A.M. Butlerov*” al Societății ruse de Fizică și Chimie (R.F.H.O.) (1924), titlul de Om emerit al științei din RSFSR (1926).

Alexei V. Șciusev (n. 1873, Chișinău – d. 1949, Moscova) și-a făcut studiile la Gimnaziul Nr. 2 din Chișinău, apoi la Academia de Arte din Sankt-Petersburg, pe care o absolvește cu diploma cum laude. Pentru proiectul de diplomă „*Conac boieresc*” i se acordă Medalia de aur (1897) și o bursă de studii peste hotare. A studiat arhitectura și pictura în Italia, Franța, Marea Britanie. A predat la Școala Stroganov (1913-1918), profesor la Atelierele Uniunilor de Artă și Tehnice din Moscova (1918-1926), președinte al Societății de Arhitectură din Moscova. A restaurat și a proiectat biserici la Moscova și (în) regiunea Harkov, Gara Kazan din Moscova, Institutul Mecanic din Moscova (1923-1930), Mausoleul lui Lenin din Piața Roșie (1924-1930), Institutul de Genetică (1940), piața Kreșceatik, Kiev, stația de metro „*Komsomol'skaya*” din Moscova (1949-1951), clădirea Academiei de Științe a URSS și edificiile Institutelor de Fizică, Chimie Organică și Metalurgie (1949-1951), Observatorul din Pulkovo (1949-1952). Conduce Academproiectul (1938-1949). Membru al Academiei de Arhitectură (1938), membru titular al Academiei de Științe a URSS (1943). Autor a peste 240 de articole în domeniul teoriei și istoriei artei. Premiul Stalin (1941, 1946, 1948 și 1952 (postum)), Ordinul Lenin.

Nicolae Dimo (n. 1873, Orhei - d. 1959) și-a făcut studiile la Școala Reală din Chișinău (1885-1894), Institutul Agricol din Novo-Alexandrovsk (în apropiere de Varșovia, director V.V. Dokucaev) (1894-1902), pe care l-a absolvit cu diplomă de gradul I. Profesor, șef de catedră la Institutul de Ingineri Hotarnici din Moscova (1917-1920). Cofondator al Universității Asiei Mijlocii din Tașkent și decan al Facultății Agricole (1920-1930), șef al secției agrologie la Institutul Transcaucazian al Gospodăriei Apelor din Tbilisi (1932-1945), șef al catedrei de la Institutul Agricol de Stat din Chișinău (1945-1946), prorector (1946-1948) și șef al catedrei de agrologie la Universitatea de Stat din Chișinău. Titlul științific de doctor în geologie și mineralogie (1939) și membru al Academiei Agricole din URSS (1948). Șef al secției agrologie a Filialei Moldovenești a A.Ș. din U.R.S.S. (1949-1952), director al Institutului de Pedologie, Agrochimie și Ameliorare al Filialei nominalizate (1952-1959).

Lev S. Berg (n. 1876, Tighina, Basarabia - d. 1950, Leningrad) a absolvit Gimnaziul Nr. 2 din Chișinău cu medalie de aur (1894), Universitatea din Moscova în 1898 cu medalie de aur și debutează cu prima sa lucrare științifică. Ales membru al Societății Ruse de Geografie (1904), activează la Muzeul Zoologic al Academiei de Științe din St. Petersburg (1904-1914), profesor de ihtiologie la Institutul Agricol din Moscova (1914-1918), profesor și șef de catedră la Institutul de Geografie (1918-1930). În 1908 susține teza de magistr, pentru care a obținut titlul de doctor în geografie. Membru corespondent (1928) și academician (1946) al Academiei de Științe a URSS, președinte al Societății de Geografie din U.R.S.S. (1940), membru al Academiei Agricole din Cehoslovacia (1946), Laureat al Premiului de Stat. Autor a peste 700 de lucrări științifice în domeniile ihtiologiei, geografiei, istoriei descoperirilor geografice, climatologiei, paleontologiei, geologiei, etnografiei, scientologiei, demografiei.

Pentru redresarea situației după peste 100 de ani de rusificare și dominație țaristă, în perioada interbelică (1918-1940) în Basarabia s-au făcut pași concreți în domeniul științei și iluminismului. Regatul României a adoptat o nouă lege de organizare a învățământului superior. Prin acea lege s-a prevăzut înființarea Facultății de Teologie a Universității din Iași la Chișinău (1926), care „*urma să fie nu numai un centru de studii teoretice, ci și de iradiere a culturii românești în marea masă a populației de peste Prut*”. Printre profesorii titulari au activat: Ștefan Ciobanu, Gala Galaction, Cicerone și Valeriu Iordăchescu ș.a. Prin Societatea Culturală „*Petru Movilă*” s-a editat revista „*Studentul*”, începând din anul 1928, al cărei inițiator a fost P. Mihail.

Deschiderea Facultății de Agronomie din Chișinău are loc la 9 aprilie 1933 cu promulgarea de către MS Regele Carol al II-lea a Legii privind transformarea Secției de Științe Agricole a Universității din Iași în Facultatea de Științe Agricole cu sediul la Chișinău. În 1938 Facultatea de Științe Agricole și-a schimbat denumirea în Facultatea de Agronomie și împreună cu alte două facultăți au format Politehnica „*Gh. Asachi*” din Iași, sediul facultății rămânând în continuare la Chișinău. Haralamb Vasiliu a fost primul decan al Facultății de Științe Agricole din Chișinău (1933-1936; 1938-1940). Un rol iluminist important l-au avut mari personalități venite din regimul țarist și afirmate în perioada interbelică, printre care:

Ștefan Ciobanu (n.1883, Talmaz, Basarabia – d. 1950, București) și-a făcut studiile la Liceul Regional din Chișinău (1905), Facultatea de Litere a Universității din Kiev (1907-1911). A urmat în anii 1911-1912, cursul superior academic cu specializarea în pedagogie. A fost director al Învățământului în Directoratul General condus de P. Erhan (1917-1918) (membru al primului guvern al Republicii Democrate Moldovenești, membru al Academiei Române, secția literară (1918), vicepreședinte al Academiei Române (1944 - 1948), profesor la

Facultatea de Teologie din Chișinău (1926-1938), la Facultatea de Litere și Filozofie a Universității din București (1939-1949), secretar al Astrei basarabene. Ministru al Cultelor și Artelor în guvernul lui Gheorghe Tătărescu (11.05– 3.06.1940) și membru al Consiliului de Coroană, a votat împreună cu N. Iorga, V. Iamandi, S. Dragomir, T. Pop și E. Urdăreanu împotriva cedării Basarabiei (6 din 26 de membri). La 2 iulie 1940, în calitate de senator din partea circumscripțiilor electorale basarabene, Șt. Ciobanu va participa la ședința Comisiilor de Afaceri Străine ale Camerei și Senatului, unde va citi declarația solemnă de protest a parlamentarilor, foștilor parlamentari și intelectualilor din Basarabia față de notele ultimative din 26 și 27/28 iunie 1940. A publicat 18 cărți și un număr mare de articole științifice.

Nicolae Donici (n. 1874, Petricani, Chișinău - d. 1956, Nisa, Franța) își face studiile la Liceul Richelieu din Odesa (promoția 1893) și Universitatea din Odesa. După absolvirea cu distincție a universității în 1897, pleacă la Sankt Petersburg, unde își începe cariera științifică sub conducerea astronomului rus, acad. F.A. Bredihin. Membru al Societății Astronomice din Rusia (1904). Șeful misiunii astronomice a Academiei de Științe din St. Petersburg (1901-1916). În anul 1908 a construit un observator astronomic propriu la Dubăsarii Vechi în Basarabia. În anii 1918 -1944 a locuit și a lucrat la Dubăsarii Vechi și București. În iunie 1936 conduce expediția română pentru studiul eclipsei totale de Soare din Turcia. Din 1944 a locuit și a lucrat în Franța, la Meudon și Nisa. Cercetările astronomice ale lui Nicolae Donici se referă la astronomia Soarelui, cromosferă, planete, lumină zodiacală. A observat 8 eclipse de Soare în diferite părți ale lumii, 8 eclipse de Lună. Membru al Uniunii Internaționale pentru Studiul Soarelui, al Uniunii Internaționale Astronomice (din 1922), al societăților astronomice din Rusia (până la 1917), Germania și Franța. Membru al comitetului astronomic român, membru de onoare al Academiei Române (1922–1948, 1991 (post mortem)) și doctor honoris causa al

Universității din Coimbra, Portugalia. Autor a cel puțin 77 de publicații științifice.

Alexandru Bădărău (n. 1887, Ismail – d. 1975, București), absolvent al Școlii Normale din Pisa (Italia) (1912-1914), asistent la Institutul de Fizică Experimentală din Pisa, unde și-a luat doctoratul, deputat în Sfatul Țării, ca delegat ales al or. Ismail (1918), deputat în Parlamentul României (1920). A fost decan al Facultății de Științe Exacte a Universității din Cernăuți (1926-1927), președinte al Societății Române de Fizică (de două ori). A publicat circa 40 de lucrări științifice originale. Membru al Academiei Române.

Pantelimon Halippa (n. 1883, Cubolta, Basarabia – d. 1979, București) a absolvit Seminarul Teologic din Chișinău (1898-1904), Facultatea de Fizică și Matematică a Universității din Dorpat, Facultatea de Litere a Universității din Iași. Membru al Sfatului Țării (1917), vicepreședinte și președinte (1917-1918). Membru corespondent al Academiei Române (1918). Ministru de Stat pentru Basarabia (1919-1920), ministrul Lucrărilor Publice (1927-1930), Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirii Sociale (1930), ministru de stat (1931, 1933), deputat și senator în Parlamentul român. A întemeiat la Chișinău: Universitatea Populară (1917); Conservatorul Moldovenesc, Societatea de Editură și Librărie Luceafărul; Societatea Scriitorilor și Publiciștilor Basarabeni (1940). Moștenirea sa literară include 5 cărți, peste 280 de poezii și traduceri poetice, nenumărate schițe și memorii, peste 100 de articole publicate în revista *Viața Basarabiei* (1932-1944).

Antonie Plămădeală (n. 1926, Stolniceni, Basarabia – d. 2005, Sibiu) a fost înalt ierarh al Bisericii Ortodoxe Române, mitropolit ortodox al Ardealului (1982-2005), membru de onoare al Academiei Române. A fost tuns monah în anul 1948. La 27 decembrie 1970 a fost hirotonit vicar patriarhal, cu titlul „*Ploieșteanul*”. La 9 decembrie 1979, după ce a fost responsabil cu relațiile externe ale Bisericii Ortodoxe Române, a fost ales episcop al Buzăului. La 10 ianuarie 1982 a fost ales arhiepiscop

al Sibiului și mitropolit al Ardealului, funcții pe care le-a deținut până la moarte. Mitropolitul Antonie Plămădeala a realizat atunci, în vremurile de restriște pentru Biserică, o „*îndumnezeire a maidanului*”, cum ar zice Constantin Necula.

Spre deosebire de Basarabia, unde dezvoltarea științei era inițiată și realizată din propria inițiativă a oamenilor de știință, în Transnistria de la bun început aceasta a fost dirijată de organele de partid și de stat. Astfel, la 26 decembrie 1926, este format Comitetul științific moldovenesc pe lângă Comisariatul Poporului pentru Învățământ, Comitetului fiindu-i atribuit statutul de instituție științifică supremă a Republicii. Președinte a fost ales P. Chioru-Ianachi. Membrii Comitetului erau divizați în categoriile: membri de onoare, membri titulari, membri corespondenți și membri colaboratori. Ulterior, acest Comitet, supus diferitelor transformări, împreună cu Institutul Pedagogic din Tiraspol (1930), Institutul Agricol (1931), Institutul de Legumicultură și Baza Experimentală Agricolă, cu oamenii de știință din Basarabia care nu au fost supuși represiunilor de către regimul comunist, Facultatea de Agronomie a Institutului Politehnic din Iași, au stat la temelia cadrului organizatoric academic al științei din republică, care a fost înființat după al Doilea Război Mondial. Acesta a fost un final firesc al logicii dezvoltării științei în acest spațiu pe parcursul mai multor secole.

Etapa istorică: perioada (1944-prezent)

Perioada modernă a creării instituțiilor de cercetări științifice în Basarabia începe în a. 1946. În conformitate cu hotărârea Guvernului U.R.S.S. din 11 martie 1946, secundată de o decizie similară a Prezidiului A.Ș. a U.R.S.S., la 12 iunie 1946 Consiliul de Miniștri al R.S.S. Moldovenești și biroul C.C. al P.C.(b) al Moldovei au adoptat hotărârea „Cu privire la crearea Bazei Moldovenești de cercetări științifice a Academiei de Științe a U.R.S.S. în or. Chișinău”. Conform acestei hotărâri au fost fondate următoarele instituții primare de cercetare

științifică: Institutul de Istorie, Lingvistică și Literatură, fondat în baza Institutului Moldovenesc de cercetări științifice de Istorie, Economie, Lingvistică și Literatură creat în 1939 la Tiraspol; Sectorul de Botanică; Sectorul de Geodezie; Sectorul de Viticultură și Pomicultură; Sectorul de Agrologie; Sectorul de Zoologie; Sectorul de Energetică; Sectorul de Economie și Geografie. În funcția de director al Bazei Moldovenești a fost numit academicianul A.Ș. a U.R.S.S. V.P.Volghin, vicepreședinte al A.Ș. a U.R.S.S., iar în funcția de secretar științific – Luca Matiuc. În funcția de director al Institutului de Istorie, Lingvistică și Literatură a fost numit istoricul Vasile Sinchevici. La Sectorul de Geologie a fost numit Ion Suhov; la Sectorul de Botanică – Vladimir Andreev, doctor habilitat în științe biologice; la Sectorul de Agronomie– Nicolae Dimo, doctor habilitat în științe geologice și mineralogice, membru al Academiei Unionale de Științe Agricole; la Sectorul de Zoologie – Valentin Grimalschi, profesor; la Sectorul de Economie și Geografie – Nicolae Frolov, doctor în științe economice. În 1947 în funcția de director adjunct a fost numit la început Macarie Radul, apoi Iachim Grosul, care în 1954 a devenit Președintele Filialei Moldovenești a A.Ș. a U.R.S.S., fondate în 1949. În 1949 a fost transformată în filială moldovenească a Academiei de Științe a URSS, pe care a condus-o istoricul Y. S. Grosul.

Deschiderea oficială a Academiei de Științe a Republicii Moldova a avut loc pe 2 august 1961. Primele direcții de bază de cercetare ale Academiei au fost: probleme complexe legate de majorarea productivității și chimizarea agriculturii; chimia substanțelor chimic active; fizica semiconductoarelor; utilizarea câmpurilor electrice și a descărcărilor electrice în diverse domenii ale tehnicii; chimia compușilor complecși; economia; istoria, literatura și limba. În perioada sovietică Academia a editat revistele: „*Izvestia*” (în limbile română și rusă, din 1962); „*Elektronnaia obrabotka materialov*” (din 1965); „*Limba și literatura moldovenească*” (din 1958) ș.a., pregătea editării Enciclopediei Sovietice Moldovenești.

În final, se observă lesne că până la fondarea Academiei de Științe a Republicii Moldova oameni de știință din Basarabia și Transnistria au devenit membri ai diferitelor academii din afara Republicii, în special ai Academiei Române și Academiei Ruse (perioada țaristă) sau ai Academiei de Științe a U.R.S.S. (în perioada sovietică). Acest fapt constituie o dovadă elocventă a puternicului potențial uman din acest spațiu.

Prin decretul domnesc din 1 aprilie 1866 s-a luat decizia de a înființa la București „*Societatea Literară Română*”, redenumită în „*Societatea Academică Română*” (1867), apoi declarată „*Institutul Național*” și redenumită Academia Română (1879). Printre membrii fondatori ai Academiei Române s-au aflat și basarabenii Alexandru Hajdeu, Ioan Străjescu, Constantin Stamati, înlocuit din cauza vârstei cu Ștefan Gonata. În continuare vor fi prezentate numele academicienilor de origine basarabească în ordinea cronologică a alegerii lor ca membri ai Academiei Române: Ion Străjescu (?-1873) desemnat în 1866; Alexandru Hajdeu (1811–1872), ales membru de onoare în 1869; Ștefan Conata (1838–1896), ales membru de onoare în 1869. Până în 1918 membri corespondenți basarabeni ai Academiei Române au fost aleși: Dimitrie Petrino (1838–1878), ales în 1878; Eugen Botezat (1871–1974), ales în 1913. În anii 1918-1948, membri titulari ai Academiei Române au devenit: Eugen Bădărău (1887-1975), fizician, ales în 1948; Eugen Macovschi (1906-1985), biochimist și biolog, ales în 1948; Mihail Gușuleac (1887-1960), botanist, ales în 1937. În aceeași perioadă membri de onoare au fost aleși: Francisc Reiner (1874-1944), medic anatomist, ales în 1943; Alexandru Averescu (1859-1938), ales în 1923.

În anii 1948-1991, membri titulari ai Academiei Române au devenit: Grigore Benetato (1905-1972), medic și fiziolog, ales în 1955; Teodor Bordeianu (1902-1969), inginer agronom, ales în 1963; Gherasim Constantinescu (1902-1995), inginer viticultor, ales în 1963; Miron Constantinescu (1917-1974), sociolog, ales în 1974; Alexandru Bârlădeanu (1918-1993),

economist, ministru, ales în 1955; Vasile Malinschi (1912-1995), economist, ales în 1955; Grigore Obrejanu (1911-1992), pedolog, ales în 1963; Emanuel Kant Vasiliu (1929-2001), lingvist, ales în 1991.

Printre Membrii corespondenți aleși în aceeași perioadă figurează: Alexandru Priadcencu (1902-1981), pedolog, ales în 1952; Teodor Bușniță (1900-1977), hidrobiolog, ales în 1955; Ilie Popovici (1902-1982), medic veterinar, ales în 1955; Boris Cazacu (1919-1987), lingvist, ales în 1963; Dumitru Mangeron (1906-1990), matematician, ales în 1990. Membri de onoare ai Academiei Române aleși după 1990 au fost: Ion Druță (1928), scriitor, ales în 1990; Andrei Andrieș (1933-2012), fizician, ales în 1991; Mihai Cimpoi (1992), critic și istoric literar, eseist ales în 1993; Grigore Vieru (1935-2009), poet, ales în 1993; Alexandru Moșanu (1932), istoric, ales în 1993; Petru Soltan (1931), matematician, ales în 2003; Sergiu Chircă (1934), economist, ales în 1997; Nicolae Dabija (1948), scriitor, istoric literar, om politic, ales în 2003; Gheorghe Duca (1952), om de știință, chimist, președinte AȘM, ministru (2001-2004), ales în 2007; Andrei Eșanu (1948), istoric și scriitor, ales în 2011; Valeriu Matei (1959), istoric și scriitor, ales în 2011; Ion Tighineanu (1955), om de știință, fizician, prim-vice președinte al AȘM, ales în 2015. Astfel, pe parcursul a 150 de ani de existență a Academiei Române, 38 de originari din Basarabia au fost aleși membri ai Academiei Române, inclusiv 12 titulari, 12 membri corespondenți și 14 membri de onoare. De asemenea, 25 de savanți de origine basarabeană au fost aleși membri ai Academiei Imperiale (perioada țaristă) sau ai Academiei de Științe a U.R.S.S. (perioada sovietică). Generalizând informația prezentată, constatăm că pe parcursul a 150 de ani circa 70 de oameni de știință și cultură originari din ținutul nostru au fost aleși membri ai diferitelor Academii din afara Republicii Moldova.

Literatura și Arta, Nr. 21-26, 2016

DE ZIUA LIMBII ROMÂNE!

„N-avem două limbi și două literaturi, ci numai una, aceeași ca peste Prut”.

(A.Mateevici)

Pentru orice neam limba este cea mai mare comoară, este fondul de aur al spiritualității unui neam, pe care trebuie să-l păstreze cu sfințenie pentru a nu pieri.

Se spune pe bună dreptate că un popor există atâta timp cât își vorbește limba. Popoarele care și-au pierdut graiul au dispărut. Dovadă sunt cele peste 100 de popoare mici din Rusia care, pierzându-și limba și scrisul, au dispărut, s-au topit în acest babilon cu numele „rosiane”. Dovezi sunt și marea parte a aromânilor din jurul României, care, din cauza politicilor de deznaționalizare promovate de Ungaria, Serbia, Bulgaria, Grecia, Ucraina ș.a., încetul cu încetul dispar.

Despre importanța limbii la românii basarabeni vorbesc mai multe. Limba română a fost cântată de clasicii literaturii românești. Conștient de faptul că numai o limbă dezvoltată poate să devină forța motrice care duce spre civilizație și propășire, marele M. Eminescu a militat pentru valorificarea eficientă a tezaurului limbii: *„Măsurariul civilizației unui popor astăzi e o limbă sonoră și aptă a exprima prin sunete noțiuni, prin șir și accent etic sentimente...Numai în limba sa omul își pricepe inima pe deplin... Dacă în limbă nu s-ar reflecta caracterul unui popor, dacă el n-ar zice oarecum prin ea: „așa voiesc să fiu eu și nu altfel”, oare s-ar fi născut atâtea limbi pe pământ?”*. *„Limba noastră-i o comoară / În adâncuri înfundată / Un șirag de piatră rară / Pe moșie revărsată...”*, scria la 1917 Al. Mateevici, poezie care din 17.08.1995 a devenit imnul Republicii Moldova. Regretatul poet basarabean N. Costenco, exilat în Siberia în perioada 1940-1955, scria: *„Limba mea*

sfătoasă, /Creangă ce-a iubit-o / Și-a înaripat-o- n vers Alecsandri, /Eminescu forma ți-a desăvârșit-o /În cultura lumii spre a ne mândri”. Printre multele poezii dedicate limbii române scrise de clasicul contemporan Gr. Vieru spicuim: „*În al limbilor tezaur/ Pururea o să rămână / Limba doinelor de aur, / Limba noastră cea română*”. Poezia lui N. Dabija „*Cât trăim pe acest pământ*” avea să devină, în anii 1988-1990, Imnul Mișcării de Eliberare Națională a basarabenilor, fiind cântat de cei peste 700 de mii de participanți la Marea Adunare Națională din 27 august 1989, care cereau dreptul la Limba Română, Alfabet Latin și Demnitate.

Limba română și alfabetul latin au fost obiectivele de bază ale Mișcării de Eliberare Națională de la 1988-1989, depășind obiectivele cu aspect economic. La toate protestele de stradă se vedeau pancarte cu textul „*Limba și alfabet*”, „*Codrul, apa și pământul! Alfabetul și cuvântul!!*” ș.a. Este probabil unicul stat în lume care are decretată o sărbătoare a Limbii – Limba Română, devenită de curând sărbătoare națională a tuturor românilor. Imnul Republicii Moldova a fost scris în baza frumoasei ode limbii române, scrisă de A.Mateevici – Limba noastră. Din cauza prea cruntei oprimări sub aspectul limbii în perioada țaristă și sovietică, a rusificării acerbe, Limba în Basarabia a fost sacralizată. După ocuparea ei în 1812, Rusia țaristă a căutat prin toate mijloacele (colonizare, rusificare acerbă prin școală, biserică, administrație, armată) să transforme Basarabia într-o gubernie, iar pe românii basarabeni – în adevărați ruși. S-a întâmplat însă o minune. Rușii, ucrainenii, bulgarii aduși în Basarabia se moldovenizau. Unul dintre cei mai aprigi susținători ai rusificării, istoricul și omul politic Batiuşkov, recunoștea că „*Basarabia este departe de a fi rusească, atât în ceea ce privește limba, cât și viața ei. În această provincie există mulți oameni care se uită cu dor peste Prut*”. Iar academicianul Berg recunoștea: „*Trebuie notat că rutenii hotineni, acolo unde vin în contact cu moldovenii, se*

românizează. Astfel, satul Colencăuți este locuit de rusnaci româniizați...Un șir de cercetători au remarcat această moldovenizare a populației rutene care se întinde nu numai la limbă, ci și la felul de viață”. Acest proces de moldovenizare a ucrainenilor a avut loc mai intens în alte zone ale Basarabiei.

Românii basarabeni, în mare parte, au supraviețuit, renăscând ca pasărea Phoenix prima oară la 1918, după acerba rusificare țaristă de peste 100 de ani, și la 1989, după rusificarea sovietică diabolică, promovată sub masca internaționalismului proletar de peste 70 de ani (mă refer la raioanele de est – Transnistria). Conaționalii noștri din Transnistria, aflați în „*raiul ruso-sovietic*” doar cu 20 de ani mai mult decât noi, sunt alții, gândesc altfel, vorbesc altfel. Dacă imperiul ruso-sovietic ar mai fi existat vreo 50 de ani, probabil că noi, ca exponenți ai națiunii române, am fi dispărut, iar limba vorbită (și la bucătărie) ar fi fost limba rusă. Ceea ce ne-a salvat întrucâtva de la asimilare completă a fost acea vecinătate permanentă favorabilă pentru menținerea flăcării aprinse (mă refer la țaramamă de peste Prut). În perioada țaristă, intelectualitatea basarabească se refugia peste Prut pentru a-și păstra limba și istoria. În perioada sovietică, pentru cei rămași în Basarabia, grație progresului tehnic, limba română trecea Prutul, chiar dacă acesta avea șapte rânduri de sârmă ghimpată și era păzit vigilant.

După alegerea la 19 mai 1987 a unui nou Consiliu al Uniunii Scriitorilor din RSSM și a scriitorului D. Matcovschi în funcția de redactor-șef al revistei „*Nistru*” a devenit posibilă publicarea eseului „*Veșmântul ființei noastre*” de V. Mândăcanu (1988), în care se punea problema repunerii limbii române în toate sferele de activitate și revenirii ei la alfabetul latin. După alegerea lui N. Dabija la Congresul al V-lea al Scriitorilor din Republica Moldova (6 mai 1986) în funcția de redactor-șef al săptămânalului „*Literatura și arta*”, organ al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, publicație ce a declanșat la sfârșitul anilor '80 ai secolului trecut Mișcarea de Eliberare Națională din

Basarabia, a crescut de la tirajul de 2000 de exemplare la 260.000 de exemplare în 1989 - '90, fiind „*revista literară cu cel mai mare tiraj din Europa*”. De menționat că la 15 iunie 1989, cu aproape trei luni înainte de adoptarea Legii privind trecerea la alfabetul latin, sub coordonarea lui N. Dabija săptămânalul *Literatura și arta* iese în grafie latină.

Fosta Republică Sovietică Socialistă Moldovenească a fost practic unica din spațiul sovietic care a formulat scopul de bază al redeșteptării naționale revenirea la limba maternă în straiul ei natural – alfabetul latin, surghiunit imediat după ocuparea Basarabiei de regimul sovietic la 1940. De ce problemele limbii au fost prioritare, prevalând chiar și față de cele economice? Întotdeauna harnicul nostru țăran își câștiga (e drept, prin multă sudoare) hrana materială. Ceea ce i-a lipsit mai mult, în special, în perioada țaristă – hrana spirituală. Instruirea în școală, slujbele în biserici, toată administrarea – de la cel mai înalt funcționar până la cel mai de jos funcționăraș se făceau exclusiv într-o limbă neînțeleasă lui – limba rusă. Și în perioada de ocupație sovietică (după 1940), instruirea s-a făcut mult timp în limba rusă, iar Dumnezeu în genere a fost izgonit din Basarabia de sataniștii comuniști.

Dar și după adoptarea Legilor privind limba română în straiul ei natural drept limbă de stat dușmanii nu s-au liniștit nici până astăzi. Au fost diferite încercări de a fundamenta „științific” existența limbii moldovenești. Una din aceste „*opere științifice*” este și scandalosul „*dicționar moldovenesc-românesc*” al lui V. Stati. În „*cuvântelnicul*” lui Stati totul e inversat. De exemplu, țăranul nostru, spunând în frumosul grai moldovenesc al limbii române: „*Am mâncat colțunași cu cartofi și am băut un pahar de vin roșu*”, va trebui să spună în „*limba moldovenească*” a lui Stati: „*Am hălit haidamaci cu chelea cu handraburci și am chilit pe gîtireadză o haleaucă de preamoî*”. Cum vă place, domnilor? Ce s-ar alege atunci din viul grai moldovenesc dacă oamenii din

satele noastre vor începe să vorbească după „*dicționarul lui Stati*”?

Lacheii Kremlinului împing cu înverșunare ideea așa-zisei „*limbi moldovenești*”, iar pe a lor (rusa – n.n.) o iau sub protecție de stat. Președintele Rusiei, V. Putin, a promulgat legea, care îi obligă pe imigranți să susțină un examen privind cunoașterea limbii ruse. Chiar și măturătorii de stradă în Rusia trebuie să cunoască limba rusă, iar în acest colț de țară uitat de Dumnezeu chiar marii demnitari din Parlament își permit să vorbească în limba altui stat (limba rusă – n.n.). „*Peștele de la cap se strică*”, spune o veche zicală. Pe când, stimați aleși ai poporului și stimate domnule Președinte al Republicii, va fi adoptată și în Republica Moldova o lege similară cu cea din Rusia? Din păcate, pentru o mare parte dintre ei ar fi mai prejos de amorul lor propriu de „*rasă superioară*” să învețe „*limba aborigenilor*”.

Pe lângă puzderia de năuci autohtoni, unul dintre aceștia este și șeful Comisiei pentru Afaceri Externe din cadrul Dumei rusești, Aleksei Pușkov, care a declarat recent (după recunoașterea de către Curtea Constituțională a denumirii limbii oficiale drept limba română): „*Republica Moldova a recunoscut limba română drept limbă oficială, contrar prevederilor propriei Constituții* (ca să vezi, mare apărător al constituției noastre!). *Acesta este încă un pas spre despărțirea definitivă de Transnistria*” (!!!). Încă din 1989 guvernării ruși și-au ascuns planurile de anexare a acestui teritoriu prin acest fals argument. La unul din mitingurile organizate la Comrat (cu implicarea Rusiei) o oarecare Maria Ivanovna vocifera din toți bojocii: „*Mî skajem reșitelnoe NET rumânskomu iazâku v Moldove* (Noi vom spune un NU categoric limbii române în Moldova)”. Ca să vezi, ei, vreo 4% din populație, ne vor dicta nouă, băștinașilor, ce limbă vorbim!

Deși legislația lingvistică a fost adoptată în urmă cu circa 27 de ani, aceasta nu se aplică în toate sferele de activitate din Republica Moldova. Avem o clasă distinctă a guvernanților, care

și astăzi, după 27 de ani de la decretarea acestei legi, o numesc cum vor: „*limbă de stat*”, „*limbă maternă*”, „*limbă natală*”, iar în ultimul timp tot mai mult – „*limbă moldovnească*”. Iar instituțiile statului continuă să boicoteze limba română, fără a fi sancționate.

Totuși în urma adoptării acestei legi avem astăzi mai multe generații de tineri care gândesc și se exprimă într-o română perfectă.

Literatura și arta, nr. 34-35, 1 septembrie 2016
<http://revistasingur.ro/altele/15433-2016-08-30-08-56-32?q=altele/15433-2016-08-30-08-56-32>

SIMPOZIONUL CUCUTENI 5000 REDIVIVUS, EDITIA A XI-a

„Necunoscându-ți trecutul, nu poți zidi viitorul”.

Simpozionul Internațional „*Cucuteni – 5000 Redivivus: științe exacte și mai puțin exacte*” a devenit o platformă științifică de discuții și o punte dintre trecutul, prezentul și viitorul neamului românesc, care locuiește în spațiul carpato-danubian. Ajuns la cea de-a IX-a ediție, evenimentul ocupă deja un loc binemeritat în promovarea istoriei, culturii și civilizației Neamului. În opinia participanților la eveniment, ediția curentă a fost cea mai performantă din cele 11 organizate până acum (7 organizate de Universitatea Tehnică a Republicii Moldova și 4 – respectiv, de Universitatea Tehnică „*Gh. Asachi*” din Iași, Universitatea „*V. Alecsandri*” din Bacău și Universitatea „*Ștefan cel Mare*” din Suceava). Sala de festivități a Universității Tehnice a Republicii Moldova a fost amenajată cu o fermecătoare expoziție de drapele ale Moldovei din toate timpurile, un vernisaj de peste 50 de icoane vechi basarabene și o galerie de 50 de fotografii din istoria Basarabiei și a Chișinăului din colecția minunatului colecționar Petre Costin, de asemenea, cu o expoziție de ceramică de Cucuteni a autoarei

basarabence Aliona Stoica și o expoziție de carte cu genericul „Cultura Cucuteni. Istoria științei și tehnicii. Istoria tradițiilor culturale românești” organizată de colectivul Bibliotecii UTM.

Să încercăm să facem o retrospectivă a evenimentelor legate de acest simpozion, care s-a desfășurat pe durata a trei zile (16.09-18.09.2016). De menționat faptul că programul cultural al acestui Simpozion a fost susținut financiar de Ambasada Statelor Unite ale Americii în Republica Moldova. La simpozion au fost prezenți peste 200 de participanți, inclusiv circa 70 de oaspeți din diverse colțuri ale României. Deschiderea festivă a avut loc pe data de 16 septembrie curent prin intonarea imnului Republicii Moldova și a minunatului imn al Simpozionului, intonat de ansamblul artistic de la Liceul de Creativitate „Prometeu-Prim” condus de maestrul A. Silvestru, și cuvântul de deschidere al rectorului Universității, prof. dr.hab. Viorel

Bostan. La deschidere Simpozionul a fost onorat cu prezența sa de președintele Republicii, dl Nicolae Timofti. În cuvântul său de salut, pe lângă discursul oficial, Domnia Sa a ținut să transmită și un salut din inimă, gest apreciat de participanți. Au

urmat înflăcărâte cuvinte de salut ale maestrului Nicolae Dabija, președinte FDRM, Jose Eduardo Degrazia, un mare poet brazilian, prof. dr.hab. Gh. Postică, viceministru al culturii, Geo Popa, directorul Centrului de Cultură și Arte „G. Apostu” din Bacău, acad. Valeriu Canțer, președinte al CNAA, Petru Costin, directorul Muzeului Serviciului Vamal al Republicii Moldova.

Grație efortului organizatoric depus de către membrii comitetului organizatoric: acad. N. Dabija; acad. Ion Bostan; dr. hab., prof. univ. V. Dorogan, vicerector al UTM; dr. hab., prof. univ. V. Dulgheru, șef de departament; dr. conf. univ. I. Manole; dr., conf. univ. S. Zaporozjan, șef de departament; dr. conf. univ. V. Cartoceanu, decan; Z. Stratan, șefă a Bibliotecii UTM; M. Zgherea, interpret folk împreună cu artiștii V. Celan și A. Cazacu ș.a., și susținerii majore din partea partenerilor – Universitatea de Stat „B. P. Hașdeu” (Cahul), Forul Democrat al Românilor din Republica Moldova, Academia de Științe Tehnice din România (ASTR), Centrul Internațional de Cultură și Arte „Gheorghe Apostu” (Bacău), Asociația Culturală „Pro Basarabia și Bucovina”, Consiliul Raional Cahul, Primăria orașului Cahul și primăriile comunelor Colibași, Brânza, Cartal, Giurgiulești, Slobozia Mare, Vadul lui Isac, Văleni, Pelinei, Manta, Muzeul Serviciului Vamal al Republicii Moldova, Simpozionul s-a bucurat de un real succes.

Pe parcursul primei zile, participanții la simpozion au audiat informații și comunicări privind cultura Cucuteni, istoria științelor și tehnicii, istoria tradițiilor culturale românești, au fost martori la o lansare de carte și au vizionat un program artistic prezentat de ansamblul „Haiducii” de la Costești.

În ziua a doua a Simpozionului, sâmbătă, 17 septembrie, în timpul deplasării spre Cahul, participanții la eveniment au participat la un tedeum în onoarea ostașilor români, înhumați în cimitirul de la Țiganca, raionul Cantemir. Unul din participanți, prof. C. Macarie de la Soveja, jud. Bacău, a declamat o emoționantă poezie (scrisă în drum spre cimitir!), în memoria

tatălui său, care a participat la luptele de la Cotul Donului. În continuare, la ora 14.00 a avut loc deschiderea Simpozionului la Universitatea „B.P.Hasdeu” din Cahul cu un cuvânt al rectorului,

prof.univ.dr.hab. A.Popa. Cuvinte de salut au avut I. Groza, președintele Consiliului Raional Cahul, acad. Ion Bostan, acad. N. Dabija, poetul brazilian J.E. Degrazia. În final prorectorul N. Seghedin de la Universitatea Tehnică „Gh. Asachi” din Iași, însoțit special în acest scop de prorectorul C. Oprișan și decanul G. Ianoș, a înmănat gazdei distincția Universității Tehnice „Gh. Asachi” din Iași. După o serie de lucrări în plen, la finalul zilei interpreții de muzică folk M. Zgherea, A. Cazacu și V. Celan au susținut în Piața Universității un concert festiv de zile mari.

Ziua de duminică, 18 septembrie, a început cu o depunere de flori la mormântul regretatului profesor universitar, academicianul de onoare al AȘM, DHC multiplu, originar din Slobozia Mare, E. Grebenicov. Ulterior, în drum spre Colibași, în Vadul lui Isac, participanții la Simpozion au trecut simbolic vama prin Valul lui Traian, „păzit” de doi „vameși” romani înarmați cu scuturi, săbii și halebarde. După ce vameșii s-au convins de identitatea românească a celor sosiți au deschis „porțile vămii”, reprezentată simbolic de o panglică tricolor, care a fost tăiată. Fiecare participant a primit câte un fragment de tricolor, punându-l la piept alături de ecusoane, tradiționalul păhăruț cu vin și tradiționala gustărică din sudul Basarabiei, cavrurma, din partea gazdei, primarul Ion Iorga.

În sfârșit, oaspeții participanți la simpozion de pe ambele maluri ale Prutului au ajuns la Colibași, întâmpinați la intrarea în „Orășelul Cucuteni-5000”, plin de lume, în mare parte în

straie naționale, de către primarul Ion Dolganiuc. Chiar la intrarea pe stadion, aceștia au fost însoțiți de minunate melodii cântate de excelenta fanfară din Vadul lui Isac,

compusă din copii (băieți și fete de doar 10-12 ani!). Ulterior, alături de cei ai locului, au putut fi văzute coloane de minunați artiști de toate vârstele veniți din cele 11 sate din raionul Cahul la Festivalul Portului, Cântecului și Dansului Popular din Colibași. Era o mare de lume, de corturi, în care meșteri populari și oameni prezentau elementele tradiționale specifice satelor lor (adevărate opere de artă, executate cu o măiestrie rară de către meșterii populari, din piei de oaie, pai, lozie ș.a., războaie de țesut, covoare, țărânci antrenate la torsul lânii ș.a.). În mijlocul fiecărui cort (odaie țărănească!) se aflau nelipsitele mese cu trei picioare încărcate cu bucate țărănești: mămăligă cu brânză, tochitură de porc și de oaie, sarmale, ardei umpluți și nelipsitul vin roșu țărănesc din sudul Basarabiei.

În sfârșit, primarul de Colibași, I. Dolganiuc, cel care a pus atâta suflet (împreună cu soția sa și primarii Silvia Știrbeț (Văleni), Valentina Carastan (Slobozia Mare), Tatiana Gălățeanu (Giurgiulești), Violeta Hâncu (Manta), Leonid Cătera (Brâza), Ion Iorga (Vadul lui Isac)) la organizarea acestui minunat eveniment de cultură, a dat start Festivalului cu

genericul „*Hora care ne unește!*”. Spectatorii și-au ocupat locul în tribunele neîncăpătoare și pe baloții de paie, amplasați pe teren - excelente fotolii naturale. În continuare întreg procesul de organizare a Festivalului l-a luat în mâinile sale maestrul Victor Celan, care s-a isprăvit de minune, intervenind ingenios în stilul care-l caracterizează atunci când era cazul.

Rând pe rând, cu începere de la ora 12.30 au evoluat colective artistice din cele 11 sate reprezentate la festival: ansamblurile folclorice de cântec popular „*Colibășeanca*”, Colibași; „*Crăițele*”, Văleni; „*Vatra horelor*”, Slobozia Mare; „*Cumpoieșul*”, Manta; „*Roata Norocului*”, Andrușul de Sus; colectivele de dansatori: „*Doina Prutului*”, Colibași; Centrul de Creație a Copiilor, Brâza; „*Vatra horelor*”, Slobozia Mare; „*Vălenașii*”, Văleni; „*Pelinița*”, Pelinei; „*Opincuța*”, Cartal, Reni, Ucraina... Însă, până a începe festivalul, primarul Ion Dolganiuc a anunțat lumea despre înfrățirea satului Colibași și a satului Cașin din județul Bacău, invitându-l la tribună pe primarul acestei comune, care era însoțit la festival de un grup

de 12 personalități din localitatea respectivă, inclusiv . Este imposibil de descris atmosfera din acea zi de la Colibași. Trebuie să fi fost prezent pentru a o înțelege. Toți cei din jur dansau: pe scenă și în afara ei, în așteptarea urcării pe scenă. Se vorbește că în sudul Basarabiei nu dansează doar copiii din fașă, și aceia, mai întâi, învață să danseze, și apoi să meargă și să vorbească. Pe parcursul celor peste 6 ore au evoluat colectivele artistice de cântec și dans popular care reprezentau cele 11 sate din jur. De un succes fulminant s-au bucurat frumoșii copii îmbrăcați în straie naționale din satul Cartal, raionul Reni (Ucraina). Împreună cu tânărul lor conducător artistic Gh. Măinea au recunoscut că sunt pentru prima oară la un astfel de eveniment și au cerut să fie invitați mai des. Din păcate, românii din sudul Basarabiei, aflați temporar în Ucraina, rămân în continuare văduviți de ceea ce ne bucurăm noi, cei din România și Republica Moldova. Muzică, dans, cântec popular....toate înflorate de minunatele costume populare românești. Copii frumoși la trup și la suflet din satele Slobozia Mare, Văleni, Brânza, Giurgiulești, Manta, Pelinei, Vadul lui Isac ș.a.

Cum era și natural, Festivalul s-a încununat cu evoluarea minunatelor colective artistice din Colibași, cu excepționalele hore colibășene, în care nelipsit era și primarul I. Dolganiuc. În final, participanților la festival și primarilor, care au luat parte la organizare, le-au fost înmânate Diplome de onoare din partea conducerii Universității Tehnice a Republicii Moldova. Festivalul „*Hora care ne unește*” s-a încheiat cu un recital de melodii interpretate de inegalabilă artistă a poporului Maria Sarabaș (cetățeană de onoare a satului Colibași) și ansamblul de muzică folk „*Haiducii*” din s. Costești, Ialoveni. Cireașa de pe tort a fost monumentala „*Horă a Unirii*”, care i-a prins pe toți oaspeții și localnicii într-o horă neîncăpătoare pentru spațiul „*Orășelului Cucuteni-5000*”. Chiar dacă pe la orele 19.00 s-a anunțat încheierea festivalului, ansamblul „*Haiducii*” și taraful din Colibași, însoțiți de minunații dansatori din Colibași, au

continuat încă vreo jumătate de oră marea sărbătoare. Atât de grea era despărțirea. În final, oaspeții au fost ospătați cu minunate bucate sud-basarabene (mămăligă cu tocăniță, sarmale, cartofi cu carne de oaie). Pe la ora 21.00, urcați în autocare, oaspeții s-au despărțit cu greu de ospitalierul Colibași și generosul lui primar, Ion Dolganiuc, luând calea spre Chișinău. La despărțire, organizatorii și-au luat angajamentul să distribuie fiecărui colectiv participant la festival un DVD cu un film realizat în baza filmărilor făcute de operatorii de la Moldova 1, de pe o dronă a UTM și de un cameraman de la UTM. A mai fost întoarsă o filă în calendarul cucutenian.

Pe curând, la următoarea ediție!

Literatura și Arta nr. 39, 29 septembrie 2016

<http://www.revistasingur.ro/altele/15602-valeriu-dulgheru-simpozionul-cucuteni-5000-redivivus-la-a-xi-a-editie?q=altele/15602-valeriu-dulgheru-simpozionul-cucuteni-5000-redivivus-la-a-xi-a-editie>

76 DE ANI DE LA INVADAREA BASARABIEI

28 iunie e o zi neagră nu numai pentru Basarabia îngenucheată de hoardele sovietice ci și pentru întreaga Românie, din trupul căreia a fost ruptă această floare a ei 76 de ani în urmă. 76 de ani în urmă peste 400000 de soldați sovietici cu steaua roșie în frunte înarmați până în dinți se aflau la Nistru.

Romania a cedat forței fără nicio împușcătură Basarabia. În bătaie de joc administrației române i s-au dat doar trei zile pentru evacuare, dar nici această înțelegere nu a fost respectată.

Nimic nu se poate compara cu durerile, chinurile, lacrimile sutelor de mii de copii, femei, bătrâni morți în chinuri, cu chinurile zecilor de mii de nevinovați trecuți prin camerele nkvd-iste ale morții din închisorile staliniste, care le întreceau cu mult prin metodele diabolice utilizate pe cele din Evul Mediu, cu chinurile zecilor de mii de deportați, dintre care 2/3 erau femei și copii – ființe absolut nevinovate.

Cine le poate alina câtuși de puțin durerile sufletești ale supraviețuitorilor acestui calvar? Nimeni nu le poate întoarce înapoi tinerețea irosită în zadar, sănătatea compromisă de tratamentul inuman, la care au fost supuși, liniștea sufletească, pierdută pentru totdeauna și înlocuită cu o permanentă dureroasă neliniște. Pleoapa trecutului tresare, ascunzându-și lacrima, și nu lasă uitarea să se cearnă peste ceea ce a rămas în istoria românilor din Basarabia – blestematul an 1940-1941. „*Au venit, maică, nenorociții ăștia de comuniști la putere și ne-au luat tot: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul*” spun martorii oculari. Cu părere de rău la foarte mulți le-a luat și sufletul.

Te cutremuri ascultând tristele amintiri ale celor, care au trecut prin iadul comunist și mai sunt în viață: Feodosia Cozmin, Valentina Sturza, Eugenia Ceban, Silvia Petrușcu - sunt doar câteva nume din sutele de mii de jertfe ale comunismului. Dar

câți au plecat dintre cei vii, ducând cu ei durerea înăbușită, nepermițându-li-se să se destăinuiască.

Deosebit de importante pentru generațiile de azi și de mâine, care nu au cunoscut urgiile războiului și „*marile succese ale socialismului*”, sunt concluziile regretatei Eufrosinia Kersnovski, trecută prin întreaga mașinărie diabolică stalinistă: desproprietărire – deportare – închisoare – lagăre de concentrare. „*Acum, când viața unei generații întregi ne separă de sfârșitul războiului totul este privit altfel. Mănuind dibaci foarfecele și cleiul orice operă literară poate fi totalmente modificată. O carte de istorie poate fi schimbată și mai mult. La dispoziția celor care o redactează sunt nu numai foarfecele și cleiul, dar și „amintirile” scrise la comandă, chiar și „literatura artistică”, care îndeplinește aceeași misiune. O metodă și mai însemnată de influență asupra sentimentelor este filmul. Cinematografia este o forță mare, care impune nu prin logică, ci vizual, aproape instinctiv, să fie recepționat ceea ce se dorește a fi luat drept real. „Nimic nu este uitat, nimeni nu este uitat” – aud aceste cuvinte foarte des. Aceste cuvinte mândre înfrumusețează monumentele, sunt folosite drept epigrafe. Cu părere de rău, totul este uitat, toți sunt uitați. Oamenii de vârsta mea țin minte cum au fost falsificate evenimentele, destinele oamenilor, faptele. Însă ei tac. Așa e mai liniștit și sigur. Mai trec câțiva ani și noi, ultimii martori ai revoluției și NEP-ului, colectivizării și a terorii staliniste – vom muri și nimeni nu va putea spune: „Nu! A fost cu totul altfel!” De aceea încerc să „fotografiez” ceea ce am văzut cu ochii proprii. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, pentru ca repetarea acestor atrocități să devină imposibilă*”.

Importanța acestor concluzii este cu atât mai mare cu cât ele sunt ale unei basarabence de origine rusă, sunt propriile impresii reținute pe propria persoană. Istoria acestei doamne, istoriile cunoscute ale altor mii de basarabeni trebuie să-și găsească locul în acea „*carte neagră a comunismului*”. Este

datoria generațiilor, care i-au urmat, pentru viitorul cărora s-au jertfit.

„Nimic nu este uitat, nimeni nu este uitat” se obișnuiește să se spună și la noi, la români. Să fie așa? Un exemplu recent pune la indoială acest lucru. În perioada 22-23 iunie la Chișinău sub coordonarea înflăcăratului profesor Vasile Șoimaru (autorul minunatului proiect „Romanii din jurul României”, cel care, făcând mii de kilometru cu propria mașină, a pus o cruce la cotul Donului, unde au murit peste 150000 de ostași români, lucru care până acum nu a fost făcut de cei de la guvernare!) la Chișinău a avut loc comemorarea a „75 de ani de la dezrobirea Basarabiei, Nordului Bucovinei și Ținutului Herța – 22 iunie 1941” prin organizarea unei importante Conferințe Științifice Internaționale, la care au luat parte cu lucrări specialiști în domeniu, profesori universitari.

Aproximativ în aceeași perioadă, la 15 iunie, chiar în inima României, la București a fost desfășurată o altă acțiune. La inițiativa Centrului Rus de Știință și Cultură a fost organizată masa rotundă cu tema: „75 de ani de la începerea Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Experiența și învățămintele anului 1941”. Îmi pun întrebarea: unde ne este demnitatea Domnilor? „Dacă demnitatea îți lipsește. Să știi că nici viitor nu ai!” ne spun minunații copii de la liceul de Creativitate „Prometeu” din Chisinau conduși de ilustrul pedagog, scriitor și filozof, directorul Liceului dr. Aurelian Silvestru.

<http://revistasingur.ro/altele/15188-valeriu-dulgheru-76-de-ani-de-la-invadarea-basarabiei?q=altele/15188-valeriu-dulgheru-76-de-ani-de-la-invadarea-basarabiei>

CALVARUL ROMÂNILOR BASARABENI ÎN PERIOADA 28.06.1940 – 22.06.1941

„Au venit, maică, nenorociții ăștia de comuniști și ne-au luat totul: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul.”
(Martori oculari)

Se spune că Domnul la ziua Marii împărțiri ne-a dat nouă, românilor, cele mai bune pământuri, dar pentru echilibru – și cei mai răi vecini. De fapt, vecinul din est se face vecinul oricui dacă dorește. Așa a procedat întotdeauna, lățindu-se pe a șasea parte a Terrei. Așa a procedat la 1812, când a rupt din trupul vechii Moldove cea mai frumoasă parte a ei – Basarabia. De atunci s-au început marile probleme pentru frântura de popor român din Basarabia, care continuă aproape 200 de ani. Însă cea mai mare belea căzută pe capul basarabenilor pe parcursul istoriei milenare de existență cu certitudine a fost regimul

comunist-stalinist, adus pe vârful baionetelor de către „*eliberatorii*” ruși la 28 iunie 1940. Nimic nu se poate compara cu durerile, chinurile, lacrimile sutelor de mii de copii, femei, bătrâni morți în chinuri în groaznica foamete organizată de regimul comunist în 1946-’47, cu chinurile zecilor de mii de nevinovați trecuți prin camerele enkavediste ale morții din închisorile staliniste, care întreceau cu mult prin metodele diabolice utilizate pe cele din Evul Mediu, cu chinurile zecilor de mii de deportați, dintre care două treimi erau femei și copii – ființe absolut nevinovate. Cine le poate alina câtuși de puțin durerile sufletești supraviețuitorilor acestui calvar? Nimeni nu le poate întoarce tinerețea irosită în zadar, sănătatea compromisă de tratamentul inuman, la care au fost supuși, liniștea sufletească, pierdută pentru totdeauna și înlocuită cu o permanentă dureroasă neliniște. Pleoapa trecutului tresare, ascunzându-și lacrima, și nu lasă uitarea să se cearnă peste ceea ce a rămas în istoria românilor din Basarabia – blestemul anilor 1940 și 1944. „*Au venit, maică, nenorociții ăștia de comuniști la putere și ne-au luat tot: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul*”, spun martori în viață ai aceluia îngrozitor calvar. Cu regret, la foarte mulți le-a luat și sufletul. Te cutremuri ascultând triste amintiri ale celor care au trecut prin iadul comunist și mai sunt în viață. Dar câți au plecat dintre cei vii, ducând cu ei durerea înăbușită, nepermițându-li-se să se destăinuie.

Prin soarta sa vitregă, Basarabia nu a avut parte de liniște și pace. Toate nenorocirile ne vin din est. Neamuri fără de lege și Dumnezeu (chiar dacă unii se consideră mari apărători ai creștinismului, după cuceriri de noi teritorii în vest, crucea era înfiptă drept par de hotar), străine de civilizația noastră multimilenară și de cea europeană, în general, au atentat și mai atentează asupra sfintei sfintelor unui popor – trecutul și viitorul. Din nefericire, visul abia împlinit al românilor basarabeni în perioada de liniște 1918-1940 s-a spulberat din nou. „*Din*

nefericire însă, visul abia împlinit/Tot ca visul cel de-o clipă, repede s-a risipit.../Două dintre copilițe, tam-nisam și fără vină,/ Basarabia cea blondă și cu dulcea Bucovină,/ Rupte iarăși, cu cruzime, din fruntariile Țării,/Iau toiagul pribegiei, și-al tăcerii, și-al uitării” (Ion Filipoiu. *Golgota poporului român*).

Se apropia anul de cumpănă 1940. În Eurasia apar doi câpcauni – Stalin și Hitler, care vor să reîmpartă lumea. Prin Pactul secret încheiat între cei doi la 23 august 1939 Basarabia este din nou trădată. La 28 iunie 1940 Basarabia este ocupată de cei cu secera și ciocanul. „*Vin bolșevicii, cu noi rânduri,/ La Prut, de sârmă ghimpată,/Vine satana, ascunsă-n odăjdii divine./ Vine minciuna. Vine teroarea. Negura vine*”, scria cu durere în suflet despre acele zile negre reputatul poet și patriot al Neamului Gr. Vieru. Doar peste o lună – la 30 august același an – din trupul rotunjit după Marea Unire de la 1918 al Țării este tăiată și Transilvania de Nord – de astă dată cu acordul celor cu svastica – Germania și Italia. cea mai cumplită teroare, pe care a

cunoscut-o această așchie de popor român în întreaga sa perioadă de existență. Chiar din momentul când cizma rusească a călcat pe pământul Basarabiei.

Peste capul basarabenilor a venit urgia sovietică, iadul pe pământ s-a mutat în Basarabia. Crimele comise de regimul sovietic stalinist, chiar în primele luni ale ocupației, sunt inimaginabile prin numărul și cruzimea lor. După reocuparea

Basarabiei și Bucovinei de Nord, ocupații sovietici au declanșat exterminările în masă, arestarea și deportarea așa-numitelor „*elemente antisovietice*” – intelectuali, lucrători ai cultelor, foști funcționari, foști membri ai partidelor politice, dar pur și simplu a tuturor celor care, în opinia autorităților, nu aprobau regimul, uneori chiar ajungând la absurd (de exemplu în cazul tânărului Vadim Pirogan – ce „*dușman al poporului*” putea fi un tânăr de numai 16 ani?).

Imediat după ocuparea Basarabiei, la 28 iunie 1940, comuniștii au perseverat în a instaura „*viața nouă*” în sensul, pe care îl înțelegeau ei: arestări, deportări, execuții, toate fiind menite să-i asigure viitoarei guvernări liniștea pentru mulți ani înainte. Acest lucru se petrece la 1940, când situația „*favorabilă*” (democrația europeană era călcată de cizma germană și nu putea să-și apere foștii aliați) i-a permis Rusiei Sovietice să-și satisfacă poftele canibalice, când sub același pretext, fortificat și de falsul motiv molotovist precum că Basarabia ar fi fost populată preponderent de ucraineni, Basarabia este alipită la R.A.S.S.M. Dacă România ar fi opus rezistență și s-ar fi opus ultimatumului din 26 iunie 1940, URSS ar fi anexat întreg teritoriul fostei Țării Moldovei. Motivul invocat de conducerea stalinistă despre unirea moldovenilor de pe ambele maluri ale Nistrului este un fals camuflat deoarece în afara așa numitei R.S.S.M. au rămas imense teritorii din Basarabia de nord și de sud, Bucovina și practic 2/3 din teritoriul fostei R.A.S.S.M. Drept confirmare că anume teritoriul dintre Nistru și Prut cu o populație și suprafață mult mai mari a fost anexat la teritoriul din partea stângă a Nistrului (numit astăzi Transnistria) este și faptul că întreaga conducere a R.S.S.M. nou formate a fost adusă de la Tiraspol (chiar și comuniștii, care au activat ilegal pe teritoriul Basarabiei contra Regatului, nu au fost incluși în noua conducere). Drept confirmare ași aduce aici câteva extrase din Buletinul nr. 4 al primei sesiuni a sovietului suprem al R.S.S.M., ședința a 6^a din 11 februarie 1941, la care a fost format guvernul. Salogor

(moldovean din talpă?), prin secretar al PCM a propus următoarea componență a guvernului: *președinte al Consiliului de Comisari Norodnici (miniștri)* – Constantinov Tihon Antonovici; *Rudi Gerasim Iacovlevici* – *vicepreședinte*; *Ilinskij Fiodor Grigorievici* – *vicepreședinte*; *Butco Andrei Haritonovici* – *vicepreședinte și comisar al controlului de stat*; *Antoseac Gheorghii Fiodorovici* – *vicepreședinte și președinte al Comisiei de Stat de Planificare, și comisari ai poporului (miniștri): al industriei alimentare* – *Pocotilov Petr Iacovlevici*; *al industriei forestiere* – *Diacenco Luca Stepanovici*; *al pământului (agriculturii)* – *Kovali Nicolai Grigorievici*; *al finanțelor* – *Mozolevschii Nicolai Nicolaevici*; *al comerțului* – *Akimov Grigorii Grigorievici*; *al justiției* – *Gonța Feofan Semionovici*; *al afacerilor interne* – *Sazykin Nicolai Stepanovici*; *al sănătății* – *Babanov Ilia Panteleimonovici*; *al gospodăriei comunale* – *Șevcenco Alexei Petrovici*; *al educației* – *Forș Valentin Fiodorovici*; *al industriei locale* – *Popovici Vasilii Ivanovici*; *al asigurării sociale* – *Varvarețkaia Anna Nicolaevna*; *al transportului auto* – *Lukianov Alexandr Ivanovici*; *emisar al comisarului poporului al colectării al URSS* – *Moskovko Ivan Ivanovici*; *emisar al comisarului poporului al comunicațiilor al URSS* – *Kușnariov Iakov Tihonovici*. Tot atunci a fost aprobată unanim componența *Judecătoriei Supreme a R.S.S.M.*: *Verlan Efim Macarovici* – *președinte*; *Prațevici Serghei Mihailovici* – *vicepreședinte*; *membri: Oprea Martian Romanovici*; *Voloșin Mihail Avtonomovici*; *Lipp Mihail Bențianovici*; *Aseev Evdochia Andreevna*; *Usov Pavel Fiodorovici*; *Fomin Varvara Kuziminicina*; *Vengherțev Vladimir Ivanovici* [Dulgheru V. Crimele comunismului. P.234-235]. Las pe sama cititorilor să stabilească câți moldoveni au fost numiți în primul guvern al R.S.S.M. În perioadfa sovietică în popor circula o zicală „*Dacă vrei să fii ministru, trebuie să fii de peste Nistru*”. Această practică a continuat până prin anii 80 ai secolului trecut.

După revenirea autorităților române în Basarabia în a. 1941 au fost descoperite foarte multe urme ale grozăviilor sovietice: gropi comune, sute de cadavre mutilate. În apropierea satului meu de baștină, în s. Baimaclia, pe atunci centru raional, la 11 iulie 1941 (când a fost „eliberat”) a fost găsit un beci nemțesc, în care au fost descoperite cadavrele mutilate ale unor gospodari și intelectuali dispăruți din sat. Cine poate să ne spună exact câte mii de oameni au fost exterminați în primele luni ale așa-numitei „eliberări”?

Odată cu instaurarea administrației românești în Chișinău, s-au întreprins măsuri pentru a identifica unele crime ale regimului sovietic, locurile de masacru în masă a oamenilor nevinovați. Cu toate că bolșevicii au încercat să distrugă orice urmă, documentele de arhivă arată că unul dintre aceste locuri a fost clădirea fostului Consulat italian din str. Viilor – actualul teritoriu al așa-numitei estrade de vară din str. Alexe Mateevici, din imediata apropiere a Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice. În acel imobil NKVD-ul și-a instalat sediul între 28 iunie 1940 și iulie 1941. Publicăm mai jos spicuiuri din rapoartele semnate de chestorul poliției și șeful Biroului Siguranței din Chișinău, informații redactate pe urme proaspete, din care

Călău nkvdist împușcând doi deținuți în parcul din Valea Morilor.

desprindem primele mărturii documentare privind atrocitățile sovieticilor în Basarabia. Imaginile completează documentele. Un prim raport al Chesturii poliției municipiului Chișinău, Biroul Siguranței este datat cu 31 august 1941: „Făcând informații și cercetări pentru a se stabili locul de înhumare a victimelor

politice ale terorii roșii, am putut stabili în ziua de 30 august 1941 următoarele: În localul fostului Consulat Italian de pe str. Viilor în prezent ars complet [nu s-a păstrat nicio imagine a imobilului - n.n.], în partea din fund a curții, în apropierea unui beci, într-un loc viran camuflat cu scânduri înalte în parte arse, se găsesc două gropi mari, proaspete, în care se află îngropați mai mulți oameni împușcați în timpul retragerii din Chișinău a trupelor roșii. S-au găsit și două tărgi pline de sânge cu urme de gloanțe la extremități, ceea ce denotă că persoana pusă pe targă, dacă mai avea convulsii, i se trăgeau focuri de revolver în cap, pentru a se asigura că este moartă (loviturile de armă se

O victimă a nkvdștilor cu mâinile legate la spate.

văd la capătul tărgii). De asemenea, s-au găsit mănușile lungi de piele pline de sânge, cu care se ridicau cadavrele însângerate și se aruncau în groapă. Execuția se făcea în beciul consulatului, unde sunt urme evidente de aceasta și unde s-au găsit și cele

două tărgi și mănușile. În tot locul înconjurat cu gard și care are o suprafață de circa 150/160 metri pătrați, se găsesc cadavre. După aspectul stratului superficial de cadavre (îmbrăcămintea indică persoane de bună condiție socială), și din informațiile culese reiese în mod neîndoielnic, că printre morți ar fi și multe persoane, dintre cei socotiți dispăruți sau deportați, fruntași ai luptei naționale, care au fost executați în secret” [Anton Moraru. Basarabia dezrobită].

Câteva momente din raportul chestorului poliției Maior Vasilache, Șeful Biroului Siguranței Comisar Tr. Andreescu: „În timpul stăpânirii rusești, aici își avea sediul biroul central al serviciului NKVD local și aici se făceau ultimele și cele mai

riguroase cercetări, pentru deținuții politici. Urmează a se face deshumarea cadavrelor pentru identificarea celor ce au fost victime ale terorii bolșevice în acest oraș...Din informațiile culese și din cercetările făcute, rezultă că execuția se făcea după sistemul Ceka, prin împușcare pe la spate, în cap, de către doi călăi, care executau atribuțiunile în mod consecutiv. S-au mai găsit și o căldare și un panou de carton, cu numeroase perforări, care din cercetări, era folosit pentru exerciții de tragere în vederea execuției. Lovituri de gloanțe și câteva proiectile se mai află și azi în peretele subteranei, unde se făceau împușcările....În asistența delegațiilor autorităților locale interesate în cazul celor executați de soviete și îngropați în grădina fostului Consulat Italian din str. Viilor, s-a procedat azi 5 septembrie 1941, cu o echipă de lucrători, la deshumarea cadavrelor. Până seara s-au scos 32 de cadavre de bărbați și tineri elevi, care după aspectul corporal și al îmbrăcăminte par a fi intelectuali și studenți sau elevi din localitate. Victimele, în majoritate, au fost executate prin împușcare în cap, din spate. S-a constatat de asemenea că împușcarea s-a făcut în serie, iar cadavrele au fost aruncate în stare muribundă în gropi, în dezordine. Deshumarea continuă....În continuarea cercetărilor persoanelor executate de soviete și îngropate în grădina fostului Consulat Italian din strada Viilor, până în seara de 6 septembrie 1941, s-au dezgropat 85 cadavre. După actele găsite la ei, în majoritate sentințe de condamnare, s-au identificat numiții: Teslaru Ioan, Banu Ilie, Doroftei Dionisie, Trușcă Ene Grigore, Schiba Nicolae, Vieru Dimitrie, Guțu Teodor, toți foști în serviciul CFR și condamnați în ziua de 3 iunie 1941 la 25 ani închisoare. De asemenea, sau mai identificat următorii: Filipenco David, Melentevici, Cernevschi Vlad și Șevenco. Deshumarea continuă. ...Efectuându-se deshumarea, s-au scos din gropi comune un număr de 75 de cadavre, până în seara zilei de 7 septembrie, când s-a întrerupt lucrul. După actele găsite la ei – în majoritate, sentințe de condamnare – s-au identificat numiții:

Țanțu Pavel și Țanțu Petru (primul - funcționar la postul de radio local, iar secundul - învățător), fiii fostului prefect de Lăpușna Vasile Țanțu și maior în regimentul moldovenesc, preotul Tudorache Nazarov, subdirector la banca orașului, informator C. III, Trușcă Ene Grigore, Schiba Nicolae, Vieru Dumitru, Guțu Teodor, căpitan pensionar, Roșca Ilarion, șef de secție de jandarmi în comuna Strășeni, Suruceanu (fără alt nume, deoarece nu s-a putut ceti pe sentință), Popescu Ioan, funcționar comunal și Bădăluță, fost primar în comuna Durlești. Dintre cadavrele

Trupuri practic neîngropate – victime ale călăilor sovietici, care s-au retras în grabă.

neidentificate se observă un cadavru îmbrăcat în rasă preotească, elevi de liceu, identificați după șepci, studenți și restul de cadavre, după îmbrăcăminte, par a fi oameni intelectuali... Dintr-o groapă au fost scoase 15 cadavre, dintre care unul a fost identificat după sentință, a lui Cernevschi Vladimir, fost șef de secție de gardieni publici la Chestura Poliției Chișinău, ceilalți neidentificați. Toți sunt legați la mâini, iar Filipenco, fost agent la Corpul III Armată, are și picioarele legate. Sentințele au fost date de Tribunalul Militar al NKVD-ului, semnate de colonelul Zonov și sergenții Grigorencu și Gucianov, iar secretar Gruzinschi. Cadavrele au fost ținute expuse la dispoziția publicului, pentru a se putea identifica după ce au fost dezinfectate de medicul legist Filatov Petru.

...În ziua de 8 septembrie 1941, orele 12 s-a oficiat un serviciu religios, de un sobor de preoți în frunte cu I.I.S.S. Mitropolitul Bălan al Ardealului și S.S. Efrem locotenent mitropolitan al Basarabiei. Au asistat șefii autorităților civile și

*militare și un numeros public, printre care și familiile îndoliate ale victimelor, ce au putut fi recunoscute. Cadavrele au fost băgate în sicrie de lemn, împodobite cu flori și așezate pe care cu boi, în formă de cortegiu. Cortegiul a fost precedat de un grup de tineri cu flori, reprezentanți ai comunelor învecinate, cu pancarte ocazionale. A cuvântat după efectuarea serviciului religios I.P.S.S. Mitropolitul Bălan, preaslăvind jertfa celor ce au căzut victime terorii roșii luptând pentru cauza românească. În mormântarea s-a făcut la cimitirul ortodox, într-un loc rezervat pentru aceasta”. În ziua de 7 septembrie 1941, la Chișinău au avut loc funeraliile naționale ale celor 450 persoane găsite în gropile din curțile Consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultății de Teologie [Paul Goma, *Săptămâna Roșie*]. Aceste rapoarte vorbesc doar de o infimă parte din atrocitățile comuniștilor în Basarabia, iar lista celor executați la sediul NKVD rămâne a fi identificată. Mihai Tașcă, dr. în drept secretarul Comisiei prezidențiale pentru studierea și aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova.*

Pe lângă masacrul populației civile regimul comunist a folosit tactica „pământului pârjolit” la retragerea lor în 1941, distrugând toate bazele economice normale, introdusese sistemul colectivist, care suprimase „cadrele și elementele structurale ale unei vieți economice legate organic de realități”. După cum scria ziarul „Curentul” (din 7 noiembrie 1942), „...bolșevicii își făcuseră o religie din a distruge, substituind valorile lor negative temeinicelor așezări de civilizație. În economie, în comerț, industrie, agricultură, dezordinea nu era întrecută decât de cupiditatea antreprenorilor; nu se făcea nimic, iar unde se făcea ceva, era fie exploatând neomenește materialul uman, fie urzând noi și noi mijloace pentru un plan vast de distrugere generală. În locul zidirii propriu-zise, rușii au preferat metoda comodă a transformărilor, instalându-se săli de spectacole în bisericile noastre” [M. Tașcă. Ziarul „Timpul”, Chișinău, 2010].

Deosebit de grav prin numărul victimelor a fost și așa numitul „Masacrul de la Tatarca” (o localitate de lângă Odesa), investigat de experții de la Katyn. Putem doar presupune că printre victimele de la Tatarca s-ar fi aflat și deținuți basarabeni și bucovineni de la Tiraspol, dar și de la Chișinău. Pentru identificarea și stabilirea cauzelor exacte ale morții acestora, a fost instituită o comisie specială, condusă de dr. Alexandru Birkle, medic legist din București - care de curând revenise de la Katyn, unde, alături de alți experți europeni, investigase cazul masacrării de către sovietici a cca. 40.000 de militari polonezi. Dr. Birkle fusese și la Vinița, unde, la fel, se descoperiseră gropi comune cu jertfe ale totalitarismului bolșevic. Din Comisie mai faceau parte dr. C. Chirilă, subdirector al Sănătății din Guvernământul Transnistriei, și câte un reprezentant al primăriei municipiului Odesa, al Inspectoratului de Jandarmi Transnistria, al armatei germane și al Universității din Odesa. La 6 august 1943, medicul legist Alexandru Birkle a prezentat „*Raportul medico-legal provizoriu asupra cercetărilor de la Tatarca*”. „*Potrivit documentului, până la acea dată, fuseseră descoperite 42 de gropi comune și reperate încep 10-20. În fiecare groapă se aflau aproximativ 80 de cadavre, adică în total cca. 3500 de cadavre. Din cele 516 cadavre exhumate, 486 fuseseră examinate medico-legal, iar concluziile, care se impuneau, erau că victimele au fost împușcate cu revolvere militare sovietice 3,5-5 ani în urmă*” [Alexandru Moșanu, Ion Buga, Gheorghe Palade (coord.). Anexarea Basarabiei în anul 1940 de către Uniunea Sovietică. *Astra* – „O. Ghibu”, 2002].

Să încercăm să analizăm doar unele din cele mai monstruoase crime (elucidate) ale acestor monștri cu chip de om. Organele sovietice de represiune au lovit cu bestialitate în pușinii intelectuali și fruntași ai vieții publice rămași între Prut și Nistru, condamându-i la ani grei în gulagurile staliniste, soarta scriitorului Nicolae Costenco servind drept exemplu dramatic al modului, în care Sovietele au urmărit să anihileze cugetul liber,

au efectuat execuții sumare, dosind urmele asasinării a sute și mii de oameni nevinovați în subsolurile NKVD sau în gropile cu var. Omorurile în masă, impunerea unor taxe și impozite sufocante țăranilor, prigoana preoților și Bisericii, anularea limbii române și interzicerea alfabetului românesc, inversarea scării valorilor și instaurarea unei atmosfere de frică și teroare generalizate au fost alte efecte ale actului de ocupație sovietică din 28 Iunie 1940.

Imediat după 22 iunie 1941 NKVD-ul a lichidat pe cei mai devotați reprezentanți ai poporului român din Basarabia. Problema ca atare încă urmează a fi cercetată. În R.S.S.M. au fost organizate 63 de batalioane de distrugere (istrebitel'nye), inclusiv un batalion alcătuit din 200 de oameni din Chișinău. Către 25 iunie 1941 Comisariatul militar din Chișinău a mobilizat în Armata Roșie peste 10 mii de oameni. Aici s-au organizat primele regimente de voluntari, care se ocupau cu teroarea populației, distrugerea uzinelor, fabricilor și clădirilor. Comandant al acestui regiment a fost numit P.A. Orlov, ministrul adjunct al NKVD-ului din R.S.S.M., iar comisar a devenit un oarecare I.A. Muhin, specialist în mișcarea subversivă din R.S.S.M.. 480 de comuniști au fost antrenați în luptă cu populația locală. În pădurea mănăstirii Căpriană au fost uciși peste 30 de ostași români, parașutați în această localitate. Au fost terorizate și împușcate mai multe persoane la stația Revaca. În regiunea străzii Miorița au fost împușcați peste 300 de oameni nevinovați (AOSPRM, D.153, inv.1, d.281, R.1-3). Agentura MGB-istă (Nik. Grițko, V. Nedoruban, M. Petrov ș.a.), la începutul lunii iulie 1941 a trecut Prutul cu misiune de spionaj împotriva României. Mai târziu, în septembrie - octombrie 1941, spionajul și colectarea datelor în spatele Armatei Române era coordonat de Lucheria Repida. Această femeie a comis cele mai mari crime de trădare împotriva neamului românesc. De la 28 iunie 1940 și până la 30 iulie 1941 din Basarabia au fost deportați, maltratați, condamnați peste 250.000 de oameni

nevinovați. În lucrarea [Raportul Tismăneanu, p. 99] se specifică faptul că „...numai la 12-13 iunie 1941 din Chișinău au fost ridicați și deportați peste 25.000 de oameni, inclusiv E. Catelly, N. Secară, Gr. Turcuman etc. După 22 iunie 1941 mulți dintre aceștia au fost uciși. La sediul NKVD de pe Strada Viilor au fost găsite corpurile neînsuflețite ale românilor Ion Teslaru, Ilie Banu, Ene Truscă, Nicolae Schiba, Teodor Guțu, Petre Țanțu, Pavel Țanțu, Vlad Cerneavski, David Filipenco”.

Mii de crime au fost minuțios documentate de autoritățile românești la finalul aceluia an de ocupație. Cu toate că nu există o înregistrare clară a numărului de deportați, cunoscutul istoric american Larry Watts estimează că „...între 100.000 și 500.000 de etnici români rămași în aceste teritorii au fost deportați de autoritățile sovietice în Asia Centrală și Siberia. Multe dintre aceste deportări au fost denumite realocări de muncă și mutări voluntare. De exemplu, în august 1940, 53.365 de tineri și tinere, predominant români (moldoveni) din satele basarabene, au fost trimiși la muncă forțată în alte zone ale Uniunii Sovietice prin ceea ce a devenit o realocare permanentă, Moscova plângându-se că ținta de 77.000 nu fusese atinsă. Preocuparea Moscovei pentru aceste operațiuni este sugerată de „alegerea” în Sovietul Suprem al RSS Moldova, la începutul lui 1941, a lui Stalin, Hrușciiov, Molotov, Vorosilov, Kalinin și Timoșenco. În mai 1941, reprezentantul Moscovei în noua RSS Moldova a solicitat „deportarea în alte regiuni a 5.000 de „elemente contrarevoluționare” împreună cu familiile lor”. În noaptea de 12 iunie 1941, 5.479 de persoane au fost arestate „ca fiind membri ai organizațiilor contrarevoluționare și alte elemente anti-sovietice”, iar 24.360 de membri ai familiilor acestora au fost deportați. Deportările erau încadrați la categoriile „membri ai organizațiilor contrarevoluționare și elemente anti-sovietice”, „evadați din URSS”, „repatriați din România” și persoane care „solicitaseră să fie repatriate în România”. Ei au fost trimiși în gulagurile din republicile Kazahstan și Komi, din

Altai, Kirov, Krasnoiarsk, Novosibirsk și Omsk. În toată perioada 1940-1960, Moscova a continuat să facă publicitate, oferindu-le emigranților voluntari moldoveni să se stabilească oriunde în „zonele virgine””.

Date despre primele victime ale regimului comunist în Basarabia găsim și în Raportul final al Comisiei Prezidentiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din Romania, capitolul „*Represiunile comuniste în Moldova Sovietică*» redactat de istoricul barasabean Igor Cașu (p.581–582): „*Primii, care au căzut victime ale regimului comunist au fost 1.122 de persoane arestate în perioada 28 iunie - 4 iulie 1940, constituind foști funcționari ai statului român sau suspecti de colaborare cu administrația română. În următoarele luni au fost arestate alte cca. 2.000 persoane, majoritatea fiind lucrători ai căilor ferate, în care regimul sovietic nu avea încredere. Cele mai importante arestări ale populației locale vor avea loc în ajunul atacului german asupra Uniunii Sovietice din iunie 1941. Operațiunea majoră de arestare și deportare a fost stabilită pentru noaptea de 12 spre 13 iunie 1941, fiind vizate 32.423 de persoane din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herței. Dintre acestea, 6.250 urmau să fie arestate, iar 26.173 — deportate. În total, în primul an de ocupație sovietică au avut de suferit — prin arestare sau deportare — nu mai puțin de 86 604 persoane din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herței*”. Faptul că cifrele prezentate în cele trei surse diferă este explicabil din câteva motive: în primul rând, este foarte greu de stabilit numărul real al victimelor din cauza metodelor utilizate de nkvdști, care, în multe cazuri, au știut cum să șteargă urmele; în rândul doi este factorul uman: diferiți istorici tratează unele evenimente diferit. De exemplu, observăm că în Raportul Tismăneanu nu este inclus numărul persoanelor mutate voluntar, „*invitate*” la lucru, care, de fapt era o formă ascunsă de deportare, numărul nemților „*repatriați*” care a fost de cca. 124000 de oameni, mulți din ei

foarte buni gospodari. Istoricul american Larry Watts estimează numărul victimelor în limite mai largi – 100 000 - 500 000.

Toate relele căzute pe capul basarabenilor și bucovinenilor după 1940 sunt consecințe ale Pactului Ribbentrop – Molotov sau Hitler – Stalin, sau, mai corect, ale Protocolului secret adițional la acest Pact. Deportările masive în trei valuri în mod direct și al patrulea în mod camuflat (după 1953, care a fost cel mai masiv), războiul, foametea, colectivizarea forțată, deznaționalizarea – toate sunt consecințe ale Pactului criminal. Cum a lucrat acest partid inuman, continuator al căruia este partidul comunistilor din Republica Moldova, demonstrează cifrele din sursele citate. Descrierea tuturor crimelor cunoscute ar reprezenta sute de volume.

O scurtă informație despre primele victime comuniste aduse de Basarabia pe altar. **Prima ocupație sovietică (28 iunie 1940 – 22 iunie 1941).** În mai puțin de un an, peste 300.000 de persoane au fost arestate, deportate, ucise, aceasta reprezentând 12.23% din populația Basarabiei interbelice.

1. Arestări: - 48.000 persoane:

- Oameni politici, care militaseră pentru Unire, învinuiți de trădare, dintre care: 4 foști deputați din Sfatul Țării (Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), 1 fost senator;

- Funcționari civili și militari – transferați la Tiraspol pentru siguranță;

- 40 elevi ai Colegiului Pedagogic din Orhei.

2. Deportări: – aproape 300.000:

- 135.000 persoane până în sept. 1940 (în doar două luni);

- 19.200 persoane între octombrie - noiembrie 1940;

- 27.000 persoane în decembrie 1940;

- 100.000 persoane, începând cu 13-14 iunie 1941.

3. Uciși: – 30.000 prin împușcare sau tortură:

- Orchestra Simfonică a Basarabiei este ridicată pe 3 iulie 1940 din gara Chișinău la întoarcerea din turneu, dusă lângă Orhei și împușcată;

- 1.000 persoane (copii, femei, adulți) - împușcate lângă Odesa prin pereții de lemn ai unui tren de marfă, care-i transporta în Siberia;

- 450 persoane – găsite (multe mutilate) în gropile de la Consulatul Italian, Palatul Metropolitan, Facultatea de Teologie din Chișinău. Printre ei studenți, elevi, preoți, ceferiști;

- 87 persoane – la sediul NKVD, Chișinău (într-o groapă comună);

- 19 persoane – găsite la sediul NKVD – Cetatea Albă;

- 6 persoane – la sediul NKVD, Ismail (5 bărbați și o femeie).

4. TOTAL victime în prima ocupație sovietică: 330.000, inclusiv:

- Deportați: 300.000.

- Uciși: 30.000

Doar într-un singur an cca. 12% din populația de atunci a Basarabiei a cunoscut pe pielea sa efectele noii puteri. Este foarte mult. Este un adevărat genocid. În spatele acestor cifre se află destine mutilate ale tinerilor, care nu și-au mai văzut visurile realizate, părinților, care nu și-au mai văzut copiii, copii care n-au mai cunoscut căldura părintească, fiind despărțiți de ei, oameni duși de pe meleagurile natale atât de dragi și calde în Siberia rece și străină, mulți dintre care nu s-au mai întors. *„A urmat un an de bolșevizare forțată, cu deportări masive, execuții sumare, torturi și gropi comune. O avanpremieră tragică pentru ceea ce avea să fie soarta întregii Romanii”* [Moșanu A. ș.a.]. Istoricul basarabean P. Moraru prezintă date concrete despre un Katyn românesc ocultat de sovietici și urmașii lor.

Două evenimente – 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 – sunt legate între ele în modul cel mai direct. Aceste două evenimente sunt poate cele mai acoperite de minciună și neadevăr. Propaganda sovietică, pe parcursul a peste 50 de ani, le-a prezentat într-un mod tendențios. *„Ziua de 28 iunie 1940 este ziua eliberării Basarabiei de sub jugul moșierilor români”* și

„Ziua de 22 iunie 1941 este ziua când Germania fascistă și România regală au atacat URSS”, ne „luminau” politrucii ruși sovietici de odinioară și mai continuă neopolitrucii comuniști gen Voronin, Dodon ș.a., asistați de o haită de istorici gen Nazaria, Stati ș.a. *„Ziua de 28 iunie este ziua cuceririi Basarabiei de către hordurile sovietice”,* iar *„Ziua de 22 iunie 1941 este începutul eliberării Basarabiei de sub ocupația sovietică”,* spun majoritatea istoricilor neaserviți ideologiei comuniste.

În continuare vom încerca să infirmăm aberațiile politrucilor sovietici și să confirmăm cele spuse de istoricii basarabeni despre *„regimul Antonescu”* ca aliatul principal al Germaniei. Ion Antonescu a venit la putere la sfârșitul lui august 1940, dată la care Germania și Italia fasciste prin tratatul de la Viena rupseseră din trupul Țării nordul Transilvaniei în favoarea Ungariei hortyste fasciste, Bulgaria, aliatul Germaniei fasciste - Cadrilaterul, iar Rusia sovietică, aliatul Germaniei fasciste – Basarabia. Aflată în această situație foarte grea, când trupul Țării era înjumătățit, când Franța era îngenunchată, iar Marea Britanie – blocată, România nu avea altă soluție decât să se alieze Germaniei la sfârșitul lui 1940, mult mai târziu decât Ungaria, Bulgaria și URSS. De ce dar atunci România este considerată agresor? Cu URSS România se afla, de fapt, în război de la 28 iunie 1940, când i-a fost răpită Basarabia. La 22 iunie 1941, România de atunci a început eliberarea provinciei sale Basarabia, care-i fusese înstrăinată cu un an înainte. Atunci să ne întrebăm: de ce România, care și-a luat înapoi ceea ce îi fusese rupt din trupul ei și îi aparținea pe drept, este considerată agresor, iar URSS, care ocupase cu forța într-un mod banditesc acest teritoriu, este considerată victimă?

Pactul Molotov-Ribbentrop. Totul a pornit de la protocolul adițional secret la *„Pactul de neagresiune”* Molotov-Ribbentrop. Timp de cincizeci de ani, conducerea comunistă sovietică nu a recunoscut existența acestui document adițional

secret, care a pecetluit soarta Basarabiei, Poloniei, Lituaniei, Estoniei, Letoniei. Această cea mai mare conflagrație din istoria omenirii au început-o doi căpăuani ai secolului XX – Hitler și Stalin, vinovați în aceeași măsură de crimă odioasă împotriva umanității. Regimul comunist sovietic în frunte cu Stalin este vinovat chiar într-o măsură mult mai mare, dacă luăm în considerație numărul victimelor regimului comunist.

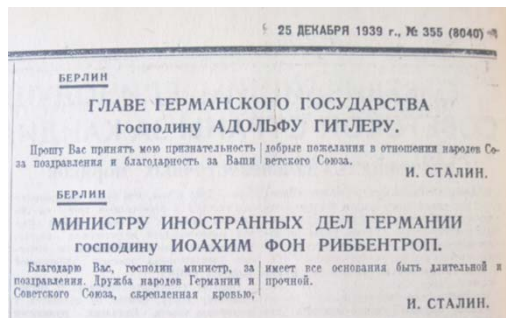
A intenționat Stalin să respecte pactul? Să-l ascultăm pe Stalin: „Războiul poate întoarce cu susul în jos orice înțelegere”. Aceste stări de spirit s-au răspândit în Armata Roșie și partid. Generalul-locotenent S.M. Krivoshein îi scria adjunctului său P.M. Latyshev (în acel moment Krivoshein comanda Corpul 25 de armată mecanizat; cu puțin înainte, comandase împreună cu generalul H. Guderian parada comună sovieto-germană de la Brest cu ocazia împărțirii Poloniei): „*Am încheiat cu nemții un acord, dar asta nu înseamnă nimic... Acum este momentul favorabil pentru o rezolvare definitivă și constructivă a tuturor problemelor mondiale...*” (S.M. Krivoshein, Fapte de arme). Intenționa oare Armata Roșie să se oprească la limitele atinse? După ocuparea Lituaniei, Letoniei și Estoniei, ordinul mareșalului Uniunii Sovietice S.K. Timoshenko spunea: „*În Lituania, Letonia și Estonia a fost nimicită puterea moșierilor și a capitaliștilor, putere urâtă de cei ce muncesc. Lumea capitalistă a fost nevoită să se restrângă un pic și să cedeze. Însă nu ne stă în caracter nouă, luptătorilor Armatei Roșii, să ne înfumurăm și să ne găsim pacea numai cu cele atinse!*” (S.K. Timoshenko. Ordinul comisarului poporului pentru Apărare, nr. 400, 7 nov. 1940). În același context vine și declarația amiralului Flotei Uniunii Sovietice N.G. Kuznetzov: „*Pentru mine e clar un lucru: I.V.Stalin nu numai că n-a exclus posibilitatea războiului cu Germania hitleristă, ci chiar îl considera inevitabil. I.V.Stalin a condus pregătirea pentru război - pregătire complexă, rezultată din calcule proprii. Hitler i-a zădărnicit toate calculele*” (N.G. Kuznetzov. În ajun).

Conform planului stalinist, „...războiul urma să înceapă în iulie 1942, moment când din Germania nu va mai rămâne piatră pe piatră” (Victor Suvorov. Spărgătorul de gheață. Iași, Editura Polirom, 1995), gândind că războiul împotriva Franței și Marii Britanii va dura mai mult, rezistența va fi mare și părțile se vor epuiza după vreo doi ani de măcelărit. Însă căderea rapidă a Franței și refuzul lui Hitler de a debarca în Marea Britanie (serviciul de spionaj sovietic știa despre acest lucru la sfârșitul lui 1940) au încurcat jocurile lui Stalin. „*Eliberarea Europei*” a fost reprogramată din vara lui 1942 pentru vara lui 1941 (6 iulie).

Și atunci cine a declanșat cel de al Doilea Război Mondial? Să încercăm să prezentăm cronica evenimentelor de atunci. La 23 august 1939 este semnat Pactul Stalin – Hitler, care a fost cheia Războiului al Doilea Mondial. La 1 septembrie, conform Pactului, Germania și URSS urmau simultan să atace Polonia. Motivând că trupele sale nu sunt pregătite și au nevoie de puțin timp, Stalin îl lasă pe Hitler să înceapă războiul. Astfel Hitler este primul care atacă Polonia, ocupând partea sa conform Pactului, deci, și cel care a declanșat cel de-al Doilea Război Mondial. Stalin face același lucru pe data de 17 septembrie, ocupând cealaltă parte a Poloniei conform înțelegerii (o armată întreagă – 800000 de soldați), dar nu se numără printre inițiatorii războiului. De fapt, există o logică în această gândire defectă stalinistă. Ca și în toate cazurile de cotropiri, care au fost și care vor urma, URSS este eliberator, nu cuceritor. Rezultatele sunt cunoscute. Katynul face parte din domeniul „ajutorului”, în treacăt fie zis.

Prin toate mijloacele Stalin simula prietenia pe durată lungă între popoarele Germaniei și U.R.S.S. (v. felicitarea din 25 decembrie 1939).

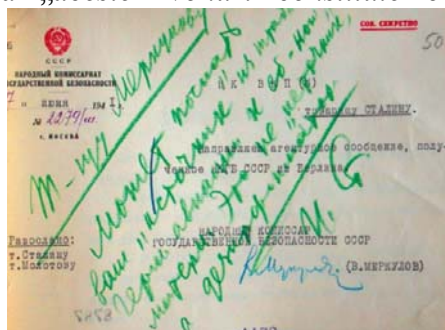
Stalin a considerat că a ajuns timpul să se pună în aplicare planul său „*Furtuna*”. Conflictul militar dintre Germania și URSS era iminent, era important cine începea primul. „*Trebuie să surprindem inamicul, să prindem momentul când trupele*

sale sunt risipite”, spunea I.V. Stalin. De menționat că la 7 iunie 1941 Stalin primește un raport din partea NKVD despre data invaziei Germaniei asupra U.R.S.S. primit de la agentul din

Berlin. Rezoluția lui Stalin pe raport este „...*Poți să-ți trimiți sursa la... Aceasta nu este o sursă ci desinformator*”. La 13 iunie 1941, Radio Moscova transmitea un comunicat TASS mai puțin obișnuit, în care se afirma că „*Germania respectă neabătut condițiile pactului sovieto-german de neagresiune, ca și Uniunea Sovietică...*” și că „*aceste zvonuri constituie o*

propagandă stângace, ticluită de forțele dușmane URSS-ului și Germaniei, interesate în extinderea pe mai departe și escaladarea războiului...”. A doua zi, ziarele sovietice centrale au publicat acest comunicat, iar peste o săptămână Germania a atacat URSS. Există destule indicii că termenul de începere a operațiunii sovietice „*Furtuna*” era 6 iulie 1941. Memoriile mareșalilor sovietici, ale generalilor și amiralilor, documentele de arhivă, analiza matematică a informațiilor privind mișcarea miilor de eșaloane, toate indică data 6 iulie 1941 - ultima duminică înainte de concentrarea completă a trupelor sovietice. „*Trupele germane au reușit să ne depășească cu două săptămâni*”, scrie generalul de armată S.P.Ivanov. Acestea sunt doar câteva din multiplele argumente că Stalin se pregătea intens de ofensiva din 6 iulie 1941. Atacând URSS la

22 iunie 1941, Hitler i-a stricat toate planurile lui Stalin. Competiția dintre cei doi căpcăuni a adus omenirii pierderi de peste 50 de milioane de vieți omenești (dintre care 24-27 milioane din URSS), mari pierderi materiale, cu punerea sub cizma comunistă sovietică pe o perioadă de 50 de ani a estului Europei. Dar ce contau aceste cca 26 de milioane de vieți omenești pentru Stalin? O simplă statistică. În schimb, a câștigat o jumătate de Europă. Asta este socoteala criminalului.

Puțini români din vechiul Regat știu prin ce calvar a trecut această frântură de popor român din Basarabia: „*68953 de români basarabeni refugiați în Țară în 1940 de urgia comunistă (conform altor surse – cca 300.000 de refugiați); transferarea forțată în Germania a 124 de mii de nemți – cei mai buni gospodari; lichidarea florii intelectualității basarabene chiar în primele zile ale ocupației sovietice, deportările în vagoane pentru vite din 1940, 1946-1953 a peste 200.000 de oameni (bătrâni, copii, femei) în străfundurile Siberiei reci la direct și la figurat; exodul masiv peste Prut în 1944, în special al intelectualității, care se estimează la cca 700.000 de oameni; foamea organizată din 1946-1947, care a dus la dispariția a încă cca 200-300 de mii de oameni, ajungându-se la cazuri de canibalism; colectivizarea forțată din 1949-1950; trimiterea la munci în zonele îndepărtate ale URSS a 196.000 de persoane în perioada 1948-1960, la sfârșitul anilor '80 fiind peste 500.000 de moldoveni înstrăinați, răspândiți pe întreg teritoriul URSS*” [Barbăneagră A. ș.a. *Memoria refugiului*]. Același lucru îl constată și Oldrich Andrysek, reprezentantul Înaltului Comisariat al ONU pentru Refugiați (ICNUR) în Republica Moldova: „*Înspăimântătoarea statistică dintr-o perioadă când drepturile omului erau subordonate intereselor superioare și când regula dreptului era ignorată arată că cca 2.000.000 de persoane au devenit refugiați sau au fost deportați numai din această regiune (Moldova–n.n.)*”. E o cifră enormă pentru o frântură de popor de aproximativ 3 milioane, reprezintă peste 60%.

Primul val de deportări din 13 iunie 1941. „Mereu bătuți și înjurați. Lacrima lor n-avea cuvinte. Avem părinți, avem și frați. Azi în Siberii prin morminte” (V. Bardă în „Scrisoare din Basarabia”).

În urmă cu aproape 70 de ani, în noaptea de 12 spre 13 Iunie 1941, plânsetul și jalea s-a așternut peste Basarabia. Fruntea comunităților locale, pilonii de rezistență din tată în fiu ai satelor noastre moldovenești, ucrainești, găgăuze, bulgărești, ruse sau mixte, ai târgușoarelor evreiești, familii întregi, bărbați, femei, copii și bătrâni, din Basarabia și până în Nordul Bucovinei, au fost urcați cu baionetele la spate în vagoanele de vite și duși spre întinsurile Siberiei, de unde mulți nu s-au mai întors. Documentele de arhivă consultate de membrii Comisiei relevă date cutremurătoare: până și noi-născuții în „*bou-vagonul*” sovietic erau trecuți și ei, alături de părinții lor, pe lista „*dușmanilor poporului*”(!...). Operațiunea de deportare a fost inițiată, autorizată și supervizată de Biroul Politic al CC al PC(b) din toată Uniunea, iar structurile de partid, de Securitate și de Interne ale URSS și ale R.S.S.M. au fost baza logistică a mecanismului represiv. „*În noaptea de 12-13 iunie 1941 (simultan cu represiunea din Țările Baltice), au fost arestate și deportate în Siberia și Kazahstan, 18392 persoane din R.S.S. Moldovenească, iar din celelalte părți ale Basarabiei ca și din Bucovina de Nord (teritorii ocupate de URSS și incluse în R.S.S. Ucraina), alte 11 844 persoane (97% din aceștia-români). Ceea ce e interesant este faptul că aceste deportări în masă aveau loc cu două săptămâni înainte de Operațiunea „Barbarossa”, prin care Hitler încălca înțelegerea cu Stalin*” [Ziarul „Curentul”, 7 noiembrie 1942].

De ce anume pe 13 iunie a fost aleasă ziua marilor deportări? La numai o săptămână până la începerea războiului.

Oare nu vorbește acest lucru despre faptul că conducerea sovietică știa despre începerea războiului. Trimițându-i în Siberia pe cei mai buni gospodari ei au ucis doi iepuri dintr-o singură împușcătură: - au recrutat robi pentru lucrările efectuate pe parcursul întregii perioade de război; – iau dus mai departe de linia frontului pe cei care ar fi putut lupta contra lor. Printre bocetele femeilor și plânsetul copiilor deseori se auzea o îngânare tristă „*De ce m-ați dus de lângă boi? De ce m-ați dus de acasă*”). Foarte puțini își dădeau seama ce se petrecea cu ei, ce chinuri îi așteptau în viitor, și peste cât timp își vor revedea țarina părăsită. Mulți dintre ei nu au mai văzut-o niciodată, oasele rămânând să putrezească în țara frigului. Dar pentru început acești oameni au fost supuși primei torturi - tortura victimelor prin rușine, care era mai grea decât foamea, setea, deoarece era extrem de rușinos să te folosești în fața tuturor de un astfel de veceu (drept veceu servea o gaură în unul din pereții vagonului, în care era instalată o țeavă de lemn).

Cu regret, o parte din executanții operațiunii de deportare din 12-13 iunie 1941 au fost recrutați dintre localnici, în marea lor majoritate, elemente declasate, care urmăreau un beneficiu strict personal. Drept răsplată stăpânii lor (regimul sovietic) i-au făcut președinți de soviete satești, secretari ai sovietelor satești, activiști de tot soiul, komsomoliști, membri de partid. Goliciunea și prostimea triumfa. Anume acești lachei au fost executorii fideli ai planului diabolic al regimului sovietic de exterminare a celor mai buni gospodari și intelectuali basarabeni. Ei au fost cei care alcătuiau listele așa-numiților „*culaci*” (cei mai buni gospodari ai satelor pentru a le lua averile). Ei au fost cei care cotrobăiau prin poduri, șoproane și alte locuri dosite, măturând totul, lăsând în urma lor copii înfometați și bătrâni în lacrimi. Ei au fost acei care au intrat primii în kolhozuri – această formă anacronică de gospodărire a pământului – un fel de robie rurală, importată și implementată de ruși, și modalitate lejeră de însușire a bunurilor materiale produse de țărani (de la cei individuali era

totuși mai greu de făcut acest lucru) de către funcționăria sovietică (se vorbea că pe la sfârșitul anilor 1970 numărul lor atinsese cifra de 18 mln în fosta URSS). Pentru bunii gospodari, pentru adevărații intelectuali au venit timpurile lui antihrist. Nori grei au acoperit cerul senin de vară al Basarabiei. Anul 1940 a pus începutul calvarului acestei frânturi de popor. Doamne, câte familii distruse, câte destine (în special de copii) mutilate, câte speranțe nerealizate a adus această așa-numită eliberare de sub „jugul moșierilor români”, această ciumă a secolului XX. Despre aceste lucruri s-au scris multe atât de istorici, cât și de cei, care au trecut prin mașinăria diabolică a deportărilor și gulagurilor. Un material factologic deosebit de important din perioada nominalizată sunt lucrările lui Valeriu Pasat, fost ministru al fostului KGB din Republica Moldova [Stéphane Courtois. Pata oarbă a memoriei europene]. Intuiesc o reacție negativă din partea unor cititori (am și eu unele rezerve pe marginea mai multor comentarii ale autorului), însă, în opinia mea „*nu contează de ce culoare e pisica, important e să prindă șoareci*”. Cărțile sunt în mare parte o culegere de documente inedite, practic toate cu grif „*Secret*”, „*Strict secret*”, care oglindesc cu lux de amănunte acea perioadă tragică pentru Basarabia. Dl Pasat a avut acces la arhivele secrete atât de la Chișinău, cât și de la Moscova și este meritul lui că le-a scos la lumina zilei, argumentând prin documente caracterul criminal al regimului de ocupație sovietic din Basarabia postbelică. Altcineva n-ar fi putut să facă acest lucru.

Am considerat oportun să fac cunoscute unui cerc mai larg de cititori, desigur cu foarte mari comprimări de text, atrocitățile comise de regimul sovietic în acea perioadă (și nu numai) și cel de astăzi, care se declară continuatorul liniei p.c.u.s. în problema edificării societății comuniste – o idee pe cât de frumoasă, pe atât de utopică. Dar să ne oprim la unele crâmpie din unele documente mai semnificative, spicuite din cărțile nominalizate. Pentru o mai bună prezentare a materialelor vom împărți

documentele în trei părți: perioada deportărilor din 1940-1941; foametea și deportările din 1946-1949 și deportările din 1952 (cum, de altfel, sunt împărțite în cărțile nominalizate).

Una dintre cele mai mari deportări din Basarabia și Bucovina a fost așa-numita repatriere a nemților în urma înțelegerii dintre guvernele Germaniei fasciste și URSS comuniste. Interesul era din ambele părți. Și unii și alții se pregăteau de război. În rezultat, într-o perioadă extrem de scurtă (doar de câteva luni) au fost repatriați cca. 124000 nemți. O bună parte au fost forțați să se repatrieze, conștientizând faptul că dacă rămân vor fi considerați de ambele guverne „*elemente dușmănoase*”. Vă puteți da seama ce lovitură asupra economiei Basarabiei a avut această acțiune a Moscovei, luând în considerație că practic toți nemții erau buni gospodari și jucau un rol pozitiv în dezvoltarea economică și culturală (erau un exemplu demn de urmat și de către băștinași), în special în zona rurală. Fiind luați sub scutul Germaniei, nemții au scăpat de exterminări în masă, ceea ce s-a întâmplat cu o bună parte a românilor basarabeni, neocroțiți de nimeni de urgia comunistă.

Pe parcursul perioadei 28 iunie 1940-13 iunie 1941 căpcăunii din Kremlin și slugoii de pe loc au pregătit minuțios așa-numita operație „...*Po iziatiu* (ce termen utilizat!) *antisovetskogo elementa v Moldavscoi SSR, Cernovițcoi i Izmail'scoi oblasteah*” (...referitor la scoaterea elementelor antisovietice în R.S.S.M. și regiunile Cernăuți și Ismail). Am căutat în dicționare sensul cuvântului „*iziatie*” și am găsit următoarele sensuri: retragere (din circulație a unor obiecte); confiscare (a unor obiecte) etc. După cum vedeți, oamenii pentru acei neoameni erau niște obiecte, niște animale. Conform directivei Comisariatului norodnic al afacerilor interne și a Comitetului norodnic al securității de stat din 4 iulie 1941, „...*bărbații și femeile, vârsta cărora depășește 60 de ani, nu urmează să fie deportate...La deportare deportaților li se oferă 48 de ore pentru a se pregăti sub semnătură de a nu părăsi*

teritoriul, în care locuiesc”. Cum însă s-a întâmplat în realitate? Din cartea [Balan Vasile. A baștinei eternă amintire] spicuim că Ghiță Danalache, un consătean de al meu, deși avea 84 de ani, a fost deportat, iar oamenii erau ridicați în toiul nopții, fără a li se permite nici să ia cele mai necesare lucruri. Cunoscuta duplicitate comunistă: una spun și alta fac.

Operația s-a început la ora 2 și 30 minute în noaptea de 12 spre 13 iunie 1941. Conform „Adendei la informația privind rezultatele operației de scoatere a elementelor antisovietice”, alcătuită de locuitorul comisariatului norodnic al securității de stat al URSS Kobulov din 14 iunie 1941, adresată t. Stalin, Molotov, Beria, din Republica Moldova au fost ridicați 29839 oameni, dintre care au fost arestați 5479 oameni și deportați

Copii deportați privesc cu tăngă
meleagurile părăsite prin
ferestruica bou-vagonului

24360 oameni. Trebuie de menționat faptul că în diferite documente cifrele sunt diferite. De exemplu, din „Informația nr.1 despre mișcarea garniturilor de tren speciale” din 16 iunie 1941 cu grif „strict secret”, făcând un calcul al numărului persoanelor transportate de cele 33 de eșaloane, s-a primit 35017

oameni. Aceasta vorbește despre faptul că deportarea a fost efectuată în mare grabă. Pentru aceste zeci de mii de oameni, majoritatea dintre care femei și copii, încărcăți în vagoane pentru vite, care erau transportați spre locurile de deportare timp de 2-3 săptămâni, pe o căldură insuportabilă, fără o elementară asistență medicală, s-a început adevăratul calvar. Iată unele secvențe din amintirile unei jertfe a deportărilor și martor ocular, dna E.Kersnovski: „Printre cei care au fost încărcăți în vagoane erau astfel de elemente antisovietice: o femeie gravidă cu vreo

10 copii semigoi; o învățătoare dintr-o școală profesională; un bătrân semiviu; un copil de vreo 10 ani, luat fără părinți, deoarece se afla în ospetie la bunica; 2 domnișoare surori în rochițe pentru bal și în pantofi albi, luate direct de la serata de absolvire...Țin minte gloata de soldați, răcnete, înghesuiala insuportabilă din vagonul plin cu oameni dezorientați...nenorociții nu înțelegeau pentru ce s-a prăbușit asupra lor această pedeapsă cruntă, rupți din mediul lor obișnuit, pierzând totul ce au agonisit timp de o viață...” [Eufrosinia Kersnovschi. Scol’ko stoit chelovek (4 volume)]. Nu pot fi numiți oameni cei care au făcut acest lucru. Și când te gândești că pe unii dintre ei îi mai poți întâlni și astăzi pe străzile Chișinăului sau la manifestațiile, organizate de conducerea comunistă, cu prilejul marii eliberări sau a armatei sovietice.

La locurile de destinație, absolut nepregătite pentru trai (lucru menționat în diverse documente), deseori bieții oameni erau descărcați direct în pădure, departe de localități și sub cerul liber. Lucrul acesta, vrând-nevrând îl recunoșteau și autoritățile după unele controale. Astfel s-au început chinurile de supraviețuire, de umilință, de luptă pentru existență, care pentru marea majoritate au durat cca. 15-20 de ani, cu excepția celor, oasele căroră au rămas pe veci în pământul rece siberian. În continuare vom prezenta doar câteva mărturii ale celor, care au trecut prin infernul deportărilor staliniste.

O pagină amară din viața doamnei Valentina Scafaru-Sturza sunt zilele de 13-14 iunie 1941, pe care – la fel ca și ziua, în care regele României venise la Chișinău – nu le va uita niciodată: „Am lăsat toată gospodăria, casa din localitate, restaurantul, totul, după ce rușii au ocupat Basarabia în 1940, pentru că tata ne pregătise moral că acești ruși nu mai sunt ca aceia de acum 25 de ani, ei sunt comuniști, și am plecat la casa noastră din vie. Eu, frații, mama și bunicul eram la casa, pe care o pregăteam pentru trai, când a venit bunica cu căruța și ne-a luat pe toți în sat, fără a ne spune nimic. Era ziua de 13 iunie

1941. Deși copil, totuși am înțeles că s-a întâmplat ceva; maturii păstrau o liniște înfiorătoare. Ajungând acasă, nu l-am văzut pe tata, spunându-ni-se că e în casă, arestat și cercetat de soldați. Mama, bunica, eu, sora și frații, toți plângeam, neînțelegând ce se întâmplă. Abia la ora 16.00 tata a ieșit din casă, înconjurat de doi soldați. Unul dintre ei ne-a spus: „Vă ducem în altă parte. Luați ce-i pe voi și puțină mâncare!”. Mama a luat niște fasole, făină, brânză de oi. A vrut să ia o mașină de cusut, însă nu i-au permis. La 16.30 toți opt am fost urcați într-o trăsură. Se adunase la casa noastră multă lume din sat, speriată și curioasă, în același timp. Și bunicii mei din partea mamei au venit, aflând tragedia. Pentru ei această zi a însemnat o mare lovitură, căci trei dintre copiii lor au fost deportați: mama mea, cu toată familia, sora mamei – Ciobanu Maria –, cu soțul și cinci copii, și fratele mamei – Pojoga Tudor –, cu soția și doi copii. Am fost duși pe imășul satului, unde mai erau câteva familii: a directorului școlii, două familii de evrei și încă o familie, pe care eu nu o cunoșteam. În total, atunci au fost deportate opt familii din Ciuciuleni. Noaptea târziu, am fost duși la Strășeni, unde am fost urcați în vagoane de vite. Pe jos erau așternute paie, era foarte aglomerat și aproape că nu puteai respira. Noaptea ne-au dus la Tiraspol. Când am trecut Nistrul, la Tiraspol, toți bărbații au fost coborâți din vagoane. Ni s-a spus că ei vor merge înainte să ne pregătească casele, unde suntem așteptați. „Sașa, ai grijă de copii!...”, a reușit să strige tata, cu lacrimi în ochi, căci, probabil, înțelegea că minciuna dulce a bolșevicilor ascundea un adevăr dramatic. Acest adevăr a devenit cunoscut soțiilor a doua zi, căci dimineață m-am trezit într-un vuiet infernal de bocete ale femeilor. Am înțeles că l-am văzut pe tata ultima oară... Comuniștii întotdeauna au mințit, de acest lucru m-am convins pe tot parcursul vieții. Trenul a pornit, iar femeile plângeau și cântau „La Nistru la mărgioară...” – era o imagine care m-a marcat pentru toată viața. Am mers mult timp, vreo două săptămâni. Ne alimentam cu pește sărat și o cană de apă

pe zi. La întrebările noastre, unde ne duc, ni se răspundea: „n-aveți grijă!”. La fiecare stație de trenuri, erau coborâte câteva familii din vagon. Ne-a venit și nouă rândul, la Tereniuzeac (Kazahstan). Am locuit într-o cameră comună câteva familii. Lucram la gară. Am trecut prin umilințe de neînchipuit, dar aceasta e o poveste aparte. Când frontul a ajuns la Stalingrad și a început retragerea trupelor germane, noi ne-am retras cu ei. În 1944 am trecut Nistrul. Mama a căzut în genunchi și a sărutat pământul, zicând: „Acesta e pământul nostru basarabean!”. Am ajuns la Bălți și de acolo am mers pe jos până la Ciuciuleni. Am trecut și de al doilea val de calvar – foametea din 1946-1947. Dacă nu au putut să ne distrugă prin foamete, am fost deportați a doua oară în 1949...”

Deosebit de interesantă este istoria dnei siberiadei Eufrosinia Kersnovski, rusoaică de origine. La 13 iunie împreună cu alți basarabeni nevinovați, Eufrosinia Kersnovski este împinsă într-un vagon pentru vite a unui tren, care a luat calea spre Siberia. „În vagonul nostru era și o elevă din clasele mari. Era foarte frumoasă. O chema Muza. Cu ea erau doi cavaleri care îi făceau curte. Ei îi era atât de rușine în fața bărbaților cunoscuți, și în special, a cavalerilor săi să treacă procedura veceului, încât se întâmpla cu ea un soi de paralizie. Oameni! Cine din voi știe cei aia rușine – arzătoare, amară, chinuitoare – ați înțelege cât e de chinuitor. În Rusia la multe se uită cu alți ochi: în școală se obișnuiește să se între în veceu cu gloata; în baie femei de diferite vârste se găsesc împreună goale; în sfârșit foarte multă lume au trecut prin închisori, unde simțul rușinii se atrofiază, dispare. La noi însă, în Basarabia, unde mama nici odată nu va apărea goală în fața fiicei, iar tatăl – în fața fiului; chiar privitul imaginii proprii în oglindă se consideră rușine. Fie, din cauza rușinii oamenii nu mor, însă e greu de exprimat prin cuvinte cât de chinuitor este. Foamea, setea, mizeria – ne însoțeau întotdeauna, însă erau mai ușor de suportat!” își amintește Eufrosinia Kersnovski.

Calvarul numai începuse. În vagoanele îmbâcsite până la refuz cu bătrâni, copii, femei, bărbați tineri și de vârstă medie nu erau. „În vagonul vecin erau 18 copii. Pe drum se născuse încă o fetiță – al 13-a copil al bieteii femei, cel mai mare fiind de 14-15 ani – un copil cu disabilități. Cu-i ia trebuit să deporteze această femeie cu o droaie de copii?”. Își mai amintește cum o comisie ia ales pe majoritatea bărbaților, despărțindu-i de restul familiilor. Aceste animale cu chip de om mai erau și inventive în felul lor. Uitați-vă cât de „ingenios” au rezolvat cei din escorta trenului problema transportării fără pierderi (se avea în vedere fără evadări) la locul destinat a acestor oropsiți ai sorții. „La bocetele femeilor, când li s-au luat bărbații, ei le-au explicat că acolo unde sunt duși locurile nu sunt pregătite. De aceea, bărbații vor pleca înainte pentru a pregăti locul și le vor întâlni pe loc. Desigur, nici o familie nu și-a mai văzut bărbații, tații, frații. În schimb nimeni nici nu a încercat să evadeze, să opună rezistență, chiar să plângă, fiind încrezuți, că la locul destinat își vor reface familiile, și, împreună, le va veni mai ușor să înfrunte greutățile. Minciuna s-a descoperit în toată plinătatea cinismului ei doar în momentul debarcării, în loc. Molceanova de pe Obi, de unde trebuiau să ne împartă. Trebuie să ai inimă de piatră ca să râzi, văzând cum bocesc soțiile, cum își frâng mâinile mamele... Iar ei – cei care ne-au eliberat de sub jugul capitaliștilor și moșierilor se uitau la ele, se hlizeau și le aruncau glume de prost gust”.

„Un blestem mai mare pe capul nostru, al românilor basarabeni, decât comunismul roșu, sovietic, nu putea fi. Aproape nu a existat și nu există familie de români din Basarabia asupra căreia să nu se abată nenorocirile și suferințele acestei năpaste, care a fost comunismul roșu, sovietic. Sutele de mii de deportați în Siberia și uciși fără milă sunt mărturii despre ceea ce a însemnat ocupația sovietică asupra Basarabiei. Toate acestea le-a avut de suportat și propria mea familie. Cu toate acestea, într-atât am fost de

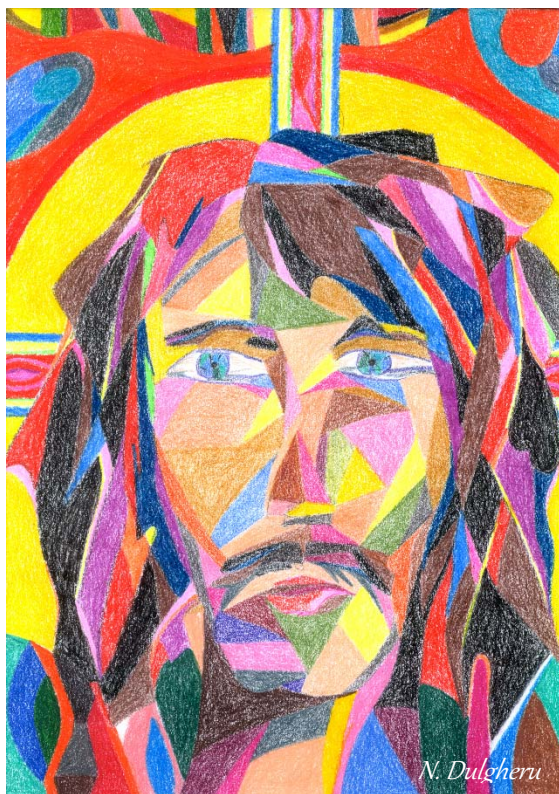
îndobitociți, de mankurtizați, încât chiar și acum buneii și părinții mei continuă să tânjească după acel trecut nenorocit” – constată cu durere în suflet scriitorul Ioan Busuioc. Din păcate, regimul criminal sovietic, care folosea metode prea diabolice, metode mârșave, a deformat serios psihicul și morala creștinului român basarabean, a generat tot soiul de cozi de topor gen Voronin, Muntean, Ceban, Sârbu, Stepaniuc ș.a.

Nimic nu se poate compara cu durerile, chinurile, lacrimile sutelor de mii de copii, femei, bătrâni morți în chinuri în groaznica foamete organizată de regimul comunist în 1946-'47, cu chinurile zecilor de mii de nevinovați trecuți prin camerele nkvd-iste ale morții din închisorile staliniste, care le întreceau cu mult prin metodele diabolice utilizate pe cele din Evul Mediu, cu chinurile zecilor de mii de deportați, dintre care 2/3 erau femei și copii – ființe absolut nevinovate. Cine le poate alina câtuși de puțin durerile sufletești ale supraviețuitorilor acestui calvar? Nimeni nu le poate întoarce înapoi tinerețea irosită în zadar, sănătatea compromisă de tratamentul inuman la care au fost supuși, liniștea sufletească, pierdută pentru totdeauna și înlocuită cu o permanentă dureroasă neliniște. Pleoapa trecutului tresare, ascunzându-și lacrima, și nu lasă uitarea să se cearnă peste ceea ce a rămas în istoria românilor din Basarabia – blestematul an 1940-1941. „Au venit, maică, nenorociții ăștia de comuniști la putere și ne-au luat tot: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul” – spun martori în viață ai aceluia calvar îngrozitor. Cu părere de rău, la foarte mulți le-a luat și sufletul. Te cutremuri ascultând triste amintiri ale celor care au trecut prin iadul comunist și mai sunt în viață. Teodosia Cozmin, Valentina Sturza, Eugenia Ceban, Silvia Petrașcu sunt doar câteva nume din sutele de mii de jertfe ale comunismului. Dar câți au plecat dintre cei vii, ducând cu ei durerea înăbușită, nepermițându-li-se să se destăinuiască.

CAPITOLUL III

Portrete în timp, opinii, reflecții

„Sunt mulți chemați - puțini aleși”
(A. Vlahuță)

MAESTRUL MARCEL ZGHEREA – LA 50 DE PRIMĂVERI ÎMPLINITE

*„Acel ce scuipă în izvorul / Și tulbură apa curată /
Acel ce mi-a rupt tricolorul / Și-i gata să-mi rupă și harta
/Acela zic eu nu e fratele meu...”*

(V. Ignat și M. Zgherea)

Acest colț de țară pe nume Basarabia, în pofida sortii vitrege, a dat naștere multor personalități marcante, care ne-au dus faima departe de hotarele ei. Una din ele este maestrul Marcel Zgherea, considerat pe bună dreptate cel mai mare folkist contemporan, un Tudor Gheorghe al Basarabiei. Bardul de la Văleni merită cu prisosință aceste înalte aprecieri: pentru talentul cu care l-a hărăzit Dumnezeu; pentru poziția civică și coloana-i vertebrală verticală; pentru cumsecădenia lui proverbială.

Să vedem de unde vine acest meșter al cântecului și răscolitor al sufletelor. Născut într-un sfârșit de toamnă, la 12 noiembrie 1966, într-un frumos colț de rai din sudul Basarabiei – Vălenii de pe malurile Prutului și al lacului Belev. Vine de acolo unde, vorba maestrului, s-a născut veșnicia – de la țară, dintr-o familie de simpli țărani. Pe parcursul întregii vieți i-au rămas dragostea de baștină, de dealurile și văile Vălenilor pe unde – „...copil fiind” – le cutreiera. Se mândrește cu satul său de baștină cu oameni buni și harnici, ieșiți din viță de gospodari din „bejenari cu carte de scutire” ai lui Vasile Ruset. Satul s-a format din vechile localități Deleni și Văleni, prima atestare a căruia a fost la 1436 într-un act al domnitorului Ștefan al II-lea. Se vorbește că și Petru Rareș ar fi trecut prin sat înainte de încoronarea lui.

A urmat școala medie din sat, studii de actorie făcute la Soroca, urmând o activitate profesională de actor la Teatrul

„B.P. Hașdeu” din Cahul, mai recent absolvind și Facultatea de Drept a Universității „B.P. Hașdeu” din Cahul. Însă ceea ce l-a marcat a fost cântecul. De mic copil era vrăjit de farmecul cântecului popular, mai apoi al cântecului folk, drept model servindu-i marele folkist român Tudor Gheorghe. Această patimă i-a marcat destinul, îndrăgostindu-se pe viață și legându-și soarta de prima dragoste – ghitară.

Ceea ce îl caracterizează mai mult pe maestru este nemărginita sa dragoste de neam, dragoste atât de bine pronunțată în celebrele sale cântece scrise pe versurile lui Mihai Eminescu, Grigore Vieru, Adrian Păunescu, Nicolae Dabija, cântece mobilizatoare, care îi fac să vibreze până și pe dușmanii Neamului. Cu această cea mai puternică armă, pe care o are Neamul Nostru, maestrul a participat în 1990 la o întrunire în satul Tătărești, unde emisarii secesioniști găgăuzi încercau să-l includă în autonomia lor. Mesajul militant al cântecului lui M. Zgherea, cu care i-a îndemnat pe localnici de pe o scenă improvizată dintr-o caroserie a unui camion, să fie „...Cu cei ce-mi sfințește stră bunii / Și limba mea sfântă și glia / Cu mâna sa trage cărbunii / Să-mi coacă pânică sfinția / Acela zic eu nu e fratele meu...”, a fost unul hotărâtor. Au urmat și alte acțiuni mobilizatoare ale lui Marcel Zgherea în sudul Republicii, mobilizându-i prin cântecul său pe cei care plecau cu mâinile goale să-și apere țarina de secesioniștii găgăuzi susținuți de unități ale armatei regulate de la Bolgrad.

Cu regret, și astăzi se mai află pe baricadele Mișcării de Eliberare Națională. Cât de previzionar a fost maestrul în cântecul său de la începuturi. Peste 25 de ani un derbedeu de-al lui Dodon, într-adevăr, a rupt harta României în plină ședință a Parlamentului și acum șeful său Dodon se dorește a fi președintele tuturor!

Bardul a evoluat cu programe artistice în diverse orașe din România, Italia, mai puțin este cunoscut în acest colț de țară. Ultimii zece ani a devenit un foarte bun prieten al Universității

Tehnice din Republica Moldova, participând la diverse acțiuni cultural-patriotice, una din ele fiind impresionantul Simpozion Cucuteni 5000 REDIVIVUS, la programele culturale a 9 ediții din cele 11 organizate. Mulți dintre participanți, în special, din România, vin la Simpozion pentru programele culturale excepționale ale lui Marcel Zgherea.

Cine dintre feciorii de țărani nu-și amintește cu pioșenie de părinții lor. Iar maestrul Zgherea prin cântecele sale a construit un cult pentru mama și tata. Auzindu-l interpretând minunatele cântece cu o adevărată încărcătură filozofică țărănească, îi simți tânga după rădăcinile țărănești, îi simți coarda vibrantă de țăran.

Ajuns la aceste formidabile înălțimi, bardul de la Văleni Marcel Zgherea este venerat de foarte multă lume, pe care a fermecat-o cu talentul său. Este venerat de cei care l-au auzit măcar o singură dată acasă sau în Țară. Este venerat de mulțimea de prieteni, care vin să-l felicite cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de 50 de ani. Cei care l-au cunoscut cu ani în urmă menționează că maestrul Marcel Zgherea a rămas același: întotdeauna binevoitor, amabil, cu un surâs nelipsit pe buze. Și, în sfârșit, este venerat de soția sa înțelegătoare, de fiul și fiica lui.

Ei bine, cu certitudine maestrul Marcel Zgherea este un om împlinit. Însă deoarece de la o anumită vârstă începem tot mai mult să înclinăm spre filozofie – filozofia vieții, – să încercăm să nu ocolim și de această dată acest viciu, frumos viciu uman. Să ne întrebăm: ce este totuși o viață de om? Răspunsul încerc să-l găsesc acolo unde, vorba românului, „*s-a născut veșnicia*”, adică la țară (de unde vine și stimatul nostru bard). Nimic nu este mai caracteristic unei națiuni decât ceea ce se păstrează și dăinuiește în timp – tradițiile naționale. Țin minte spusele părinților mei, dar ei le-au preluat de la stră- străbunii lor, că pe parcursul vieții Omul trebuie să aibă o familie și să crească copii, să sădească cel puțin un pom și să sape o fântână.

Dacă e să pătrundem în esența acestei filozofii țărănești, atunci sensul direct este: să crești copii ca o condiție a perpetuării Neamului în timp, a continuității lui; să sapi o fântână pentru oameni, pentru drumețul însetat. Cu cât fântâna este mai adâncă, cu atât apa e mai bună; să sădești un pom pentru ca trecătorul obosit să se bucure de umbra lui. Maestrul Marcel Zgherea în sensul indirect al acestui înțelept sfat a îndeplinit toate aceste condiții. A săpat o fântână foarte adâncă din care își vor potoli setea încă multe-multe generații de fani setoși de frumosul tezaur românesc. A sădit foarte mulți pomi. Mii de admiratori ai talentului său din Țară și departe de hotarele ei îl așteaptă. Are o familie model. Crește doi copii: o frumoasă salcie și un brav brad. Din acest punct de vedere putem spune cu certitudine că maestrul Marcel Zgherea este un om împlinit.

Îi port o deosebită stimă bardului Mircea Zgherea, concitadinului meu din sud, pentru talentul său inestimabil, pentru cumsecădenia și omenia care-l caracterizează. Închei cu cuvintele ilustrului cărturar și om politic Nicolae Iorga „*Ce puțini oameni respectabiliți respecta*”.

La Mulți Ani Maestre !!!

Literatura și Arta nr. 48, 1 decembrie 2016

PROMOTOR FERVENT AL CUNOAȘTERII

Profesorul Universității Tehnice din Republica Moldova, doctor în tehnică, Vasile Comendant a împlinit recent o vârstă onorabilă, a mai întors o filă în calendarul vieții sale – cea de 70 de ani, dintre care 52 de ani sunt legați de Institutul Politehnic din Chișinău, astăzi Universitatea Tehnică din Republica Moldova. Cu un surâs nelipsit pe buze, întotdeauna binevoitor cu colegii și, în special, cu studenții, exigent, însă corect, fapt pentru care este foarte stimat, dl Vasile Comendant este un model al profesorului pentru generațiile mai tinere. Este un dascăl înăscut, este dedicat trup și suflet educației tinerilor ingineri. Chiar dacă a picat la examenul profesorului Comendant, studentul iese cu zâmbetul pe buze, convins și încurajat de profesor că mai trebuie să învețe. Pe bună dreptate, marele Goethe spunea: *„Cei de la care învățăm se numesc, pe drept cuvânt, învățătorii noștri, însă nu oricine dintre cei ce ne învață merită acest nume”*. Profesorul Vasile Comendant face parte din categoria celor care merită pe deplin acest frumos nume, din păcate, actualmente cam șters, cam palid din cauza mizeriei în care se află această pătură neapreciată de societate la justa ei valoare și importanță.

Să vedem de unde vine acest stimat profesor prin vocație. La 9 noiembrie 1946, într-o zi de toamnă târzie, în plin dezmaț al cumplitei foamete organizate de regimul comunist, prin părțile Sorociei, în satul Slobozia-Vărăncău, se naștea un copil, pe care părinții l-au botezat cu un nume ce ne reprezintă Neamul – Vasile. Urgiile foametei au trecut ca un viitor peste întreaga Basarabie, neocolind nici Slobozia-Vărăncău cu familia Comendant. Vine de acolo unde, vorba maestrului, s-a născut

veșnicia – de la țară. Pe parcursul întregii vieți i-au rămas dragostea de baștină, de dealurile și văile baștinei pe care, „...copil fiind”, le cutreiera. Se mândrește cu satul de baștină, cu oameni buni și harnici ieșiți din razeșii lui Ștefan cel Mare.

Copilăria nu i-a fost ușoară, a fost plină de nevoi, ca la majoritatea copiilor din perioada postbelică, după foamete, după colectivizare ș.a. Era un copil sânguincios. După absolvirea școlii de 8 clase din sat, dornic de învățătură, a plecat să-și continue studiile la o școală medie din or. Soroca (1964), școală cunoscută prin profesorii săi de excepție, formați în perioada interbelică, în România Mare. A venit să cucerească cetatea cunoștințelor Sorociei și a cucerit-o, fiind deosebit de recunoscător profesorilor săi de excepție, de care deseori își amintește cu evlavie. După absolvirea ei în același an, este admis la Institutul Politehnic din Chișinău. A fost studentul din prima generație de candidați ai Politehnicii basarabene, deschisă în același an în pofida opunerii acerbe a ștabilor din Kremlin. Până la el generații de copii dornici de a face inginerie erau siliți de soartă să-și caute norocul în instituții de învățământ tehnic superior din Odesa, Kiev, Harkov, Moscova, Leningrad ș.a. Tânărul Vasile a avut noroc în acest sens. A ajuns să studieze în una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ tehnic superior din fosta u.r.s.s., Institutul Politehnic din Leningrad, însă într-un mod organizat, fiind selectat pentru pregătirea temeinică pe care o avea de către administrația Institutului Politehnic din Chișinău. În pofida cunoașterii insuficiente a limbii ruse, datorită sânguinței și capacității de muncă remarcabile, tânărul Vasile Comendant era în topul celor mai buni studenți, absolvind cu succes, în 1970, Facultatea de Mașini Energetice.

După absolvire a revenit la Institutul Politehnic din Chișinău, care se confrunța cu o nevoie acută de cadre profesionale. Activează la Catedra de Teorie a mecanismelor și organe de mașini din 1970 până în prezent: în 1970 este angajat

în funcția de asistent, apoi în cea de lector superior. În 1982 susține teza de doctorat în științe tehnice la Institutul de Mașinologie din Moscova – portdră pelul științei sovietice în domeniul tribologiei. În 1986 obține titlul științifico-didactic de conferențiar universitar. În perioada 1994-1995 a fost șef de catedră interimar. A avut stagii în București (1980), Toulouse (1982) și Kiev (2002). Experiența bogată, inclusiv lingvistică, acumulată i-au permis să fie selectat pentru predarea ingineriei mecanice la una din filierele francofone de la Universitatea Tehnică din Republica Moldova. Este titularul cursului Bazele proiectării mașinilor, o disciplină care se află la temelia formării inginerilor mecanici. Pe parcurs a publicat peste 60 de articole, a obținut 4 brevete de invenție. Sub aspect profesional profesorul Vasile Comendant este un om realizat plenar.

Mă gândesc uneori cu groază ce s-ar fi întâmplat dacă tinerii ambițioși de la țară din acele generații postbelice nu și-ar fi făcut loc în rândul intelectualității basarabene de astăzi. Când le auzi astăzi pe unele progeneruri ale „*eliberatorilor de ieri*” alungându-i la țară: „*Bădlo. Ubirajtes v svoiu derevniu*” (inscripție murală pe coridorul unui bloc de studii), te cutremuri la gândul că mulți din intelectualii de astăzi veniți de la țară nu ar fi ajuns în rândurile intelectualității.

Profesorul Vasile Comendant este venerat de foarte multă lume. Este venerat de o întreagă pleiadă de foști studenți, pe care i-a educat pe parcursul celor 46 de ani de activitate profesorală universitară. Este venerat de mulțimea de prieteni, care vin să-l felicite cu ocazia împlinirii onorabilei vârste de 70 de ani. Cei care l-au cunoscut cu ani în urmă menționează că profesorul Vasile Comendant a rămas același: întotdeauna binevoitor, amabil, cu un surâs nelipsit pe buze. Și, în sfârșit, este venerat de soția sa, Claudia (profesoară și dânsa), de fiica Cristina și fiul său Viorel (ingineri și ei), de cei trei nepoți și o nepoțică. Ei bine, cu certitudine profesorul Vasile Comendant este un om împlinit.

Însă deoarece de la o anumită vârstă începem tot mai mult să înclinăm spre filozofie – filozofia vieții, să încercăm să nu ocolim nici acum acest frumos viciu uman. Să ne întrebăm: ce este totuși o viață de om? Răspunsul încerc să-l găsesc acolo unde, vorba românului, „*s-a născut veșnicia*”, adică la țară (de unde vine și stimatul nostru profesor). Omul trebuie să aibă o familie și să crească copii, să sădească cel puțin un pom și să sape o fântână. Dacă e să pătrundem în esența acestei filozofii țărănești, atunci sensul direct este: să crești copii ca o condiție a perpetuării Neamului în timp, a continuității lui; să sapi o fântână pentru oameni, pentru drumetul însetat. Cu cât fântâna este mai adâncă, cu atât apa e mai bună; să sădești un pom, pentru ca trecătorul obosit să se bucure de umbra lui. Profesorul Vasile Comendant, în sensul indirect al acestui înțelept sfat, a îndeplinit toate aceste condiții. A săpat o fântână foarte adâncă, din care își vor potoli setea de cunoștințe încă multe-multe generații de tineri setoși de carte. A sădit foarte mulți pomi. Miile de studenți educați aplică cunoștințele sale de profesor în diverse instituții din țară și departe de hotarele ei. Are o familie model. A crescut doi copii, este înconjurat de nepoți. Din acest punct de vedere putem spune cu certitudine că profesorul Vasile Comendant este un om împlinit.

Îi port o deosebită stimă colegului de departament, profesorul Vasile Comendant, pentru talentul pedagogic, pentru cumsecădenia și omenia care-l caracterizează. În final, țin să afirm cu toată certitudinea că profesorul Vasile Comendant, prin tot ce face, prin activitățile sale educaționale de excepție, prin verticalitatea de care a dat dovadă permanent, merită tot respectul nostru, al miilor de studenți. Citându-l pe ilustrul cărturar și om politic Nicolae Iorga, profesorul Vasile Comendant este unul dintre „...*puținii oameni respectabili pe care-i poți respecta*”.

La mulți ani, profesore!!!

CUCERITORUL ȘTIINȚEI

Zilele acestea inginerul, inventatorul și cercetătorul Valeriu Dulgheru a atins frumoasa vârstă a maturității, a împlinirilor, rotunjind 60 de ani. Voi încerca să-i fac un mic portret.

Născut la 9 martie 1956 în c. Cârpești, județul Cahul, un sat din sudul Basarabiei, acolo unde se termină stepa Bugeacului și încep cunoscuții Codri ai Moldovei. Absolvent eminent al școlii medii din satul natal. Printre altele, școala primară și biserica din acest sat au fost fondate în 1861, pe timpul domniei lui A. I. Cuza, la doar doi ani de la Unirea Principatelor. În 1973 a fost admis la Institutul Politehnic din Chișinău, Facultatea de Mecanică, specialitatea „*Tehnologia construcției de mașini*”. Absolvent cu diplomă de excelență. După o experiență profesională de inginer de aproape 3 ani la Uzina de Tractoare din Chișinău, la propunerea mea a fost invitat la Institutul Politehnic, unde a fost angajat în activități de cercetare în cadrul direcției științifice nou fondate la Catedra de transmisii planetare precesionale: angrenaje, tehnologii de fabricare, calcul ingineresc. Teza de doctorat în tehnică a fost elaborată în domeniul cercetării transmisiilor planetare precesionale și susținută în 1987 în or. Vladimir, Rusia. Teza de doctorat habilitat a fost elaborată sub conducerea subsemnatului, de asemenea în domeniul elaborării și cercetării transmisiilor planetare precesionale și susținută la Universitatea Tehnică a Moldovei în 1995, printre membrii Consiliului de susținere fiind prof. Fl. Tănăsescu, ministru al Cercetării din România; prof. M. Gafițanu, rector al Universității Tehnice „*Gh. Asachi*” din Iași; prof. S. Crețu de la aceeași universitate; prof. A. T. Skoibeda., Academia Politehnică Bielarusă, Minsk. Pe parcursul anilor de activitate la Universitate V. Dulgheru s-a manifestat ca un cercetător și inventator excelent format, capabil să realizeze elaborări și cercetări de performanță. Autor a peste 800 de lucrări

științifice, inclusiv peste 180 brevete de invenție și 35 de manuale și monografii, dintre care o monografie editată la Editura Springer și trei culegeri de lucrări științifice scoase la aceeași editură. Este coautor a 4 volume de Antologia invențiilor, care cuprinde fundamente teoretice ale elaborărilor din domeniul transmisiilor planetare precesionale și sistemelor de conversie a energiilor regenerabile, aplicații în diverse domenii și descrierile tuturor invențiilor. De menționat că la Expoziția Internațională EuroInvent din Iași (2012) „*Antologia Invențiilor*” a fost distinsă cu Premiul Special al Juriului Internațional.

Activitatea științifică a lui V. Dulgheru a fost apreciată la cel mai înalt nivel. V. Dulgheru este laureat al Premiului de Stat în domeniul științei, tehnicii și producției (1998); laureat al Medaliei de Aur a Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală OMPI, Geneva (2004); laureat al Premiului Republican „*Inovatorul Anului 2006*”; inventator de Elită al României (1994); Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995); laureat al Ordinului „*Merite de l’Invention*” Bruxelles (2008); Laureat al Ordinului „*Leonardo da Vinci*” Iași (2009); laureat al Ordinului „*Gogu Constantinescu*” Cluj-Napoca (2012); laureat al Ordinului „*Gloria Muncii*” (2014); laureat al Premiului Special al Academiei de Științe a R. Moldova pentru rezultate științifice merituose (2005, 2011); laureat al Premiului Senatului în domeniul cercetării și creativității tehnice (1998 – 2013); Deținător a peste 190 de medalii de aur și argint, a peste 30 de premii speciale obținute la cele peste 100 de expoziții internaționale.

Este doctor honoris causa al Universității Tehnice „*Gh. Asachi*” din Iași (2015), Membru de Onoare al Academiei de Științe Tehnice a României (2015).

Activitatea publicistică a lui V. Dulgheru este deosebit de fructuoasă: autor a peste 700 de articole de publicistică inserate în reviste din republică și de peste hotarele ei; autor a 17 cărți cu

aspecte privind istoria zbuciumată a Neamului; Laureat al Premiului săptămânalului „*Literatura și arta*” (1999, 2000, 2001, 2005 – 2015); laureat al Festivalului Național al Cărții și Lecturii. Ed. a V-a, 2015. Topul celor mai citite 10 cărți în 2014, Basarabie răstignită, vol. 12.

Membru al Biroului Asociației Inginerilor din R. Moldova. Membru corespondent al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte ARA (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Membru al Comisiei de Experți a CNAA (secția tehnică, 2012 – prezent). Redactor șef adjunct al revistei tehnico-științifice „*Meridian ingineresc*” (1995). Membru al Consiliului editorial al revistelor: „*Intellectus*” AGEPI (2002); „*Fizica și tehnologiile moderne*”, Chișinău (2003); „*Tehnologia inovativă. Construcția de mașini*”, ICTCM București; „*Tehnocopia*”, Bălți; „*Analele Universității Ovidius*”, seria „*Inginerie mecanică*” (2007); „*Analele Universității „Dunărea de Jos” din Galați, seriile „Inginerie mecanică” și „Metalurgie*” (2009); „*Analele Universității din Petroșani*”; membru al Colegiului de redacție al revistei „*Balkan Journal of Mechanical Transmissions*” (editor: Balkan Association of Transmissions and ROAMET) (2011); membru al colegiului de redacție al revistei „*Romanian Distribution Committee Magazine*”, București (2010); membru al Comitetului de evaluatori al revistei „*Robotics and Computer Integrated Manufacturing*”, Cambridge University Press Elsevier Editorial System (2012); membru al Comitetului de evaluatori ai revistei „*Hidraulica*”, București (2015); membru al colegiului de redacție al revistei „*International Journal of Mechanical Engineering and Automation*”, SUA (2015); membru al colegiului de redacție al revistei „*Journal of Control Science and Engineering*” (ISSN 2328-2231). David Publishing, USA (2015).

Din 1995 până în prezent V. Dulgheru ocupă postul de șef al catedrei de teoria mecanismelor și organe de mașini, din 2012

– șef al Departamentului Bazele Proiectării Mașinilor. În ultimii 15 ani la Catedră:

- a fost deschisă o nouă Direcție științifică: Elaborarea sistemelor de conversie a sistemelor de conversiune a energiilor regenerabile;

- a fost fondat Centrul de Creativitate Tehnică, în cadrul căruia a fost deschis Cercul Tinerilor Inventatori, în care activează cei mai buni tineri din rândul doctoranzilor și studenților, învață și asimilează din arta creației ingineresti;

- a fost fondat Centrul de Elaborare a Sistemelor de Conversie a Energiilor Regenerabile, în cadrul căruia au fost efectuate ample investigații științifice în vederea elaborării sistemelor de conversie a energiei eoliene, a energiei cinetice de curgere a apei râurilor și energiei valurilor, a energiei solare. În Laboratorul de Tehnologii Noi din cadrul Centrului au fost elaborate tehnologiile de fabricare a palelor rotoarelor microhidrocentralelor și turbinelor eoliene bazate pe utilizarea materialelor compozite.

Un aspect important al științei universitare este implementarea rezultatelor științifice în procesul de studiu. Acest lucru Valeriu Dulgheru îl face pe parcursul întregii activități profesionale. Încă în 1989 a elaborat împreună cu prof. I. Tofan un curs nou: „*Principiile creației ingineresti*”, pe care îl predă pe parcursul a peste 25 de ani studenților de la Facultățile de Inginerie și Management în Construcția de Mașini și Inginerie și Management în Mecanică. Din 2001 până în 2007, Valeriu Dulgheru a predat un curs de creativitate tehnică masteranzilor de la toate facultățile Universității Tehnice a Moldovei. Din 2008 predă cursul „*Bazele cercetării științifice și creativitate tehnică*” studenților de la masterat, ciclul II, conform procesului de la Bologna, de la 4 specialități ale facultății IMCM și 3 specialități de la Facultatea TMIA (2008-2010). Din 2011 predă disciplina „*Istoria și metodologia domeniului de cercetare*” doctoranzilor, ciclul III, conform

procesului de la Bologna, de la toate specializările cu profil ingineresc din Universitate. În acest domeniu a editat 5 manuale, iar manualul „Din Istoria Tehnicii” este recomandat doctoranzilor pentru pregătirea către examen.

Din 2008 V. Dulgheru a deschis la Catedra „Teoria Mecanismelor și Organe de Mașini” o specialitate nouă de masterat – „Ingineria sistemelor de conversie a energiilor regenerabile”. Manualul elaborat „Sisteme de conversie a energiilor regenerabile” (autori: I. Bostan, V. Dulgheru, I. Sobor, V. Bostan, A. Sochireanu), este foarte util pentru acoperirea didactică a disciplinelor predate masteranzilor specialității nominalizate. Editat într-un tiraj de 1000 ex., care au fost distribuite prin sistemul bibliotecar la toate facultățile UTM, la bibliotecile republicane și municipale, instituții de învățământ superior din Republică și din România, conținând un vast material analitic al stării de lucruri în domeniul energiilor regenerabile în lume și în Republica Moldova, de asemenea, un număr mare de elaborări create cu participarea prof. V. Dulgheru, argumentate teoretic și experimental, manualul este foarte solicitat de specialiști din economia națională, businessmani, persoane din domeniul privat – potențiali utilizatori sau producători ai sistemelor de conversie a energiilor regenerabile: solară, eoliană, hidroelectrică, a valurilor mărilor și oceanelor și curenților mareici din Republica Moldova și din afara ei. De menționat că la Salonul Internațional de Carte, Chișinău, 2008, organizat de Ministerul Culturii și Turismului al Republicii Moldova, Biroul de Informare al Consiliului Europei în RM și Biblioteca Națională a RM, manualul a fost distins cu premiul „Cartea anului în domeniul tehnicii”.

Ei bine, cu certitudine profesorul Valeriu Dulgheru este un om împlinit. Însă deoarece de la o anumită vârstă începem tot mai mult să înclinăm spre filozofie – filozofia vieții, să încercăm să nu ocolim nici noi acest viciu, frumos viciu uman. Să ne întrebăm: ce este totuși o viață de om? Răspunsul încerc să-l

găsesc acolo unde, vorba românului, „s-a născut veșnicia”, adică la țară (de unde vine și profesorul). Nimic nu este mai caracteristic unei națiuni decât ceea ce se păstrează și dăinuiește în timp – tradițiile naționale. Țin minte spusele părinților mei, dar ei le-au preluat de la stră-străbunii lor, că pe parcursul vieții Omul trebuie să aibă o familie și să crească copii, să sădească cel puțin un pom și să sape o fântână. Dacă e să pătrundem în esența acestei filozofii țărănești, atunci sensul direct este: să crești copii ca o condiție a perpetuării Neamului în timp, a continuității lui; să sapi o fântână pentru oameni, pentru drumețul însetat. Cu cât fântâna este mai adâncă cu atât apa e mai bună; să sădești un pom pentru ca trecătorul obosit să se bucure de umbra și fructele lui. Prof. Valeriu Dulgheru, în deplinul sens al acestui înțelept sfat, a îndeplinit toate aceste condiții. A săpat o fântână adâncă, din care își vor potoli setea de cunoștințe încă mult mai multe generații de tineri setoși de carte. A sădit mulți pomi. Miile de studenți și masteranzi educați aplică cunoștințele implantate de profesor în diverse instituții din Țară și departe de hotarele ei. Are o familie model. Soția sa Nadejda i-a fost mereu alături, a izbutit să mențină aprinsă încontinuu flacăra în căminul familial. A crescut doi copii, ambii înzestrați cu harul de a crea lucruri mărețe, care, cu certitudine, ca și tatăl lor, vor face ca neamul nostru să dăinuiască spiritual în timp: o frumoasă salcie, Natalia, și un brav brad, Adrian. Fiica sa, Natalia, l-a fericit cu un nepot, Yosua, și o nepoțică, Lidia. Din acest punct de vedere, putem spune cu certitudine că profesorul Valeriu Dulgheru este un om împlinit cu prisosință.

La mulți ani, dragă profesore!

Ion BOSTAN
*Academician al Academiei de Științe
a Republicii Moldova,
profesor, doctor habilitat*

Literatura și Arta nr. 10, 09.03.2016.

Valeriu DULGHERU: BIOBIBLIOGRAFIE

„Și așa stau la cei 60 de ani ai mei, sigur și tare, mândru și drept înaintea conștiinței mele și a judecății vremurilor”.

(Nicolae Iorga)

Biblioteca Universității Tehnice a Moldovei a inițiat la solicitarea dlui rector, academician Ion Bostan, editarea colecției de biobibliografii în cadrul proiectului „*Personalități universitare în știință și tehnică*”, dedicat celor care au întemeiat și consolidat Universitatea Tehnică a Moldovei. Lucrările din seria sus-amintită sunt destinate să menționeze continuitatea intelectualității tehnice din Basarabia. Pentru ca fiecare publicație bibliografică (internă) a acestui proiect să poarte o structură de avangardă în alcătuirea altor bibliografii și biobibliografii eliberate de sub autoritatea oricăror dogme sociale și etnice, se insistă la respectarea normelor naționale, internaționale și la respectarea prescripțiilor angajatorului. Pentru a promova o unitate în expunerea materialelor, a facilita accesul la conținutul lor, descrierile bibliografice sunt prezentate într-o singură grafie. Contribuția noastră bibliografică impune, după caz, transliterarea publicațiilor cu caracter chirilic. Astfel edițiile românești apărute cu caractere chirilice au fost transcrise iar cele de limbă rusă au fost transliterate conform GOST 7.79-2000 (ISO 9-95) „*Pravila transliteracii kirillovskogo pis'ma latinskim alfavitom*”. Această practică este o metodă euristică și ține de o însușire rapidă a textelor în mai multe limbi fără translator, doar mulți termeni tehnici sunt internaționali. În toate domeniile științei la nivel internațional se recunoaște prioritatea grafiei latine ca premergătoare și succesoare.

Pe parcursul întocmirii bibliografiilor constatăm cu multă uimire și satisfacție – chimia, fizica, matematica, medicina etc. în grafie chirilică abundă de simboluri, formule, ecuații în grafie latină. Bibliograful în rolul său de cercetător se simte și istoric, analist, jurist, și dacă unii din cercetători ori specialiști ai cuvântului se mai dezmeticesc, bibliograful rostește verdictul –

suntem români și limba noastră este limba română. În acest context clasicul român Grigore Vieru ne îndeamnă: „*Dacă trecutul este nu din vina noastră împrăștiat, el trebuie cules, înmănunchat și așezat ca o comoară de aur înaintea copiilor și tinerilor întru înălțarea noastră în ochii lumii ca neam vrednic și sănătos*”. Bibliografia este Cartea de inventar a Neamului. Biobibliografia este testamentul care alimentează prosperitatea și asigură evoluția unei națiuni. Bibliografia este o artă, fiecare autor transmite prin coarda bibliografică tot ce simte și vrea să transmită – Dragostea de neam, istorie, limbă, tradiție, viață. Prezenta lucrare „*Valeriu Dulgheru – biobibliografie*”, e dedicată aniversării a 60^a a nașterii a profesorului. E vorba despre o documentare amplă privind activitatea de peste 35 de ani a savantului. Lucrarea cuprinde apr. 2000 de titluri. De asemenea, sunt evidențiate lucrări publicate, precum și lucrări înregistrate în baze de date. Informațiile incluse în lucrare sunt structurate în cinci părți distincte. Părțile 1, 2, 3 și 5 reprezintă viața în imagini – trecut și prezent, familie, serviciu și societate. Partea a patra dezvăluie selectarea bibliografică, care înmănunchează două capitole de bază – opera științifică, didactică, de invenție și publicistică. Capitolul întâi include monografii, manuale, studii științifice, brevete de invenție, teze la conferințe și simpozioane – în original și în rezumate traduse în engleză. Materialul este dezvăluit cronologic și prezentat tematic. Capitolul doi include activități publicistice, care cuprind 17 cărți și peste 700 de articole. Valeriu Dulgheru în Declarații și Apeluri. La rubrica „*Publicistică*” materialul este actualizat și prezentat în formă de „*dialog*”, deci nu se respectă aranjarea cronologică ori alfabetică. E o carte care urmărește destinul unui profesor, cercetător și inventator deosebit, care face cinste Universității Tehnice, dar și întregului Neam românesc

La mulți ani!!

Elena Plăcintă, bibliograf
Literatura și Arta nr. 11, 16.03.2016.

O ALTĂ ISTORIE A BASARABIEI

Este vorba despre impresionanta cartemanual „*O istorie a Basarabiei*”, scrisă de un reductibil colectiv de istorici – unii dintre cei mai buni istorici activi, pe care-i are acum acest colț de Țară, Anatol Petrencu (redactor științific), Ion Eremia, Ion Niculiță, Ion Gumenăi, Gheorghe Palade, Ion Șișcanu, Anatol Țaranu și mai mult decât istoric, patriotul și un mare cercetător al românilor din afara României, doctorul în economie Vasile Șoimaru. Cartea, prefăcută de un alt mare istoric, academicianul Andrei Eșanu, a văzut lumina zilei în exclusivitate grație lui Eugen Statnic, basarabeian de origine de prin părțile Orheiului, inginer de electronică, inventator, care a lucrat circa 40 de ani la cunoscuta companie germană Siemens, revenit acasă după 70 de ani de pribegie.

Despre Basarabia s-a scris mult. Au scris vechii cronicari Gr. Ureche, M. Costin și I. Neculce. A scris domnitorul Dimitrie Cantemir „...cel mai învățat principe din ultimul mileniu”, despre care au scris Voltaire, Byron, Shelley. Au scris marii istorici A.D. Xenopol și N. Iorga. Au scris basarabenii M. Kogălniceanu, cu obârșia în Coluneștii Lăpușnei, B. P. Hașdeu, cel din Cristineștii Hotinului. Au scris adevărate pagini de istorie a Basarabiei acei care au făcut această istorie a Basarabiei după 1900 – marii înaintași din generația Unirii de la 1918 – P. Halippa, Șt. Ciobanu, Al. Boldur și bucovineanul I. Nistor. Desigur, au exploatat acest subiect și falși istorici din perioada țaristă, precum F. Vighel, A. Ciujbinski, A. Nacco, A. Petrov, M. Șimanovski ș.a., dar și cozi de topor din perioada modernă de după ocuparea Basarabiei de U.R.S.S. la 1940 – A. Lazarev, S. Grosul, A. Mohov, V. Țaranov, N. Moldovanu, S. Nazaria și P. Șornikov, ultimii doi decorați în 2013 de V. Putin pentru „contribuție considerabilă în consolidarea și dezvoltarea prieteniei și cooperării cu Federația Rusă”, cu alte cuvinte

„pentru serviciile acordate fratelui mai mare”, promotori activi ai moldovenismului primitiv deșănțat.

„De ce trebuie scrisă o istorie a Basarabiei acum, după ce s-au scris atâtea?”, se întreabă răzeșul din Neamul Șoimăreștilor, profesorul Vasile Șoimaru. Aceeași întrebare mi-o pun și mie. „Istoria Basarabiei nu trebuie să rămână o enigmă pentru mulți oameni din Europa, ci trebuie scrisă de istoricii acestui pământ românesc, pentru că ei cunosc mai bine decât orice străini din est sau vest satele, văile, mănăstirile și bisericile lor. Așezările tirageților, valurile romane, davele dacilor, locașurile rupestre de cult ale primilor creștini în malurile Nistrului și Răutului, cetățile vechi Chilia, Cetatea Albă, Tighina, Soroca, Hotin...Ei știu de suferințele unui popor harnic, modest și cinstit, dar înrobii și sărăcit trupește și sufletește timp de aproape 200 de ani, ani întunecați în istoria neamului. Iată de ce trebuie scrisă din nou, cu adevăr, o istorie a Basarabiei”, răspunde în cuvântul său introductiv inimosul Eugen Statnic, remarcabil om de știință și cultură, fidel pământului natal, pasionat de istoria românilor și a Basarabiei, în special.

O altă istorie decât cea a lui Lazarev, Mohov, Grosul și cu mai noi, Nazaria, Șornikov & Co. Urmând acest îndemn, colectivul respectiv de istorici a scris o altă istorie a Basarabiei, dezarmându-i cu argumente incontestabile pe noii moldoveniști gen Dodon, Voronin, Usatii, pentru care istoria Basarabiei începe de la 1812 sau chiar de la 1940. Gârboviți sub povara prea marii închinăciuni față de țarul din est falșii istorici nu au cum să vadă întreaga măreție a acestei așchii de popor, care are o istorie, pe care nu o au multe popoare astăzi atât de belicoase. Primul mileniu al erei noastre a fost foarte zbuciumat pentru poporul nostru. Interminabilele invazii din est, începând cu avarii, goții, hunii, despre care marele A. Vlahuță scria „...De pe țărmurile Mării Negre mereu se reped hordurile flămânde, le spulberă gospodăriile și-i împing la adăposturile munților.

Când valul se retrage ei se întorc, își ridică iar bordeiele din talpă, n-apucă însă bieții oameni a-și încropi alb în căpistere, că iar vin pustiitorii și-i gonesc la munte. Trec așa o sută de ani, și când să zică și ei: Doamne ajută, iată că se prăvale din podișurile Asiei un nou puhoi de barbari asupra Europei. Nu-i o armată, nu-i un popor, e o lume nesfârșită de călăreți, de care și de gloate pe jos, ce-ntunecă zarea și zguduie pământul — un fluviu de oameni ce curge mereu și crește mereu, și nu mai isprăvește - e lumea cea sălbatică și îngrozitoare a hunilor”, au continuat cu valurile de bulgari de pe Volga, slavi și, în final, cu ungurii veniți tocmai de pe Kama, care, conform unor avocați ai ungurilor gen D. Darrel, *„au venit pe un loc gol!”*

Prof.univ.dr.hab. I. Eremia vine în continuare cu descrierea Basarabiei din secolul al X^{-lea} până în al XIX^{-lea}. După unguri vin pecenegii care, conform surselor bizantine, au creat aici Patzinakia, apoi cumanii, care au întemeiat Cumania, apoi tătaro-mongolii (1241-1242), care au întemeiat Tărtăria, parte componentă a Hoardei de Aur, aceștia fiind ultimii migratori (evident după rușii de mult mai târziu). În sfârșit, au apărut condiții prielnice pentru constituirea unor formațiuni statale. La 1360 a apărut pentru prima oară într-un document maghiar denumirea de Țara Moldovei. Autorul descrie minuțios, aducând argumente mai puțin cunoscute, constituirea și perpetuarea în timp a acestui stat, relațiile lui cu vecinii săi unguri și tătari, apoi lituanieni, polonezi, turci și mai târziu ruși, despre care se spune că *„se fac vecini cu cine doresc ei”*. Sunt descrise argumentat primele „apropieri” de Rusia (dacă știau cu ce se va solda ulterior această apropiere, probabil n-o mai făceau!) prin acordul încheiat de domnitorul Moldovei Gheorghe Ștefan cu țarul Rusiei Alexei Mihailovici (tatăl lui Petru I) la 1656, fiindu-i garantată integritatea teritorială, prin acordul de la Luțk din 1711, care includea același concept teritorial, campanie care s-a terminat rușinos pentru Petru I și pribegia întregii curți a lui D. Cantemir, printr-o serie de războaie ruso-turce, care au avut loc

pe parcursul a peste 100 de ani, soldându-se cu ruperea Basarabiei din trupul Principatului Moldovei la 1812.

Basarabia sub dominația țaristă a fost oglindită în carte de conf.univ.dr. I. Gumenâi. Având la început un anumit grad de autonomie conform Regulamentului din a. 1828, Basarabia devine o simplă gubernie a Imperiului Rus cu toate consecințele de rigoare. Timp de peste 100 de ani populația românească a Basarabiei a fost supusă unui proces diabolic de deznaționalizare, de îndepărtare de valorile culturale și spirituale proprii. *„Pe moldovenii noștri țarul cel milostiv și bun voia să-i facă orice: ruși sau bulgari, tătari sau nemți, numai români să nu mai fie...Își blestemă românul ceasul în care s-a născut, atât e de crud jugul”*, scria la 1915 intelectualul basarabean I. Costin. Îzbăvirea a venit la 1918 după reunirea cu Patria-Mamă. A fost o perioadă de 22 de ani de vindecare a rănilor provocate de îmbrățișarea ursului. Basarabia în cadrul statului român întregit este foarte bine descrisă în carte pe cele peste 40 de pagini de conf. univ. dr. Gh. Palade. Raptul Basarabiei și ocupațiile sovietice în perioada 1940-1944 este oglindit de prof. univ. dr. hab. A. Petrencu, drept urmare a Pactului Molotov – Ribbentrop, a impus regimul sovietic la toate nivelurile.

Perioada sovietică a Basarabiei (1944-1991) este descrisă în carte de prof. univ. dr. hab. Ion Șișcanu. Reocuparea Basarabiei de către URSS (în 1944) a produs profunde schimbări de ordin politic, economic, social, instituțional, național și cultural. Pentru implementarea colectivizării prin îmblânzirea țăranilor individuali regimul sovietic a provocat strașnica foamete din 1946-47, în care au murit cei mai mulți din URSS raportați la mia de locuitori (după datele unor cercetători, au murit circa 20000-30000 de oameni). Una din cele mai dramatice pagini ale totalitarismului bolșevic o constituie deznaționalizarea populației băștinașe începută de regimul țarist. Perioada Republicii Moldova de după independență, relevantă de este descrisă de conf. univ. dr. A. Țăranu, oribilul conflict de pe

Nistru și organizarea celor două „așa-numite republici” transnistreană și Găgăuzia. În viața politică cursul demarat de primul parlament democratic este deviat de venirea PDAM la putere în 1994 și a comuniștilor pe o perioadă de 8 ani (2001-2009). După revoluția tinerilor din 7 aprilie 2009, la guvernare vin mai multe coaliții de integrare europeană, care însă, din cauza găinăriilor politice și economice, nu au fost la înălțimea așteptărilor. „*La momentul actual cetățenii Republicii Moldova se găsesc în faza unei decizii istorice pentru propriul destin. Decizia finală încă nu este luată*”, scrie în final autorul. Un final pe potrivă al cărții-manual este compartimentul „*Basarabia istorică în imagini contemporane*”, prezentat de conf. univ. dr. Vasile Șoimaru. În stilul care-l reprezintă sunt selectate cele mai simptomatice și frumoase imagini de pe acest mult pățimit pământ basarabean.

Literatura și Arta nr. 5, 4.02.2016.

APEL **către alegători la prezidențiale în turul doi**

Noi, oamenii de creație, de știință, de cultură și artă și din domeniul educației, adresăm acest apel într-un moment crucial al istoriei prezente, în care urmează să hotărăm însăși soarta noastră, viitorul nostru, drumul pe care trebuie să îndrumăm pașii noștri în continuare.

Acum, în clipa de fată, trebuie să decidem dacă rămânem pe loc, în beznă în care suntem aruncați sau ne mișcăm înainte spre lumină, spre progres, spre lumea civilizată care ne întinde o mână de ajutor pentru a ne salva.

Trebuie să constientizăm că nu putem avea altă orientare decât spre Vest, spre Europa, unde suntem chemați să ajungem cu valorile noastre. Cu ceea ce producem material și spiritual, cu ceea ce facem bun în toate domeniile: știință, cultură, artă, agricultură.

Avem o singură soluție - să rezolvăm numeroase probleme spirituale cu care ne confruntăm: să votăm în cel de-al doilea tur al alegerilor prezidențiale pe MAIA SANDU.

Împreună cu ea, în calitate de Președinte, am putea să construim o societate bazată pe respectul legilor și încrederea în oameni care formează bunul suprem, pe cultură, știință și inovare.

Împreună cu ea avem singura șansă să scoatem republica din haos, dezordine și nepăsare, să dezradăcinăm raul în administrație, din justiție, din toate domeniile vieții. Preocuparea pentru om, pentru ridicarea nivelului de trai, pentru crearea locurilor de muncă și stimularea materială a muncii care să oprească migrația masivă în străinătate trebuie să devină o preocupare de bază.

Să ne aducem aminte că Eminescu, poetul nostru național și universal, vorbea despre Europa ca despre un organism din care facem și noi parte, că suntem europeni nu numai din punct de vedere geografic, ci și prin cultură, prin tradițiile și valorile

pe care le cream - domenii pe care dna Maia Sandu le cunoaste, le sustine si le promoveaza.

Programul Maiei Sandu este unul care decurge din aceste nevoi urgente, din realitatile triste pe care le avem, din necesitatea de a fi in rand cu Europa si cu toata lumea.

Adresam tinerilor, care au fost intotdeauna in avangarda miscarilor noastre de schimbare a mentalitatii, a reformarii mecanismelor sociale, a punerii in capul listei a valorilor - munca, stiinta, cultura - sa dea dovada de o implicare activa in campania electorala, sa le lamureasca celor de la tara beneficiile integrarii noastre in Europa, ale revenirii la matricea identitatii culturale si la europenitate.

Votati MAIA SANDU!

Din partea oamenilor de creatie, de stiinta, de cultura si arta si din domeniul educatiei :

<i>acad. Teodor Furdui,</i>	<i>Vasile Iovu, artist al</i>
<i>acad. Mihai Cimpoi,</i>	<i>poporului,</i>
<i>acad. Eugen Doga,</i>	<i>Alexei Marulea, om de afaceri,</i>
<i>acad. Gheorghe Tibirna</i>	<i>Claudia Balaban, bibliotecara,</i>
<i>acad. Gheorghe Ghidirim,</i>	<i>Nicolae Botgros, dirijor,</i>
<i>acad. Alexandru Ciubotaru,</i>	<i>Aurelian Danila, profesor,</i>
<i>acad. Mitrofan Ciobanu,</i>	<i>Prof. Emil Rusu,</i>
<i>acad. Andrei Ursu,</i>	<i>Ion Ciocanu, scriitor</i>
<i>acad. Pavel Vlad,</i>	<i>Ion Melniciuc, profesor,</i>
<i>acad. Ion Geru,</i>	<i>Iulian Filip, scriitor,</i>
<i>acad. Nicolae Biletschi</i>	<i>Vasile Romanciuc, scriitor,</i>
<i>acad. Nicolae Dabija,</i>	<i>Spiridon Vangheli, scriitor,</i>
<i>acad. Ion Hadarca,</i>	<i>Aurelian Silvestru, scriitor,</i>
<i>Acad. Tudor Lupascu,</i>	<i>pedagog,</i>
<i>Acad. Sergiu Dumitrache,</i>	<i>Dulghieru Valeriu, profesor,</i>
<i>Arcadie Suceveanu, scriitor,</i>	<i>Petru Hadarca, regizor,</i>
<i>Andrei Strambeanu, scriitor,</i>	<i>Ninela Caranfil, actrita,</i>
<i>Vasile Bahnaru, profesor,</i>	<i>Ion Gagim, profesor</i>
<i>Sandu Grecu, regizor,</i>	

ORICE VOT PENTRU DODON E CONTRA TA!

Duminică, 13 noiembrie 2016 se vor desfășura alegerile președintelui Republicii Moldova. E cel mai important scrutin de la declararea independenței încoace. Vom avea de ales nu între două persoane, ci între orientarea spre civilizația Europeană și sclavia Euro-asiatică, cu toate consecințele lor. De aceea credem că e important fiecare vot! Ca să evităm catastrofa care amenință acest spațiu, alegătorul trebuie să conștientizeze că de el depinde viitorul, prosper sau amenințat de dezastre, al copiilor și al nepoților săi. Dacă scrutinul va fi câștigat de Dodon, acesta va schimba vectorul european al Republicii Moldova, nu vor mai veni bani de la Uniunea Europeană și România, iar Federația Rusă are prea multe pe capul ei: Crimeea, războaiele din Estul Ucrainei, din Siria ș.a., ca să poată – așa cum o făcuse cu Transnistria, abandonată financiar de ea – întreține și Republica Moldova. Nimeni nu va mai primi pensii și salarii, nu – mai mari, ci de niciun fel.

Cine va vota pentru Dodon – va vota ca să nu mai aibă pensii și salarii. Și acest lucru se va întâmpla chiar în următoarele două-trei luni de zile. Dacă va câștiga Dodon, cetățenii Republicii Moldova vor pierde dreptul de a călători fără vize în Uniunea Europeană. Drumul către țările Uniunii Europene le va fi închis pentru totdeauna-na. Acesta a fost declarat persona non grata pe teritoriul Ucrainei, ulterior sancțiunea urmând a se răsfrânge și asupra poporului pe care eventual îl va conduce, „prezidențiabilul” urmând să fie declarat persona non grata și pe teritoriul României în timpul cel mai apropiat pentru declarațiile lui aberante contra a tot ce-i românesc. Afirmările lui iresponsabile conduc la blocajul Republicii Moldova din toate părțile. Astfel țara noastră va deveni statul cel mai izolat din lume, mai abtîr decît regiunea Kaliningrad a Federației Ruse, unde se poate ajunge pe căi maritime. Nimeni nu va putea sosi aici, nimeni nu va putea pleca. Toți cei care au afaceri în

Federația Rusă vor fi blocați, Ucraina, nu va permite tranzitul mărfurilor, din cauza lui Dodon, pe teritoriul ei, afacerile lor falimentând în cel mai scurt timp.

Dodon a promis să scoată „unioniștii” în afara legii. Dar cum poți scoate circa un milion de consângeni în afara legii? Conform promisiunilor lui cei care au cetățenie dublă – peste 500000 de cetățeni – dacă nu vor renunța la cetățenia României, de fapt la cetățenia Uniunii Europene, vor fi eliberați din funcții. Absolvenților instituțiilor de învățământ din România li se va interzice accesul la funcții publice.

Dacă va câștiga agentul Federației Ruse în Republica Moldova Dodon, acesta va federaliza republica, ce va fi o „țară” cu trei subiecți: Moldova, Transnistria și Găgăuzia, fiecare cu drept de veto. Toate deciziile, legile, hotărârile importante vor deveni legale doar dacă vor avea acceptul celor trei „subiecți”. Astfel se vor realiza doleanțele Federației Ruse: rămânerea pentru vecie a Armatei a 14^a pe teritoriul republicii, decretarea a trei limbi de stat – rusă, „moldovenească” și găgăuză, care va însemna de facto limba rusă de stat –, trecerea la alfabetul chirilic (una din condițiile „împăcării” înaintate încă acum 15 ani de către I. Smirnov), renunțarea la tricolor, stemă și a altor simboluri naționale. Republica Moldova va fi anexată Rusiei, devenind o gubernie rusească.

Cine va vota pentru Dodon va vota pentru lichidarea Republicii Moldova ca stat, în școli și în instituțiile de învățământ superior va fi interzis Adevărul Științific privind istoria noastră, se va reveni la manualele gen „Istoria RSS Moldovenești”. Vor fi interzise noțiunile de „limba română”, „român”. Cine le va folosi se va alege cu dosare penale, Minciuna și Ura vor redeveni politici de stat în Republica Moldova. Nu v-ați saturat încă, dragi concetățeni, de Minciună și Ură? Nu v-au obosit? Dodon va încerca să realizeze promisiunile sale aberante și în republică vor urma proteste firești, el va porni un război contra propriului popor. A vota

pentru Dodon înseamnă a vota pentru declanșarea unui posibil război civil.

Tot el e unul dintre cei mai mari corupți, tatăl mafiei cârnii și peștelui, miliardul dispărut din bănci fiind furat cu complicitatea lui. A vota pentru el înseamnă a vota pentru perpetuarea corupției.

Dacă va câștiga Dodon, acesta va institui o dictatură, iar Republica Moldova va înceta să mai fie un stat de drept. Se vor închide instituții de învățământ, iar în locul lor vor fi deschise închisori. Tinerii nu vor mai putea pleca la studii în România și alte țări europene.

În Republica Moldova va fi instaurată fărădelegea. Pe cei care se gândesc că – dacă se vor adevăra preîntâmpinările noastre – vor vota data viitoare contra lui Dodon, îi atenționăm că data viitoare s-ar putea să nu mai fie: acest individ avid de putere va face tot posibilul să se mențină veșnic la putere, subordonându-și toate instituțiile statului și făcând din Republica Moldova un stat captiv al unei singure persoane. Va reuși oare impostorul, cu ajutorul minciunilor și calomniilor, să câștige aceste alegeri?

De noi depinde.

MAIA SANDU este unica soluție ca să putem scăpa de Dodon și de forțele răului pe care le reprezintă aceasta din urmă.

Dragi concetățeni!

Nu veți vota duminică doar pentru destinele voastre, ci și pentru destinele generațiilor viitoare!

Să vă lumineze Cel de Sus după marea mila Sa!

Deputații Sfatului Țării-2:

Nicolae Dabija, președinte; Constantin Codreanu, vicepreședinte; Alecu Reniță, vicepreședinte; Ghenadie Cosovan, vicepreședinte; Nicolae Misail, secretar general; Anatolie Caraman, **Valeriu Dulgheru**, Aurelian Silvestru, Ninela Caranfil, Valerian Dorogan, Mihai Patraș, Gheorghe Răileanu, Gheorghe Viță, Valerian Grosu, Vitalie Prisăcaru, Grigore Popa, Vlad Maidu, Ion Savin, Mihai Cimpoi, Ion

Ungureanu, Ion Buga, Mircea Druc, Nicolae Jelescu, Veaceslav Afanasev, Sergiu Aga, Ștefan Aghachi, Victor Alexeev, Maria Andronachi, Ricky Ardezanu, Nicolae Arsen, Sergiu Artenie, Mihail Bagas, Vasile Bahnaru, Maria Bajura, Anastasia Balmuș, Artemis Balan, Ana Bejan, Dumitru Berestean, Petru Bogatu, Zinaida Bolboceanu, Sergiu Bolgaru, Nicolae Botgros, Petru Buburuz, Eugenia Bulat, Valeriu Bulhac, Vlad Caragia, Vasile Caraman, Iacob Cazacu, Ionel Căpiță, Pavel Cerbușcă, Eleonora Cercavski, Sergiu Chircă, Mihail Chișcă, Ștefan Chitoroagă, Tatiana Ciobanu, Valeriu Ciobanu, Sergiu Cojocaru, Iurie Colesnic, Adrian Crețu, Sergiu Croitor, Vitalie Curăraru, Grigore Curmei, Valeriu Daraban, Cornel David, Gheorghe Diaconu, Vasile Dobrogeanu, Eugen Doga, Andrei Dumbrăveanu, Iulian Filip, Gheorghe Filipovici, Dragoș Galbur, Vasile Gavrilă, Ion Găină, Gheorghe Ghidirim, Victor Grebenșcicov, Sandu Grecu, Tudor Grigoriță, Vasile Grozavu, Vladimir Gulii, Irina Guțu, Petru Hadârcă, Sorin Hulută, Tudor Iașcenco, Maria Iliuț, Veaceslav Inculeț, Iurie Ioniță, Ion Iovcev, Vasile Iovu, Andrei Ivanțoc, Nina Josu, Ion Leașcenco, Chiril Levință, Ștefan Maimescu, Sergiu Matei, Virgil Mândăcanu, Vasile Micu, Vlad Mischevca, Alexandru Morărescu, Alexandru Moșanu, Mihai Morăraș, Lilia Neagu, Ion Negrei, Alexandru Negru, Claudia Nestor, Nicolae Osmochescu, Valeriu Ostaș, Alexei Paluță, Ioan Paulencu, Valeriu Pelivan, Anatol Petrencu, Nicolae Petrov, Leonid Platon, Vlad Pohilă, Alexandru Popescu, Leonid Popescu, Ion Roșca, Maria Sarabaș, Gheorghe Sârbu, Romeo Șcerbina, Ilia Șișcov, Corneliu Solomon, Mariana Solonaru, Maria Stoianov, Arcadie Suceveanu, Vasile Șoimaru, Silviu Tănase, Sergiu Tătaru, Tudor Târceag, Ion Teleman, Octavian Țăcu, Silvia Țurcanu, Tudor Ungureanu, Anatol Ursu, Daniela Vacarciuc, Alexandru Vakulovski, Spiridon Vangheli, Anatol Vidrașcu, Boris Volosatii

Chișinău, 6 noiembrie 2016

A P E L ***către Curtea Constituțională***

Conducerea „Sfatului Țării-2” împărtășește îngrijorarea cetățenilor de bună-credință privind fraudele enorme comise la alegerile prezidențiale și îngrădirea dreptului la vot a zeci de mii de moldoveni de peste hotarele Republicii Moldova și face apel către Curtea Constituțională de a nu valida rezultatele scrutinului din 13 noiembrie 2016. Este mai mult decât evident că pretinsul președinte Igor Dodon a utilizat cele mai murdare mijloace pentru a-și atinge scopul, sfidând și încălcând în mod premeditat drepturile constituționale a milioane de cetățeni la informația veridică, la dezbateri civilizate, la cunoașterea unui program de dezvoltare a societății moldovenești pentru viitorii 4 ani.

Dincolo de partizanatul Comisiei Electorale Centrale față de milioanele de lei sosite din Federația Rusă prin firma din Bahamas pe contul Partidului Socialiștilor și de cumpărarea voturilor din Transnistria și Comrat, atenționăm că declarațiile și mesajele de homofobie și xenofobie, de incitare la vrajbă interetnică, de amenințare deschisă a circa un milion de unioniști de a fi scoși în afara legii demonstrează cu prisosință că Igor Dodon a încălcat flagrant prevederile Constituției Republicii Moldova și Declarația universală a drepturilor omului, ratificată de Parlamentul de la Chișinău.

Curtea Constituțională este detașată de partidele de la guvernare sau din opoziție, de confruntările politice din forul legislativ. În momentele cruciale din ultimii ani, ea a reușit să apere Constituția și drepturile fundamentale ale cetățenilor. Facem apel către cea mai înaltă instanță de drept de a examina cu maximă responsabilitate încălcările flagrante ale Constituției de către candidatul Igor Dodon în timpul campaniei de alegeri prezidențiale, fraudarea masivă și încălcarea dreptului constituțional la vot a zeci de mii de cetățeni moldoveni aflați peste hotarele Republicii Moldova.

Nevalidarea rezultatelor alegerilor din 13 noiembrie 2016 ar reîntoarce încrederea societății în justiție, în statul de drept. Avem nevoie de un președinte reprezentativ, nu de un impostor! Ultimul cuvânt în apărarea drepturilor constituționale ale cetățenilor rămâne să fie rostit de către **Curtea Constituțională**.

Consiliul Director al „Sfatului Țării-2”
Literatura și Arta, nr. 47, 24 noiembrie 2016

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, RĂSTIGNITĂ BASARABIE ÎN A. 2017

1. Cu ce sentimente vă despărțiți de anul 2016?

Cu un sentiment amar legat de pierderile alegerilor prezidențiale, de înroșirea tot mai puternică a estului Europei (Bulgaria, Basarabia, Cehia, Serbia, Ungaria, acum și România), dar și cu o încredere în posibilitatea mobilizării centru-dreptei (drept exemplu este mobilizarea într-un timp foarte restrâns în jurul candidaturii Maiei Sandu!). Dacă luăm în considerare fraudele majore comise de gruparea Dodon-Plahotniuc este clar că Dna Maia Sandu a câștigat alegerile. A câștigat în pofida lipsei totale a suportului financiar (un votant de-al Maiei Sandu a costat bugetul de zece ori mai puțin decât un alegător de-al lui Dodon). A câștigat în pofida faptului că nu a avut nici pe departe o promovare pe măsura celei a lui Dodon (făcută prin imperiul mediatic ruso-dodono-plahotniucist (vreo 20 de posturi de televiziune), prin intermediul cărora tot soiul de minciuni scornite în mințile bolnave ale lui Dodon-Plahotniuc au ajuns la moș Ion iar adevărul nu a mai reușit să ajungă!). A câștigat în pofida nesusținerii totale din partea unor colegi de pe segmentul centru-dreapta, dar și a unor intelectuali. A câștigat în pofida unei perioade foarte scurte (doar vreo trei săptămâni!) de formare ca lider unic al centru-dreptei. A mobilizat (nu ea personal ci fenomenul Maia Sandu) la un nivel nemaîntâlnit până acum diaspora, care a dat o lecție de patriotism celor de acasa (părinți, studenți, intelectuali ș.a.).

2. Ce așteptați de la anul 2017?

În primul rând aștept o mobilizare majoră a forțelor unioniste, proeuropene de pe centru-dreapta, o reformatare a forțelor politice de pe acest segment prea fărâmițat de ambiții nesănătoase ca o condiție expresă de realizare a Reunirii în 2018, la centenarul de o sută de ani de la Marea Unire, care ar fi cel mai mare cadou pentru așchia de popor român prea oropsit și

plin de nevoi din Basarabia. Anul 2017 va fi unul hotărâtor în pregătirile către alegerile parlamentare din 2018. Pierderea acestor alegeri ar însemna o catastrofă în acest colț de țară atât de prost guvernat. Ar însemna preluarea puterii totale de către forțele de stânga prorusești, antinaționale, cu consecințele de rigoare: federalizarea Republicii; readucerea definitivă a Basarabiei în lagărul rusesc prin noua structură numită Novorosia. Dar alegerile pot fi câștigate doar prin unirea în suflet și în gând a tuturor celor cu gândire românească, europeană. Prin postarea lui Dodon în fotoliul prezidențial, prin retrogradarea lui Lupu din fruntea PDM Plahotniuc deja a demarat procesul de constituire a unui pol de stânga puternic din toate așchiile de stânga (PDM, PSRM, PCRM, PSD ș.a.), controlat de Kremlin care după 2018 să aplice în practică planurile geopolitice ale Moscovei. Centru-dreapta are șanse de a stopa avalanșa prorusă de stânga doar dacă va avea capacitatea să se mobilizeze și să se unifice în cel mult două formațiuni sau blocuri politice: unul de dreapta (prounionist, din cioburile PL, PLR, PNL, Dreapta ș.a.) și altul de centru-dreapta (proeuropean din formațiunile: PAS, PPEM, PPDA, PLDM, PDA ș.a.). Liderii acestor formațiuni vor trebui să dea dovadă de maturitate politică, de responsabilitate majoră pentru destinul acestei așchii de popor, și nu în ultimul rând de rațiune.

Literatura și Arta nr. 1, 5 ianuarie 2017

LAUREAȚII SĂPTĂMÂNALULUI LITERARURA ȘI ARTA PE ANUL 2016

La sfârșit de an, colectivul săptămânalului “*Literatura și arta*” împreună cu cititorii acestuia, desemnează personalitățile notorii ale vieții publice și culturale ale anului, care s-a scurs.

Laureați ai Premiilor săptămânalului “*Literatura și arta*” au devenit:

Publicistică:

Valeriu Dulgheru
 Iov Rusnac
 Vasile Șoimaru
 Nicolae Schițco
 Romeo Șcerbina
 Octavian Moșin
 Dumitru Gabura
 Ognean Stamboliev
 (Bulgaria)
 Florian Copcea (Turnu
 Severin)
 Mariana Gabura
 Mariana Jioară
 Iulius Popa
 Sergiu Miron
 Vlad Vlas

Efim Josanu
Virgil Mândăcanu
Eugenia Tofan
Gheorghe
Calamanciuc
Gheorghe Baci
Gheorghe Reabțov
Ion Ciutac
Gheorghe Popa
Galina Martea
Nicolae Cojocar
Dumitru Pasat
Ana Sîrbu
Anatol Petrencu
Viorica Morăraș
Ion Pârnu

Literatura și Arta nr. 52, 29 decembrie 2016

Ecouri

Am avut șansa de a-l cunoaște personal pe Profesorul Dr. Habilitat Valeriu Dulgheru, cu ani în urmă când împreună cu un prieten drag mie -academicianul Sergiu Rădăuțan - participam la un seminar tehnic la Atena. Nu cunoștințele sale temeinice în domeniu m-au impresionat și nici mulțimea de proiecte pe care le dezvoltase, ci modul său de a gândi, de a judeca și măsura, de a avea la baza unei judecăți pe care o pronunță, argumente fundamentate pe dovezi verificabile, atent și cumpătat în a judeca ce se petrece în jurul său, mândria faptului că este fiu al țării sale. În timp, voi avea ocazia să constat că dragostea sa față de țară, este o trăsătură de bază.

Prof.dr.ing. Florin Teodor TĂNĂSESCU
Vicepreședinte al Academiei de Științe Tehnice din România
Ex - Ministru al Cercetării în guvernul Contstantinescu.

Profesorul Valeriu Dulgheru, adevărat savant cu renume internațional, și-a vărsat cu patimă durerea neîmplinirii unității de neam, ajungând cu „Basarabia răstignită” la al XIII^{lea} volum. Să fie al XII^{lea} ceas? Să fie 2016 pentru Basarabia, anul scoborârii de pe cruce? Despre Basarabia s-a scris mult în limba română, mai ales după Pacea de la București (1812). „Basarabia cu jale”, (frumoasa poezie a regretatului poet Grigore Vieru), i-a adunat, nu numai pe moldoveni, în jurul focului aprins de necaz și cu gânduri de re-întregire a neamului.

Prof.univ.dr. Dumitru MNERIE
Timișoara Banatului împărțit la Marea Unire
Ex - Rector al Universității „Ioan Slavici” din Timișoara

Stimate Domnule Dulgheru,

Vă mulțumesc mult pentru materialele trimise. Eu nu am încredere în americani, dar am o sută de motive să nu-i iubesc pe ruși! Poate iese ceva din această dragoste a unchiului Săm...

Cu deosebită stima,
Dr.ing.prof.,
Ex - Ministru al Cercetării și Tehnologiei, D.D.Palade

Stimate Domnule prof. Valeriu Dulgheru,

Vă mulțumesc mult pentru materialele trimise care sunt interesante și argumentate. Trebuie să ducem o luptă continuă cu minciuna. Agenții Moscovei au trecut în ofensivă.

Cu respect,

Ion Costas
Ex - Ministru MAI, MAp Republicii Moldova.
General de brigadă

Multstimate Dle profesor, citesc cu deosebit interes publicațiile D-voastre, î-mi plac fiindcă sunt scrise din suflet, din rețineri personale și grija ca să nu ne pierdem ca națiune. Cu părere de rău, trebuie să recunoaștem că în Republica Moldova permanent ne guvernează mancurții, lacheii și corupții dirijați fie de ruși fie de mafia oligarhică. Socialiștii cucerind fotoliul de șef de stat prin fraudă și corupție au trecut în ofensivă și prin tot ce fac doresc să întroneze în republică și ideologia proimperială rusă promovată pe această palmă de pământ de peste 200 de ani. Unioniștii noștri, visători de idealuri, pașnici și smeriți, răzleți, împărțiți pe partide politice și mai multe mișcări obștești nu prezintă o forță serioasă ca stârpească viperele. Pentru ca să nu ne domine dondoniștii trebuie să ne

unim toate forțele și capacitățile pentru a nu admite badjocora față de istoria, cultura și demnitatea noastră națională. Isteria antiunionistă nu se va termina până când nu-i vom pune la respect pe acești țincani nesimțiți. Vă doresc și în continuare mult curaj și izbândă.

Cu deosebit respect,

**Victor Catan,
Ex. ministru MAI, General**

Sunteți singurul care scrie, singurul moldovean cu rațiune și conștiință. Tonul dvs. este superb. Mă bucur ca ați trimis acest articol, îl postez prioritar astăzi (referitor la articolul „Dihorele a ieșit din nou la vânătoare”. Mi se pare logic să puneti punctul pe i / având în vedere dramaticul situației. Eu postez tot ce vine de la Dumneavoastră, mă bazez deci pe sprijinul Dumneavoastră.

Cu prețuire,

**Dipl.-Ök. Lucian Hetco
Redactor șef revistă AGERO, Stuttgart, Germania.**

Activitatea publicistică în presa culturală de peste Prut a istoricului, militantului pro european și al Reîntregirii neamului, îl aduce pe profesorul Valeriu Dulgheru în galeria oamenilor importanți ai istoriei noastre recente. Cu discreție spirituală, echilibru, bărbăție dar și intransigență, față de incertitudini și echivoc, autorul Basarabiei răstignite, aflată la cele de-al 13-lea volum, reface Golgota Moldovei într - un context plin de adevăr și cutezanță.

**Irina Lungu, prof.dr.ing.,
Prorector responsabil de relații internaționale și
imagine universitară
Universitatea Tehnică „Gh. Asachi” Iași.**

Mult stimat domnule profesor. Îmi scot pălăria și vă admir din tot sufletul pentru tot ce întreprindeți în vederea mult doritei reuniri. Mă tot întreb de unde aveți atâta infinită energie și-mi doresc, din inimă, să reușiți, cât de curând.

Cu deosebită admirație,

**T.-M. Băjenescu
Prof.univ.dr.ing., Elveția**

*Draga d-le Prof. Dulgheru,
Sunt profund impresionat de acest articol. Întrebarile prof. Mindicanu sunt extrem de actuale, cu efect major asupra viitorului Tarilor Romane. Opiniile Dvs. sunt absolut memorabile prin obiectivitatea lor. Fie ca soluțiile pe care le vedeți Dvs. să devină realitate. Orice patriot român este de partea Dvs.*

Cu profunda considerație ,

**Liviu Hostiuc, prof.univ.dr.
Universitatea Tehnică „Gh. Asachi” Iași iasi**

Mulțumesc frumos, Maestre! Foarte bine scris (referitor la articolul „Dihorele a ieșit din nou la vânătoare”). În general materialele dumneavoastră publicate în săptămânalul „Literatura și Arta” sunt interesante.

Cu drag

**Prof. Iacob C. Istrati,
Canada.**

Mă plec până la pământ, distinse Dle Prof. Valeriu Dulgheru pentru sublima Dvs. dăruire în a îndrepta strâmbătatea istoriei diriguite de imperiul de la Răsărit. Vă știu ca fiind un savant în domenii care țin cu precădere de zestrea

minții, dar și ca pe un patriot desăvârșit, un tribun al redeșteptării naționale în spațiul românesc din stânga Prutului, râul cel silit să despartă Neamul. Vă citesc săptămânal în "Literatura și arta", dar mă bucur și de onoarea rezultată din a avea unul dintre volumele Dvs. de publicistică, oferit personal la Chișinău. Mi-ați acordat privilegiul să îmi solicitați, la schimb albumul monografic al comunei mele de pe malul Moldovei, locul Descălecatului voievodal din care a rezultat organizarea statală a Moldovei medievale.

Aveți în sumara mea intervenție de aici, distinse Dle Prof. Valeriu Dulgheru, expresia receptării mesajelor Dvs. și de către noi, cei de pe malul drept al Prutului, primindu-le cu românească vibrație întru empatie și solidaritate frățească. Știu că prestația Dvs. de bun român, neatins de tara dezrădăcinării, e dedicată nefericiților basarabeni care și-au pierdut legătura cu strămoșii. Dar vă asigur că dăruirea Dvs. publicistică ne resuscitează și nouă, celor rămași Acasă, sentimentul pierdut al solidarității cu fratele uitat peste nedreptul hotar.

Fie ca dăruirea Dvs. neobosită să-și afle cât mai curând roadele! Cu sfiala celui care vă știe statura socio-culturală, primiți firava mea îmbrățișare frățească!

**Gh. Pârlea, prof.
Com. Miroslavești, jud. Bacău**

Draga Valeriu.

Sunt foarte impresionat de entuziasmul și perseverența ta care de fapt sunt expresia unei seriozități personale și consecvente reale, greu de întâlnit printre frații noștri de sange... din pacate... Eu nu sunt așa de dedicat și nu mă stimez neapărat pentru asta... Dar aș dor din suflet să mă înșel!

Așa că în speranța că se vor împlini lucrurile cum le înfățișezi tu, doresc să ai și să avem parte de o așa mare, mare bucurie!

**Ioan DAJ, prof.univ. dr.
Universitatea "Transilvasnia" din Brașov.**

Domnule profesor,

Folosesc acest prilej pentru a vă spune că am fost întotdeauna impresionat de competența, hărnicia și civismul Dstră. De multe ori recitesc unele articole pe care le-ați publicat în ziarul „Literatura și Arta” și mă bucur că aveți o inimă mare de român bun la suflet și limpede în gândire, activând plin de curaj nu numai pentru educarea profesională a tinerilor studenți ci și pentru luminarea celor care încă mai speră că poporul nostru nu și-a epuizat rostul în lume.

Cu stimă,

**Costel Bejan,
Prof.univ.dr.ing.
Universitatea „Transilvania” din Brașov.**

Stimate dle Valeriu Dulgheru,

Va mulțumesc pentru materialele foarte utile și interesante, pline de adevăr istoric și de dragoste de țară și neam, pentru efortul de a menține mereu aprinsa flacăra patriotismului și a idealului nostru sfânt. În toate școlile Moldovei ar trebui citite și discutate materialele semnate de către dumneavoastră la orele de istorie, literatură sau orele de clasă.

Aveți dreptate când spuneți că Markel nu mai este slujitorul bisericii, cu adevărat el este slujitorul serviciilor secrete ale Rusiei. Așa sa fie și să ne ajute Dumnezeu.

Cu respect

**Maria Vasiliev, conf.univ.dr.,
sef Departament Formare Continuă Cadre Didactice,
Universitatea Tehnică a Moldovei**

POSTFAȚĂ

„Istoria ne ajută să cunoaștem trecutul, să înțelegem prezentul și să credem în viitorul României.”

(Academician Ioan Lupaș)

***Excelența Voastră, Domnule Igor Dodon,
Președintele Republicii Moldova***

Aș dori, mulțumindu-i pentru onoarea acordată să prefătez noua carte a Domnului prof. univ. dr. hab. Valeriu Dulgheru, **„Basarabia răstignită (13)”**, prin a vă pune o simplă întrebare:

Simțiți românește?

Dacă răspunsul dumneavoastră va fi **DA**:

- Puteți fi mândru că aparțineți spațiului spiritual românesc Carpato-Danubiano-Pontic;

- Puteți fi mândru că aici s-a format Cultura Cucuteni, una dintre cele mai vechi civilizații din Europa, care a precedat cu câteva sute de ani toate așezările umane din Sumer și Egiptul Antic;

- Puteți fi mândru că aici au trăit Geto-Dacii, pe Geți, Herodot introducându-i în istorie prin următoarea mențiune: *„geții sunt cei mai bărbați și mai dreپți dintre traci”*;

- Puteți fi mândru că Regatul Daciei a ajuns la cea mai mare întindere a sa în timpul regelui Burebista, având ca hotare: țărmul Mării Negre și Bugul - spre est, Cadrilaterul boem, Dunărea panonică și Morava - spre vest, Carpații Păduroși - spre nord, iar Muntele Haemus (lanțul Balcanilor) - spre sud. O inscripție grecească din Dionysopolis (Balcic) îl descrie pe Burebista ca fiind: *„cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia”*;

- Puteți fi mândru că Poporul Român s-a născut creștin; într-un spațiu în care Sfântul Apostol Andrei, *„Cel întâi chemat”*, a propovăduit creștinismul, a fi român și a fi creștin sunt expresii sinonime, creștinismul fiind un factor de unitate spirituală și etnică a românilor;

- Puteți fi mândru că Marele Voievod, Ștefan cel Mare și Sfânt, a fost considerat o personalitate marcantă a istoriei României, înzestrată cu mari calități de om de stat, diplomat și conducător militar, ctitor a peste 40 de mănăstiri și biserici atât în Moldova, cât și în Țara Românească, Transilvania sau la Muntele Athos. A.D. Xenopol, vorbind despre titulatura de *„cel Mare”*, amintește naționalitatea voievodului: *„Unul singur din bogatul, preabogatul șirag de domni ai Țărilor Române, poartă numele de Mare și acesta este Ștefan...”*.

- Puteți fi mândru că Mihai Voievod Viteazul devenea în 1600 *„Domn al Țării Românești și Ardealului și a toată țara Moldovei”*, fiind numit de Papa Clement al VIII-lea *„cavaler al lui Hristos și apărător al creștinătății”*, fiind singurul domnitor român cântat în toți Balcanii ca eliberator al Bizanțului;

- Puteți fi mândru că Alexandru Ioan Cuza devenea la 24 Ianuarie 1859 primul domnitor al Principatelor Unite și al statului național România, că Moldova și Țara Românească au format un stat unitar, adoptând oficial, în 1862, numele de România și formând statul român modern, cu capitala la București, cu o singură Adunare și un singur Guvern.

- Puteți fi mândru că în urma Războiului de Independență, la 9 Mai 1877, Mihail Kogălniceanu a proclamat Independența României. A doua zi, la 10 Mai, actul a căpătat putere de lege prin semnarea lui de către principele Carol I.

- Puteți fi mândru că la 27 Martie 1918, Sfatul Țării a votat Unirea Basarabiei, ruptă din trupul Moldovei în 1812, la Patria Mamă, România, Declarația de Unire fiind semnată de Ion Inculeț, Președintele Sfatului Țării, de Pan Halippa, Vice-Președinte și de Ion Buzdugan, Secretarul Sfatului Țării;

- Puteți fi mândru că la 1 Decembrie 1918 Marea Adunare Națională de la Alba Iulia pecetluia Unirea Transilvaniei cu Regatul Român. Rezoluția Unirii e citită de episcopul greco-catolic Iuliu Hossu: *„Adunarea națională a tuturor românilor*

din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 1 Decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România. Adunarea proclamă îndeosebi dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul, cuprins între Mureș, Tisa și Dunăre.”

- Puteți fi mândru că la 4 august 1919 armata română a intrat în Budapesta sub comanda generalului Gheorghe Mărdărescu, alți generali ai armatei fiind Demetrescu, Holban, Traian Moșoiu și locotenent-colonelul Ion Antonescu. A fost cucerită capitala, Budapesta, Béla Kun (inițial Béla Cohen) demisionând și regimul comunist fiind astfel înlăturat. Béla Kun a evitat capturarea fugind în după-amiaza zilei de 2 august la Viena cu un tren blindat împreună cu colaboratorii săi. Au fost arestați și ținuți într-un lagăr până în iulie 1920 când a făcut obiectul unui schimb de prizonieri între Austria și Rusia. Acuzat de legături cu troțkismul, Bela Kun împreună cu soția, fiica și ginerele au fost arestați în mai 1937 și trimiși în Gilag. În 1989, guvernul sovietic a anunțat că Bela Kun a fost executat în Gulag la 29 august 1938.

- Puteți fi mândru că Tratatul de Pace de la Paris de la 28.10.1920, a recunoscut oficial unirea Basarabiei cu România.

- Puteți fi mândru că în noaptea de 21 – 22 iunie, la ora 24.00, Armata Română a declanșat operațiunile militare pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord de sub ocupația sovietică instaurată în aceste stravechi ținuturi românești, în urma semnării pactului criminal Ribbentrop- Molotov Mareșalul Ion Antonescu, conducătorul Statului Român, s-a adresat Armatei, spunând:

„OSTAȘI, Vă ordon: treceți Prutul! Sdrobiți vrăjmașii din răsărit și miazănoapte. Desdrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații noștri cotropiți. Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre. [...]. Să luptați pentru desrobirea fraților

noștri, a Basarabiei și Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și a căminurilor batjocorite de păgâni cotropitori. Să luptați pentru a ne razbuna umilirea și nedreptatea. V-o cere Neamul, Regele și Generalul Vostru. OSTAȘI, Izbanda va fi a noastră. La luptă. Cu Dumnezeu înaintea!”

- Puteți fi mândru că la 27 august 1991, Parlamentul Republicii Moldova, constituit în urma unor alegeri libere și democratice, a adoptat Declarația de Independență a Republicii Moldova, proclamând:

“Republica Moldova este un stat suveran, independent și democratic, liber să-și hotărască prezentul și viitorul, fără nici un amestec din afară, în conformitate cu idealurile și năzuințele sfinte ale poporului în spațiul istoric și etnic al devenirii sale naționale”.

- Puteți fi mândru că la 5 Decembrie 2013, Curtea Constituțională din Republica Moldova a decis că limba română și cea moldovenească sunt identice. Astfel, limba română este limba de stat a Republicii Moldova, deoarece acesta este termenul precizat în Declarația de Independență a țării;

- Și nu în ultimul rând, având în vedere cele mai sus expuse, în întâmpinarea aniversării Centenarului Marii Uniri, ce va fi să fie la 1 Decembrie 2018, Domnule Președinte Igor Dodon puteți, cu mândrie, dumneavoastră, împreună cu milioanele de Români din stânga Prutului, care nu au facut-o încă, cere *cetățenia română și reîntregirea României Mari, prin reunirea Republicii Moldova la patria mamă, România.*

DACĂ simțiți românește!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

***Cu mulțumiri pentru considerația acordată,
Valentin Bercă***

„România Magnifică” - www.romaniamagnifica.ro - un proiect cultural pentru unitatea spirituală a Românilor de pretutindeni.

9 ianuarie 2017